

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

KIM KARR

PARAMPARÇA

Onlar birbirlerine aitti ta ki
sırlar onları ayırana dek...

Sister Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Paramparça
Özgün Adı | *Torn*
Kim Karr

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Kapak Uygulama | Şükrü Karakoç
Grafik Uygulama | Kübra Tekeli
Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu

1. Baskı, Haziran 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-39-5

Türkçe Çeviri © Yonca Mete Soy, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
© Kim Karr, 2013

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 120652
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kim Karr

PARAMPARÇA

Çeviren

Yonca Mete Soy

Kızıma...

Seninle ilgili bütün umudum, bir gün büyüüp
güçlü ve bağımsız bir kadın olman ve
hayatının aşkını bulmandır.

Yazarın Notu

Müziğin benim için çok büyük bir anlamı var, bu yüzden saatlerce bu kitabın içeriğini yansıtabilecek şarkıları araştırdım. Umuyorum ki, her bölümü okumadan önce dinleyeceğiniz bu şarkılar kitabı daha yoğun yaşamanıza yardımcı olur. Spotify'daki şarkılara yönlendirilen bağlantılar için lütfen www.authorkimkarr.com sitesini ziyaret ediniz.

Renk Körü

River

Gözlerinizi kapatırsanız ortamın nasıl olduğunu tam olarak hayal edebilirdiniz: sıcak, yapış yapış ve kalabalık. Yükselen dumanlar, ılık saçan ekranlar ve yanıp sönen çakmaklar. Çığlık çığlığa, kahkaha atan, alkışlayan ve ağlayan hayranlar. Ufak da olsa bir görüntü yakalayabilmek için birbirlerini itip kakan bedenler. Sahneyi, ışıkları, teçhizatları ve müzisyenin kendisini görmek isteyen bir sürü insan.

O, müziğin ritmiyle kafasını sallayarak sahnenin üzerinde ileri geri koşturuyor, hem şarkısını söylüyor hem de gitarını çalıyordu. Şarkı sözleri karman çorman, hareketleri şarkıyla uyumsuzdu. Basgitarın sesi kalabalığı o kadar şiddetli bir şekilde delip geçiyordu ki bastığı her yanlış notada bedenim titreşiyordu. Bu durumun bir an önce bitmesini istiyordum.

Nick Wilde, Counting Crows'un Hollywood Bowl'daki konserinin açılış sanatçısıydı. Bu onun ikinci şansıydı. Ve o bunu tam anlamıyla mahvetmişti. Nick'in ilk şarkısını söylemesiyle beraber topluluk coşmaya başlamıştı, böylece Nick de sahnede tam hâkimiyet kurmuştu, ancak bu çok uzun sürmedi. Üçüncü şarkısına geldiğinde ise artık sözleri uydurup notaların gerisinde kalmış, sözleri unutmaya başlamıştı. Alkolün de etkisiyle kendinden geçmeye başlamıştı ve hiç kimse ona yardım edemiyordu. Ne Xander ne

annem ne de şüphesiz ki ben. Daha dördüncü şarkısını bile bitirmeden Counting Crows çoktan "Mr Jones" şarkısına giriş yapmıştı. O günden sonra Nick Wilde bir daha asla sahne almadı.

Müzik onun ruhuydu: Aslında hepimizin ruhuydu. Biz daha küçükken öğretebileceği her şeyi öğretmişti bize... Nasıl çalınacağını, nasıl şarkı söyleneceğini ve sahneye tam olarak nasıl hâkim olunabileceğini. Bütün sanatçıların şarkılarını bilirdik. Konserden konsere koştururduk. Müzik onun hayatıydı ve zamanla bizim de hayatımız olmuştu.

Ancak sadece çalmak onu mutlu etmiyordu. Bir hayali vardı, o da ünlü olmaktı. Yürüdüğü bu yolda, bu hayali artık onun bir saplantısı haline gelmişti. Dürüst olmak gerekirse, çoğu kişiden de daha hızlı yol almıştı. Daha on dokuz yaşındayken bir markayla anlaşıp ilk albüm çıkışını gerçekleştirmiş, ancak satış rakamları herkesi hayal kırıklığına uğrattınca marka onunla yollarını ayırmıştı. Takip eden on beş yıl boyunca orada burada çalışarak hayatına devam etmişti: Kulüplerde, kiliselerde, düğünlerde, doğum günü partilerinde çalarak bir şekilde şansının açılmasını beklemişti. Ve sonra bir anda ona sunulan bu altın fırsatı mahvetmişti.

O günden sonra hayatımız hiç eskisi gibi olmadı. Alkol bağımlılığı daha da kötüye gitti. Büyükbabam bizi daha çok ziyaret edip bize daha çok göz kulak olmaya başladı. Annem de iş hayatına geri döndü. Nick giderek kendi dünyasına çekildikçe işleri daha da sarpa sarmıştı. Nick'in A planı, benim B planım haline geldiğinde henüz on altı yaşındaydım ve aynı onun gibi genç yaşta bir albüm yapmıştım. Ancak onun aksine benim yanımda Xander'im vardı. O benim başarısız olmama tahammül edemezdi. Grup albümümüzün çıkışı yavaş adımlarla oldu. Ancak bir yıl boyunca süren turnelerden sonra ün kazanmaya başladı.

Wild Ones'ın ilk sahne tecrübesini hatırlıyordum. Çok tedirgindik. Saatlerce oturup zamanın gelmesini beklemiştik. Sahneye çıktığımızda aynı provalarımızda olduğu gibi, kendimize olan tüm güvenimizle kasıla kasıla sahne boyunca dolanıyorduk ama aslında deli gibi heyecanlıydık. Işıklar daha parlaktı ve seyirci kitlesi alışık olduğumuzdan daha büyüktü. Bizim çocuklar çalmaya başlayınca, ağzımdan yumuşak bir ses tonuyla, neredeyse zor duyulabilen sözler öyle hızlı çıkmaya başlamıştı ki arada nefes almayı bile unutmuştum. Grubun sesi benim sesimi bastırıyordu ve bunun farkındaydım. Etrafıma bakınarak mikrofonun boyunu kendime göre ayarlayıp seyirci kitlesini süzdüm. Şarkıma o kadar coşkuyla katılıyorlardı ki nihayet sesim üzerlerinde süzülüyordu. Birlikte büyüdüğüm sesin ta kendisiydi o. Babamın beni büyüttüğü ses. Bütün hamlığıyla yanımda hissettiğim içli bir ses: İşte tam da o anda yaptığım müzik hayat kazandı. Seyirci deliye döndü ve çok kısa bir zamanda hayatım birden tekrar değişti.

Xander da sıcaklığına bu fırsatı hemen değerlendirdi. Bizim için turneler organize etti. Ancak bu benim için sonun başlangıcıydı. Öncelikle küçük işlerle başladık: ufak mekânlar, yıkık dökük oteller, sağlıksız yiyecekler ve bolca alkol. Peş peşe bir sürü grubun konserlerinin açılış kadrosunda yer alıyorduk ve bu durumda beni ayakta tutan şey özel hayatımda kurduğum ilişkilerdi. Bu ve sahnede olup o âşık olduğum şeyi yapmak... Ayrıca babamın benimle gurur duymasını istemem de... Evet, bu da beni ayakta tutan bir diğer şeydi.

Ancak bu turnelerde özel hayatıma sürekli olarak tecavüz ediliyordu. Tüm o sıkışık mekânlardan nefret ediyordum. Mahremiyet yoktu, sürekli katı kuralları olan bir programdı; asla bir şehirde iki gecedenden fazla kalamamak, her gittiğim yerde beni takip eden ve benden sürekli bir

şeyler isteyen insanlar. Üzerimize atlayan kızların bile artık esprisi kalmamıştı. Ömrümün en uzun senesiydi, ancak bunu sırf *onun* için yapmıştım. Çünkü bu uzun yolda, bir yerlerde onun hayali artık benim hayalim haline gelmişti. Ancak sonradan ikimizin de hayallerinin farklı olduğunu anladım: Onun hayali şöhret üzerineydi, benimki ise müzik.

Konser verdiğimiz mekânlar büyüdükçe hayran kitlelerimiz ve bütün o tantana da büyümüştü. Bütün bunların içinde kendini kaybetmek ve olaylara kaptırmak gerçekten çok kolaydı. Bunu görebiliyordum. Ancak ben sonumun babamı gibi olmayacağı konusunda kararlıyım. O şöhret bağımlısıydı. Ben ise olayın yaratıcılık sürecine bağımlıydım. Aramızdaki bu farkın yeterli olmasını umuyordum.

Tur bitmişti. Biz de Los Angeles civarlarında hem söz yazıyor hem de çalışıyorduk. Hayat güzeldi, ancak uzun vadede yeni bir albüm çıkarma fikrim yoktu. Bu sefer ise bunu sadece grubum için, kardeşim için ve kendim için yapıyordum, çünkü müziğe âşıktım. Albüm kayıtları, bu işin en keyifli yanıydı. En nefret ettiğim şey ise tanıtım çalışmalarıydı, en azından Dahl'ı o camın arkasından gördüğüm güne kadar böyleydi. "Hayatta Bir Kez" şarkımızın ilham kaynağı olan, Xander'ın benim ilham perim olarak nitelendirdiği ve bir gecede kalbimi çalıp yine aynı gecede kalbimi kıran o kızı.

Aynen hafızamda kaldığı gibi çok güzeldi ve ona tek bir bakış bile atmak nefesimi kesmeye yetmişti. Arkasından bir valiz sürükleyerek bana doğru geliyordu. Kalp atışlarım tekledi. Onu görür görmez benimle röportaj yapmak için gönderilen kişinin o olduğunu anladım ve bütün o basın işleriyle ilgili olumsuz düşüncelerim bir anda yok oldu. Onu öylece izliyordum. Onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar istiyordum. Evrak çantasını valizinin

üzerine düşürdüğünde bunu gören biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındığında kendimi tutamayıp ufak bir kahkaha atmıştım. Ona, "Sadece ben gördüm, hiç endişelenme, çünkü seninle ilgili her şey o kadar seksi ki," diye haykırmak istedim.

Bir an evvel onu karşılayıp kapısını tutmak için ona doğru koşturdum, ancak o, kapıyı ittirerek üzerime kapaklandı. Hiç de fena olmadı aslında. Onu düşerken istediği kadar yakalayabilirdim. Onunla ilgili ilk karşılaşmamızdan hatırlayamadığım tek bir şey bile yoktu ve o an yaşanan bu ufak olay bile beni kendime getirmişti. İşte tam da o an, bedenini benimkine yasladığında, anladım: *Bu sefer* elimden o kadar kolay kurtulamayacaktı. Onu hayatımın bir parçası olarak tutmak için binlerce turneye gidebilirdim. Onunla ilgili bir şey vardı... Gözlerindeki o ışıltı, sanki yolunda gitmeyen her şeyi yoluna koyuyordu. Ve aynı babam gibi, bana da ikinci bir şans verilmişti. O da bu kızdı. Ancak ben babam gibi, bana verilen bu şansını mahvetmeyecektim.

Elini bana doğru uzatıp, "Merhaba. Ben Sound Music'ten Dahlia London. Çok üzgünüm, geciktim," dediği an onun benim olması gerektiğini anlamıştım.

Binlerce Yıl

Odanın diğer ucundaki hafif aralık perdelerin arasından sızan gün ışığı uyanır uyanmaz gözlerimi kamaştırmıştı. Gökyüzü; pembenin, kırmızının ve turuncunun çeşitli tonlarına büründüğüne göre henüz şafak vakti olmalıydı. Çok kısa bir süre içinde gökyüzü, sanki ateş almışçasına rengârenk parladı, tıpkı bedenim gibi. Ancak ben tüm acılarımı bir kenara atmıştım. Harika bir yeni gün doğuyordu ve burada bu güzel günü onunla birlikte karşılıyordum. Uzandığım hastane yatağımın yanındaki sandalyenin üzerine yığılmış vücudunun o göz alıcı hatlarını süzdüm. Fazla ses çıkarmadan uyuyordu. Onun o muazzam çene yapısını ve şekilli burnunu süzüp bronz tenini inceledim. Ama beni ona âşık eden asıl şey, onun ruhu, muzır ve muhteşem kişiliğiydi. O kesinlikle benim isteyebileceğimden çok daha fazla özelliğe sahipti ve her anlamda benim ruh eşimdi.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek elimi elinin üzerinden çektim ve yavaşça yataktan kalkıp tuvalete yöneldim. Döndüğümde güneşin yüzünü göstermesiyle birlikte o da uyanmıştı. Perdeler sonuna kadar açık, dışarıyı seyrediyordu. Onu minnet duygusuyla tepeden tırnağa süzdüm. Bir seksenin üzerindeki boyuyla ne kadar da ihtişamlıydı. Yapılı omuzlar, ince bir bel ve her hareketinde esneyen karın kasları. Kollarını birleştirmiş, başı dik, tişörtü de kot pantolonunun içine rasgele tıktırılmış şekilde dimdik ve kendinden emin bir duruşu vardı. Sabahın bu erken saatle-

rindeki gökyüzünün o mavi-gri tonları da neredeyse onun kadar nefes kesiciydi.

Onun neye baktığını anlamaya çalışıyordum, ancak görebildiğim tek şey gözümün önünden geçen kabarık bulut sürüsüydü. Sabahın bu saatinde gökyüzünün rengine göre o kadar beyazlardı ki yüzümde bir anda bir gülümseme oluştu. Ancak onun şu an gördükleri bunlar değildi, biliyordum. Gökyüzünde uçan bir karga onun konsantrasyonunu bozduğunda bana doğru döndü; o sırada yüzünde ve hüzünlü yeşil gözlerinde gördüğüm o acı ifadeyi hemen yok etmek istedim.

Dünkü kazanın detaylarını deşmek istemiyordum ama River bu konuya kafayı takmış durumdaydı. Kaza olduğundan beri hiç kendinde değildi. Ona göre bu bir saldırıydı ama ben buna bir *kaza* demeyi tercih ediyordum. Sonuç olarak hâlâ buradaydım ve hayattaydım. Sadece tek tük morluklarım vardı. Vaktimi sadece o kötü günü düşünerek harcamak yerine her bir yeni günde başıma gelen güzel olayları anmayı tercih ediyordum. Ancak o kendini suçluyordu. Eğer suçlanacak birisi varsa bile o kişinin ben olduğuma onu bir türlü ikna edemiyordum. Ama düşününce de, beklenmedik bir anda başıma gelen bu şiddet olayı önlenemezdi ve şükürler olsun ki şu anda iyiydim. Bu hastaneden bir an evvel ayrılıp evime dönmek istiyordum.

Sandalyede asılı olan kıyafetlerimi alıp yatağa fırlattım. Hastanenin o soğuk yer döşemesinin üzerinde, üzerimde sadece bir hastane elbisesiyle onun önünde duruyordum. Bir anda işaret parmağımın ucuyla bir dönme hareketi yapıp, "Arkanı döner misin, lütfen?" dedim sabırsızca.

Derin bir iç çekerek ellerini uzun süredir darmadağın olan saçlarında gezdirdi. "Arkamı dönmeyeceğim. Sana yardım etmek istiyorum. Sana yapılanları görmek beni daha kötü hissettirir." dedi. "İran bana" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Boğazımda oluşan düğümle yutkunmaya çalışarak hem ona cevap vermek için hem de onu biraz olsun yatıştırmak için ağzımdan çıkacak sözleri toparlamaya çalıştım. "River, bu senin hatan *değildi*. Sırf heyecan olsun diye kadınlara saldıran sapık hayvanın teki işte. Bu senin hatan olamaz ki."

Bu konunun onu ne kadar ürperttiğini görmemem mümkün değildi. "Dahlia. Kahretsin! Bu asla bir kaza falan değildi. Sen saldırıya uğradın. Ben senin yanında olsaydım bütün bunlar olmayacaktı. Uyumamalıydım. Her şey bu kadar basit işte."

Onun bu kaba davranışının kasıtlı olmadığını bildiğim halde yine de ses tonundan şoke olup olduğum yerde kalamadım. "Hayır. Her şey bu kadar basit değil," diyerek tam onunla tartışmaya başlamıştım ki sözümü böldü.

"Dahlia!" diyerek omuzlarını düşürdü ve gözlerini yere dikerek ellerini kot pantolonunun cebine soktu. "Özür dilerim Dahlia. Sana bağışlamak istememiştim. Sadece canının yanmasma dayanamıyorum. Seni böyle görmek ve başma daha neler gelmiş olabileceğini düşünmek beni tek kelimayle mahvediyor, anlıyor musun?"

Bu konuyu daha önce iki kez konuşmuştuk. Biliyordum, onu teselli etme çabalarım da bir işe yaramayacaktı, ama ben yine de daha önce söylediklerimi tekrar edip sandalyenin yanında duran spor çantasma doğru ilerledim. İçinden çorap ve ayakkabılarımı alarak üstümü değiştirmek üzere banyoya yöneldim. Ondan bir kez daha rica edip, "River, lütfen arkana dön," dedim.

River aramızdaki yatağın diğer ucunda durup bana bakıyordu. Nedendir bilmem ama aramızda sanki kilometrelerce mesafe var gibiydi. Bana doğru yaklaşırsa bile yüzündeki ve gözlerindeki o kahredici ifadeyi görebiliyordum. Acı çekiyordu. Sesindeki hüznü de duyabiliyordum

ve bu da beni sadece üzmekle kalmıyor, aynı zamanda kalbimi parçalıyordu.

Onun etrafında daha önce hiç çekingen davranmamıştım. Ama şu anda vücudum çürüklerle kaplıydı ve onun da beni bu şekilde görüp yüreğinin ağzına gelmesini istemiyordum.

"Hayır. Sana yardım etmeme izin ver," diye fısıldadı. Sesi güçlkle duyulabiliyordu.

Derin bir iç çekerek isteğine daha fazla karşı gelmedim. Sandalyenin olduğu yeri işaret ederek, "Bana şunu uzatır mısın, lütfen?" dedim.

Çantamı kaparak yatağa bıraktı.

Üzerimdeki o iğrenç yeşil hastane elbisesinin bağcıklarını çözüp çıkarırken beni izledi. Ama asla bir, *Ah, seni bir an evvel çıplak görmek istiyorum* bakışı değildi. Daha çok, *Aman Tanrım, sanırım midem bulanacak* bakışıydı.

Elbise yere düşünce ben de onun karşısında tamamen çıplak kaldım. Bana bakışını izledim. Gözlerini gözlerime dikip yutkunmadan önce vücudumu tepeden tırnağa süzdü.

Ortamdaki havayı biraz olsun dağıtmak için yerdeki hastane elbisesini elime alıp şakacı bir tavırla üzerine fırlattım. "Giysi oyununu oynama sırası sende," dedim.

Nihayet dudaklarında bir gülümseme oluşmuştu, ancak gözleri hâlâ hüzmün doluydu. Elbiseyi üzerine doğru tutarak, "Eğer izin verirsen, bu seferlik benim sıramı atlayalım," dedi. "Yeşil pek de benim rengim değil."

İkimiz de gülümsüyorken, morluklarımı incelediğinin farkındaydım. İşte sonunda. Bana duyduğu aşkın tamamı gözlerinden yansıyor. Benim için o kadar anlamlıydı ki bu.

Yatağın etrafını uzun adımlarla dolanıp külotumu ve kot pantolonumu giyerken bana yardım etmekte ısrar edi-

yordu. Bir an için ona, bu haldeyken bana ne kadar kolay sahip olabileceği konusunda yorum yapmak istedim ama sonra vazgeçtim. Ancak kazağımı tüm hassasiyetiyle başımdan geçirirken artık dayanamamıştım. Elini birden kapıp kalbimin üzerine götürdüm ve üstüne bastırarak yüzüne baktım. "Bak. İşte, bana dokunabilirsin. Kırılmam. Hatta seni ikinci kademeye bile geçirebilirim," dedim, elini göğsümü avuçlaması için aşağıya doğru kaydırarak.

Başta itiraz etti, ancak sonunda derin bir iç çekerek başparmağıyla göğüs ucumu okşamaya başladı. Yüzünde hafif bir sırıtmayla, "Demek ikinci kademe. Sadece bu kadar mı? Sarurım külotunu giydirirken şansım daha yüksek olurdu," dedi.

Birlikte biraz kahkaha attık ve ben hâlâ elini bulunduğu yerden çekmiyordum. Yanağımı kavramak için elini yüzüme getirdiğinde ateşli bakışlarıyla beni delip geçti. Kulağıma doğru eğilerek, "Benimle uğraşmayı bırak istersen. Beni iyice havaya sokacaksın ve Hemşire Güler Yüz içeri girdiğinde de beni odadan dışarı atacak," diye fısıldadı.

Kendini geri çekip kazağımın kalan kısmını aşağıya doğru çekiştirince ben de gözlerimi devirdim. Acı içinde sessizce yüzümü buruşturdum. Omzumda yaralar vardı, bileğim çatlıktı ve vücudum çürükler içindeydi. Doktor vücudumdaki şişlerden dolayı üzerimdeki tek takı olan bilekliğimi kesmek istemişti ama ona kesmemesi için çok yalvarmıştım. O, bana Ben'den kalan tek hatıraydı ve her zaman hayatımı pişmanlık duymadan yaşamamı hatırlatması için ona ihtiyacım vardı.

Üzerimi giyinip hazır olduğumda, ellerini nazikçe belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Özür dilerim. Canını mı yaktım?"

"Sen asla benim canımı yakamazsın," dedim kısık ve rahatlatıcı bir ses tonuyla.

Geriye doğru yaslandı ve parmağını kalbinin üzerine götürüp çarpı işareti yaparak, "Söz veriyorum, sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," dedi. Sesindeki o azap beni mahvetmişti ve gözyaşlarıma engel olabilmek için derin bir nefes almam gerekiyordu. Sadece kollarımı onun boynuna dolamak istiyordum, ancak ağrıyan bedenim buna izin vermiyordu. Bu yüzden ben de kollarımı ancak beline dolamak için bir hamlede bulunabildim. O da buna karşılık olarak biraz geriye çekildi ve birbirimize öylece sarıldık. Gözkapaklarımın her birini tek tek öptükten sonra alnını alnıma dayadı. Geçen her saniyede aşkımızın daha da büyüdüğünü hissedebiliyordum, tabii eğer bu mümkündüyse. Hemşire odaya girene kadar bir süre böyle sessizce kaldık.

Hemşire tam da boğazını temizlerken River fısıldayarak, "Hemşire Güler Yüz bizi yine yakaladı. Bu sefer başım belada," dedi.

Kıkırdadım ve öylece birbirimizi serbest bıraktık. Hemşire çok iyi biriymi ama River'm geceyi burada geçirmesinden hoşlanmıyordu. Dün gece bir kez River'dan yanıma uzanmasını istediğim sırada hemşire ölçümlerimi yapmak için içeri girdiğinde, gelip onu yataktan kaldırmıştı.

Son bir kez daha kan basıncı değerimi ölçtü ve doktorun bırakmış olduğu taburcu olma şartlarımın üzerinden geçti: öncelikli olarak dinlenmek, yorucu işlerden uzak durmak ve eğer baş ağrısı şikâyetim olursa anında doktora görünmek.

Bütün evrakları imzaladıktan sonra hemşire, hasta bakıcıyı çağırdı. Hasta bakıcıyla birlikte kapıya doğru yürüdük. River da arabasını getirince nihayet hastaneden ayrılabiliriz. Hastaneden ayrılmadan önce bu geceyi Tahoe'da geçirip eve yarın gitme konusunda kendi kendine bir karar vermişti. O da doğru yol alırken dönüp bana baktı.

"Xander ve Caleb'in burada olduklarını söylemiş miydin sana?"

Sorgulayan bir bakış atarak, "Hayır, söylememiştin. Neden buradalar ki?" diye cevap verdim.

Hafifçe gülerек, "ne demek 'Neden'? Senin iyi olduğundan emin olmak için buradalar," dedi.

"Ama zaten yarın evimize dönüyoruz. İyi olup olmadığını o zaman da görebilirlerdi."

Omuzlarımı silkerek, "Biliyorum ama arabada senin yanında oturabilmem için bizi Xander'ın geri götürmesini istedim," dedi.

"Ah, bu çok ince bir düşünce ama hiç de gerek yoktu. Ben iyiyim."

"Peki, ama iyi olsan bile yol çok da kısa değil. Senin arka koltuğa rahatça uzanabilmeni istiyorum. Ben de sana yakın olup bir ihtiyacın olduğunda hemen yanında olmak istiyorum."

Sevgiyle ona baktım. Her zaman tatlı sözler söylemeyi bilirdi. "Teşekkür ederim. Peki, Caleb neden geldi? Kardeşinle Caleb birbirlerini gerçekten tanıyorlar mı ki?" Bunu sorma gereği duymuştum, çünkü daha kısa bir süre önce River'la Caleb'in arasındaki gerginlik aşikârdı ve Xander'ın onu hiç de önemsemediğini düşünüyordum. Ama şimdi Xander onunla birlikte Tahoe Gölü'ne doğru ilerliyordu.

"Tabii ki. Elbette birbirlerini tanıyorlar. Aslında birkaç kez de bir araya geldiler. Evimize de ek bir güvenlik kurulumu için dün Caleb'a iş vermeye karar verince, eve varmadan önce onunla ne gibi güncellemeler yapabileceğimizi görüşmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Böylece hiç vakit kaybetmeden bir an önce işlemlere başlayabilir."

"Bu olanlardan dolayı evimizde ek bir güvenlik kurulumuna ihtiyacımız yok. River, bence bu biraz fazla oluyor."

"Dahil, taşındığımda hiçbir güvenlik güncellemesi

yaptırmadım. Ben sadece tedbir amaçlı yapıyorum bunu... Sadece o kadar. Turne devam ederken Los Angeles'a tek başına döneceksin. Senin de güvende olduğundan emin olmam gerekiyor."

Başımı sallayarak sözlerime devam ettim. "Caleb'dan hoşlanmadığını düşünüyordum."

"Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim ki."

"Tabii ki söylemedin, ancak onunla her konuştuğunda öyle hissetmiştim."

"Hımm. Yani, onunla ilgili neler hissettiğimi bir kenara atarsak, yaptığı işte iyi olduğunu biliyorum ve ben onu aradığımda da ilgilenecek vaktinin olduğunu söyledi. Ah, bir de bir şey daha. Caleb veya onun çalışanlarından biri gittiğimiz yerlerde bize eşlik edecek."

Gözlerimi kısarak ona bir bakış attım. "Koruma gibi mi demek istiyorsun?"

"Aslında, tam olarak koruma denilemez, sadece ek bir güvenlik önlemi diyelim."

"Kulağa çok saçma geliyor."

"Dahlia, sana söz veriyorum. Etrafında olduklarını bile anlamayacaksın."

"İşte ondan emin değilim," dedim ve başını pencereye yaslayıp gözlerimi kapadım. Bütün bu güvenlik güçlendirme çabaları bana manasız geliyordu, ancak eğer bu ona kendini iyi hissettirecektiye hiç de karşı çıkmayacaktım.

Otele vardığımızda Caleb'ın odamızı değiştirttiğini, kendisinin ve Xander'ın da bitişik odaya geçtiklerini öğrendik. River'a, "Etrafımızda olduklarını bile hissetmeyeceğiz," şeklinde takılmak istedim ama sonra vazgeçtim.

Doktorun bana hastanede verdiği ağrı kesici haplar beni o kadar yorgun düşürmüştü ki günün kalan kısmı

nı yatakta, River'ın kollarının arasına sokularak geçirdim. Derin bir uykuya dalmış olmalıydım, çünkü uyandığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti. İlk olarak River'ın gerçekten yanımda olmadığını anlamak için kolumu uzatıp onu aradım. Odaya bir göz gezdirdiğimde başta aklım karıştı. River'ın, Caleb ve Xander'la odanın bir köşesinde toplandıklarını ve onları duyamayacağım bir şekilde sessizce fısıldaşıp tartıştıklarını gördüm. Benim doğrulup yataktan kalkmaya çalıştığımı gören River, telaşla yanıma geldi.

"Neye ihtiyacın var bebeğim?" diye sordu neredeyse fısıldayarak. Yüz ifadesi bitkin, yorgun ve endişeliydi.

"Banyoya gidip biraz yüzümü yıkamaya ihtiyacım var." Ona gülümsemeye çalıştım, ancak ağzım o kadar tatsızdı ki... sanki içi tomarla pamuk doluydu. Bedenim de aklımdan tamamen kopuk vaziyetteydi. Hatta düşmeden banyoya varabilir miydim, onu bile bilmiyordum. Kendimi sersem gibi hissediyordum.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi ve bacaklarımı yere doğru indirerek dikkatlice ayağa kalkmama yardım etti. Fakat biraz sendelemeye başlayınca destek için omzuna tutundum. Sanırım ağrılarım için uygulanan bu ilaç tedavisi beni hem sersemleştirmişti hem de dengemi bozmuştu.

Beni kucakladığında çoktan kolumu kendi etrafına dolamıştı bile. "Dahlia, sana yardım etmeme izin ver."

Xander ve Caleb endişeli gözlerle beni izliyorlardı. Orada durup bize iyi geceler dedikten sonra bitişikteki odalarına giderek ortadan kayboldular.

Banyoya vardığımızda River beni nazıkçe yere indirip pantolonumu çıkardı. Banyo tezgâhına tutunup dengemi tekrar korumaya çalıştım.

"Bana bir tişört kapıp gelir misin?" diye sordum ona sessizce

"Tabii ki güzel kız, sen ne istersen," diyerek cevapladı gülümseyip.

River banyodan ayrıldıktan sonra kapıyı arkasından hafifçe kapattım ve olaydan sonra ilk defa aynadaki görünümlümü kaşlarım çatık bir vaziyette izledim. Bu sabah ki halimden daha kötü görünüyordum. Çürüklerim iyice mosmor olmuştu ve bileğim hâlâ şişti. Saldırganın suratımı tutup yere sürttüğünde oluşan çizikler kabuk bağlamıştı ve beni yere yatırmak için diziyile bastırdığı omzum ağrılar içindeydi.

Yavaşça üzerimdeki kazağı çıkarıp hemen bir havluya sarındım. Önce bir duş almaya karar vermiştim ama sonra vazgeçtim: Duş almak için yeteri kadar enerjimin yoktu. Sadece dişlerimi fırçalamayı başarabilmiştim. İşimi bitirip tekrar aynaya baktığımda River'ın arkamdaki kapının orada dikilip hüzünlü gözlerle beni izlediğini gördüm. Ağzımı havluya silerken bana doğru yaklaştı.

"Hadi bunu giydirelim sana," dedi ve kendi uzun kollu 30 Seconds to Mars tişörtünü başımdan geçirdi. "Bunu giyip çıkarman kendi tişörtlerini giyip çıkarmandan daha kolay olur, ayrıca seni sıcak da tutar."

Beni küçük bir çocuğu giydirir gibi giydirmesine izin vermiştim. Babamın beni okula hazırladığı o mutlu anılar canlandı aklımda. Annemin iş için evden erken çıktığı günlerde beni babam giydirip okula bırakırdı. Harika günlerdi. Annemle babamın hayatta oldukları her bir gün harikaydı.

"İyi misin, Dahlia?" diye sordu kaygıyla.

"Evet, evet. İyiyim."

Derken gülümseyerek, "Beni böyle giydirmen bana, babamın ben okula ne istersem onu giymeme izin verdiği, seçtiklerim birbiriyle uyumlu olsa da olmasa da sesini çıkarmadığı o güzel günleri hatırlattı. Üzerimi değiştirmem

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

için o sırada annem pek evde olmadığından, ben de genellikle babamın tişörtlerini giyordim," diye anlattım.

River sırtarak, "Yani, bir moda tasarımcısı olan annen, babanın o salaş tişörtlerini okula giymenden hoşlanmıyor muydu demek istiyorsun?" diye sordu.

"Nasıl tahmin ettin?"

"Sezgilerimle," diye cevap verdi bana. "Bence, giydiğin her şey serin üzerinde harika duruyor ama annenin neden farklı düşünmüş olabileceğini anlayabiliyorum."

Onun sıcaklığını hissetmek için ona doğru eğilip boyuna sokuldum. "Annem ve babamı tanımış olmanı çok isterdim."

"Onlarla belki asla tanışamayacağım ama senin sayende onları biliyorum."

Kendimi geri çekerek avuç içlerimi göğsüne bastırıp ona gülümsedim. "Bu benim için çok büyük anlam taşıyor," diyebilirdim, çünkü gerçekten de öyleydi.

Başıyla onayladı ve bir süre öylece sessiz kaldık.

"Bence tekrar yatıp dinlenmelisin." Beni kucaklayarak yatağıma götürüp uyandığım tarafın tam tersine yatırdı. Ama benim için yattığım tarafın hiç de önemi yoktu, onun yanımda olması yeterliydi. Elini sımsıkı tuttum. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi, başımın üstüne bir öpücük kondurarak. "Sen banyodayken, yemen için dışarıdan bir şeyler sipariş verdim."

"Pek aç değilim aslında. Sadece biraz susadım."

Örtüyü bacaklarımın üstüne doğru çekerek yanıma oturdu. "Bu hapları alırken bir şeyler de yemen gerekiyor." Komodinın üzerindeki ilaç şişesini açıp avucuna iki adet beyaz, kocaman, uzunca tableti döküp onları şişenin yanına bıraktı.

"Bunları asla yutamam ben."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

River ani bir kahkaha atarak televizyona doğru yürüdü. "Sana yemek olarak ızgara peynir ve kızarmış patates sipariş verdim. Ayrıca hapları birlikte yutabilmen için de *milkshake*." Bitişikteki odanın kapısını aralayıp, "Hey, Xander, yemekler gelir gelmez buraya getir," dedi.

Arkadan onu süzerken başını bir anda omzunun üzerinden bana doğru çevirerek bakışlarımı yakaladı. Bana bir göz kırpınca ben de ona gülümsedim. Birbirimize hiçbir şey söylemeden karşılıklı kahkaha attık. İşte bu benim en sevdiğim seslerden biriydi. Tanrım, kahkaha atmasına bayılıyordum;

yumuşak ama bir o kadar da kısık bir tondaydı ve inanılmaz çekiciydi.

Kahkaha atarken acıyan, çürükler içindeki kaburgalarım tutunduğumu görünce bana kahkaha attırdığı için benden özür diledi.

"River, sorun değil. Kahkaha atmak istiyorum ben. Ve gerçekten, bu görüntüye de karşılık vermeden yapamadım."

Biraz daha kahkahaya boğulmuştu. Ben de, "Verdiğin yemek siparişini neden Xander'ın odasına teslim ettiriyorsun?" diye sordum. Bir süre duraksayıp devam ettim. "Ayrıca, biz neden Xander ve Caleb'la oda paylaşıyoruz ki?"

Kahkahasına bir son verip biraz daha ciddileşerek, "Onlarla oda paylaşmıyoruz. Aramızda bir kapı var, sersem kız," dedi. Sözlerini kanıtlarcasına yerinde sallanarak kapıyı açıp kapattı. Sonra da kapıyı açık bırakıp yatağa doğru geri geldi ve yanıma oturdu. Eliyle biraz iyileşmiş olan yanağını kavrayarak bana doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Ayrıca, senin tekrar odaya dönüp uyuma ihtimaline karşı siparişlerin teslimatını Xander'm odasına yönlendirdim. Kapı çalma sesinin seni rahatsız etmesini istemiyordum." Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Ah, o zaman, çok mantıklı. Peki, madem benim en sevdiğim olan, çikolatalı *milkshake* içine bandırılmış ızgara peynirden bahsettin, o zaman sanırım birazcık acıkmış olabilirim."

"Bu arada, bunu ne kadar mide bulandırıcı bulduğumu sana söylemiş miydin daha önce?" diye sordu River, kaşlarını kaldırarak.

"Sadece binlerce kez ama yine de ne zaman sipariş versem bir parça ısırmadan da yapamıyorsun. Ve sakın peyniri önce kendi *milkshake*'ine bandırdığını görmediğimi sanma."

Kıkırdayıp başparmağıyla işaret parmağını birleştirip işaret ederek, "Peki, tadını sadece azıcık beğeniyor olabiliyim," dedi.

Tam ona gülümseyerek başımı yastığa koymuştum ki Xander elinde üzerinde siparişlerimizin bulunduğu tepsiyle içeri girdi. River yatağın üzerinde yanımdaki boş alanı işaret etti. "Sağ ol, dostum, buraya bırakman yeterli."

"Dahlia, istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu Xander.

"Sadece bir damacana su," dedim şakalaşarak. "Ağzımın içi sanki temmuz ayının ortasındaki bir çöl gibi kuru."

Xander sırtarak şişede duran suyu bardağa dökmeye başladı. River da kocaman haplarımı ve tepsiden bir bıçak alarak masaya doğru ilerledi.

"Bütün şişeyi alayım, lütfen. Bardağa gerek yok."

River haplarımı ikiye bölerken Xander da bana şişeyi uzattı.

"Birinin cenazesine gidiyormuş gibi bakmayı keser misin, Xander! Ben iyiyim. Sen ve Caleb'in her şeyinizi bırakıp buraya gelmenize gerek yoktu. Zaten yarın evimize dönüyoruz."

“Kardeşim için geldiğimi söylersem, bu sana kendini daha iyi hissettirir mi?”

Koca bir yudum su içip gülümseyerek ona bir bakış attım. “Bana asla benim için geldiğini itiraf etmeyeceğini bildiğimden dolayı, evet bu kendimi iyi hissettirecek.”

Beni alımdan öperek, “İyi geceler İlham Perisi. Eğer bu kadar baş belası olmasaydın seni eğlenceli bulabilirdim, hatta seni sevebilirdim bile,” dedi. Bana İlham Perisi demesinden hiç rahatsız olmuyordum. Çünkü bana ‘Wild Ones’ı şöhret yapanın, River’la ilk karşılaşmamızdan sonra yazdığı “Hayatta Bir Kez” parçası olduğunu sürekli söylüyordu.

“Ben de günün birinde beni sevdiğini söyleyeceğin gün için umutla bekleyeceğim.”

Bana yüzünde biraz evvel ki şakalaşmamızdan eser kalmadan baktı. “İyi olmana sevindim Dahlia. İyi geceler. Birkaç saat sonra görüşürüz.”

River’a doğru dönerek başıyla bir selam verdikten sonra odadan çıkarak arkasından kapıyı kapattı. Planımız Xander’ın sabah işe yetişebilmesi için gecenin bir yarısı buradan ayrılmaktı. Koca, iğrenç haplarımı yutarken River da yanıma gelip oturdu ve tepsideki yemeğimizi paylaştıktan sonra sarmaş dolaş bir halde uykuya daldık.

Xander bizi evimize götürürken ay ışığı camlarm arasından içeri sızıyor, yıldızlar da tepemizde parlıyordu. River’ın kucağında uzanırken dikkatle onu dinliyordum. Saçlarımın arasında parmaklarını oynatıp *Losing My Religion* şarkısına eşlik ediyordu ama sesi, sanki geçmişten bir anıyı hatırlarmış gibi hüznünlüydü. Şarkı bittiğinde ya-

naklarını okşamak için elimi yüzüne doğru uzattım. "Bu şarkıya bayılırım. Şarkı çıktığı sene R.E.M.'i Greek'de canlı izlemiştim."

Elimi tutarak parmak uçlarımı öptü. "Benim de bu şarkıyla aramda bir aşk-nefret ilişkisi var."

Xander ön koltuktan kıs kıs gülererek, "Çok doğru, aslında daha çok şarkının seninle bir aşk-nefret ilişkisi vardı da denilebilir," diye atıldı.

Parmaklarımı saçlarında gezindirip bir tutam saç telini çekiştirince gülümsedi. "Neden?" diye sordum.

Başımı o sıkı karın kaslarının üzerine yaslayabilmem için koltuğa iyice yayıldı. Parmaklarıyla koluma hafif dokunuşlarda bulundu ve kahkaha atarak, "Bu şarkı ilk beşe girdiğinde babam benim artık mandolin çalmayı öğrenmem gerektiğini düşünmüştü. İlk sıralardaki şarkıları hep takip ederdi, onların listelerin en üst sıralarında olmalarının nedenlerini incelerdi. Üretimlerinde kullanılan her bir farklı şeyi not ederdi. *Losing My Religion* ise içinde mandolin geçen şarkılardan yalnızca ikinci hit şarkıydı," dedi.

Xander o kadar abartılı kahkaha atmaya başlamıştı ki hayretler içinde kalmıştım. Onu daha önce hiç böyle kahkaha atarken görmemişim. River başını sallayarak, "Kapat çeneni, Xander," dedi.

River anılara dalmışken gözleri ay ışığında fıldır fıldır oynuyordu. Babasından bahsettiğinde onu kahkaha atarken görmek beni çok etkilemişti. Ondan çok fazla bahsetmiyordu, ancak bahsettiği nadir zamanlarda da duygusallıktan eser olmazdı. Onun da benim gibi babasıyla mutlu anılarının olmasına sevinmişim. Onu bir anda öpmek istedim ve dudaklarımı dudaklarına iyice yapıştırmak için başını kendime doğru çektim. "Anlat bana," diye fısıldadım, parmaklarımı o kusursuz göğüs kaslarının üzerinde gezindirerek.

"Gülme ama, "Olay bilekte biter" sözünü bilirsin, değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Bu kesinlikle doğru. Ustaca, hünerli bilek hareketleri bir mandolinde doğru nota çalmanın püf noktalarıdır ve ne kadar sık elime alıp denemiş olsam da, bunu bir türlü başaramıyordum."

"Ona her şeyi anlatsana," diye araya girdi Xander.

River gözlerini devirdi. "Tamam, sonunda babam benim bu olaydan artık sıkıldığını anlamıştı ve bu sefer de mandolin çalmayı bana içinde mandolin geçen diğer hit şarkıyla öğretmeye çalışmıştı."

Xander yine yükses sesle kahkaha atarak, "Vay be, hâlâ dün gibi hatırlıyorum," dedi bir yandan homurdanarak.

Oturmak için doğrulmaya çalıştım, ancak River beni engelledi ve Xander'a aldırmadan devam etti. "O sıralar babam bana *Maggie May*'i çalmayı öğretiyordu, ben de bu yüzden Rod Stewart'ın bazı müzik videolarını izliyordum. Tam Rod'un *Hot Legs* videosundaki yürüyüşünü çalışıyordum ki Xander içeri girdi. Mandolin çalmayla ilgili çabalarımın vazgeçip onun yerine Rod gibi yürümeye karar vermiştim."

Üçümüz de aynı anda koro halinde kahkahalara boğulduk. Gözümde canlanan o görüntü ise paha biçilmezdi. Tanrım, bazen kalbim River'a olan aşkımdan patlayacakmış gibi oluyordu. Onunla ilgili her şey, özellikle mizah anlayışı beni çıldırtıyordu.

Gözleri gözlerimi yakaladı ve her ne kadar kardeşiyle birlikte bir sohbet içinde olsak da bir şekilde dokunuşlarımız yerini şakacı dokunuşlardan duygusal okşamalara bırakmıştı. Elini karnımın üzerine götürdü ve parmaklarını tişörtümün eteklerinden içeri sokarak çıplak tenimde gezdirdi. Ben de karnı kollarımın etrafında elleri geri hare-

ketlerle hafif çizgiler çiziyordum. Aşağılara indikçe nefes alış verişleri ağırlaşıyordu. Bana doğru eğildiğinde, o yumuşak dudakları benimkilerle buluştu. Kollarımı boynuna dolayıp onu sıkıca kendime doğru çektim. Bir an için birbirimizde kaybolurken, boğazımdan ufak bir inilti yükseldi.

Xander boğazını temizleyerek, "Camlar buharlanmaya başladı. Ergenler gibi davranmayı keser misiniz?" dedi ve radyonun sesini açtı.

Xander bizi evimize bıraktığında neredeyse şafak vaktiydi. Şimdiyse ellerimizde kahve fincanlarımızla dışarıda günün doğuşunu izliyorduk. Onun yanında sessizce oturmaktan çok hoşnuttum ve bana eşlik etmesinden de keyif alıyordum ama sabahın o pırıl pırıl tazeliğinin vermiş olduğu sakinlikte River bir anda, "Evlenmek için neyi bekliyoruz?" diye sordu.

Saçlarımı öpüp devam etti. "Zaten görünen o ki seni bütün hayatım boyunca beklemişim ve daha fazla beklemek istemiyorum."

Vücudumu yan çevirerek ona baktım. "Ben de bilmiyorum. Ama o açıdan düşünürsek ben de beklemek istemiyorum."

"Las Vegas'a bir charter uçağı ayarlayıp bugün evlenmeye ne dersin? Birkaç saate her şeyi ayarlarım. Oraya uçar, evleniriz ve günbatımına kadar döneriz."

"Ailenin de orada olması önemli değil mi senin için?"

Beni kendine doğru çekmeden önce biraz duraksadı ve kollarını etrafıma sararak o derin, yeşil gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Her güne karım yanımda olmadan uyanmazsam mutlu biri olamayacağım. Dahlia, benim tek istediğim ikimizin sonsuza dek birlikte olması. Sen kendini daha iyi hissettiğinde bir kutlama yaparız. Hatta burada da başka bir tören yaparız. Ama hastanede yaşadığım o

muameleyi bir daha yaşamak istemiyorum. Peki, o zaman, benimle evlenir misin, bugün?”

River, çok romantik, korkusuz ve hayat dolu biriydi; onun her bir parçasını seviyordum. Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdum. Güneş doğuyordu. Hollywood harflerini arkamıza fon alıp ona gülümseyerek, “River Wilde. Seninle bugün evlenmek istiyorum,” dedim.

Dudaklarıma doğru inledi ve sesi tenimin üzerinde yankılanarak beni daha da gülümsetti. Beni öptü. Sonra tekrar öptü. Ve sonra biraz daha. Her ikimiz de nefes nefese kalınca beni ayağa kalkacak şekilde hareket ettirdi. Gülümsemesi, şu gerçek olan, belirdi bir anda yüzünde. “Burada kal. Hemen döneceğim.”

Hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu, o yüzden içi rahat olabilirdi. Geri geldiğinde Stella’yı elinde sımsıkı tutuyordu. Yüzü neşeyle parlıyordu. Gitarıyla şezlong tipi sandalyenin ucunda oturduğunda gözlerinde tanıdık gelen bir parlıltı vardı. Havadaki hafif rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu. Ona doğru yaklaşıp ön tarafımı onun sırtına yaslayarak çenemi omzuna dayadım. O sıcacık teni bütün duyularımı harekete geçirmişti.

Aşağıya bir bakış atarak elini tellerin üzerinde dans ettirmesini izliyordum ki birden, *You and Me* şarkısını söylemeye başladı. O çaldıkça bedeninin her hareketini sanki kendini çalışırmuşçasına hissedebiliyordum. Elimi kalçasının etrafına dolayınca kollarımda hissettiğim sıcaklığıyla tüylerinin ürperdiğini hissettim. Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde gördüğüm; gerçeğin, hayatımda doğru olanın ve elimizdeki sonsuza dek sürecektir olan... gerçek aşkımızın resmiydi.

“Saat hiç bu kadar canlı olmamıştı,” diyerek kulağıma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

doğru son kıtayı söylüyordu. Sıcak nefesi boynumu sıyrınca içim titredi. Onu binlerce kez çalıp söylerken üst üste izleyebilirdim ve bundan hiç sıkılmazdım. Asla. Yaptığı müziğin sesi etrafımızı sararken başımı bana doğru yaslayıp tellerdeki son iki notayı yakaladı. Elimde olmadan sürekli hayatımın kalan kısmını onunla geçireceğim için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum.

Birkaç saat sonra tam Caleb'la güvenlik sistemi dersimizi bitirip kahvaltı masasına oturmuştuk ki kapının zili çaldı. River daha kapıya bakmadan kim olduğunu anlamıştı. Aerie çığlık çığlığa, "Ah, işte buradasın! Nasılsın?" diyerek içeri daldı.

Onu arayıp evde olduğumuzu söyleyeli henüz bir saat olmuştu ve o çoktan buradaydı. Telaşla içeri girerken ben de yavaşça ayağa kalktım. Bugün vücudum olaydan beri hiç ağrımadığı kadar çok ağrıyordu. Muhtemelen eve gelirken arabada oturmaktan kaynaklanmıştı. "Ben iyiyim... gerçekten! Aslında hissettiğimden çok daha kötü görünüyorum."

"Üzgünüm, seni hastanede görmeye gelemedim. İş çok çılgıncaydı bu aralar," dedi ve kollarını etrafıma dolayarak bana sımsıkı sarıldı. Biraz inleyince ben, kendini geri çekti. "Ah, aman Tanrım, çok özür dilerim! Carını yakmak istememiştim!" Yüzü çok endişeliydi... Bu kadın bana birçok konuda sayısız kez yardımcı olmuştu. Tabii ki şimdi de buradaydı. O kırmızı iş elbisesi, siyah topuklu ayakkabılarıyla ve uyumlu bandanasıyla tam bir mükemmellik abidesiydi.

"İyiyim ben," diyerek onun kendini iyi hissetmesini sağlamak için yalan söyledim. Hastaneye kaldırıldığım-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dan beri onunla o kadar çok telefon görüşmesi yapmıştım ki sanırım olayla ilgili olarak River'dan daha fazla bilgiye sahipti.

"İşte neler oluyor?"

Aerie gözlerini devirerek, "Şirket sahibinin oğlu işlere daha fazla dahil olmak..." dedi, ancak sözünü keserek bana manalı bir bakış attı. "Sen neden öyle giyindin?"

"Nasıl giyinmişim ki?" diye merakla sordum yüzümdeki gülümsemeyi kaybetmeden.

"Bir elbise giymişsin! Hatta eşofmanlarını giymiş yatakta yatıyor olman gerekirken sanki bir yere gidecekmiş gibi giyinmişsin. Topuklu ayakkabılarını bile giymişsin. Ben sana giydirmeden, sen asla topuklu ayakkabı giymezsün ki."

Omzumun üzerinden başımı çevirdiğimde, River'la Caleb'in mutfakta olduklarını gördüm. River başıyla onay veriyordu. O kadar heyecanlıydım ki daha fazla kendimi tutamadan patladım. "Bu akşamüstü evlenmek için Las Vegas'a gidiyoruz."

Aerie heyecanla ellerini çırpıp olduğu yerde aşağı yukarı zıplamaya başladıktan sonra aniden durdu. "Bir dakika! Gizlice evlenmiyorsun, değil mi Dahlia London? Bunu yapamazsın. Evlenirken yanında olmak istiyorum." Bana sıkıca sarıldıktan sonra geri çekildi. "Özür dilerim, özür dilerim," dedi, yanaklarından süzülen gözyaşlarını silip kendini tekrar toparlayarak.

Kendimi biraz suçlu hissetmeye başlamıştım ama çabucak bu duygudan kurtulmaya çalıştım. "Grubun turnesinden sonra bir parti verimiz, o zaman hep birlikte kutlarız, olur mu?"

River, tezgâhın oradan yanımıza gelerek Aerie'ye sarılıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Beni de yanına doğru çekip, "Kutlamayı daha sonra yaparız ama biz şimdi evlenmek istiyoruz," dedi.

“Peki, seyahat etmende bir sakınca yok mu?” diye sordu Aerie endişeyle.

Başımı hayır anlamında sallayarak, endişelenmemesi konusunda onu ikna etmeye çalıştım. “Gerçekten, Aerie. Kendimi iyi hissediyorum. İnan bana.”

River nazıkçe saçlarımı öptü. “Kahve?” diye sordu Aerie’ye.

“Hayır, o şeyi içmediğimi biliyorsun. Saf zehir o, ayrıca tadı da çamur gibi.”

River kahkaha atarak mutfağa doğru ilerlerken, “Bir insan nasıl kafeinsiz hayatta kalabilir, anlayamıyorum,” diye mırıldandı.

River’ın telefonu çaldı. “Xander, sana söylemiştim, onunla ne bugün ne de yarın buluşabilirim. Ne istediği hiç umurumda değil,” dediğini duydum. Ona endişeli bir bakış attım, o da bana bildiğim o yapmacık gülücüklerinden birini gösterdi. Telefon görüşmesini bitirdikten sonra bana doğru döndü. “Dahlia, yapmam gereken birkaç işim var. Sen iyi misin böyle?”

Aerie onu kovalayarak, “O gayet iyi,” dedi ve beni kol-
tuğa doğru çekti.

River yanıma gelip beni tekrar öptü. “Emin misin?”

“Ben iyiyim. Hadi git bir an evvel.” dedim ve ben de onu öptüm.

“Peki. Eğer bir ihtiyacınız olursa, Caleb müzik odasında olacak. Bilgisayarını şimdilik oraya kurdu. Ben de çok geç kalmam.”

Aerie’yle biraz sohbet ettik. Benden zorla, tüm bilgileri edindiğini düşündükten sonra ayağa kalkıp, “Ben bir saate dönerim. Ben gelmeden sakın buradan ayrıлма. Ciddiyim!” dedi.

“Nereye gidiyorsun?” dedim saate bakarak.

“Sürpriz. Ben beklerim.”

PDF Kütüphane: <https://www.kutubhanesi.org>

“Peki. Bir saatin var ama sadece o kadar.”

Bana el sallayarak telaşla evden ayrıldı.

Süresinin dolmasına birkaç dakika kalmışken bir elinde gri bir elbise torbası diğer elinde de bir alışveriş torbasıyla geri geldi. Beni yatak odama götürdü.

“Her prenses evlendiğinde bir gelinlik giymeli,” dedi ve elbise torbasının fermuarını açarak şimdiye kadar gördüğüm en güzel, beyaz ipek gelinliği çıkardı içinden. Sade ama kibardı. Kolsuz, diz üstü, derin V yakası olan ve uçları incilerle süslenmiş çan etekli bir gelinlikti. Üst kısmında ise göz alıcı ama zarif bir biçimde işlenmiş ipek bir nakış vardı. Bu detay da gelinliği çok da aşırıya kaçırmadan böyle bir gün için özel kılmıştı. Tek kelimeyle mükemmeldi.

Beni yatağa oturtup sade bir çift lame topuklu ayakkabı çıkararak ayağıma giydirdi. “Tam Kükedisi gibi, Dahlia, Beyaz Atlı Prens’ini buldun,” dedi ve yanaklarımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Benim için bir paket daha çıkardı torbadan. Her tarafı küçük mavi mücevherlerle süslenmiş muhteşem güzellikteki beyaz şeritli kumaşı kutusundan çıkarırken inceledim. “Elbisen senin ‘en yerin’ ve yanında da mavinin.” Bu bir jartiyerdi. Elimden aldı ve bacaklarımdan geçirip baldırlarıma kadar çekti. Tipik bir gelin gibi düğün geleneklerini bana uygulama çabası beni güldürüyordu.

Beni pudralayıp, süsleyip püsledikten sonra morluklarımı da makyajla en iyi şekilde kapattı ve ayağa kalkıp kulaklarımdaki inci küpeleri çıkardı. “İşte bunları da sana ödünç vereceğim.” Bu küpeler Aerie’ye büyük büyükannesinden kalmıştı. Onlara her zaman bayılıyordum. Kendi küpelerimi çıkarıp onları takarak aynanın önüne geçtim. Şimdi gerçek bir gelin gibi görünüyordum. Duyduğum derin acıya aldırmadan kollarımı onun etrafına doladım. “Seni seviyorum Aerie Daniels, sonsuza kadar ve her zaman seveceğim.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. En iyi arkadaşımın öylesine, herhangi bir şey giyerek evlenmesine izin vermezdim. Bir de, dürüst olmak gerekirse bu işi Converse spor ayakkabılarınınla bitirirsin diye de korkuyordum." Bir kahkaha patlatarak fotoğraf makinemi kaptım. Makineyi bize doğru çevirip o ânı ölümsüzleştirdim. Yıllardır benim en iyi arkadaşımdı. Onunla olan bu ânımı sonsuza dek hatırlamak istiyordum.

Aerie'yle vedalaştık. İşine geri dönmesi gerekiyordu. Yalnız kalıp, geçen şu bir yılda hayatımın ne kadar keskin bir değişikliğe uğradığını düşündüm. Büyükanнемin aynada asılı olan incilerine bir göz attım. Şifoniyere doğru gidip "en eskimi" aşağıya indirdim. Boynuma takarken tuhaf bir dejavu duygusu içindeydim. Bugün hayatımı tamamen değiştiren adamla evlenecektim, bana tekrar âşık olmayı öğreten adamla. Hep Ben'in hayatta-bir-kezim olduğunu düşünürdüm eskiden, ancak hayatta-bir-kez yaşanan bir aşkın insanın başına ikinci kez de gelebileceğini kim bilebilirdi ki?

İnanılmaz mutluydum ama birden kaybettığım sevdiklerim aklıma gelince ani bir hüznün kapladı içimi. Gözlerimi tavana dikip her biri için sessizce dua ettim. Annemle babama, bugün yanımda olabilmelerini ne kadar da çok arzuladığımı söyledim. Amcama bana çok iyi baktığı için ve beni her zaman doğru yolda ilerlettiği için teşekkür ettim. Yengemi ve annesini düşündüm. Bana nasıl da hayatın sihirle dolu olduğunu öğretmişlerdi. Sonra da Ben'e, evlenmeyi düşündüğüm ama erkenden elimden kayıp giden adama bir şeyler fısıldadım. Onu her zaman seveceğimi ve benim ilk gerçek aşkım olarak her zaman kalbimde bir yere sahip olacağını söyledim. Aynaya bakmayı bitirdim ve derin bir nefes aldım. Hazırdım.

Cep Telefonu Markası Anıvildeyseniz, lütfen onu şarj

edecek yeterli zamanım olur diye umuyordum. Bomboş salona doğru ilerleyip şarj aletimi almak için mutfığa girdim. Telefonu fişe takar takmaz arkamı dönüp kapı girişini çevreleyen onun o muhteşem silüetiyle karşılaştım. Karşı konulmaz bir şekilde bana doğru geliyordu.

Tek yapabildiğim öylece onu izlemektir, çünkü bugün bu adamla evleniyordum.

River'ın dudakları yavaş yavaş gülümseme şeklini aldı. "Harika görünüyorsun."

Ben de gülümseyerek ona doğru ilerledim. Ortada bulduğumuzda beni kendine doğru çekerek kulağıma fısıldadı. "Hadi güzellik, gel. Bugün telefonuna ihtiyacın olmayacak."

Birbirimizden ayrıldık ve artık bir sonraki adım için ikimiz de hazırдық. Telefonu çalışıyordu. Cebinden çıkarıp baktı. Ekranına baktığımda kardeşinin aradığını gördüm. River umursamadı bile. Gözlerimi ona doğru çevirip sordum. "Hey, Xander'a neler oluyor? Daha önce onunla yaptığın telefon görüşmesinde nesi vardı?"

Bana doğru bakarak başını salladı. "Xander'ı bilirsin işte. İsteddiği her neyse hemen *o anda* olsun ister."

"Peki, şu anda olmasını istediği şey nedir?"

"Ellie'yle görüşmemi istiyor."

"Ellie de kim?"

"Ellie, markayla alakalı onunla ilgilenen kişi. Ama şu anda endişelenecek bir şey yok."

Alnuma yumuşak bir öpücük kondurdu. Kendini geri çekip gözlerimin içine hayranlıkla baktı. Bu bakışına bayılıyordum. "Karım olmaya hazır mısın?"

O yakışıklı yüzüne bakmak için geri çekildiğimde bacaklarım titremeye başladı. "Ancak beni sonsuza dek seveceğine söz verirsen."

Yanaklarımı avuçlayarak, "Güzellik, ben kendime bu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

sözü seni ilk öptüğümde vermiştim. Seni her zaman seveceğime söz verdim ben. Nasıl sevmem ki?" dedi.

Kalpten gelen bu sözlerinin karşısında gözyaşlarım sel olup aktı. Onu çok seviyordum. Bana sarıldı. O kadar sıkı olmasa da sevgisini hissedebiliyordum ve biliyordum ki o her zaman benim olacaktı. Beni tekrar öperek, "Bayan Wilde olduğun anda ise tam olarak ne kadar sevdiğimi göreceksin," dedi.

Elimi tuttu ve birlikte kapıya doğru ilerledik. Tam ayrılacakken mutfaktaki telefonumdan *Amazing Grace* şarkısı çalmaya başlayınca dönüp arkama baktım. "River, şunu almama izin ver. Grace'in benim için artık endişelenmesini istemiyorum. Zaten yeteri kadar yıprandı."

Elini bırakıp telefonumu cevaplamak üzere mutfak tezgâhına yöneldim. "Alo?"

Evde

Ben'in Günlüğü

Nihayet o konferans salonundan çıkıp evime vardım. Buraya geri dönebilmeyi hiç beklemiyordum, bu yüzden yolun çok da uzun sürdüğünü söyleyemeyeceğim, ancak şunu söyleyebilirim ki burada olduğum için mutluyum. Bundan o kadar eminim ki. Laguna'da, bu sevdiğim yerde olduğuma hâlâ inanamıyorum. Hem de tüm sevdiklerimle beraber.

Wilshire Bulvarı'ndaki görevlilerin bana vermiş oldukları bilgiye göre buradaki varlığım dava bitene kadar halktan saklanacakmış. Bu yüzden bütün o olası sorularla uğraşmak zorunda değilim şimdilik. Tabii ki ailem ve sevgilimden gelebilecek sorular haricinde. Annemi tekrar görmek beklediğimden çok daha duygu yüklü geçti. Görevlilerden birinin içeri gelip bana annemin bekleme salonunda Özel Ajan Bass'la görüştüğünü bildirdiğinde neredeyse aklımı yitirecektim ve birden dışarı fırladım. Anneme hikâyeyi anlattıklarında ben de orada bulunmak istemişim. Gerçekten benim hayatta olduğumu öğrenmesi onda bir şok etkisi yaratacaktı. Yaklaşık üç yıl önce bir ödül gecesine giderken ve sevgilim de arabanın içinde bütün olaya şahit olurken, annem o gece aslında vurulmadığını öğrenecekti.

Federal Soruşturma Bürosu'nun yuvarlak altın mührünün önünden ve Başkan'ın çerçeveli portresi ile en çok

aranan şahısların posterlerinin asılı olduğu koridordan koşarak geçtim. Annemle görüşen özel ajan bir bayandı ve birlikte odanın köşesinde oturuyorlardı. Annem ağlıyordu ve böylece ona konuyu anlattıklarını anlamıştım. O an onun gözyaşlarını görünce nasıl olup da burayı terk etmeyi kabul ettim, diye kendime kızdım. Yüzü duygu yüklü bir enkazdı. Buradan ayrılmak üzere yaptığım seçimim için ve bu olayı burada kalıp FBI'a bırakmadığım için vicdanım hiç olmadığı kadar ağır basıyordu beynimde. Ancak Caleb her şeyi üstlenip ben buradan ayrıldıktan kısa bir süre sonra onlarla irtibata geçmişti. Zaten benim yokluğumda da bir süredir işin içindelermiş.

Annem başını kaldırıp baktığında şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı ve belirsizlik içinde titriyordu. Ayağa kalktığında onu benim gerçek olduğuma inandırmak için yanına gittim. Önünde öylece dikildiğimde bana gözlerini kırptırarak baktı ve bir iç çekerek boynuma atladı. Şaşkına dönmüştüm. Uzun süre birbirimize sarılıp kaldık. O her zaman benim en büyük destekçimdi. Ona asla yanlış yapamazdım. Ben onun tıpkı babasına, bir zamanlar kendisinin de koşulsuzca sevdiği o adama benzeyen altın çocuğuydum. Kendimi geri çektiğimde yumuşak bir ses tonuyla onun bütün sorularını cevaplamaya çalıştım.

Bu kısa süreli duygusal yakınlaşmamız bir görevlinin bize yol göstermesiyle bölündü. Görevli bize tekrar o donuk renkli koridor boyunca eşlik ederek bizi daha önce saatlerce beklediğim o konferans salonuna getirdi. Ancak bu sefer annemle bizi baş başa bıraktılar. Annem gözlerimin içine bakarak ağlıyordu. Ben de daha fazla dayanamadım ve onunla birlikte ağlamaya başladım. Onu çok özlemiştim. Annem de tıpkı Dahl gibi her zaman yanımda olmuştu. Her zaman bana inanmış ve her ne olursa olsun beni hep sevmişti. Annem sonunda kendini toparlayıp geçen

üç yıl boyunca nerede olduğumu öğrenmek için kendini hazır hissettiğinde ona her şeyi anlattım. Beni buraya geri dönmeye iten sebepleri bile.

Ona çok fazla ayrıntı vermemeye çalıştım, ancak anlayabileceği kadar anlattım. Onu daha da fazla endişelendirmek istemedim.

Annem eve varır varmaz Serena ve Trent'i aradı ve onlar da hemen geldiler. Aslında Serena başta bana çok kızgındı. Bana bağırıp çağırdıktan sonra sonunda ağlamaya başladı. Trent ise, sadece mutlu olmakla kalmamış, rahatlamış da görünüyordu. O kadar gergindi ki başına bir şeyin geldiğini düşünmeye başlamıştım. Anneme bu konuyu sorduğumda bana çok sinirlendi. Bana anlattığından çok daha fazla şey bildiğini hissettim. Ama söylediği tek şey, Serena'nın onunla zor günler geçirdiği ve Trent'in onu çok fazla dinlemek istemediği idi. Günün kalan kısmını bol bol sohbet ederek geçirdik. Annem de beni ne kadar özlediğini anlattı bana.

Aslında Dahl'ı görmekten daha önemli bir şey olmadığını düşünüyordum, ancak annemle konuştuktan sonra annemin bana daha çok ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Günün ilerleyen saatlerinde onu arama fırsatım oldu ama annem yarını beklememiz konusunda ve bunu ona kendisinin haber vermesi gerektiği konusunda ısrar etti. Ben de çok baskı yapmak istemediğimden hiç tartışmadım bile. Annem zaten yeteri kadar stresli görünüyordu.

Anneme Dahl'ın biriyle görüşüp görüşmediğini sordum. Başta bana bir şey söyleyip söylememek konusunda tereddüt etti, fakat sonra Dahl'ın bir süredir görüştüğü biri olduğunu söyledi. Bu çocuğun daha önce bana Caleb'in bahsettiği çocuk olduğunu düşündüm doğrusu. Aslında Dahl'ın hayatına devam etmesini engellemek gibi bir arzum hiç olmamıştı, çünkü bir gün geriye döneceğini hiç

düşünmemiştim. Ama böyle bir şeyin olabileceğini de hiç aklıma getirmemişim.

Dahl'ın başka erkeklerle de görüşüp görüşmediğini sordum ama annem hayır dedi, sadece bu çocukmuş. Aslında birden fazla erkekle görüşmüş olmasını ummuştum böylece bana daha çok benzeyecek, aynen benim yapmış olduğum şeyleri yapmış olacaktı: Bana onu unutturacak birilerini bulmaya çalışmak. New York'a ilk gittiğimde kendimi kaybettim. Hiç kimsem yoktu. Aylarca ne dışarı çıktım ne de birileriyle görüştim. Derken bir süre sonra bir ilişkiye girmeye çalıştım ama onunla birlikteyken yaptığımız her şey bana geride bıraktığım, özlem duyduğum hayatımı anımsatıyordu, bu da o kıza karşı hiç adilce bir davranış değildi.

O senenin sonbaharında eğitimlik yapmaya başladım, ancak bu bile Dahl'ı unutmama yardımcı olamadı. O Cadılar Bayramı'nda bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ama yanında değildim. Onun yerine gece dışarı çıkıp zil zurna sarhoş olup ona benzeyen bir kıızı becerdim. Bütün bunlar zar zor hatırlayabildiğim bir yola sokmuştu beni. Çalış, ye, iç, becer. Dahl'ı bir daha asla görmeyeceğimi düşünüyordum, bu yüzden neredeyse karşılaştığım her uzun boylu, sarışın kıızı yatağa atıyordum. Ve New York'ta da onlardan bolca var. Ancak hiçbirine bağlanmadım... Hiçbiri bir Dahl değildi, bu yüzden onlarla o kadar yakınlaşmak istemedim.

Zamanla artık onun yerini alabilecek birini bulma arayaşıma son verdim, çünkü ne kadar çaba gösterirsem göstereyim onun yerini kimse alamaz. Günler ilerledikçe artık becerdiğim kızların da çok önemi kalmamaya başlamıştı. Uzun, kısa, sarışın veya esmer. Artık sadece bir ihtiyacı karşılamak üzere varlardı. Hayatımda Dahl'a duyduğum ihtiyacı asla yok olmadı, ancak Caleb'in Dahl'ı Hills'de bir

çocukla birlikte gördüğünü söylediği günden kısa bir süre sonra Kimberley'yle tanıştım. Her ne kadar Dahl'ın hayatına devam ediyor olmasına öfkelenmiş olsam da, bu tanışma serseri halime son verip orada burada kızlarla gönül eğlendirmemi engellemiştir. Kimberley ve ben bir ilişkiye başladıktan birkaç ay sonra orta yolu buldum. Bir ilişkiyi devam ettirip neredeyse eskisi gibi olabilmeyi başardım. Onunla çok fazla düzüşmüyoruz. Sadece olması gerektiği kadar hoşlanıyorum ondan. Aslında evet, belki Dahlia'ya çok benziyor ama huyları hiç benzemiyor. Benim kötü huylarıma dayanıyor ve hiç sesini çıkarmıyor. İyi sayılabilecek bir cinsel hayatımız var ve birlikte gayet uyumlu vakit geçiriyoruz. Çok ilgi, alaka isteyen bir kız değil, bu yüzden ona verebileceğimden daha fazlası için bana baskı yapmıyor. Birlikte gayet güzel takılıyoruz.

Muhtemelen Dahl'ın bu çocukla arasındaki bağıllık benim Kimberley'le aramdaki bağıllık kadardır. Bu bağıllıklar karşımıza ancak başka birisi çıkana kadar sürecek. Ben sadece Dahl'a geri döneceğim o güne kadar bağılıyım Kimberley'e. Buraya gelirken ona ailemde acil bir durum olduğunu söyleyip onu en kısa zamanda arayacağımı açıkladım. Ailemin nerede yaşadığıyla ilgili hiçbir bilgisi yok... Her zaman anlaşılmayan bir adam oldum. Beni Kaliforniyalı olarak biliyor ve beni "Alex" ismiyle tanıyor. Ona daha fazla açıklama yapmak istemedim. Oradan ayrıldığımdan beri onu hiç aramadım ama mutlaka arayacağım. Bunu yapmam gerekir. Sadece ona ne diyeceğimi bilmiyorum.

Hatırlıyorum da, Dahl'ın hayatını devam ettiriyor olmasıyla ilgili katlanabildiğim en zor şey, hayatının bir döneminde Dahl'ın birlikte olduğu tek erkeğin ben olduğumu kabullenmem oldu. Onun sadece ilk erkeği değil, aynı zamanda son erkeği de olacağıma inanırdım hep. Artık o inancım kalmadı. Geriye dönüp baktığımda birlikte-

liğimizi daha mükemmel hale getirmek için neden daha fazla çaba sarf etmedim diye soruyorum kendi kendime. Bu yüzden mi o yeni çocuğun yanında kalıyor? Onda ne bulduğunu anlamaya çalıştıkça deliye dönüyorum. Bu son üç gün içinde olan olaylardan sonra mutlaka bir şeyler olmuş olmalı. Annemin Dahl ile ilgili bana anlattıkları tam anlamıyla yüreğimi ağzıma getirdi. Dahl'ın nişanlandığını söyledi bana. Sanki başka birinin ona dokunduğunu düşünmem yetmiyormuş gibi bir de onun başka biriyle evleneceğini duymak kalbimi paramparça etti.

Bu Aralar

River'ın tişörtlerinden birini ve kot pantolonumu giyip ayaklarıma da Converselerimi geçirdikten sonra Grace'in evine doğru yol aldık. Grace'ın beni arayıp benimle özel olarak görüşmek istemesinin sebebini merak etmiştim ve endişelenmiştim. Her şeyin yolunda olduğunu umuyordum. Onunla konuştuğumda sesi sanki ağlamış gibiydi ve sesindeki o çaresizlik çok net okunuyordu.

Tedirginliğim çok belirgin olacaktı ki River bana bir bakış atıp endişeli gözlerle elimi sımsıkı tuttu. Sonra da beni güvende hissettireceğini umarak o bildiğim sahte gülümsemesiyle baktı bana. Ona Grace'in benimle ne konuşmak isteyebileceğini sormak istemişim ama söyleyeceklerinden korkmuştum. Ya Grace, Serena veya Trent kötü durumdaydırsa? Boğazım düğümlendi. Yanımda getirdiğim şişedeki suyun kapağını yavaşça aralayıp koca bir yudum içtim.

River'ın telefonu küllüğün içinde yerleşik vaziyette şarj olduğu sırada birden çalınca oturduğum yerde zıpladım. Ekranda "Charlotte Tyler" ismi yanıp sönüyordu. Tam telefonu alacaktım ki River elimi tuttu. "Annemin çağrılarına bakmayalım şimdi. Sanırım Xander görüşmemizden sonra bir şeylerden şüphelenip anneme bundan bahsetti. Şimdi de annem olanları öğrenmek için beni arıyor."

Telefonun sesinin kesilmesiyle birlikte başımla onay verdim. River da telefonu eline alıp en üstteki düğmeye

bastı ve cihazı kapattı. Radyoyu açıp, dışarıyı izlemek üzere pencereye döndüm. Ancak birden Gavin DeGraw'ın *In Love with a Girl* parçası çalmaya başlayınca hemen radyoyu kapadım. O parçayı dinleyemezdim. Ben'i son gördüğüm günü anımsatıyordu hep bana.

Grace'in sahildeki evine giren o kayalık yolu gördüğümde, hiç şu an olduğum kadar şükran dolu hissetmemiştim kendimi. River, arabayı park eder etmez elimi dudaklarına götürüp bir öpücük kondurduktan sonra kontağı kapadı. Gözlerimi ondan alamıyodum ve sanırım elini fazlasıyla sıkı tutuyordum. "Üzgünüm, Las Vegas'a gidişimizi ertelemek zorunda kaldık ama Grace'in sesi gerçekten bana ihtiyaç duyuyor gibiydi."

River da bana gülümseyerek, "Güzel kız, biz hayatımızın sonuna kadar yanyana olacağız. Birkaç saat veya birkaç gün sonra olmuş, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Görelim bakalım Grace'in nesi varmış. Kim bilir, belki bu akşam bile yetişebiliriz havaalanına," dedi.

Oturduğum taraftaki kapımı açarak beni arabadan çıkardı ve birlikte patika yoldan geçip girişe doğru yürüdük. Dönüp arkama baktığımda kocaman U şeklindeki giriş yolunun üzerinde Caleb'm arabasını park ettiğini gördüm. Bizi buraya kadar takip etmiş olması çok saçma bir durumdu, ancak bunu tartışacak durumda değildim şu an. Garajın yakınındaki girişte Serena'nın da arabasını görünce duyduğum endişe bin kat daha arttı. Ön kapıyı açarken derin sakin bir nefes aldım. "Grace? Biz geldik. Üzgünüm uzun sürdü ama çok trafik vardı," diye seslendim, bir yandan River'ı her zaman kendi evim gibi gördüğüm evin içine sokarken.

Geniş salon loş ışıklarla aydınlatılmıştı ve Grace de di-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ğer tarafta, mutfağın girişinde duruyordu. Etrafıma bakındım ama Serena ve Trent'i hiçbir yerde göremedim. Odanın biraz darmadağınık olduğunu fark ettim. Yerlerde alış veriş poşetleri, merdivenin altına fırlatılmış bir eşya çantası ve masanın üstünde bir tomar gazete kâğıdı vardı. Grace bizi görür görmez hemen dönüp odaya girdi. Bize yaklaştıkça gözyaşlarını siliyordu ve işte o an bir şeylerin fena halde yolunda gitmediğini anladım. Bana uzun süre sarılmak için beni kendine doğru çektiğinde duyduğum endişe daha da arttı. "Dahlia," diye hıçkırarak ağlamaya başladı. Sarılması sanki saatler sürmüştü. Kendini geri çekip yanaklarımı iki eliyle kavradı. "Ah sevgili kızım, bunu nasıl becerebileceğimi hiç bilmiyorum." Ellerini serbest bırakıp River'a da tuhaf bir bakış attıktan sonra ona da telaşla sarıldı.

O sırada Serena üstünde bir kahve demliğı ve birkaç fincan olan bir tepsiyle birlikte içeri girdi. Tepsiyi masaya bırakıp, "Dahlia, River, demek geldiniz," dedi ve asık suratıyla Grace'e, "Anne, hadi gel otur. Dahlia'ya biraz nefes alacak alan bırak," dedi. Serena'nın da ağlamış olduğunu görünce duyduğum bu endişe artık paniğe dönüşmüştü. Kendimi güvende hissetmek için River'a baktım. O da elimi tutup bizi salonun ortasında üstü eşya dolu kanepeye götüren Grace'i takip ediyordu.

Grace'in yanına geçtikten sonra River da diğer yanıma oturdu. "Grace, neler oluyor? Beni çok korkutuyorsun?"

Gözlerinden yaşlar akıyordu ve bir süre sonra ben de ağlamaya başladım. Sakinleşmek için Serena'ya baktım ancak o da ağlıyordu. "Neler oluyor?" Geçen her saniyede kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Hiçbir cevap alamadığımdan River'ın elini o kadar sıkmuştım ki nabzını elimde hissedebiliyordum.

Sonunda Serena boğazını temizleyerek konuşmaya baş-

ladı. "Dahlia, River, size anlatmamız gereken bir konu var. Biliyorum bu çok..." Onu dinlemeye çalışıyordum, ancak mutfaktan bize doğru ilereyen bir gölgeyle birlikte tüm duyma hissim kaybolmuştu. Kafamı kaldırdığımda Ben'in görüntüsüyle karşılaştım. Zorlukla nefes alıyordum ve midem sıkışmıştı. Rüya mı görüyordum? Bu gerçek olamazdı. O ölmüştü. Bundan emindim. Neyim vardı benim? Aklımı kaybetmiş olmamdan şüphelenip endişeyle River'ın eline daha da sıkı tutundum. Yaşadığım bu halüsinasyonun gözlerimi açınca geçeceğini umarak gözlerimi kapadım. Ancak öyle olmadı. Kafam çok karışmıştı ve aynı zamanda korkuyordum.

Ben, hareket etmeyi keserek masanın diğer ucunda durdu. Sadece etrafımdaki sesleri duyuyordum, sözleri değil. River'ın sesini duydum. Ben'in de sesini duydum. Birinin ağladığını duydum. Bir dakika... bu Ben olamazdı. O öldüğünde ağladığımı anımsadım. Kilise bankında Grace ve Serena'nın yanında oturup Peder John'un Ben'e son övgü ve veda sözlerini dinlerken ellerimizin birbirine kenetlendiğini anımsadım. Grace bana yaslanıyordu, ben de Serena'ya yaslanıyordum. Akıttıkları gözyaşlarını anımsadım. Benim de akıttığım gözyaşlarımı. Herkes onun için ağlıyordu... çünkü o artık ölmüştü.

Bana acı veren koronun hep birlikte söylediği o son duayı anımsadım. Sonra da fildişi tabutunun görevliler tarafından taşınıp cenaze aracına yüklenmesini ve onu son durağına götürmelerini. Toprağın içine yavaş yavaş indirilirken onunla son kez vedalaştığımı anımsadım. Ondan sonra da milyonlarca kez vedalaşmıştım onunla.

Ancak her nedense, onun artık yok olduğunu bilsem de, onu hâlâ görebiliyordum. Tam önümde duruyordu. Ben'e tıpatıp benzeyen önümde duran o görüntüye bakakaldım. Hayır, o sadece Ben'e benzemiyordu... Ben'in ta kendisiy-

di. Karşımda bana tamamen ifadesiz görünen bir yüz vardı. Hatırladığım mavilikte bir çift göz. Hatırladığım saçlardan daha kısa bir saç, ancak hâlâ dalgalı ve kirli sarı tonda. Tam onun tarzında kıyafetler: ince bir kapüşonlu üst ve cepli bir bermuda şort. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Bu görüntü aynı Ben'di ama aynı zamanda ondan biraz farklıydı da. Daha yaşlıydı belki de... Ama yine de çok güzeldi. Yine de her yanıyla Ben'di. Burnunu çekince görüntü biraz daha gerçeğe dönüştü ve benim onun yanına yaklaşıp onun öyle olmadığını kendim görmem gerekti artık. River'ın elini bırakıp ayağa kalktım ve yavaş yavaş önümdeki görüntüye doğru ilerledim. Yumruklarımı sıkıyordum, kalbim küt küt atıyordu ve bütün bedenim dehşet içindeydi. Odanın içindeki herkesin bakışlarını hissedebiliyordum. Biliyordum, River benimle konuşuyordu ama ben onu dinlemiyordum bile. Gördüğüm şeyin ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

Onun silüetini incelerken nefesim kesiliyordu, gergindim ve korku içindeydim. Görüntüsüne tereddütle yaklaştım. Önünde dikilip ona bakarken, *bu gerçekten de o*, diye düşündüm. Dikkatlice elimle yanağını kavradım. Teni hatırladığımdan daha da yumuşaktı ve o kadar gerçektir ki. Elleri ellerimi yakaladı ve gözleri gözlerimi aradı. Bakışlarıyla sanki içime giriyor, arayıp da bulamadığı bir şeyi arıyor gibiydi.

Ona tepki vermeyince ellerini serbest bıraktı. Ellerini boynumdaki inci kolye üzerinde gezdirirken bedeni titriyordu. Beni kendine doğru çekerek, "Dahl, seni çok özledim," dedi.

Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışırken can çekiyor gibiydim. Ciğerlerimdeki bütün hava çekilmişti sanki ve başım dönüyordu. Gün ortasında neden Ben'le ilgili rüya görüyordum? Ben'i artık geçmişte bırakmıştım ben.

Bana dokunuşu neden bu kadar gerçek geliyordu? Sesi neden bu kadar tanıdık bir tonda yankılanıyordu bedenimde? Bu çok anlamsızdı. Oda sanki yok oluyordu.

"Benjamin," diye seslendi Grace yumuşak bir ses tonuyla. "Bence hepimizin oturup neler olup bittiğini anlatmamız gerekiyor. Bu Dahlia için büyük bir şok olmalı."

Gözlërimi fal taşı gibi açıp dikkatimi Grace'e çevirerek parmağım ile onu işaret ettim. "Sen 'Ben' mi dedin? Onu sen de mi görüyorsun?"

Sinir krizinin eşğine geldiğim zamanlarda beni rahatlatmaya çalıştığı o her zaman ki sakin ses tonuyla, "Dahlia, lütfen gel otur," dedi Grace. Ellerini omzuma koyarak beni kendine doğru çevirmeye çalıştı. River boş bakışlarla yanına yaklaştı. Yüzündeki şok ifadesi çok belirgindi. Ancak hayal dünyamın bir ürünü olabileceğini düşündüğüm görüntüye dönüp tekrar baktım.

Ben bana, "Dahlia, benim. Gerçekten benim. Aslında vurulmadım. Gerçekte ölmedim. Bunu senin için yaptım. Her şeyi senin için yaptım," dediğinde ona odaklanmam için gözlerimi üst üste kırıp söylediklerine kulak vermeye çalıştım.

Ağzımdan kelimeler çıkmaya başlayınca kendimi bir başka evrendeymiş gibi hissettim. Bedenim titriyordu ve dizlerim neredeyse tutmuyordu. Yüzüne doğru, "Ne yaptın? Yüce Tanrım! Benim için ne yaptın sen? Lanet olsun! Kimsin sen?" diye haykırdım.

River kollarını bana dolayarak beni oradan çekmeye çalıştı, ancak ben olduğum yerde donup kalmıştım. Hareket edemiyordum. Ben'ime bu kadar çok benzeyen bu adam tarafından sanki büyülenmiştim. Derken bu adamın beni-asla-unutma diye bakan o mavi gözlerine bakınca birden onun gerçek olduğunu anladım. O, benim Ben'imdi. Onu görebiliyordum: birlikte büyüdüğüm, tepeden tırnağa her

şeyini bildiğim o çocuk. Bir zamanlar evleneceğim o adam.

River bağıyordu, Grace ağlıyordu ve Serena bir şeyler fısıldıyordu ama hiçbir sözü duyacak durumda değildim. Ben sadece hayatımın büyük bir kısmını birlikte geçirdiğim ve bugüne kadar ölü olduğuna inandığım o adama gözlerimi dikmiş bakıyordum. Gözleri hâlâ gözlerime ketnetlenmişti. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve ben de artık gözyaşlarımı kontrol edemiyordum. "Dahl, ne dediğimi anlıyor musun? Beni duyuyor musun?"

Sözünü bitirmesine izin vermeden var gücümle göğsünü yumrukladım. "Lanet olsun. Sen neden bahsediyorsun? Sen ölüsün! Öldüğüne şahidim ben!" Yüz ifadesi yıkılıyordu ve benim de ciğerlerimde artık nefes alacak güç kalmamıştı.

River aniden öne atlayıp beni oradan çekmeye çalıştı. Ben de ellerini belime dolayıp beni tuttu. Artık beni destekleyen bacaklarımı hissetmiyordum. Oda etrafımda dönüyor, ben de neyin gerçek neyin hayal olduğunu ayırt edemiyordum. Tam dengemi kaybedip düşmek üzereyken River'a tutundum ama o zaten güçlü kollarıyla beni sımsıkı tutuyordu. Gördüğüm sadece etrafımdaki şekillerdi. Yüzleri ayırt edemiyordum. Duyduğum tek şey bağırışmalar ve çığlıklardı.

"Hiçbir şey değişmedi. O bana ait."

"O bana ait!" diye bağırdı River. Sesi o kadar keskindi ki çeliği bile delip geçebilirdi.

"Siktir git," diye tepki verdi Ben.

Birden etrafım tamamen karanlığa gömüldü ve tüm duyma hissim kayboldu... ta ki dışarıdaki temiz hava ciğerlerime girip bilincim tekrar açılana kadar. River, arkasında Grace'le birlikte beni kucaklayarak arabaya götürmeye kalkışmıştı. Grace, River'a beni tekrar içeri getirmesi konusunda ısrarcıydı. River'ın cevabını duyamadım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bile. Beni ön koltuğa yerleştirdikten sonra koltukta doğrul-
dum. River, arabaya doğru eğilerek iyi olup olmadığını
sordu bana ama onay vermek için başımı bile oynatama-
dım. Kulağıma bir şeyler fısıldayıp beni hemen eve götü-
mek istediğini söyledi.

Görüş alanımın bir köşesinde senaryoya Caleb'ın de-
dahil olduğunu gördüm. River koşarak arabanın sürücü
tarafına geçti. Evin ön tarafında Serena, bize doğru gelme-
ye çalışarak River'a bağınıp çağırın Ben'i kolundan tutup
durdurmaya çalışıyordu. Boğazım daha önce hiç olmadığı
kadar daralıyordu. River, Ben'e doğru öfkeyle yaklaşarak
ona bağınıyordu, ancak tam o sırada Caleb gelip Ben'i eve
doğru ittirdi. Biraz hava ihtiyacıyla camı aralayınca Ben'in
bağrışlarını duydum. "Sen benim yokluğumdaki boşluğu
doldurdun ama sen gerçekte hiçbir şeyin yerini tutamaz-
sın." Sesini tekrar duymamak için camı geri kapadım.

Ben'in River'a saldırmak üzereyken Caleb'ın yetişip onu
durdurduğunu görünce içim rahatladı. River da arabaya
doğru ilerledi. Arabanın kapısı açılınca Ben'in çığlıklarını
tekrar duydum. "Dahl, sakın gitme!" Onun sesini tekrar
duyunca bedenim yine titremeye başladı ve gözyaşlarım
sel olup aktı. Bu kafa karışıklığından sıyrılmaya çalışıyo-
rum.

Kapı kapanma sesiyle bu karmaşa bir an için geride kal-
dı. River çok öfkeliydi. Vücudu çok gergindi ve yumruk-
larıyla sürekli direksiyonu yumrukluyordu. "Siktir, siktir,
siktir!" Çıkardığı ses aramızda yankılanıyordu. Başını bir
süre önüne eğdikten sonra tavana baktı ve bakışlarını bana
çevirdi. "Sen iyi misin?" Ses tonu doğal halini almaya baş-
lamış, biraz sakinleşmişti.

Yapabildiğim tek şey başımla onaylamaktı. Elden ayak-
tan kesilmiştim ve boğazımdan hafif, çatlak bir ses yük-

seldi. Beni inceleyerek gözlerimin önüne düşen bir tutam saç telini alıp arkaya doğru attı. Çenemi tutup yüzümü kaldırdı ve tek bir kelime bile etmeden yüzümdeki yaşları sildi. Ben de sesimi çıkarmadım. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum... Neler hissettiğimi bile bilmiyordum, bildiğim tek şey her an patlamak üzere olduğumdu; ağlayabilirdim, çılgık atabilirdim, hatta kahkaha bile atabilirdim.

Onun şu anda neler hissettiğini hayal bile edemiyordum. Nefes alış veriş hızını duyabiliyordum ve ellerinin titremesini hissedebiliyordum. Yüzümde dolaşan o parmak uçları sıcak ve sevgi doluydu. Kendimi ona doğru iyice yanaştırdım.

Tam bakışlarımı ona odaklamıştım ki cama vurulma sesiyle irkildim ve olduğum yerde zıpladım. Gelen Grace'ti. Beni kontrol etmek için gelmişti. River camı alçalttı, ancak ben hâlâ ona kilitlenmiştim. River'a, şu anda hayatımdaki tek değişmeyen gerçeğe, odaklandıkça sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. River, Grace'e sabah onu arayacağını söyleyerek camı kapadı. Grace bir yandan hâlâ konuşuyordu. Kontağı açıp arabayı çalıştırdığında artık kimse konuşmuyordu. Araba bir anda hızlandığında başımı cama yaslayıp tekrar baygın halde dalıp gittim.

Evdeki koltukta sersem bir halde uyandığımda River şimdiye kadar duyduğum en hüzünlü ses tonuyla, "Sana biraz su getireyim," dedi. Giderken duraksayıp şömineyi yaktı ve sonra mutfığa doğru ilerledi. Oturduğum yerden onun lavabonun orada durduğunu görebiliyordum. Avuç içleriyle gözlerini kapatıp bir süre öyle kaldı. Derken bir bardağa su doldurup içti ve sonra tekrar su doldurup bana getirdi. Bardağı alnıma dayadım ancak ruhumda yükselen bu karışıklığı donduracak kadar soğuk değildi. Koltukta yanıma otururken onu izledim. Çalan cep telefonumu cebinden çıkarıp kapattı. Sonra kendi telefonunu çıkarıp açtı

ve parmaklarını ekranın üzerinde gezdirerek bana baktı.

Acılar içindeki yaralı bedenim, Ben'i canlı olarak görmenin vermiş olduğu acıyı bir nebze unutturuyordu. Keşke bedenim bunun üstesinden gelip, hisedip hissetmemek konusunda kararsız olduğum o duyguları maskeleyebilseydi. *Ben gerçekten hayatta mıydı? Nasıl? Neden?* O kadar soru vardı ki kafamda ama sanırım hiçbirinin cevabını duymaya hazır değildim.

"Konuyla ilgili biraz konuşmak ister misin?" dedi River, sakın bir ses tonuyla. Neredeyse fazlasıyla sakindi... sanki hayattan kopmuş gibi, konuşuyordu ama kendi söylediği sözleri bile duymuyordu.

"Hayır! Hayır, istemiyorum. Şimdi değil! Ayrıca benimle bu şekilde konuşmayı keser misin?"

"Seninle herhangi bir şekilde konuşmuyorum ki," dedi ve ürkererek kendini geri çekti.

"River, özür dilerim. Şu anda kafam o kadar karışık ki."

Gözyaşlarım neredeyse sinir bozukluğuyla akıyordu; tam da o anda River beni kendine doğru çekti. "Özür dilemene gerek yok. Sen ne zaman konuşmak istersen ben her zaman yanındayım," dedi ve başımı öptükten sonra bana sımsıkı sarıldı.

Bana saatlerce sürmüş gibi gelen ağlamam nihayet yatışmıştı. Bitkin düşmüş ve tüm duygularımdan kurtulmuşum. Daha fazla ağlamak için bile enerjim yoktu. Akıtacak daha fazla gözyaşım da kalmamıştı. Onun o karmaşık ifadesi yüzüne baktığımda bunun kendi yansıması olduğunu biliyordum. "Seni seviyorum. Bu olanlar hiçbir şeyi değiştirmez," diye fısıldadım ona. Bunu gerçekten duymaya ihtiyacı olduğunu hissetmiştim.

"Bu olanlar her şeyi değiştirir, Dahlia."

River, sesini normal tonunda tutmaya gayret gösteri-

yordu, ancak kelimelerinin ucundan bazı nefret duyguları sızıyordu. Umutsuzluğa kapılmış gibiydi sesi, her şeyden kopmuş gibi, öyle ki Ben'in hayatta olmasıyla ilgili düşüncelerini bile kestiremiyordum. Bu olayı idrak edebilmesi için onun da aynen benim gibi zamana ihtiyacı vardı. Ancak şu anda ikimizin de bu olayı bir kenara koymamız gerekiyordu. Ben'in hayatımızda ne gibi etkisi olacağını tartışmak için ikimizin de aklı yerinde değildi.

Hissettiğim bu acı ve çaresizlik duygularından daha farklı şeyler hissetmek için dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Onu ne kadar sevdiğimi ona göstermem ve hissettirmem gerekiyordu. O da bana öpücükle karşılık verdi, ancak ben kucağına oturup tişörtünü sıyırmaya kalkınca beni nazıkçe ittirip, bana öylece baktı.

"Hayır Dahlia, şimdi değil. Şu an bunu yapamam," diye fısıldadı çatlak bir ses tonuyla.

"River, sakın ol. *Ben* iyiyim."

Başını her iki yana sallayarak beni kendine doğru çekti. Televizyonu açıp, başımı çenesinin altına koydum ve birlikte koltuğa uzandık. Bir yandan ekrandaki boks maçını izliyor, bir yandan da sırtımı okşuyordu. Sonunda daha fazla dayanamayıp uykuya daldım.

Bir süre sonra uyandığımda her şey bıraktığımız gibiydi. Koltuğun arkasına yaslanmış bir halde uzanıyordum. River, yüzü bana dönük bir şekilde kol ve bacaklarıyla beni sarmıştı. Ona bakınca tüm hafızam hızla geri geldi; neden burada uyuyakaldığımız. Olanlar bir halüsinasyon veya bir rüya değildi. *Ben*. O yaşıyordu. O gerçekten de Grace'in evindeydi, bana dokundu, benimle konuştu.

Bütün bu sorular bir yandan kafamı meşgul ederken, bu başımıza gelenlerin nasıl mümkün olabildiğini bir türlü anlayamıyordum. Ben neden bahsetmişti öyle? Benim için mi yapmıştı? Ne yaptı ki? Bir anda Las Vegas'a gidip rüya-

larımın erkeğiyle evlenmek için evlilik telaşı içindeyken... bir bakıyorum hayatımın çoğunu birlikte geçirdiğim, kendisini ölü sandığım o adam... geri dönmüş.

Odayı tek aydınlatan şeyler, televizyondan gelen, yarıp sönen mavi ışıklar ve şöminenin vermiş olduğu aydınlıktı. River'a bakıp bu olayın bizi nasıl etkileyeceğini düşündüm. Uykusunda ufak ufak kıpırdıyordu. Onun kalp atışını hissetmek için elimi kalbinin üzerine koydum. Tişörtünün altından teninin sıcaklığını hissedebiliyordum ve onu gerçekten istiyordum. Ona dokunmak ve onunla aramızdaki o bağı tekrardan yakalamak istiyordum.

Ona doğru eğilerek hafifçe çenesine bir öpücük kondurup ellerimi göğsünde gezdirdim. Bana hemen tepki verip zaten etrafıma dolanmış olan kollarıyla bana daha da sıkı sarıldı.

"River," diye fısıldadım kulağına.

Beni üstüne yatırarak şekilde yer değiştirdi ve gözlerini açtı. "Sen iyi misin, güzellik?" diye sordu. O yeşil gözleri parıldayarak gözlerimle buluştu.

Evet anlamında başımla onayladıktan sonra dilimi dudak çizgilerinin üzerinde gezdirdim. Başımı eliyle kavrayıp göğsüne doğru götürdü. Beni sonsuza dek tutmak istercesine kendine doğru çekti.

Başımı kaldırıp boynuna öpücükler kondurdum. Nefesinin hızlandığını duyabiliyordum, ancak bana bir kez daha sarılıp beni kendine doğru çekti. Yüz yüze gelebilmek için kendimi biraz geri çektim. "River, seni istiyorum."

Gözlerini kapatıp açtıktan sonra parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve kısaca duraksayıp tekrar başımı her iki eliyle kavradı. Derin bir iç çekip alnını alnıma dayadı. Dudaklarının her bir köşesini öperken o da davetkâr öpücükleriyle bana eşlik etti. Dillerimiz birbirine dolanınca ben de gözlerimi kapatıp ellerimi vücudunda gezdirdim. Onu

gerçekten ne kadar sevdiğimi göstermek için vücudumu vücuduna kenetlemek istiyordum. Ona, bunu hem onun için hem de kendim için göstermem gerekiyordu.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırarak ellerini omzuma koyup beni hafifçe üzerinden kaldırdı. "Dahlia, sanırım biraz konuşmamız gerekiyor..."

Ancak ben sözünü kestim. Konuşmak istemiyordum. Onun sevgisini hissetmek istiyordum sadece. Alt dudağımı uzun bir süre emdikten sonra dilimi boynundan aşağıya doğru kaydardım. Dudaklarımı o pürüzsüz teninde gezdirip dizlerimi bacaklarının arasına sıkıştırınca boğazından ufak bir inilti yükseldi. Ben diz çökünce bacaklarını daha da araladı. Artık iyice tanıdığım ve beni beklenti içinde titreten o uzun, düzgün vücudunu inceledim. Gözüm kot pantolonunun belinden sırtan bokserının bel lastiğine takıldı. Tişörtünün sıyrıldığı yerden hafif bronz tondaki karın kaslarını görebiliyordum ve o siyah lastiğin altındakini yalamak istiyordum.

Gözlerimi gözlerinden bir an olsun ayırmadan üzerimdeki tişörtü sıyrıp yere fırlattım. Alt dudağımı ısırarak parmaklarımı sütyenimin dantelinin içine kaydardım. Göğüs uçlarımin sertleştiğini hissedebiliyordum. Bana öyle bir bakışı vardı ki şu anda yaptığım şeyi aynen devam ettirmek istiyordum. Ellerimi vücudumdan aşağıya doğru kaydardım ancak pantolonumun düğmesini açmak yerine ellerimi pantolonumun içine soktum. Durdum ve fermuarımın en altında kalan bölgeye baskı uygulamaya başladım. Dudaklarını araladı ve nefesi bir anda hızlandı. Alt dudağımı daha sert ısırarak bir sonraki seviyeye geçtim.

Kot pantolonumun düğmesini açarak, pantolonumu bacaklarımdan aşağıya kaydardım. Başımı koltuğa yaslayıp hafif yalpalayarak onlardan kurtuldum. Oracıkta iç

çamaşırlarımla kalmıştım ve beni bu kadar dikkatle izlemesiyle gerçekten alt etmişti. Yüzündeki o ifade bütün bunları görmemi sağlıyordu.

Ayaklarımı bacaklarının arasından geçirince River da elleriyle baldırlarımı okşadı. Göğsü hızla alçalıp yükseliyordu. Kısık gözlerle bana bakışını izlerken bütün duyularım tekrar canlandı. Parmaklarımı külotumun dantelinin içine sokunca dirseklerinin üzerine kalktı. Beni şaşırtarak, "Çıkar onu," dedi. Sesi emir verircesine sert ve ihtirashydı.

Dantelini aşağıya sıyrarak ayaklarımı bir araya getirip kendime doğru çektim, o da külotumu sıyırdı ve yere fırlattı. Ayaklarımı bu sefer bacaklarının üstüne doğru götürünce yine dayanamayıp inledi. Ellerim bacaklarımın arasında dolanırken parmaklarımı ıslak kadınlığıma doğru götürdüm ve o parmakların River'ın parmakları olduğunu hayal ettim. Dudaklarımdan yükselen hafif bir inleme sesiyle başımı arkaya attım.

Daha önce hiç kimsenin önünde yapmadığım şeyi yapmaya başlamadan önce River kot pantolonunun fermuarını indirip oturur vaziyete geçti. Hafifçe kıvrılarak o düzgün kaslı bedeniyle üzerime uzandı. Dirsekleriyle her iki kolumu sabitledi. Dudaklarımın karşısında kısık tonda bir hırıltı duydum. "O sadece benim için. Seni inletebilecek tek kişi benim."

Bedenlerimizin birbirine yakınlığı beni çaresizlik içine sokmuştu. Nefesim kesik kesikti, kabaca ve hızla nefes alıp veriyordum. Ellerimi saatlerdir darmadağın duran saçlarına doladım. Kalçalarını kalçalarıma kenetleyince, sabırsızlıkla beklediğim şeyi hissedebiliyordum. Nefes alış verışı çok hızlıydı ve kalbi arzuyla, hızlı bir şekilde atıyordu. Alt dudağımı ısırp bana bakmak için kendini geri çekti.

Şömineden yükselen alevler River'ın o belli belirsiz gülüşünü aydınlatıyordu. Dudaklarına tekrar yapışabilmek için onu kendime doğru çektim. Birden dilini jet hızıyla ağzımın içine sokup çıkarmaya başlayınca, onu iyice emmek istedim... dudaklarımdaki o dudaklarını hissetmenin ve tatmanın sonsuza dek zevkini çıkarmak için.

"Sana ihtiyacım var," dedi ve kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi.

"Benim de sana ihtiyacım var," diyebildim ancak ona doğru sürtünerek.

Kalçalarını kavrayarak bana sahip olmasını istedim ve öyle de oldu. İçime girip beni doldurdu ve daha derinlere girdikçe, bu his dünyanın en güzel hislerinden birine dönüştü. Böylece kafamdaki tüm karışıklıklardan kurtuldum ve birlikte ânın içinde kaybolduk. Bir an için tamamen işini bitirmiş gibi kendini geri çektiğinde tüm benliğimle, arzuyla titremeye başladım. Kendini tekrar içime ittirdi ve hızlandıkça ben de bacaklarımı onun etrafına dolayıp kalçalarımı onun kalçalarına gömdüm. Aynı ritimde içime girip çıkarken gözlerini kapadı.

Yaklaşan zevki hissedebiliyordum ve bir an evvel boşalmak istiyordum. Gözlerimi kapatıp biraz yukarı doğruldum. Hızımız artıkça birbirimize aç dudaklarımız tekrar birleşti. Kaslarım kasılmaya başlayınca zevke yaklaştığımı anladım. O kadar yakındım ki.

Diliyle kulağımın etrafında daireler çizerek, "Benim olduğunu söyle," dedi nefes nefese. Sesindeki titreklik ve ağzından çıkan kelimelerin tonu tüylerimi ürpertmişti ve yemin ederim ki yanaklarım ve dudaklarım titriyordu.

"Seninim. Bunu sen de biliyorsun," dedim ona ve onu taklit etmek için kalçalarımı oynattım.

“Ben seninim, River.”

Saniyeler içinde ellerini kalçalarımın doğru indirerek kontrolü eline aldı. Kollarımı başımın üstüne atıp koltuğa tutundum ve şu yaşadığım an dışında her şeyi unutmaya çalıştım.

“Dahlia, bırak kendini.” Sesi konuştuğuca titriyordu.

Derin bir nefes alarak aynen dediği gibi yaptım. Eve vardığımızdan beri ihtiyacım olan o duyguyu nihayet yaşayabilmişim. Boğazımdan boğuk bir sesle birlikte River’ın adı yükseldi ve beni tekrar mutluluktan uçurdu. “Tanrım River!” diye çığlık attım güçlü bir şekilde boşalırken ve bedenim zevk dalgalarıyla dalgalandı.

Sanki bu beklediği bir işaretmiş gibi, River da inleyerek son bir kez kendini içime gömünce içimi dolduran o sıcaklığını hissettim derinlerde. Üzerime yıkılarak başını göğsüme dayadı. “Seni seviyorum. Sen...” diye fısıldadı.

Sözlerini yarıda keserek koltuğun arkasına yaslanıp bana sımsıkı sarıldı. Birkaç dakika sonra ayağa kalkıp elimi tutarak beni yatak odamıza götürdü. Burada hemen yatağa girip birbirimize sarıldık. Beni bedeniyle tamamen sardı. Kollarımızı, bacaklarımızı sıkı sıkıya birbirine doladık. Yüzümü göğsüne yapıştırdım. İçim sıcacık olmuştu ve keyfim yerine gelmişti. Burası her zaman olmak istediğim yerd.

“Seni o kadar çok seviyorum ki,” dedim son bir kez daha, çünkü bu güven teşkil eden sözlerden sonra her şeyin yine eskisi gibi olacağını umuyordum. Ama hissettiğim en ufak bir şüphe bile ister istemez aklımı kurcalıyor, üzerimizde bir bulut gibi geziniyordu.

Yavaş yavaş uykuya dalmak üzereyken kulaklarımda Ben’in o gergin ses tonuyla birlikte o perişan yüzü gözü-

mün önüne geldi. Lanet olsun! Ölmemişken neden ölmüş gibi yapma gereği hissetmişti? Bize neden bu acıyı ve hüznü yaşatıp hayatlarımızı geri dönüş olmaksızın değiştirmişti? Biliyordum, olup bitenleri anlamam için onu görmem gerekiyordu.

Her Zamanki Gibi

Ben'in Günlüğü

Onu bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum ama niha-yet gördüğümde... kalbim durmuştu. Annem benim mut-fakta kalmam için ısrar edip olup bitenleri kendi anlatmak istemişti ona. Annemin konuşması bitene kadar orada bek-lemeye çalıştım, ancak Serena'nın ona seslendiğini duyun-ca Dahl'ımı geri almak için daha fazla dayanamamıştım.

O güzel yüzünü morluklar içinde hırpalanmış bir halde gördüğümde içimden gelen bir hisle ona yanında oturan o aşağılık herifin vurduğunu düşünmüştüm. Ancak Dahl'ın oradan ayrılmasıyla birlikte Caleb beni sakinleştirdiğinde bütün bu yaralarının asıl sebebinin benim durumum ol-duğunu öğrendim. Lanet olsun bana! Ben ne yapmıştım? Bunu nasıl telafi edebilirdim? Nasıl becereceğimi bilmiyo-rum ama bana ikinci bir şans vermesine o kadar ihtiyacım var ki. Çünkü eğer verirse her şeyi yoluna sokmak için öm-rümü bile veririm. Yemin ederim bunu yaparım.

Onu hırpalanmış ve morluklar içinde görünce öfkeden deliye döndüm, ancak beni gördüğünde verdiği o tepki... beni tek kelimeyle yıktı. Şok olacağından emindim, hatta kızacağına bile ama kahretsin, kayıtsız kalmasını hiç bek-lemiyordum. Bana bir yaşayan ölü gibi yaklaştı ve yanm-da getirdiği o lanet olası budala da hiç çenesini kapamadı. Ancak hemen sonra ondan bir sinyal aldım. Beni önemse-diğine dair bir sinyaldi bu.

Bana dokunarak eliyle nazikçe yanaklarımı okşadı. Tüm hayatımız boyunca birbirimizi sevdiğimize, beş yaşımızdan beri birbirimizi tanıdığımıza ve her zaman birbirimizin yanında olduğumuza dair basit bir hatırlatmaydı bu. Bu hisleri tekrar anımsamam için fiziksel bir hatırlatmaya gerek duymuyordum... ama belki o gerek duymuştu.

O yumuşak teninin tenime en son değdiği günün üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Tabii, onu bir daha asla göremeyeceğime inandığım için sırf ona hitaben tuttuğum bir günlükte ona sürekli yazıyordum. Onu ne kadar özlediğimi yazıp, neden böyle bir seçim yaptığımı ona anlatmaya çalışıyordum. Ama sonra bir gün geliyor ve o kız karşımda duruyor. Bu inanılmazdı. Hep onun bana dokunuşlarını hayal etmiştim, ancak hiçbir zaman bunun bir gün gerçek olabileceğini düşünmemiştim. Basit bir refleks hareketi... birine elini uzatıp dokunmak... ve o bunu yaptı, neredeyse içgüdüsel olarak. Bunu beni özlediğinden yaptığım düşünmüştüm ama şu anda bundan emin değilim.

O noktaya kadar hiçbir şey umduğum gibi gitmedi. Ama işte, üzerinde büyükannesinin incileriyle orada öylece dikilmiş duruyordu. Bir anda incileri taktığı o sayısız gün gözümün önüne geldi. Buna dayanmak çok zordu. Paramparça olmuştum. Onu tutup kendime doğru çekmek istedim ama buna karşı çıktı. Yüzünde daha önce de gördüğüm o şaşkınlığı görmüştüm. Ona bir kez olsun sarılabilsedim benim olacaktı, ancak o uyanık çocuk ayaklandığında çok fazla zamanımın olmadığını anladım. İçimi olabildiğince hızlı bir şekilde ona dökmüştüm ama bu yeterli olmadı.

Dahl, gözlerini bana diktiğinde sonunda beni görebildiğini anladım. Rahatlamış bir şekilde etrafımızda olup biten tüm kargaşaya kulaklarımı tıkamıştım, ancak tam o sırada beni çok sinirlendirdi. O çocuk Dahl'ı yanımdan çekmek

isteyince ben de onu geri kendime doğru çektim. Henüz onunla konuşmamı bitirmemiştim. Ne cüretle, beni böyle nasıl tehdit edebiliyordu, o benim sevgilimdi.

Dahl öylece yere yıkıldı ama düşerken onu ilk yakalayan o aşağılık herif oldu. Onu yerden alıp kucakladığında anneme dönüp, "Bu tamamen saçmalık. Artık yeter," diyerek kapıya doğru ilerledi. Daha fazla dayanamıyordum. Kendime hâkim olup o herifi artık hırpalamamam gerekiyordu. Dahl'ı bırakıp siktir olup gitmesini söylemiştim ona. Bu pislik onu götürmeyecekti.

Annem peşlerinden koştu, tabii ki ben de, ancak Serena beni durdurdu. Onun gidişine öylece seyirci kalamazdım ve kız kardeşimin elinden sıyrılıp sevgilimi almaya gittim. Onu arabasına oturttuğunu görünce Dahl'ımı geri almak için ona bağırdım. Pislik herif bana dönüp, "O benim. Sen onu hak etmiyorsun. Asla da hak etmedin," dediğinde ona asıl gerçeği söyledim: Onun sadece geçici biri olduğunu ve asla benim yerimi alamayacağını. Onu orada ölesiye dövmek istedim. Bana, "O zaman benim geçiciliğim senin ölü olduğun süreden bile öncesine dayanıyor," dediğinde gerçekten de onu dövmeye kalkıştım, ancak Caleb bir anda ortaya çıkıp beni durdurdu. O herifi sakinleştirmeye çalıştı. Caleb'in o pislikle konuşabildiğine bile şaşırmışım. Onun için çalıştığını öğrendiğinde beynimden aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Bunu da, Josh Hart'ın, yani Dahl'a saldıran kişinin yakalandığını duyar duymaz Caleb'i iştten attığında öğrenmişim.

Bir türlü kendimi Caleb'in elinden kurtarıp onun peşinden gidemiyordum. Peşlerinden son kez Dahl'ın dönmesi için haykırarak yalvardım, ancak Dahl'ın bunları duyduğundan emin değildim. Mutlu kavuşmamız ancak buraya kadarmış. Lanet olsun!

O çocuk Dahl'ın kahramanı gibi davranırken ben bütün

bunları izlemek zorunda kalmıştım. Ancak o benim sevgilimdi, hâlâ benimdi, onun olamazdı. Ağlarken onu yatıştırmaya çalışan ve gözyaşlarını silen ben olmalıydım. Öylece gözümün önünden akıp gittiler. Söylediği son sözleri, "Benim geçiciliğim senin ölü olduğun süreden bile öncesine dayanıyor," beynimde yankılanıyordu. Siktir! Bunu aklıma bile getirmek istemiyorum ama tam olarak ne demek istemişti?

5. BÖLÜM

Paramparça

Uyandığımda kendimi River'ın kollarının ve bacaklarının arasında bulmuştum ve kalkmak için kendimi hafifçe altından sıyırdım. Hangi tarafta uyursam uyuyayım her zaman yaptığı gibi uykusunda içgüdüsel olarak beni tutuyordu. Tekrar uykuya dalmasını bekleyip kıpırdamadan olduğum yerde kaldım. Ona baktığımda yaşadığımız şeyler yine geri geldi. Dünkü olanlar bir rüya veya bir halüsinasyon değildi. Ben. O yaşıyordu. O gerçekten de Grace'in evindeydi...

Dün buna inanmak istememiştim ama bugün buna inanmam gerekiyordu, biliyordum. Peki, o bahsettiği şey de neydi? Benim için *ne* yapmıştı? Kafamda bu kadar soru varken doğru dürüst düşünemiyordum bile. Bütün bunların nasıl olabildiğini bile idrak edemiyordum.

Saat sabahın dördünü birkaç dakika geçiyordu. Sessizce önce banyoya gidip sonra salona geçtim. Dün giydiğim kıyafetlerimi üzerime geçirdim ve bir kazak kapıp alarmı da kapatarak River'a bir not yazdım.

River,

Üzgünüm ama onunla konuşmam lazım. Onun buraya nasıl geldiğini ve bana neler anlatmak iste-

*diğini anlamam gerekiyor. Benim için endişelenme.
Seni seviyorum. Hatta ben seni daha çok seviyo-
rum!*

Kaybolmuşluk hissi ve belirsizlik içinde evden ayrıldım. Ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Laguna Beach yolculuğum uzundu ve sessizlik içinde seyrediyordu. Radyo açıktı ve çalan parçalara hiç kulak vermiyor olsam da, duyduğum her parça bana bir anımı hatırlatıyordu. Otobandan çıkıp şehir merkezine girdiğimde trafik yoğunluğu neredeyse yok denecek kadar azdı. Nakliye kamyonlarının, butiklerin, barların ve restoranların sıralandığı o daracık sokaklardan geçerken bir zamanlar buradaki yaşantım geldi aklıma.

Bütün şehir Ben'le olan anılarımızla doluydu: birlikte o asla sonu gelmeyen yaz günlerini geçirdiğimiz sahil, oturup gazete okuduğumuz köşedeki o kafe ve birlikte öylesine takılıp gelen geçen insanları seyrettiğimiz o şehir merkezi. Onun ölümünden önceki mutlu hayatımızdan kareler gözümün önüne geldikçe biraz soluklanmak için camı araladım. Ancak onu toprağa verdiğimiz o mezarlığın önünden geçerken bütün anılarım karardı. O vurulma âm, cenazesi, tabutunun toprağa indirilmesi ve benim kendimi kaybetmem. Ne kadar da yalnızdım.

Ancak Vegas'daki o koridorda yürüyüp, o toplantı odasının cam duvarlarından içeri baktığımda River'ı görüncü o pee kalkmıştı. River'ın bana duyduğu o değişmeyen sevgi bana tekrar hayatı göstermişti. Beni tekrar bir bütün haline getirmişti. Onunla ilgili her şeyi ne kadar sevdiğimi düşündüm.

Ben'in görüntüleri, River'ın görüntüleri ve her ikisiyle yaşadığım anılar... hepsi kafamı meşgul ediyordu. Ben geri dönmüştü. Peki, ya şimdi ne olacaktı? Buna cevap verebile-

cek durumda değildim, ancak şunu biliyordum ki River'la aramızdaki o yoğun bağ inkâr edilemezdi. Ona duyduğum aşk daha önce duyduğum hiçbir duyguya benzemiyordu. Fakat Ben benim ilk aşkımdı ve öyle bir aşk asla insanın peşini bırakmazdı... değil mi?

Bütün bu düşünceler kafamda gezinirken bir anda midem bulanmaya başladı. Duyduğum endişeden dolayı midem sıkışmıştı ve hemen arabayı kenara çekmek zorunda kaldım. Arabayı gelişigüzel park ettikten sonra kontağı kapatıp kapıyı açtım ve başımı dizlerimin arasından aşağıya sarkıttım. Mide bulantım geçtikten sonra dikiz aynasından kendimi inceledim. Ah Tanrım, onu görünce ne yapacaktım ki ben?

Çantamı kapıp cep telefonumu aramaya başladım. Bunu yapamazdım. River'ı aramam gerekiyordu. Eve gitmek istiyordum. Beni gelip buradan alması gerekiyordu. Sanırım daha fazla araba kullanamayacaktım. Buraya hiç gelmemeliydim. Lanet olası telefonumu bulabilmek için çantamı yolcu koltuğuna fırlattım ancak içinden çıkmadı. Kahretsin! Telefonum River'daydı.

Geriye yaslanıp sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Sonunda kendimi toparlayarak o ânın bu an olduğuna karar verdim. Bunu ertelemenin hiçbir anlamı yoktu, ayrıca bunu hiçbir zaman yapmamak da bir seçenek olamazdı. Gideceğim yere neredeyse varmıştım, bu yüzden bu işin altından kalkabilmem gerekiyordu. Tereddüt ederek çözüm bulmaya çalışırken arabanın kontağını açtım ve arabayı sahile doğru sürerek Ben'den olup bitenleri öğrenmek üzere yoluma devam ettim.

Radyoyu açtığımda bana diğer anılarımı anımsatabilecek herhangi bir parçaya rastlarım korkusuyla yol boyunca sessizlik içinde kullandım arabayı. Grace'in evinin girişine vardığımda bu hareketimin doğru olup olmadığını tekrar

ölçtüm kafamda ve gerçekten bunu şimdi mi yapmalıydım, diye kendimi sorguladım. Demek istediğim... bunu yapma amacım neydi ki? Ancak buna cevabım hazırды. Birkaç açıklamaya ihtiyacım vardı, iki sorunun cevabına; Ben beni neden terk etmişti, bir de onu geri döndüren şey neydi?

Arabayı park edip başımı geriye yasladım. Bir süre öylece oturdum ve eve doğru ilerleyip onunla konuşacaklarımı kafamda tasarlamaya çalıştım. Dıştan bakıldığında ev, tam bir yuva gibiydi... Grace'in, Ben'in ve benim yuvamdı ve o her zamanki huzur dolu görüntüsünü hâlâ muhafaza ediyordu. Ancak içeride beni nelerin beklediğini çok merak ediyordum. *Ya birazdan adım atacağım yerde huzur bulamazsam? Kesik kesik nefesler alıp verirken arabanın kontağını kapatıp kendimi tamamen onunla karşılaşmaya hazırlıyordum. Bir yandan da, acaba "ölmeseydi" hâlâ birlikteliğimiz devam eder miydi,* diye de düşündüm. Ancak kendimi bir şekilde River'la yine de yollarımızın er ya da geç bir gün kesişeceğine inandırmak istemiştim.

Ay ışığının vurduğu o patika yola dönüp baktığımda, Ben'in de orada, o eski, yıkık dökük kalasların üzerinde dikilip bana ve arabama doğru baktığını gördüm. Onu görünce birden soluğum kesildi. Olduğum yerde ilk defa bu kadar uzun süre hareketsiz bir şekilde donakalmıştım. Onunla dışarıda karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Her zamanki gibi görünüyordu: sert yakışıklı bir ifade, uzun bir fizik, haki renkte kargo bir pantolon ve eşofman üstünün kapüşonunun altından görünen darmadağınık sarı saçlar. Olduğundan daha zayıf görünüyordu ve o bronz teninden eser yoktu ama o yine de Ben'di, tüm zamanların sörfçüsü Ben. O hayal dünyamda uydurduğum biri değildi. Bir anda zaman orada durdu ve eskileri hatırlayıp birlikte yürümek için beni beklediği o günlere gittim. Karşımda

duran kişinin gerçekten o olduğuna inanamıyordum... arkadaşım, dayanağım, aslında ölmemişti. Korktuğum şeyin ne olduğundan bile emin değildim. Ancak burada beklediğim sürece o da bana öylece bakacaktı ve sonunda kapıyı açtı.

Geçide doğru yürürken, tarifsiz duygular hissediyordum. Bu konuşmanın altından nasıl kalkabilecektim, bilmiyordum. Ancak yüzündeki o bana çok tanıdık gelen kibirli gülümsemesini görünce bütün bu belirsizliklerim bir anda kayboldu ve biraz evvelki tüm endişelerim yok oldu. Artık kendimi burada olup olmamak konusunda sorgulamıyordum, çünkü biliyordum ki burada olmalıydım. Ona neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Aramızda biraz mesafe kalacak şekilde yanına yaklaştığımda gözlerimizle birbirimizi yakaladık ve yüzündeki gülümseme anında yok oldu. Kapüşonunu indirip gözlerini benden ayırmadan hafifçe başım eğdi. Elleri cebinde tüm metanetini korumaya çalışarak sallanan parmaklıklara doğru yaslandı. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Geçen her saniyede kalbim daha da hızlı atıyordu ve kendimi bir bataklığa batıyormuş gibi hissediyordum. Bedenimi sarsan bu şeyden koşarak kaçmak istiyordum ancak yapmadım. Yapamazdım. Bulduğum noktaya çivilenmişim, gözlerinin tutsağıydım.

Dudağımı ısırarak, hareketsiz bir şekilde durup karşısına dikildim. Artık birer yabancıya dönüşen iki eski sevgiliydik biz. Uzun süre tek kelime bile etmedik. Uzaklardan gelen bir baykuş ulumasıyla yüzünde samimi bir gülümsemeyle başımı yukarı kaldırdı. "Dahl, Düdük geri geldi, bu sessizliği bölecek birilerine ihtiyaç duyduğumuzu anlamış olmalı." Ne zaman bir baykuş sesi duysak, sanki duyduğumuz hep aynı baykuşmuş gibi adının Düdük olduğunu söylerdi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu. Ses tonu yüreğimi ağızıma getirmişti. Uzun süredir özlem duyduğum bir sestiy ve bundan sadece dokuz ay öncesine kadar onu duymak için neler yapmazdım.

Başımila onayladım. Konuşmamız gerekiyordu. Bu yüzden burada bulunuyordum. Çok tuhaf, alışılmışın dışında ve zoraki bir durumdu bu. Onunla konuşabilmek için ağızımı bile açamıyordum. Bu durum uzun süren bir ayrılığın ardından gelen herkesin yaşayabileceği türden bir buluşma değildi. O ölmüştü.

Ancak o gayet rahat ve gevşemiş görünüyordu, her zaman becerdiği gibi sözlerini duruma göre toparlayabiliyordu. Orada durup kendini dikleştirerek omzuyla sahili işaret etti. Suya doğru ilerlerken hâlâ eskisi gibi, yavaş ve sağlam adımlarla yürüdüğünü fark etmemem mümkün değildi. Onu arkadan takip ederken bir yandan da onu inceliyordum. Omuzlarındaki kaslar daha az belirgindi ve sırtının açısı daha dar görünüyordu. Onu hiç bu kadar çelimsiz gömemiştim. Bulunduğu yerde hiç sörf yapmamış gibiydi.

Çok fazla yaklaşmak istemiyordum, bu yüzden mesafemi korumaya çalıştım... Ona dokunmak istemiyordum. Aramızdaki mesafe o kadar tuhaftı ki, çünkü tam da burası her zaman el ele tutuştuğumuz yerdi. Geçmişte, beş yaşımızdan beri bu köprüden her geçişimizde ellerimiz birbirine kenetli olurdu. Ancak şimdi, bütün bu mutlu anılarımızın üzerine, onun geri dönüşüyle birlikte hayatıma bir karmaşıklık bulutu çökmüştü. Yürümeye devam ettikçe midem yine rahatsızlanmaya başladı. Biliyordum, bazı dengesizlikler yaşayabilirdim, bütün dünyamı altüst edecek bir buluşma olabilirdi bu.

Sahil kilometrelerce devam ediyordu ama o denize doğru ilerledi. Tam kıyıya vardığında durdu ve derin bir iç çekip bana doğru döndü. Dönünce bütün o ezbere bildiğim

yüz hatları iyice belirgin bir hal aldı: o güzel şekilli burnu, köşeli çene kemiği ve ağzından tek kelime bile çıkmasına gerek kalmadan konuşabilen gözleri. Aynen şu anda gözlerini bileğime dikip bana öldüğü gece hediye ettiği o Cartier bilekliğime bakarken yaptığı gibi.

"Onu hâlâ takıyorsun," dedi inceleyerek.

Sanki onu saklayabilecekmişim gibi birden sol elimle üzerini kapadım. Bu hareketimle bakışlarını sadece daha fazla yoğunlaştırıp River'ın vermiş olduğu yüzüğe yöneltti... parmağımdaki... onun olmayan yüzüğe. İçimde ani bir suçluluk duygusu belirdi, ancak bu konu hakkında ne o konuştu ne de ben.

Deniz suyu parmak arası terliklerinin üzerine sıcıyordu; o bunun farkında bile değildi. Ayışığı üzerimizi aydınlatırken derin bir nefes alıp kan çanağı içindeki gözlerini ovuşturdu. Elleriyle yüzünü ovalayarak, "Geldiğine sevindim. Dünden sonra senin o güzel yüzünü bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum. Bu kadar süre sonra o kadar özlemiştim ki," dedi.

Yanaklarımı kavramak üzere bana yaklaştığında kendimi geri çektim. Ellerimi açarak aramızdaki mesafeyi koruması için işaret ettim. Karmakarışık duygular içindeydim, paramparçaydım, ne diyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilmiyordum, ama bana dokunmasını istemiyordum.

Anında dondu kaldı. "Korkmana gerek yok. Birazdan bütün olanları anlayacaksın. Lütfen söyleyeceklerime kulak ver."

O bildiğim ses tonunun aynısıydı. Neredeyse yirmi yıl boyunca her gün konuştuğum çocuğun ta kendisiydi ama o ses bana artık yabancı geliyordu.

Sudan çıktı ve kumun üzerine çömelip dizlerini kendine doğru çekerek başıyla yanına oturmam için bana işaret etti. Ben de hemen yanma, kumun üzerine çömelip gözlerimi

bakışlarından kurtarmak için spor ayakkabılarımı çıkarmak üzere bağcıklarını çözmeye başladım. Beni rahatlatması umuduyla ayak parmaklarımı kumun içine gömdüm. Dizlerimi de kendime doğru çekerek kollarımı dizlerimin etrafına doladım. Çenemi dizime dayayıp uçsuz bucaksız okyanusu seyrederken beni izlediğinin farkındaydım. Ancak şu anda söylecek bir söz bulamıyordum. Eminim benim bu sükûnetimi bir kafa karışıklığı olarak değerlendirmiyordu, çünkü beni tanıdığını düşünüyordu ama gerçekten tanıyor muydu? Yoksa değişmiş miydim?

Kendi düşüncelerimle başbaşayken bir anda ses tonuyla irkildim. "İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin, sadece dinle. Tamam mı?"

Yine, başımı sallayarak onayladım.

"Yapmam gereken şey hiç de kolay değildi, ancak bütün bunları senin için yaptım, seni korumak için. Umarım bunu bu şekilde görebilirsin."

Yan tarafıma dönerek ellerimi kuma gömdüm ve nihayet sözlerimi toparlayabildim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Avuçlarını şortuna sürüp duruyordu ve gerçekten gergin olduğunu anlayabiliyordum. "Lanet olsun, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Ona bakmak için başımı aynı seviyeye getirdim. "En başı. En başından başlasan nasıl olur? Neden ölmediğin halde hepimizi öldüğüne inandırdın?" Sesimin üzgün olduğunu ben bile duyabiliyordum, bu da beni korkutuyordu.

Ben, derin bir nefes alıp arkaya doğru yaslandı ve bacaklarını öne doğru ittirdi. Etrafına bakındıktan sonra bana döndü. "Durum şöyleydi. Aslına bakarsan artık nasıl başladığını bile bilmiyorum. Ancak sanırım ödül töreninden iki hafta önce başladı her şey. Caleb aradı beni.

O günü daha dün gibi hatırlıyorum. Sen isteydin, ben de evde yazmakla meşguldüm. Ondan gelen telefona çok şaşırmıştım. Afganistan'dan döndüğünü bile bilmiyordum. Buluştuk ve bana ülkeye vardığında bir FBI timinin onun peşine takılıp büyük bir uyuşturucu şebekesini dağıtmak için onun desteğini istediklerini söyledi. Birkaç hafta görev aldıktan sonra daha fazla dayanamamış. Timin yürüttüğü operasyon şeklinden memnun değilmiş. İşte tam o sıralarda aramış beni."

Kafam daha da karışmış bir şekilde sözünü kestim. "Peki, bunun seninle ne ilgisi vardı?"

Ben, dizlerini kendisine doğru çekip üzerine dirseklerini dayadı ve öne doğru eğildi. "Benimle, bizimle çok ilgisi vardı. Caleb benden *Los Angeles Times* gazetesi için bir makale yazmamı istedi. Ben de elbette yazabileceğimi söyledim, öyle bir hikâyeye kim hayır diyebilirdi ki? Bana bütün bildiklerini anlattı ve ben de araştırmalarımaya başladım. Ve lanet olsun ki, bulduğum hiçbir şey birbirini tamamlamıyordu. Farkında olmadan suçlayıcı bir sürü bilgi bulmuştum, ancak bilmediğim şeydu; bu araştırma ve benim makalem her ikimizi de tehlikeye atıyormuş."

"Anlamıyorum. Bir hikâye yazmak seni neden tehlikeye soksun ki? Ve bunun senin ölmüş numarası yapmanla ne alakası olabilir?"

"Ben bazı şeyleri ortaya çıkardım, parayı ve uyuşturucuyu takip ettim. Operasyonu çözdüm. Caleb ve ben eğer bu makaleyi yayınlarsak söz konusu kartelin uyuşturucu şebekesini FBI'dan daha hızlı dağıtabileceğimizi düşündük. Ancak yanlışmışız. Kartel bunu öğrendi ve hikâyenin yayınlanmasını durdurmak istedi, ben de bunu ortadan yok edeceğimi söyledim. Ancak Caleb'ın bunu onlara bildirmesi yeterli olmadı. Tehlike altındaydım. Sen de tehlike altındaydın."

Gözlerim fal taşı gibi açık, anlattıklarına karşı duyduğum şaşkınlıkla onu izliyordum. "Ben, sen bir gazeteciydin. Bu çok mantıksız. Gazeteciler her zaman hikâye peşindedirler. Senin hikâyeyi neden farklı olsun ki?"

Elini kuma götürdüğünde kaslı kollarına odaklandım, ancak o devam etti, "Çünkü gerçeklere herkesten önce yaklaşmıştım. Operasyonun tüm girdilerinden ve çıktılardan haberdardım ve bundan hoşlanmadılar. Bunu nasıl öğrendiler, onu hiç bilmiyorum ama öğrenmişlerdi işte. Belki bir ihbarla ya da bir veri iziyle. Tam olarak bilmiyorum. Ancak beni biliyorlardı ve elimde bilgiler olduğunu da öğrenmişlerdi."

"Peki Ben, diyelim ki bütün bunları anladım. O zaman bu vurulma hikâyesi nedir? Neden, söyler misin?" Sesim çatlayarak, "ölmek zorunda mıydın?" diye sordum.

"Seni kurtarmak için. Beni tehdit ettiler. Seni korumam lazımdı. Seni rahat bırakmaları için ölmüş numarası yapmam gerekiyordu. Öldüğümünden emin olmaları gerekiyordu, aksi takdirde ikimizin de kaçınılmaz sonu ölüm olacaktı."

Düşüncelerim hızla akıyordu kafamda. Anlattığı hikâyeyi anlamaya çalışıp bunun vahşi, uydurma bir hikâye olmadığına inandırmaya çalışıyordum kendimi. Sohbetimizden daha nice dengesiz konular duymayı bekliyordum ve onu dinlemek de bunu bir bakıma doğruluyordu.

Bana dönerek devam etti. "Planı onaylar onaylamaz her şeyle Caleb ilgilendi. Beni vurması için, bu görevi üstlenecek birisini ayarladı. Aynı zamanda, yeni ikametgâhımı ve yeni kimliğimi kısacası her şeyi ayarladı."

Kumu parmaklarımla tırmıklarken uzaklarda dalga üzerinde sörf yapan bir sörfçü gözüme çarptı. "Bir dakika, yani demek istediğin Caleb senin gerçekten ölmediğini

bütün bu zamana kadar biliyordu öyle mi? Ve sana yardım etti?"

"Evet, bana yardım etti. Aynı zamanda da seni kollayacağıının da sözünü verdi bana."

"Peki, senin geri geleceğini de biliyor muydu?" diye sorma gereği hissettim.

"Hayır, bilmiyordu. Onu ilk kez dün gördüm. Uzun süredir benim davamla ilgilenmiyordu."

Başımı sağa sola sallayarak, bütün bu olanları anlamaya çalışıyordum. Ben'in bir davası mı vardı? Hâlâ FBI ile işbirliği mi yapıyordu?

Bana iyice yaklaşarak yanıma sokuldu. Bu davranışı bana çok bilindik gelse de aramıza biraz mesafe koymalıydım, ancak dikkatimi çekmeyi öyle bir başarmıştı ki olduğum yerde kaldım. Bir an için tereddüt etse de aramızda sadece birkaç santim bırakmıştı. "İşte şimdi anlıyor musun? Senin için terk ettim burayı. Bu yapmam gereken bir seçimdi."

Nefesim daralmıştı. Duyduklarıma inanmam çok zordu. Kendimi geri çektim. Daha önceleri hissettiğim o endişe yerini öfkeye bırakmıştı. "Ne demek 'seçim'? Lanet olası bir seçim yapma hakkın mı vardı? Ölmek bir seçim miydi? Beni yapayalnız bırakmak bir seçim miydi yani?"

Sinirlendiğimde bana karşı takındığı aynı emredici ses tonuyla benimle tartışarak, "Seçim çok da uygun bir kelime olmadı. Şimdi sakın ol," dedi.

Daha fazla dayanamıyordum. "Hayır, sakınleşmeyeceğim!"

Ben, gerilerek omuzlarını dikleştirdi. "Dahl."

"Bana Dahl deme! Artık bana Dahl demeye hakkın yok!"

"Peki. Nasıl istersen. Sadece bitirmeme izin ver."

Kumun üzerinde dönüp gözlerimi kısarak ona baktım. "Hayır Ben, şimdi sıra bende. Benim neler yaşadığımı bi-

liyor musun sen? Beni ne hallere soktuğunu? Gözlerimin önünde öldün sen, ancak hiç ölmemişsin bile. Ölmemişsin!"

Yüzündeki o yoğun duygu selini izlemek artık dayanılmazdı. Ben de gözlerimi suya çevirdim. Dalgaları izlerken gözlerinin üzerimde olduğunu fark edebiliyordum. "Bilmiyorum. Bildiğim tek şey benim neler geçirdiğim ve bunların yanında senin katlanmak zorunda olduklarının benimkilerden kat kat daha kötü olduğu. Ölümümle bu kadar uzun süre yaşamak zorunda kaldığın için o kadar üzgünüm ki. Ancak ortadan yok olmalıydım," dedi.

Derin mavi gözlerine bakmak için bir anda başımı tekrar yukarı kaldırdım. Vücudunun her bir gözeneginden fışkıran öfkeyi hissedebiliyordum. "Sen sadece ortadan yok olmadın Ben, lanet olsun, sen gözlerimin önünde öldün. Onu gördüm. Seni vuran o lanet, aşağılık herifi gördüm ben. Adli tıp doktorunu senin bedenini taşıırken gördüm. Senin o lanet olası cenazene katıldım ben. Tabutunun kapalı olması gerektiği söylenmişti. Ancak sen orada değilmişsin bile! Bu arada ben senin için nice gözyaşı döktüm, senin için yas tuttum, seni hep sevdim ve hep özledim. Öyle zamanlar oldu ki, senin yokluğunda ben de ölmek istedim. Şimdi sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Dengemi kaybederek daha yüksek sesle bağırdım. "Kahretsin. Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

Derin bir nefes aldı. "Bu makaleyi yazmanın başıma bu kadar iş açacağını bilmiyordum. Eğer bilseydim bu işe asla burnumu sokmazdım. Sana yemin ederim bütün işleri FBI'a bırakırdım." Bana daha da yaklaşınca ben de ayağa kalktım. Kolumu tutup ona bakmam için beni zorladı. Tuhaf duygular hissediyordum ama bu aşk değildi.

Kolumu bırakması için çekiştirdim ve geri adım attım, ancak bu söyleyeceklerini engellemiyordu. "Sırrımı buradan ayrılmadan önce seninle paylaşmadığım için özür

dilerim. Hayır, aslında 'özür dilerim' demek bile şu anki duygularımı ifade etmek için az gelir. Sanırım hiçbir zaman bu yaptığım şey için duyduğum pişmanlığı ifade edecek doğru sözü bulamayacağım."

Başımı sallayarak ağzımı açıp bir şeyler söylemeye çalışıyordum, ancak Ben öne doğru adım atıp titreyen parmağıyla dudağıma dokundu. "Bu kadar şey atlattıktan sonra ve bunca zaman sonra şunu bilmeni istiyorum ki... seni her zaman sevdim... seni sevmeyi bir saniye için bile asla aklımdan çıkarmadım. Senin beni artık sevmediğini ve başka birini sevebilme ihtimalini düşünmek... siktir, işte bundan çok korkuyorum."

İşte orada bütün kontrolümü kaybettim. Sözlerini daha fazla dinlemeden bağırdım ona. "'Başka birini sevebilme ihtimali' mi?" Derin bir nefes alarak devam ettim. "Ne olacağını sandın sen? Sen üç yıl önce öldün ve benim tekrar hayata tutunmam o kadar uzun sürdü ki. Bütün çektiğim o acıyı, kederi atlatmam kolay olmadı ama sonunda ilerleyebildim. Yani evet, ben başka birine âşık oldum." İkimizin arasında gidip geliyordum. "Buraya geri dönüp ikimizin de kaldığımız yerden devam edebileceğimizi düşünmüş olamazsın. Böyle bir şeye nasıl inanırsın? Hatta niye geri döndün ki?"

Kendimi geri çekmeden önce bana daha da yaklaşarak parmak uçlarını yanağımdaki yara izinin üzerinde gezdirdi. "Çünkü nihayet dönebiliyordum, ki bugüne kadar dönebileceğime hiç ihtimal dahi vermemiştim. Dahl, FBI peşimde olan kişileri yakaladı. Senin hayatını tehdit eden kişileri. Lanet olsun, onları yakaladılar ve böylece ben de evime serbestçe dönebildim. Anlamıyor musun?"

"Anlıyorum Ben ama bu çok çılgınca bir şey. FBI... serbestçe eve gelmek... tek kelimeyle çılgınca."

"Biliyorum kulağa öyle geliyor ama bütün bunlar ger-

çek. Hepsi gerçek. Tam bir karmaşa. Sen hiçbir zaman bunları öğrenmeyecektin. Ben ölüydüm ve böylece sen kurtulmuştun. Olması gereken buydu. Ancak dışarıda bir yerlerde hâlâ bilgiler olduğundan şüphelendiler ve onların peşine düştüler. Öncelikle evimize zorla girip o bilgileri bulmaya çalıştılar. Bu bilgiyi nereden aldılar o konuda hiçbir fikrim yok. Sonra kiralık katil serbest bırakıldığında onun peşine düştüler. O da korkup istedikleri bilgilere sahip olmadığını, ancak benim hayatta olduğumu söylemiş. Benim nerede olduğumu söylemesi için onu ailesiyle tehdit emişler. O da benim yerimi söylemen için senin peşine düşmüş.”

Ağzım açık kalmıştı. “Dur bir dakika! Bana saldıran o muydu?”

Çekinceli bir ses tonuyla, “Üzgünüm. Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim. O zamanlarda doğru kararlar alamıyordum. Buraları terk etmeyi planladığım zaman bile tehlikenin boyutunu hâlâ anlamamıştım. Caleb da benden toparladığım tüm delilleri istediğinde, çok aptalca gelecek ama bazılarını kendime sakladım,” dedi.

Sözünü bitirmesini beklemeden, “Biliyor musun, bana saldırdığında tecavüze uğrayacağımı sandım... Ve şimdi öğreniyorum ki aslında senin peşindeymiş. Senin sakladığın o bilgilerin peşindeymiş,” dedim.

Sorularımı umursamadan açıklamalarına devam ediyordu. “Bütün bunları senin için yaptım... onları her ihtimale karşı bir tür teminat olarak saklamıştım.”

Ona titreyen vücudumla bağırıp çağırarak inandığım gerçeği anlatıyordum. “Lanet olsun Ben. Benim için hiçbir şey yapmadın sen. Her şey senin içindi. Sen her zaman kendin için bir şeyler yaptın. Kendini kandırıp başka şeylere inanmaya kalkma, çünkü ben inanmıyorum. Ve anlattığın şu son olay da bunu kanıtlıyor.”

Kendini affettirme çabasıyla, "Beni duymadın sanırım. Ben kendim için bir şey yapmadım. Hatta o aşâğılık herif sana saldırırken keşke yanında olabilseydin, çünkü kah-retsin, onu öldürürdüm herhalde. Ama artık seni korumak için geri döndüm ve bir daha asla olmasına izin vermeyeceğim," dedi.

"Beni korumana ihtiyacım yok, anlamıyor musun? Beni koruyabilecek başka birisi var artık."

Çene kemiğinin gerildiğini hissedebiliyordum. Bana doğru yaklaşıp elimi tuttu. Parmağımdaki nişan yüzüğünü görünce gözlerini kısarak bana baktı. "Peki, o zaman neden seni koruyamadı?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Neye karşı korumalıydı beni? Senin yaptığın bu saçmalıklara karşı mı? River nereden bilebilirdi ki?"

Ukala bir gülümsemeyle, "Hiçbir şey bilmiyorsun değil mi? O biliyordu. Senin saldırı olayından bir gece önce Caleb bu kiralık katili evimizden kovdu. Sonra da senin birlikte yaşadığın o aşâğılık herife seni kollamasını söylemiş, ancak belli ki o seni kollayamamış. Neyse ki FBI, katili, sana saldıran kişiyi aynı gün öğle saatlerinde yakaldı. Sanırım bu da sana söylenmedi. İşte her şey böyle ortaya çıktı. Benim katilimin yakalanması her şeyin çözümüydü. O yakalanır yakalanmaz tüm eksik parçalar tamamlandı ve böylece kartelin operasyonu dağıtıldı," dedi.

Elimi aniden ondan çekip son bir kez daha bağırdım. "Yeter! Artık dur!"

"Hayır Dahl, durmayacağım. Söyleyeceklerimi dinlemen gerekiyor."

Kulaklarım artık duymuyordu. Hatta düşünemiyordum bile. Şu anda sadece ihanete uğramış hissediyordum kendimi. Bedenimdeki yaraların vermiş olduğu acılar tamamen yok olup yerini yeni bir acıya bırakmıştı. Beni ya-

payalnız bırakmıştı Ben, onun için yas tutmuştum aslında hiç de ölmediği halde. River ise bana saldıranı tanıyordu. Evime tekrar birisi zorla girmişti ve River bana bunların hiçbirini anlatmamıştı. Bu çaresizlik duygusu tüm yaralarımın üzerine çökmüşken *güven* sözcüğü bir anda kulaklarımda çınlamaya başladı. Ben'e güvenmiştim, hata mı yapmıştım? River'a da güveniyordum ama hata mı yapıyordum? Bütün bu saçmalıklardan bir an evvel kurtulmak istiyordum.

Buradan bir an önce ayrılmam gerektiğini düşünerek ortalıktaki çoraplarımı ve ayakkabılarımı topladım. Duyacağımı duymuştum zaten. Kariyerinde iyi bir yere gelmek üzere yaptığı bir hamle yüzünden ölmüş numarası yapmıştı. Benim hayatımı tehlikeye atan deliller saklamıştı kendine ve şimdi de beni korumaktan mı bahsediyordu? Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Ona inanmıştım. Şimdi ise onu gerçekten tanımış mıydım, bu soruyu soruyordum kendime. Benim tanıdığımı düşündüğüm Ben sebep her ne olursa olsun beni asla yalnız bırakmazdı.

Bana doğru uzandı ama kendimi geri çekip uzaklaştım ondan. "Yapma! Dokunma bana!"

Ben oradan uzaklaşırken, arkamdan sesleniyordu. "Hayatımdan çıkıp gitme. Biliyorum seni hak etmiyorum ama beni bırakıp gidersen..."

Sözünü bitirememişti ya da bitirdi de ben duymak istemediğimden duymamıştım. Kafamdaki düşünceler beni hiç rahat bırakmıyordu. Bana anlattıklarının gerçek olduğuna inanamıyordum. Yaşadığım bu ihanetin ağır yükünü hissetmek yerine kayalara çarpan dalgalara odaklanmaya çalıştım. O yıkık dökük kalaslara doğru yürüyordum. Artık Ben'le ilgili kafamdaki tüm soru işaretleri yok olmuştu. Ona söyleyecek hiçbir sözüm kalmamıştı. Bu sefer de

River'la ilgili soru işaretlerim vardı. Gerçekten de Ben'in dediği gibi, o her şeyi biliyor muydu?

Sahilin girişinden geçip güvenli sığınağıma doğru ilerlerken durup Grace'in evine bir baktım. Şu anda duyduğum ve üzerime çöken bütün şüpheleri aydınlatma vaktiydi, çünkü River orada, evin girişinde duruyordu. Kollarını birbirine kavuşturmuş, başı öne eğik bir şekilde arabama yaslanıyordu. Onun arabasının önünden geçerken beni görünce bir anda başını kaldırdı. Aramızda yaklaşık üç metre vardı. Vücudumu tepeden tırnağa süzdükten sonra gözlerini bana dikti.

Çene kemiği sımsıkı bir şekilde konuşmaya başladı. "Ufak sohbetiniz nasıl geçti? Bilmen gereken her şeyi öğrendin mi?"

Bu düşmammsı tavırlarına çok şaşırdım ve öylece donup kaldım. Buraya gelişimden ötürü tartışmaya başlamadan önce Ben'i suçlamayı bir kenara koymalıydım. Kalbim çarparak, "Bana saldıran adamın kimliğini biliyor musun?" diye sordum.

Olduğu yerde doğruldu ve gözleri daha dikkatli bakmaya başladı. Yutkunduktan sonra başını sallayarak onayladı. Tam o anda ona duyduğum güven bir anda tükendi ve içimden bir şey patlak verdi. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke patlaması yaşıyordum. Yumruklarımı bilinçsizce sıkarak öfkeyle ona doğru yaklaştım. Elimle arabamın kaportasına vurunca gözlerini bana dikti.

Ona olabildiğince yaklaşarak daha önce hiç olmadığım kadar çılgın bir şekilde ona bağırdım. "Sen biliyordun! Bana saldıranın kim olduğunu biliyordun! Ve bana söylemedin!"

Yüzünde bir anda şok ve telaş ifadesi belirdi ama he-

men kendini toparladı. Beni tutarak kendine doğru çekti. Omuzlarıma tutunarak yüzümü süzdü. "Evet biliyordum, ancak..."

Kendimi elinden kurtarmak için var gücümle dönmeye çalıştım. "Ancak diye bir şey yok. Bana her zaman dürüst olacağın konusunda güvenmişim sana."

Yüzü bembeyaz oldu, ağzı açık kaldı ve alnını büzüştürdü. "Sana bahsetmediğim bu konunun ne dürüstlikle ne de güvenle alakası var, ancak senin buraya gelmen... işte bunun dürüstlük ve güvenle çok alakası var."

Duyduklarımdan rahatsız olmuş bir şekilde ona daha da yaklaştım, şimdi aramızda sadece birkaç santim vardı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bu olayı şimdi de benim etrafıma mı döndüreceksin? Hiç sanmıyorum."

"Dahlia, sanırım bütün bunları konuşmamız gerekiyor. Gel arabayı burada bırakalım ve gidelim."

"'Bütün bunlar' tam olarak ne demek oluyor?"

"Bana söylemeden, hatta beni yanında getirmeden neden buraya gelip onu görmek istediğini bilmek istiyorum. Ben uyurken neden gizli gizli çıktın?"

Kısık gözlerle bana bakınca başımı sağa sola salladım.

Elimi tutarak, "Hadi, gidiyoruz buradan," dedi.

İçimde yükselen bu acı ve öfkeyle bu konuyu şu anda konuşamayacağımı biliyordum. Nefessizlikten boğulmuş gibi hissediyordum kendimi. Bir adım geri atarak elimi elinden çektim. Ona ne kadar da güvenmişim ama o bunu benden saklamıştı. Sakinleşip bütün bunların sebebini anlamam gerekiyordu. Aynı zamanda da o büyüleyici yeşil gözlerine bakmaktan da kendimi alamıyordum. Kendi korkumun ve öfkemin onun gözlerindeki yasmasını görmeyi kaldıramıyordum artık. Derin bakışlarla bana bakıyordu, sanki aramızdaki bu bağın her şeyi çözeceğini umuyor gibi gerçekten de gözlerini benden alamıyordu.

Birkaç kez yutkunduktan sonra kendimi zorlayıp kafamı başka yöne çevirdim. "Hayır River. Bu durumdayken seninle konuşamam. Biliyorum, duymak istemeyeceğimiz şeyler söyleyeceğiz birbirimize. Oturup konuşmadan önce öfkemizi dindirmek için biraz zamana ihtiyacımız var."

Beni hızla çekip kendine doğru yasladı. Sesi öfkeden titriyordu. "Bir şeyleri çözmek için zamana ihtiyacım yok. Her şeyi anladım. Sen bana not bıraktın ve onu görebileceğin ilk fırsatta da koşa koşa buraya geldin. Peki, mutlu bir kavuşma mıydı, yoksa her şey yeni mi başlıyordu?"

Ses tonu hiç bu kadar öfke dolu olmamıştı ve ben de kontrolümü kaybedip geri çekilerek yanağına bir tokat attım. "Sana şu anda bu konuşmayı yapamayacağımı söyledim. Ağzından çıkanı kulağın duysun!"

Hareketli bir şekilde arabamın kapısını açıp içeri girdim ve arabayı çalıştırdım. Kontrolsüzce titriyordum. Camdan baktığımda elini yüzüne götürmüş şoke olmuş bir halde öylece duruyordu. Arabadan inip ondan özür dilemek istedim. Kollarımı boynuna dolayıp onu öpmek istedim. Beni sonsuza dek bırakmamasını istiyordum ama ben tam da şu anda bütün bu doğruların ve yanlışların, olması gereken ve olmaması gerekenlerin arasında sıkışıp kalmıştım. Biliyorum o da bazı şeyleri sorguluyordu. Ben'in tekrar ortaya çıkmasını ve bunun bizi nasıl etkileyeceğini sorguluyordu.

Sakinleşmemiz gerekiyordu sadece. Hâlâ bütün bu olanları anlamaya çalışıyordum. Ben, bana bir yabancıydı; benim Ben'imden asla beklemeyeceğim şeyler yapmıştı bana. River da benden büyük bir şey saklamıştı. Beni asıl rahatsız eden benden sakladığı bu sırrın kendisi değildi. Her şeyden önce benden bir şey saklama ihtiyacı duymuş olması beni rahatsız etmişti.

Telefonumda birden *Amazing Grace* çalmaya başlayınca aşağı doğru bakıp telefonumun kontrol panelinin üzerin-

de sarja takılı halde olduğunu gördüm ama buna şaşırmadım. Grace'e geldiğinde bunu River takmış olmalıydı oraya. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Beni harekete geçirip şu an durduğum noktaya getiren o şarkıyı bir daha dinlerken bu günün yeniden doğmasını diledim. Eve doğru baktım. Grace elinde telefonla evin önünde duruyordu. Telefonumun sesini kısıp aramayı sonlandırdım ve oradan ayrıldım.

Çalan müziğin düşüncelerimi biraz olsun bastırması için radyoyu açtım. Bruce Springsteen'in *Born To Run* isimli parçasını duyar duymaz gaza sonuna kadar bastım. Şimdiye kadar hiç kimseyle bu şekilde karşı karşıya gelmemiştim ve bu başıma gelenler daha çok bir savaş gibiydi. Şu an gerçekten yüzleşmeyecektim; hayatımda en çok güvendiğim iki adamın bana yalan söylediği gerçeğiyle. Nereye doğru gideceğimi bilmeden güneşin doğduğu yöne doğru ilerledim.

Bir Zamanlar

Ben'in Günlüğü

Dün tam olarak planladığım gibi geçmedi. O aşağılık herifin beni bu kadar sinirlendirmesine nasıl izin verdiğime hâlâ inanamıyorum. İçimden bir ses onu daha öncesinden tanıdığımı söylüyor; bu düşünceyi bir türlü üzerimden atamıyorum. Gece uyku hiç tutmadığı için sahile inip River'ın bana söylediklerini ve ne anlama geldiklerini düşündüm. Tam eski köprü'nün üzerinden geçecektim ki Dahlia'nın arabayla evin girişine doğru yaklaştığını gördüm. Onu gördüğümde bana geri döndüğünü ve benim onu özlediğim kadar onun da beni özlemiş olabileceğini düşünmüştüm. Arabadan inip koşarak yanıma gelmesini bekledim, ancak dikkatli adımlarla yaklaştı bana. Gözlerindeki o endişeyi gördüm ve korkmamasım ummuştum. Onu kollarımın arasına alıp güvenle benim yanımda olduğunu hissettirmek istiyordum. Onun için geri döndüğümü söylemek istiyordum ama yapmadım. Çok soğuk görünüyordu, benden kopmuş gibiydi.

Ona verdiğim bilekliği hâlâ taktığını görmek beni heyecanlandırırsa da, parmağında başkasının yüzüğünü görmek beni öfkeden deliye döndürmüştü. Eve dönüş uçuşumda düşündüğüm tek şey parmağına tekrar bir yüzük takıp onunla evlenmek ve sonuç olarak birlikte bir aile kurmaktı. Caleb'dan o serseriyle birlikte olduğunu duyduğum sıralarda benim yüzüğümü çıkarmış olmalıydı. Anneme

yüzüğümün nerede olduğunu sorduğumda bana Dahl'ın onu çıkardığını söylediğinde duyduğum tüm şüpheler doğrulanmıştı. Lanet olsun! Bu gerçekten canımı acıtmıştı. Dahl onu saklamamış bile.

Ona dokunacağım diye korkuyordu, farkındaydım. Belki ona dokunursam hissedeceği duygulardan korkmuştu. Belki birlikteliğimiz için bir ihtimal olabilirdi, sadece aramızdaki her şeyi eski haline getirmek için biraz zamana ihtiyacımız vardı. Onunla nihayet onun için tuttuğum günlükte değil de, gerçekte yüz yüze görüşebildiğimde beni gayet mantıklı bir şekilde dinleyeceğini düşünmüştüm, ancak onun yerine neredeyse öfkeden çıldırdı. Öfkesi ağzımdan çıkan her bir lanet olası sözde daha da kabardı ve açıklama yapmama bile izin vermedi.

Beni sahilde öylece bırakıp, beni bırakmaması için kendisine yalvartmış olabilir ama bu hiç umurumda değil. Evet, beni bırakıp gitti ama sonuç olarak o gereksiz tartışmamıza rağmen beni görmeye geldiği için yine de mutluyum. Ayrıca tek başına gelmişti. O aşağılık herifin ona saldıran kişiyi bildiğini söylememe rağmen neredeyse kriz geçirerek oradan ayrıldı.

Onun peşini bırakmayacağım. Buraları terk ettiğim günden beri ona ihtiyacım var. Keşke bunu ona söyleyebilseydim. Hatta keşke o zamanlar onu yanımda götürebilseydim. Belki duymaya ihtiyacı olan şeyler bunlardı. Peşinden koşturdum, ancak köprü bitiminde durdum. O herif oradaydı. Bütün kendini beğenmişliği ve küstahlığıyla. Kahretsin! Deniz kenarına kim böyle bir kot pantolon ve botla inerdi?

Ama Dahl, çok kızgındı. Ona doğru birden saldırışa geçip öyle bir patladı ki. Görünüşe göre ilişkileri sallantıda gibiydi. Belli ki o herifin de benim gibi onunla ilgili bilmediği ya da anlayamadığı şeyler vardı. Dahl'a bildiklerini

anlatmadı. Ben daha çok şey biliyorum. Bu herife öylesine kızgındı ki Dahl, onu affetmesi hiç de kolay olmayacak. Onları ayırmak için benim de tam böyle bir şeye ihtiyacım var; birbirlerini unutup bizi tekrar hatırlaması için biraz zaman.

Bir zamanlar benden ayrıldığı gibi ondan da ayrılırsa, onu geri kazanmak için bir sürü vaktim olur. Siktir! Onunla belki bir daha asla bir araya gelmezler. Bir zamanlar beni tek terk etme sebebi, sadece benim başka biriyle bir ilişkiye başlamak üzere olduğumdan şüphe duyduğu içindi, ben de bu kadarla kaldığına inanmasına izin vermiştim. Bunu yapmak zorundaydım. Ona gerçeği söyleyemezdim. Biliyordum, eğer gerçeği öğrenseydi sonsuza kadar beni görmek istemeyecekti. Beni asla affetmezdi; lanet olsun, kendimi hâlâ affedemiyorum. Bir kere onun güvenini sarsmışım, ancak ona bunu bir daha asla yaşatmam. Bedava sunsalar bile yapmam. O bir kere bile ömrümden ömür gitmişti.

Aklıma her geldiğinde bu kadar zayıf bir karakter olduğum için kendimden nefret ettim, ancak dürüst olmak gerekirse yaşanan her saniyeden zevk almıştım. Bir şekilde o bakır saçlı kız kan basıncımı artırmıştı. Onunla ilgili başka bir şey öğrenmek istememiştim. Soyadını bile bilmiyordum. Bana her asıldığında ondan kaçmışım. Lanet olsun! Ne kadar da acı bir durumdu. Neden sadece defolup gitmesini söylememiştim ki? Her nedense bunu yapamamıştım. Zil zurna sarhoş olduğum o gece de diyememişim, o da beni davet sonrası düzenlenen partide köşeye sıkıştırmıştı. Her zamanki gibi bana asılıyordu, ben de her zaman ki gibi arkama bakmadan kaçıyordum ondan ama beni takip etti. Trevor henüz okula geri dönmemişti ve kaldığı oda bomboştı. Bu yüzden oraya doğru ilerledim. Banyoya girip yüzümü suyla yıkadım. Kafamı kaldırıp aynaya bak-

tığım, işte o kız oradaydı; soyunuyordu. Evet, vücudu muhteşemdi ve vücudunu sergileyişi beni fena halde azdırıyordu, fakat bundan daha fazlası vardı. Gözlerinde beni çeken bir şey vardı. Beni etkilemeyi başarmıştı. Kendime hâkim olamıyordum ama onu asla becermemem gerektiğini de biliyordum. Dahl'le olan ilişkimi mahvedebilirdi bu. Neredeyse etti de.

Trevor'ın boş dairesinde kilitli bir vaziyette kaldık ve ben onu sadece bir kez becermedim. Art arda, bütün gece boyunca becerdim. Delicesine çılgındı ve gün doğana kadar devam ettik. Bunun bir hata olduğunu biliyordum.

Niye hâlâ aklımda kalmıştı ki? Belki gözlerinden dolaydı... Belki beni uçurduğu içindi... Belki de yaşadığımız o çılgın seksten dolaydı, kim bilir? Kahretsin ki hiçbir fikrim yoktu...

Ancak o kız daha sonra bana e-posta gönderip buluşmak istediğini söyleyince ondan uzak durmaya kararlıydım. Lanet olsun, bir an için Dahl'a ya da bana zührevi bir hastalığı olduğunu söyleyeceğini düşündüm. Önemli bir şey olduğunu söyleyince sonunda buluşma teklifini kabul ettim. Ancak Dahl eve erken gelince onunla buluşamadık. Böylece onunla son kez haberleşmiş olduk. Ben de bu ısrarlarla amacının sadece benim dikkatimi çekmek olduğunu düşünüp hiç üzerine düşmedim. Ancak birkaç ay sonra beni tekrar aramaya başladı. Dahl ise ondan gelen e-postayı çoktan görmüştü ve ben de onunla artık görüşmemem gerektiğini biliyordum. Riske sokamazdım kendimi.

Şimdi bile hâlâ sevgilime nasıl ihanet edebildiğime inanamıyorum. Bunu o zamanlar genç ve henüz olgunlaşmamış olmama bağlıyorum, çünkü gerçekten de sahip olduğum bu kadar özelliğimin yanında ben aldatan bir adam olamazdım. En azından o geceye kadar değildim. Her zaman peşime düşülmesine alışık biriydim ben. Beni

baştan çıkarmasına izin vermemeliydim. Kadınlar benim hayatımın peşindelerdi hep: Bazıları hiç durmak bilmeden hem de ancak hiçbir umurumda değil, ne Dahl'dan önce ne de sonra bir kere bile. Lanet olsun. O zamanlar öğrenci birliği evinde kalıyordum ve eğlenmek isteyen kızların sayısı oldukça yüksekti. Ama ben her zaman onları geri çevirdim. Ben sevgilimi çok seviyordum ve onu kaybetmeyi göze alamazdım.

Sana Kalmış

Deniz kenarına vardığımda saat hâlâ sabahın erken saatleriydi. Arabayı Ben'le bir zamanlar paylaştığımız evden birkaç kilometre uzağa park edip beni hep rahatlatan o ince kum tanelerine dokunmak için Converse spor ayakkabılarımı çıkardım ama bu sefer hiç de rahatlatmadı. Sahil boyunca yürürken sahile vuran dalgaların sıçratığı serin su damlaları tenimi gıdıklıyordu. Kafamda bin bir türlü şey dolanıyordu. Öncelikle ve her şeyden önce: Biraz evvel yaşadığım o lanet şey de neyin nesiydi?

Deniz beni içine çekiyordu ve gitgide ilerleyerek neredeyse diz boyuna geldim. Tuzlu rüzgâr yüzüme doğru eserken huzurla dolup duyduğum acıyı ve içimde kopan kıyameti biraz olsun dindirmesi için derin nefesler aldım. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken, deniz suyunun o tuzlu kokusunu burnumda hissediyordum. Öylece durup su çene seviyeme gelecek şekilde soğuk denizin içine çömel-dim. Sonra denize dalıp bir daha yüzeye çıkmak istemedim. Hayat burada çok huzurlu görünüyordu.

Tekrar yüzeye çıktıktan sonra kumsala doğru yürüyüp öylece uzandım. Kumsal çok sessizdi. Üzerimde uçan kuşlar huzur içinde ötüşüyorlardı.

Ağlamamı durdurmak için gözlerimi kapadım. Kime ağladığımı bile bilmiyordum artık: Ben'e mi, River'a mı, yoksa kendime mi?

Bir süreliğine kestirmiş olmalıydım, çünkü bir anda et-

rafta oyun oynayan küçük çocuk seslerini duymaya başladım. Güneşin o yakıcı sıcağı da üzerime üzerime geliyordu. Ayağa kalkıp üzerimdeki kum tanelerini elimden geldiği kadar temizledikten sonra tekrar arabama döndüm. Dönüp arkama baktığımda insanların kumda bıraktığı ayak izlerimin üzerinde hiç umursamadan koşturup onları yok etmesini izledim. Keşke ben de daha geçen hafta hissettiğim gibi hiçbir şeyi umursamak zorunda olmasaydım diye düşündüm.

Sahil girişinde bıraktığım ve yanımdaki tek kuru giysilerim olan spor ayakkabılarımla kazağımı yerden aldım. Converse ayakkabımın içinden arabamın anahtarlarını çıkarıp kot pantolonumun cebine tıktırdım. Titrek ellerimle kazağımı etrafıma doladıktan sonra saçlarımdaki kumları temizleyerek kafam hâlâ bir yerlerde yüzüyorken arabama doğru hızla ilerledim. Arabaya ulaşmak için var gücümle koşuyordum. Çıplak ayaklarımla taşların üzerine basa basa ilerliyordum, ancak bu hiç de umurumda değildi. Anahtarları cebimden çıkarırken neredeyse nefes nefeseydim. Başımı direksiyona yaslayıp ne yapacağıma ve nereye gideceğime karar vermeye çalıştım. Telefonuma bir göz atınca bir an için sadece onun sesini duymak istedim ve telefonu açıp mesajlarımı kontrol ettim.

Dört sesli mesajım vardı: Grace'den, Serena'dan, Aerie'den ve bilinmeyen bir numaradan, ancak River'dan hiç yoktu. Şaşırmadım. Bana bildiklerini anlatmadığı için ve ona olan güvenimi sarstığı için ona fena halde kızgındım, ancak o da bana aynı şekilde Ben'i görmeye gittiğim için kızgındı. Onu daha önce hiç öyle görmemiştim. Kendimi bile tanıyamamıştım. Mesajları dinledim: Grace bana, geri dönüp bunu konuşarak çözmem gerektiğini söylüyordu, Serena iyi olup olmadığımı sorup ihtiyacım olduğu takdirde her zaman yanımda olacağını söylüyordu,

Aerie onu hemen o anda aramam için bağırp çağırıyordu ve o bilinmeyen numara, yani Ben, geri dönmem için bana yalvarıyordu. Ben'in sesiydi: Düne kadar uzun zamandır duymadığımı, koşulsuzca sevdiğim ve her zaman sonsuz güven duyduğum o adamın sesi.

Gözlerim yanıyordu; düşüncelerim ise deniz kenarına indikten sonra daha da karmaşık bir hal almıştı. Pasifik Sahil Otobanı'nda hızla akan trafiğe boş boş bakıyordum. Motoru çalıştırıp kendimi rasgele bir trafik şeridine attığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İlk trafik ışıklarında ancak kayarak durabildim. Arabayı haddinden fazla hızlı kullanıyordum ama aklımda gezen bin bir türlü anım vardı. Yeşil ışığın yanmasıyla birlikte arkamdaki arabalar ilerlemem için kornalarına basmışlardı. Tüm gücümle gaza bastım ve şu anda aklıma gelen ilk yere doğru yol aldım. Beyaz çitle çevrili o sarı evin önünde durduğumda ön bahçedeki SATILIK yazısını hâlâ görebiliyordum. Ev bomboştu ve ince, sevgi dolu bir bakıma ihtiyacı vardı, ancak yine de, şu anda benim için bir sığınaktı.

Acil kuru giysi ihtiyacıyla, arayabileceğim tek kişiyi aradım. Aerie, tüm o nazik ön konuşmaları boş vererek anında cevap verdi. "Lanet olsun! Neredesin sen ve neler oluyor?" diye bağırdı telefonda. Sonra biraz daha sakın bir ses tonuyla, "İyi misin Dahlia?" diye ekledi.

Belli ki Ben'in geri döndüğünü biliyordu. Derin bir nefes alıp söyleyeceklerimi topladım. "Aerie biraz yardıma ihtiyacım var. Ben Laguna'daki evimdeyim. Bana lütfen biraz kuru giysi getirir misin?"

"Tabii ki gelirim. Yirmi dakikaya oradayım. Ben gelene kadar idare edebilir misin? Bugün Grace beni arayıp her şeyi anlattı. Dahlia, bana Ben'in hayatta olduğunu söyledi," dedi. Aerie'nin tek söyledikleri bunlardı ve çok şaşırmıştım.

“Aerie, buraya geldiğinde her şeyi konuşuruz, tamam mı?”

“Tamam Dahlia, bir an evvel gelmeye çalışacağım. Seni seviyorum.”

Başka bir söz söylemeden telefonu kapatıp kontrol panelinin üzerine fırlatarak kapımı açtım ve patika yoldan eve doğru ilerledim. Bir zamanlar Ben’le yaşadığımız evdi, onun yasını tuttuğum ev ve içinde yaşarken tam da her şeyden vazgeçecekken River’ın beni tekrar hayata döndürdüğü ev. Şimdi her şey düzensiz ve karmakarışık. Birisine güvendiğinizde o kişi sizin güveninizi sarsarsa... bu ne demek oluyordu? İşte bunu çözmem gerekiyordu ve bu yüzden buradaydım, düşünmek için.

Ön kapıyı açarken beni her zaman karşılayan o rüzgârın uğultusuyla birlikte adımımı attım ve neredeyse bomboş olan eve girdim. Evde sadece birkaç mobilya kalmıştı: o her zamanki yerinde duran kocaman koltuğumuz, sehpa ve iki adet sandalye. Halı gitmişti, lambalar ise her şeyi yerle bir eden o hırsızlık girişiminde kırılmıştı ve kalan diğer eşyalar ya Grace’in çatı katına ya da River’in evine götürülmüştü.

İçim titreyerek dizlerimi kendime doğru çekip ortadaki sandalyelerden birine oturdum. Ben’i aklıma getirmemeye çalışıyordum, ancak şu anda tek odaklanabildiğim şeydi; onunla birlikte yaşadığım hayatı hatırlamak.

Bir anda kapı vurulma sesiyle irkildim. Aerie bağııyordu. “Dahlia, iyi misin? Kapı neden kilitli?”

Sandalyeden fırladım. Kapıyı ne ara kilitlediğimi bile hatırlayamadım. Kapıya doğru yürürken hırsızlık girişiminden sonra Caleb’in getirdiği anahtar şeklindeki anahtarlığa kaydı gözüm. Ben’in anahtarları hâlâ orada asılı duruyordu. Nedense onları görmek beni çok huzursuz etti. Kapı kilidini açar açmaz Aerie kapıyı ittirerek içeri daldı.

Bir elinde kahveler diğeri elinde bir çantayla telaşla içeri geçti. O da aynı benim gibi darmadağınık görünüyordu. Üzerinde bir eşofman altı, bir tişört ve yoga ayakkabıları vardı ve saçım da atkuyruğu yapmıştı. Çok şaşırmıştım, çünkü Aerie asla bu kadar uyumsuz dışarı çıkmazdı.

Kahve tepsisini elinden alıp, "Ne oldu sana böyle?" diye sordum.

"Bana mı?" Sözüne devam etmeden önce beni tepeden tırnağa süzdü. "Bana mı ne oldu?" Elindeki çantasını yere bıraktı ve sanki birkaç saniye dili tutulmuş gibi öylece kaldı. "Asıl sana ne oldu? Nerelerdeydin sen? Niye böyle sırlıslıklamsın? Üstün başın neden kum içinde?" Soruları bitmiyordu ama ben kulaklarımı tıkamıştım. Şu anda tek yapmak istediğim sıcak kahvemden bir yudum içmek ve üzerimdeki ıslak kıyafetlerden kurtulmaktı. Onunla bu olanları konuşmak istemiyordum ve bir an için, keşke onu hiç aramasaydım, diye düşündüm. Aerie tepsiyi elimden alıp yere koydu ve beni kendine doğru çekip bana sımsıkı sarıldı. Ben ondan biraz daha uzundum, öylece orada diki-lip birbirimize baktıktan sonra kendimi tutamayıp gözyaş-larıma boğuldum.

Biraz geri çekilip bana baktı. "Senin için ne kadar endişelendiğimi bilemezsin. Bu sabah saat altıda Grace aradı beni. Senin bana geliyor olabileceğini düşünmüş. Sonra da saatler geçip senden ses çıkmayınca hepimiz endişelenmeye başladık." Önce benim gözyaşlarımı sonra kendi gözyaşlarını sildi. Üzerine bulaşan kum tanelerini temizlerken kendime engel olamayıp kahkahalara boğuldum.

"Özür dilerim. Seni pisletmek istememiştim."

Birlikte kahkaha attık. İşte benim tanıdığım Aerie geri dönmüştü; o üzerine bütün sorumluluğu alan Aerie. "Sen nerede... Bak, ne yapalım biliyor musun? Önce kıyafetlerini değiştirelim. Titriyorsun sen, sonra da oturup konuşuruz."

Sanki gideceğim yeri bilmiyormuşum gibi bana koridor boyunca eşlik edip beni banyoya götürdü. Ben de sanki ihtiyacım varmış gibi onu takip ettim. Banyoya varınca çantastından bir eşofman altı ve eşofman üstü çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı ve üzerimdeki gömleğin; River'ın gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Ellerimi nazıkçe ellerinin üzerine götürüp, "Ben yapabilirim. Yardıma ihtiyacım yok," dedim.

Ellerimi ittirerek, "Bana izin ver, sana yardım edeyim," dedi. Ellerimi çektim ve ıslak gömleğimi üzerimden çıkarmasına izin verdim. Aramızda anlık, huzur verici bir sessizlikten sonra sakın ama endişeli bir ses tonuyla, "Özür dilerim Dahlia. Gerçekten çok özür dilerim," dedi. Biliyordum bu özürlü giyinmeme yardımcı olduğu için değildi.

Birden aklıma geldi. Beni en son Ben'in öldürüldüğü gece yine böyle giydirmişti. Şimdi hatırlıyordum: Kendim çıkaramadığım için siyah abiye elbisemi o çıkarmıştı üstümden. Sonra da köşedeki sandalyeye fırlatmıştı ve elbise uzun bir süre sandalyede kalmıştı. "Aerie bu zamanla o zaman farklı." Biraz duraksayıp eskiden yatak odamda duran sandalyenin olduğu köşeye gittim. "O zamanki gibi kendimi parçalamayacağım. Tabii ki kafam çok karışık, ancak biliyorum ki bu tamamen farklı bir durum."

Kollarımı gömleğin içinden çıkarıp tezgâhın üzerindeki iki parça kıyafeti işaret ederek, "Sadece bunları mı getirdin? İç çamaşırı getirmedi mi?" diye sordum.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Dahlia, neden kıyafet istediğinle ilgili hiçbir fikrim yoktu ki. Yanuma da sutyenle külot almak hiç aklıma gelmedi. Bu arada niye bu kadar ıslaksın?" diye sordu.

"Bütün bu kaos ortamından kaçmam gerekiyordu, ben de bu yüzden biraz yüzmek istedim. Biliyorsun yüzmek her zaman kafamı rahatlatmıştır."

"Kıyafetlerinle mi Dahlia? Gerçekten mi?"

“Evet, kıyafetlerimle.”

“Bunun çok da normal olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Omuzlarımı silktim.

Başını sağa sola sallayarak biraz evvel üzerimden çıkardığım gömleği elimden aldı. Ben de sutyenimi çıkarıp lavabonun içine fırlattım. Gözlerini açarak gövdemde oluşan ve önden arkaya doğru devam eden o morluğa baktı.

“Ben iyiyim Aerie, gerçekten bak... iyiyim. Aklımı yitirmeye de hiç niyetim yok.”

Güney Kaliforniya Üniversitesi logolu eşofman üstünü üzerime geçirdikten sonra Aerie giysinin üzerime tam oturması için eteklerinden tutup çekiştirdi. Sonra da saçlarımı kapüşonunun içinden çıkardı.

“Sanırım saçlarındaki düğümleri açmamız gerek. Çantamdan bir fırça alıp getireyim. Arabada bırakmıştım. Hemen dönerim. Bekleyebilirsin, değil mi?”

“Evet, tabii ki.” Banyodan çıkarken arkasından seslendim. “Baksana, arabada hiç tuvalet kâğıdı yoktur, değil mi?”

Hafif kahkahayla, “Hayır yok ama Starbucks peçeteleleri var. Sana getireyim biraz,” diyerek beni hafif nemli ve kaskatı olmuş kot pantolonumu çıkarmak üzere banyoda yalnız bıraktı. Getirdiği eşofman altı bana oldukça kısa gelmişti. Kendime aynada öylece bakakaldım. Nişanlısını kaybetmiş o kızın anıları geri yansıyordu aynadan. Tezgâha tutunup gözlerimi kapadım... Artık o eski kız değildim. Daha güçlüydüm. Kendimi tekrar depresyona sokmayacaktım. Bu sabah yaşadığım şeyi bir daha yaşamayacaktım. Bundan emindim. Bütün bu çılgınlıklardan kaçmak amacıyla okyanusa atlamak aptallıktan başka bir şey değildi. Değil mi?

Gözlerimi açıp derin bir nefes aldım ve banyodan çık-

tım. Ben'in ölümünden sonra asla içine girmek istemediğim odadaki o yatağıma baktım ve o zamanlar ölümünün bana verdiği acı ve ıstırapı aklıma getirmemeye çalıştım. Peki ne içindi?

Evin girişine doğru dönerken içecekleri alarak Ben'le ilgili kafamdaki tüm düşüncelerden arınıp sandalyelerden birine oturdum. Derken birkaç dakika sonra Aerie geldi.

"Bunun için sana çok teşekkür ederim," dedim ve elimdeki kâğıt bardağı havaya kaldırdım.

"Belki ihtiyacın olur diye düşündüm, ben de hazır sana alırken kendime de bir çay kaptım."

Çay kelimesi çıkınca ağzından River ve birlikte geçirdiğimiz ilk sabahımız aklıma geldi. Çay mı, yoksa kahve mi içmeyi severdi bilmiyordum. Kahve sevdiğini öğrendiğimde nasıl da sevinmişim.

Aerie bana doğru yaklaştıkça anım da yavaş yavaş kayboldu. Saçlarımdaki düğümleri açmaya çalışıyordu ama bir türlü beceremiyordu. Sonunda saçımı rasgele toplayıp tepemde dağınık bir topuz yaptı ve bileğinden çıkardığı bir lastik tokayla tutturdu.

"Her zaman da hazırlıklısındır."

"Olmaya çalışırım," dedi ve bardağını kapıp yanımdaki sandalyeye oturdu. Beni tepeden tırnağa süzdü. "Bak, istersen bana gidelin, orada duş alırsın."

"Yok, sadece burada kalmak istiyorum."

Aerie başını salladı ve ikimiz de öylece sessizce oturup içeceklerimizi yudumladık, ta ki ben sessizliği bölene kadar. "Grace sana Ben'le ilgili hayatta olduğundan başka neler anlattı..." Gerçekleri anlatmaya başlamıştım, ancak kelimeler çok tuhaftı, sanki gerçek değillerdi ve sözümü tamamlayamadım.

"Bana anlattığı tek şey Ben'in çok tehlikeli bir işe bulaştığı ve kendi can güvenliği..." bir an duraksadı ve devam

etti. "Ve senin can güvenliğın için burayı terk etmek zorunda kaldığı Dahlia. Ancak daha fazla konuşmak istemedi ve ben de onu çok sıkıştırmadım."

Kaşlarını çatarak, "Nedenini biliyorum. Çok çılgın bir hikâye ve dürüst olmak gerekirse inanılması çok zor," dedim.

"Neden ki? Sence Ben sana yalan mı söylüyor?"

"Hayır, öyle düşünmüyorum. Sadece kafa yormam gereken çok fazla şey vardı ve bana öyle bir şey dedi ki, iyice çıldırıp orada patladım."

"Ne dedi?"

"Burayı terk etmenin kendi seçimi olduğunu söyledi bana."

"Ne demek kendi seçimi?"

"Kendini zor bir duruma düşürmüş ve onu benimle paylaşıp birlikte yüzleşmek yerine, burayı terk etmiş."

"Dahlia, peki sana her şeyi anlatması için sonuna kadar kaldın mı?"

"Denedim Aerie. Gerçekten denedim. Ancak onu daha fazla dinleyemezdim. O öldüğünde ne zor günler geçirdiğimi sen biliyorsun ve onun bir seçim yaptığını duyunca..."

"En azından onu affetmeyi deneyemez misin? Belki böylece bu olay da artık geçmişte kalıp kapanmış olur."

"Hayır! Hayır! Yaptığı bu şey için onu affedemem. Bunu yapamam!"

Biraz evvel söylediğim söz onu sinirlendirmiş miydi, yoksa üzmüş müydü tam olarak anlayamamıştım. Ancak dudağını hafif bükmesiyle üzüldüğünü düşündüm. Bir süre sadece birbirimize baktık. Biliyordum sözlerinde dikkatli olmaya çalışıyordu.

"Oturup her şeyi dinlemen gerekmez mi sence? Ben'in başma gelenleri bilmiyorum ama seni ne kadar sevdiğini biliyorum. Eminim o seçimi yapması hiç de kolay olmamıştır?"

Rahatsızlığımı hiç gizlemeden, "Anlamıyor musun Aerie? Olay bu kadar zaten. Onunla tekrar konuşmak hiçbir şeyi değiştirmmez," dedim.

Bir süre sessizce oturduk.

Aerie tek kaşını kaldırarak, "Değiştirmeyeceğini biliyorum ama en azından bu seçimi neden yaptığını daha iyi anlamamı sağlayacaktır."

Vay be. Beni tahmin ettiğimden de daha iyi anlıyordu.

Kısa bir süreliğine duraksayıp Ben'le ilgili neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamaya çalıştım. Cevabı bulduğumu düşündüğümde de yüzüme ateş basıyor, içim kuşkuyla ve güvensizlikle doluyordu. "Benim River'la olan ilişkimden çıkıp kendimi tekrar Ben'in kollarına mı atacağımı düşünüyorsun? Gerçekten Aerie, böyle mi düşünüyorsun? Çünkü öyle olmayacak."

Gözlerini bana dikerek çay bardağını yere koyup önümde diz çöktü ve ellerimi tuttu. Kısık bir ses tonuyla, "Tabii ki olmayacak. İşlerin öyle olmayacağını ben de biliyorum ve kimse de bunu senden beklemiyor," dedi ve ellerimi daha da sıkı tuttu. "River'ı ne kadar sevdiğini biliyorum. Hatta ona bazı hisler beslediğini bildiğimden onunla ilk görüşmeni de ben ayarladım. Bunu konuşmuştuk. Bu bir erkeği diğerine tercih etme meselesi değil. Bu belki hayatın boyunca tanıdığın bir adamı göz ardı etmeden ona kulak vermektir, hatta belki de onu affetmektir. Sadece bu kadar. Bunları onun iyiliğini istediğimden değil, senin iyiliğini ve huzurunu istediğimden söylüyorum. Seni tanıyorum Dahlia, seni çıldırtır bu olay yoksa."

Aerie'den kesinlikle böyle bir konuşma beklemiyordum. Niyetini çok iyi anlamama rağmen, affetme duygusu şu an içimde yoktu.

Bir iç çekerek omuzlarını silkti. "Belki de olaya biraz da onun bakış açısından bakmayı denemelisin, bütün olay bu. Sadece bunu bir düşün derim."

Başım la onay verdim. "Düşünmeye çalışırım ama bu onu affedeceğim anlamına gelmez."

Bu sözlerden sonra ayağa kalkıp tekrar sandalyesine oturdu.

Elimdeki kahve bardağına bakıp bardağı kendi etrafında biraz döndürdüm. "Bu sabah Ben'le buluştuktan sonra River'la kavga ettik."

Aerie hiçbir şey söylemedi. Benimle kafa bulmasa iyi olurdu, bu kavga meselesini belli ki o da biliyordu. Bunu anlayabiliyordum, çünkü bunu duyar duymaz ayağa kalkıp gözlerini benden kaçırarak odanın etrafında gezindi.

"Aerie, sen neler biliyorsun?"

Aerie yine konuşmadı. Bu sefer ben ayağa kalkıp yanına gittim. "Aerie, şimdi anlat bana."

"Dahlia, sanırım açıklamayı sana River yapmalı."

"Ama River şu anda burada değil, ayrıca River benimle konuşmuyor zaten. Bu yüzden açıklamayı sen yapsan hiç fena olmaz."

"Lanet olsun!" dedi. Aerie asla *lanet olsun* demezdi. Demek ki durum çok kötüydü.

Cama doğru yürüyüp cebinden telefonunu çıkardıktan sonra bir numarayı aradı. "Serena, gelmek üzere misin?" diye sorduktan birkaç saniye sonra telefonu kapadı.

Hayretler içinde Aerie'ye baktım. "Neler oluyor burada? Serenayı neden aradın?"

"Dahlia, lütfen sakın ol. Saldırıyla ilgili sana hemen bilgi vermek istemedik, çünkü..."

Sözünü kestim. "Ben'in hayatta olduğunu hep biliyor muydun? Bunca zaman boyunca hep biliyor muydun?"

"Tanrım, Dahlia. Hayır! Hayır! Yemin ederim, onunla

ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Bilseydim, bütün bunları yaşamana izin verir miydin sanıyorsun? Hiçbirimiz izin vermezdik. Demek istediğim River sana saldırıyı biliyordu, tek bildiğim bu.”

Yüzünü inceleyerek olanları anlamaya çalıştım. “İzin vermezdik derken? Hepiniz biliyordunuz yani, sadece River değil, öyle mi?”

“Dahlia, lütfen açıklamayı River yapsın.”

“Hayır Aerie, *izin vermezdik* kelimesini senin açıklamayı istiyorum.”

Aerie kendini sanki ölümden daha beter bir kadere teslim ediyormuşçasına bir iç çekerek sandalesine yığıldı ve bardağını eline alıp bitkin bir halde içeceğinden birkaç yudum içti. “Sen saldırıya uğramadan bir gece önce, Ben’in katilinin serbest bırakıldığı haberi verildi Grace’e. Caleb onu bulup senin evinden çıkarmayı başardı. Adamın senin peşine düşeceğinden endişeleniyordu. Grace seni aramaya çalıştı, aynı zamanda Serena ve Caleb da seni aramaya çalıştılar. Hepsi telefonuna mesaj bıraktılar ama sen hiçbirine geri dönüş yapmadın. Ertesi sabah Serena seni tekrar aramayı denedi ve bu sefer de River cevapladı. Ona olup biten her şeyi anlattılar, ancak artık çok geçti.” Tamamen şok halinde onu izlerken bir an duraksadı.

“Devam et Aerie. Peki neden bana söylenmedi? Anlamıyorum.”

“Dahlia, Ben öldüğünde senin ne hallere düştüğünü hepimiz biliyorduk ve hiçbirimiz o acıyı sana bir daha yaşatmak istemiyorduk. Grace sana kendi anlatmak istiyordu her şeyi, bu yüzden de River’a bu konuda sessiz kalmasını söyledi. O sırada da siz hiç kimseye söylemeden evlenmeye kalkışmıştınız. Aslında River’ın sana anlatması gereken ilk kişi olup olmamasını çok sorguladım ama sonuç olarak o üzücü anılarını eşeleyip seni üzmeğe seni mutlu gör-

meyi istedim," dedi ve tekrar ayağa kalkarak yanıma geldi.

Bütün bu bilgileri özümsemeye çalıştım. Güvenebileceğim kimse var mıydı? Bütün parçaları birleştirmek umuyla evden dışarıya doğru koşup arabamın kontrol panelinden telefonumu alıp geri geldim. Ekranı baktığımda üç cevapsız arama vardı. Telaş içinde sesli mesajlar listeme baktım. Beş gün öncesi için herhangi bir kayıt görünmüyordu. River hepsini silmiş olmalıydı. Başımı sağa sola sallayarak telefonumu elimden fırlattım. Ekranın parçalanmasıyla birlikte telefonun paramparça olduğunu duya biliyordum ama hiç de umurumda değildi. Ona ihtiyacım yoktu. River beni aramamıştı bile, ancak o Bilinmeyen Numara beni üç kez daha aramıştı.

Yere çömelip dizlerimi kendime doğru çekerek oturdum. "İnanamıyorum. Bu sabahki tartışmamızdan beri beni bir kez bile aramadı."

Aerie meraklı bakışlarla gelip yanıma oturdu. "Kim? Ben mi?"

"Hayır! Ben değil. Lanet olsun, sana onun hakkında konuşmak istemediğimi kaç kere söyledim. River tabii ki. River beni aramadı hiç."

Sözlerime devam ederken kapı girişinde bir elinde gelal paket servisten alınmış Çin yemeği, diğer elinde bir şişe votkayla Serena'yı gördüm.

"Belki de araması gereken sensin. Sonuçta annemlerde ona tokat atan, sonra da onu terk eden yine sendin," diyerek Serena odaya girdi ve elindekileri masaya bıraktı.

"Sen nereden biliyorsun bunları?" Kendime hâkim olmayarak gözlerimi ona diktim.

"Dahlia, annem bütün olayı görmüş: Sizi birlikte arabadayken ve senin arabayla oradan ayrılışını. Eve geri dönmek için seni aramış, ancak sen bir türlü cevap vermemişsin."

“Serena, şu son gün o kadar şey yaşandı ki ama ben yine de elimden geleni yapıyorum. Sadece henüz bu olayı konuşmaya hazır değilim.”

“Anlıyorum Dahlia ama senin anlayamadığın bir şey var. O da, sorunlardan kaarak herkesin arasmda derin çatlaklar aarıyorsun. Olaylardan kaamayı bırakıp gözünün nndekilerle yzleşmen gerekiyor, çünkü sonuçlar seni gerçekten şaşırtabilir.”

Başımı ellerimin arasına götürdüm. O kadar sorun vardı ki, ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Aslmda olaylardan kaamıyordum. Sadece Ben’e olan güvenimi yitirmiştim ve River’la tam da ikimizin öfkeli olduğu sırada konuşmak çok yersiz olmuştu. Serena elimden tutup beni koltuğa götürdü ve yanıma oturdu. Yüz yüze bakıyorduk. “Dahlia, bunları konuşmak istemediğini biliyorum, ancak bu sabah olanları sen de bilmelisin.”

“Düşünmem gereken o kadar çok şey var ki; daha fazla şey duymak istemiyorum.”

Tam oturduğum yerden kalkmaya çalışırken Serena beni geri çekti. “Bekle. Bunu duyman lazım. Bugün sen ayrıldıktan sonra Ben ve River evin girişinde bağırıştılar. River, Ben’e saldırmaya başlayınca kavga etmeye başladılar. Annem ancak çığlık çığlığa yanlarına gidince onları ayırabildi.”

“Aman Tanrım. Onların baş başa kalacağı ve kaldıklarında neler olabileceği hiç aklıma gelmemişti.”

Serena bana bir bakış atarak beni azarladı. “Eğer o lanet olası telefonunu asaydın her şeyi ğrenecektin.”

“zgnm ama ben Grace, River ve Ben’le nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. O kadar öfkeli, zgn ve karışık duygular içindeyim ki şu anda onlar hakkmda gerçekten konuşmak istemiyorum.”

Aerie eğilip yerdeki paramparça olmuş telefonumu alarak, "Artık seni arayacaklar diye endişelenmene gerek yok, çünkü artık bir telefonun yok," dedi.

Gözyaşlarıma engel olabilmek için mırıldandım. "En azından hiç almamış olduğum ses mesajlarımı kontrol etmeme de gerek kalmadı."

Ayağa kalkıp masaya doğru ilerledim. Serena ayağa fırlayıp kolumdan tuttu ve öyle bir bağırdı ki kayıtsız kalmam imkânsızdı. "Dahlia, artık büyü. Sen ona tokat atıp onu orada öylece bırakıp gittin."

Şoke olmuş bir halde dönüp ben de ona bağırırmaya başladım. "Evet, yaptım biliyorum!"

"Peki, o zaman ne olmasım bekliyordun?" Derin bir nefes alarak bitkin bir ses tonuyla, "Dahlia, kendini toparlaman lazım," dedi.

"Biliyorum, onu orada bırakmamam gerekirdi. Anlıyorum ama biraz sakinleşmek için de zamana ihtiyacımız vardı."

Serena gözlerini bana doğru devirerek, "Karar senin," dedi.

"Şu anki kararım şu: Çin yemeğinden yemek ve bir şeyler içmek. Yapmam gereken şeyi ondan sonra düşünürüm."

Serena öylece durup başını sağa sola sallarken Aerie de şu durumda ne yapacağını bilmiyormuş gibi bana baktı. Ve onları gerçekten anlıyordum, çünkü samimi olmak gerekirse ben bile ne yapmak istediğimi bilmiyordum.

Şu anda yapabileceğim tek şey votka şişesini elime almaktı. Üzerindeki plastiği yırtıp kapağını açtım ve hiç durmadan kafama diktim. Elimle ağzımı silerek boğazımdan aşağıya akan o yakıcı hisse dayanmaya çalıştım. Serena elleri belinde öylece duruyordu. Aynı kardeşi Ben gibi gayet akli başında bir duruşu vardı ama bunu pek düşünmemeye çalıştım.

“Kahretsin! Dahlia, arabamda kızılıcık suyu ve limon vardı, biraz bekler misin?”

“Hayır bekleyemem. Votkanın yanında ek içecek var ya da yok, şu an hiç umurumda değil. Ben sadece bütün bu saçmalıkları unutmak istiyorum,” dedikten sonra şerefe yapmak üzere şişeyi havaya kaldırdım. “Bunu aptalca kararlar alıp bunları her zaman itiraf edemeyenlere kaldırıyorum.” Önce kahkahalara boğulup sonra birden ağlamaya başladım ve şişeden bir yudum daha içtim.

En iyi iki arkadaşım da yanıma geldiler. Aerie elimden şişeyi kapar kapmaz, “Ben de bunu, kahrolası bir mızımız olduğu için sevgilisini asla elinde tutamayanlara kaldırıyorum,” dedi.

Ben de bir kadeh tutuyormuş gibi elimi havaya kaldırıp, “Bunu da mızımız olmayıp, sadece Bay Doğru’yu bekleyenlere kaldırıyorum,” dedim.

Aerie şişeden birkaç yudum içtikten sonra şişeyi Serena’ya uzattı. Serena şişeyi alıp önünde tuttu. “Bunu da rezil ebeveynlere kaldırıyorum. Dilerim ki oğullarınız sizin bile onları kurtaramayacağımız belalara asla bulaşmazlar.”

Ne? Serena’ya baktım ama şu an bunu sormanın pek uygun olmadığını da biliyordum. Trent’le ilgili bir şey mi var diye endişelendim. Onu rahatlamam gerektiğini düşünüp hayali kadehimi havaya kaldırıp, “Bunu da çocuklarına yardım etmek için ellerinden geleni yapan annelere kaldırıyorum,” dedim.

Şimdi anlıyordum ki bu kadınların başka dertleri vardı ve onların bana destek olduğu gibi benim de onların yanında olup onlara destek olmam gerekirdi. Ne dertlerinin olduğunu şimdiye kadar nasıl anlamamıştım ki?

Şişeyi alıp tekrar havaya kaldırdım. “Bunu da her zaman arkadaşlarını dinleyen ve onların dertlerini anlayanlara kaldırıyorum.”

Herkes içindeki duygularını döktükten sonra günün kalan kısmını Çin yemeği yiyerek ve yaklaşık bir litrelik şişede kalan votkayı içerek geçirdik. Her üçümüz de sadece ve sadece Serena'yla Aerie'nin hayatlarından konuşup Ben ve River'dan hiç konuşmamaya özen gösterdik ve sonunda hep birlikte uyuyakaldık.

Hiçlişe Doğru

Ben'in Günlüğü

Bütün sabahı dudağıma buz torbası bastırarak geçirdim. Yaramı ve aynı zamanda kırılan gururumu kendi kendime tedavi etmeye çalıştım. O korkak herifin üzerime saldırıp Rambo'laşacağını hiç beklememiştim. Belki de onu daha ciddiye almam gerekirdi. Öyle ya da böyle, bana birkaç sıkı yumruk attı ama o da benden nasibini aldı. En azından onun da artık mosmor bir gözle dolaşacağından eminim.

Şahit olduğum tartışmalarından sonra Dahl'in hemen onun yanına geri dönmeyeceğini biliyordum. Bu onun doğasında yoktu. Dahl'la ne zaman tartışsak sorunlarımızı tekrar konuşmadan önce sakinleşmek için biraz süreye ihtiyacımız olurdu. Deniz kenarına inebileceğini düşündüm, bu yüzden arabayla inip onu orada görünce hiç de şaşırmadım. Orada beni ve birlikte geçirdiğimiz bunca zamanı düşünüyor olmalıydı. Bulunduğu yer bunu zaten doğru-luyordu.

Yaklaşık on beş dakika boyunca ön giriş kapısında öylece durdum. Oradan ayrılıp ayrılmamak konusunda gidip geldim. Ancak, daha önceki yaşadığımız tek ayrılığımızda onu geri kazandığım yer olan bu deniz kenarına doğru ilerlemeye karar verdim. Annemin arabasından bir kâğıt parçası alıp ona not yazdım. Onu görünce anında benim yazdığımı anlayacak. Bu notun Dahlia'yı beni araması için yeteri kadar ikna edeceğini umuyorum. Onu geri kazan-

mak için gerekirse milyonlarca not bırakırım. Ne pahasına olursa olsun bunu yaparım. Benimle biraz zaman geçirmesi gerekiyor. Onun için doğru insanın ben olduğumu anlaması için bunun başka bir yolu yok.

Belli Belirsiz

Saatler sonra uyandığımda her yerim ağrı ve sızı içinde kendimi koca koltuğa yayılmış vaziyette buldum. Aerie yastığım olmuştu, Serena ise yorganım. Tepe lambaları açıktı, ancak yine de herhangi bir şeye odaklanamıyordum. Dışarısı zifiri karanlıktı ve sokak lambaları yanıyordu. Belli ki gecenin körüydü. Kafamı kaldırmaya çalıştım, ancak bu ani hareketimle birden kalbimde çarpıntı hissedince hem nabız atışım hızlandı hem de midem bulandı. Boğazımdan ağzıma doğru yükselen o mide sıvısını bastırmaya çalışıyordum ama yine de ağzımın tadını bozmaya yetmişti.

Etraftaki Çin yemeğimizin paketlerine bakarken ağzı açık bir su şişesi gördüm. Doğrulup bir yandan suyu içerken Aerie ve Serena'yı da rahatsız etmeden koltuktan kalktım. Başım sürekli zonkluyordu ama kalbim sanki tekliyordu. River'a karşı içimdeki öfke dinmişti ve artık dün sabah olanları konuşma vaktinin geldiğini düşündüm. Evet, aslında ona bildiklerini bana anlatmadığı için kızgındım ama bana söylememesini Grace istemişti. Anlıyordum ve artık konuşmaya hazırdım. Onun da hazır olduğunu umuyordum.

Evin içinden geçerken Ben öldükten sonraki halimi gözümün önüne getirmeden edemiyordum. Yapayalnızdım. Kendimi dış dünyadan ne kadar soyutladığımı ve ne kadar yalnız hissettiğimi düşününce içim acıyordu. Yaşadığım o acı içimdeki en ufak umut ışığını bile söndürmüştü. Keşke

geriye dönüp o yılları ve bana verdikleri o zararı silebilseydim, ancak bu imkânsızdı.

Tam ön kapıyı açıp evden çıkmaya hazırlanırken Ben'in askıda asılı olan anahtarlarını gördüm. Onları neden yok etmemiştim ki? Başımı sağa sola sallayarak gecenin karanlığına doğru yürümeye başladım. Arabama doğru yaklaştığımda ön camıma bırakılmış katlanmış bir not kâğıdı buldum ve bunun anında Ben'den olduğunu anladım. Not kâğıdı aynı daha önceleri bana vermiş olduğu notlar gibi katlanmıştı. Onun beni aldattığından şüphelendiğim o kısa, üç ay süren ayrılığımız boyunca bana bunlardan binlerce yollamıştı.

Kâğıdı aralayıp o kısa ama öz notunu okudum.

*Özür dilerim. Seni çok özledim. Seni seviyorum.
Seninle konuşmama izin ver.*

Ben

İçime bir karamsarlık çöktü birden. Benimde dalga mı geçiyordu? Onu asla affetmeyecektim. O beni yalnız bırakarak seçimini yapmıştı ve şimdi de benim mutlu olduğumu görünce hemen eskisi gibi tekrar bir araya gelebileceğimizi düşünüyordu. Bu tabii ki mümkün değildi. Mümkün olsaydı bile... ben istemezdim. River'ı seviyordum ben ve bu asla değiştirmek istemeyeceğim bir şeydi.

Aslında, yapmam gerekeni biliyordum. Onunla olan tüm bağlarımı kesmeliydim. Not kâğıdının alt tarafını yırtıp diğer yarısını da eşofman üstümün ön kanguru cebine tıktırdım. Arabanın kapısını açıp içinden bir kalem kaptıktan sonra Serena'ya artık bu evin Ben'e ait olduğunu ve bunu Ben'e mutlaka söylemesi gerektiğini yazan bir not bıraktım. Zaten buraları terk etmeye karar verdiğinden beri

asla bizim evimiz olmamıştı. Bana sahip olamazdı ama evimiz artık onun olabilirdi.

Eve geri dönüp notu girişteki zemine bırakıp üzerine de Ben'in anahtarlarını koyup sabitledim. Oradan ayrılırken rüzgârın kulağıma vurduğu uğultuyla biliyordum ki bu kapıdan son çıkışım olacaktı bu. Artık benim evim değildi, bizim evimiz de değildi. Tek kelimeyle Ben'indi. Benim evim Los Angeles'taydı ve şu anki hedefim de oraya gitmekti.

Eve giderken yol boyunca, hep sessiz kalmakla yalan söylemek ve güven duymakla affedici olabilmek arasındaki anlambilimi çözmeye çalıştım. River'ın bana konuyu anlatmaması kötü niyetten ya da beni üzme amaçlı değildi biliyordum, ancak Ben'in yalanı beni yıkmıştı, değiştirmişti ve yapayalnız bırakmıştı. River'ın suskunluğu bana bu etkileri yapmamıştı, bu yüzden artık bu olayı geçmişte bırakabilirdim. Sanırım yapabilecektim ve hâlâ ona güvenebileceğimi umuyordum. Sorunlarımızla yüzleşmek onlardan kaçmaktan neden daha zordur ki?

Xander'ın Mercedes'i girişe doğru uzanan merdivenlerin tam yanına park edilmişti. Saat gecenin biriydi ve onun hâlâ burada olmasına şaşırmışım. Genelde işe erken kalkmak konusunda çok titiz bir yapıya sahipti.

Arabamı garaja park ettikten sonra merdivenlerden yukarı çıkarken kapının yanındaki duvarda kocaman bir delik gördüm. Her zaman kapı eşiğinin üstünde asılı olan anahtarlar yerde görünce meraklandım. Kapıyı açıp görüp girdim. Mutfağa doğru ilerlerken Xander'ın kollarıyla başını sarmış bir halde, koltukta uyukladığını gördüm. Ayakkabıları hâlâ ayağındaydı ve yan masada da yarım şişe *Patron* duruyordu. Gömleği pantolonunun dışına çıkmış, aradan çıplak teni görünüyordu. Koridordaki dolabımın içinden konser tişörtlerinden yapılmış olan

yorganımı birazcık üzerime tutup tekrar salona döndüm. Yorganı Xander'ın üstüne örterken gövdesinin yan tarafındaki daha önce hiç görmediğim dövmesi gözüme çarptı. Likör şişesini tezgâhın üzerine koyup ışıkları söndürdüm ve yatak odama geçtim.

River'la karşılaşmak konusunda endişelerim vardı biraz. Bütün gün hiç konuşmamıştık. Birlikteliğimiz boyunca hiç bu kadar süredir konuşmadığımız bir dönem olmamıştı. Artık hangimizin daha kızgın olduğundan bile emin değildim. Bana saldıran kişinin Ben'in katili olduğunu söylemediği için ben ona, Ben'i görmeye gittiğim için o da bana kızgındı.

Onu yatak odasında göremediğim için biraz şaşırmıştım. Her şey bıraktığım gibiydi, sadece biraz daha dağınıktı. Gelinliğim çeyiz sandığının üzerine serilmişti. Jartiyerim ve inci küplerim de üstündeydi. Hepsini tekrar üzerime kolayca geçirmek için her şeyi üst üste yığmıştım o gün. Aslına bakılırsa, günün ilerleyen saatlerinde Grace'in evinden sonra buraya döneriz diye düşünmüştüm. Şimdi de artık ne zaman evleneceğimizi kestiremediğim için gelinliğimi dolabıma asıp kaldırdım. Bu düşünce beni biraz huzursuz etmişti. Ben de biraz teselli bulmak için cam kapılara doğru gittim. Dışarıya bakıp geceyi seyrettim. O çok sevdiğim Hollywood yazısına baktım. Bu yazıyı neden bu kadar sevdiğimi bilmiyordum. Belki de umudu temsil ettiği içindi.

Dışarıyı izlerken birden bir ışık çarptı gözüme ve gözlerim anında yakaladı onu. River yüzme havuzunun kenarında bir sandalyede oturmuş gecenin karanlığına doğru dalmıştı. Kapıyı açtım ve biraz duraksayıp onu hayran hayran izledim: o uzun şekilli vücudunu, her zamanki dağınık saçlarını. Gerçekten de şu anda sorunlarımızdan konuşup konuşmamak konusunda kararsız kalmıştım.

Derin bir nefes alarak onun bulunduğu yere doğru inen merdivenleri adım adım inmeye başladım. Biliyordum, yaklaştığını mutlaka duyuyor olmalıydı. Sırtına yaslanarak bacak bacak üstüne atmış birasını yudumluyordu.

"Demek eve gelmeye karar verdin. Geleceğini hiç sanmıyordum," dedi gözlerini bana bir an olsun çevirmeden.

"River, tabii ki eve geldim. Tabii ki. Sadece biraz sakinleşip bazı şeyleri kafamda çözmek için zamana ihtiyacım vardı. Kafamı toparlamam gerekiyordu."

"Hımm... çok komik, *Tabii ki* kelimesi bu saatten sonraki konuşmalarımızda kabul edilebilir mi emin değilim."

Birasından bir yudum daha alarak devam etti. "Bazı şeyleri kafanda çözmek için zamana ihtiyacının olması da ne demek? Kafanı mı toparlaman gerekiyordu? Ben onları birlikte hallettiğimizi düşünüyordum ama sanırım yanlışım."

"River, deliye dönmüştüm ve..." diye anlatmaya çalışıyordum ama orada durdum. Bana bakmıyordu bile. Biliyordum, konuşmama devam etmeden önce dikkatini bana yönlendirmeliydim.

"Sözlerini tamamlayamıyorsun. Eskiden tamamlardın. Sana yardım edeyim mi? Sana her şeyi anlatmadığım için deliye döndün, ancak bunun için özür dilemeyeceğim Dahlia. Kendime göre sebeplerim vardı. Ama ileride belki eski nişanlınla buluştuktan sonra bana tekrar tokat atmaya karar verirsen, en azından söyleyeceklerimi dinlemek için kalırsın."

"Sana tokat attığım için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Ama sana güvendim ve sen de önemli bir konuyu benden sakladın. Beni bir daha kandırmayacağın konusunda nasıl güvenebilirim?"

Başını sağa sola sallayıp beni tersleyerek, "Hadi ama Dahlia, bana güvenebileceğini biliyorsun. Ben sana hiç yalan söylemedim ki," dedi.

"Yalan söyledin demedim. Sadece bana söylemedin dedim. Ama aynı zamanda da bana saldıran kişinin dışarıda rasgele gezen bir adam olduğuna da inandırdın beni. Biliyorum, bana söylememeni Grace istemiş ama bunu gerçekten söylemeliydin bana."

Bakışlarına zor katlanıyordum. Başını sağa sola sallaması beni daha da sinirlendirmişti, ancak tek kelime bile etmediğinden sözlerime devam ettim. "Hadi ama River, saldırganın yine peşime düşeceğinden endişelenip ekstradan güvenlik bile ayarlamıştın. Ama bütün bunlar için boşuna sıkıntıya sokmuşsun kendini, sonuçta saldırgan yakalandı. Artık güvendeyim."

"Belki de haklısın, ama artık pek de önemi olduğunu düşünmüyorum."

"Tabii ki önemi var. Niye öyle diyorsun ki?"

"Tabii ki demeyi keser misin? Bu konuşmayı burada bitiriyorum."

Bana bu kadar öfkeli olmasına hiç alışkın olmadığım-
dan sözlerime nasıl devam edeceğimi bilemedim. Benimle konuşması için onu zorlamalı mıydım? Öyle yaparsam neler olurdu acaba? Bunu öğrenmeye hazır mıydım? Pek de emin değildim. Bildiğim tek şey River'ın benim onu sevdiğimi anlaması gerektiği idi. Sorunlarımızı henüz çözmemiş olsak bile benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini bilmesi gerekiyordu.

Aramızdaki gerilim artarken hâlâ ne yapacağım konusunda kararsız, öylece onu izledim. Birkaç saniyelik ölüm sessizliğinden sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp önünde dikildim. Benimle göz göze gelmeden öne doğru eğildi ve sandalyesini dört ayak üstüne getirdi. Ona dokunamadan

burada böylece durmak içimi parçalıyordu. Benimle konuşmasını istiyordum. Bu sessizliği bölmem gerekiyordu. "Kardeşinin içerideki kanepede uyuyakaldığını biliyor muydun?" diye sordum.

"Evet, aslında benimle başa çıkmak için elinden geleni yaptı o," dedi ve elindeki bira şişesini diğer bir sürü şişenin yanına bıraktı. Başını yana doğru yatırıp göz ucuyla bana bakıp, "Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Bütün dürüstlüğümlle, "Kaldığımız yerden devam edeceğiz. İkimizin de aklında çözmesi gereken sorunları var biliyorum, ancak bugün artık onlardan konuşmanın çok da iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum," dedikten sonra elini tutup onu sandalyeden kaldırdım. O da istekliydi. Yerinden kalkınca içi buz dolu bir torba düştü yere ve dikkatli bakınca diğer elinin de bir mutfak havlusuna sarılı olduğunu gördüm. Alnına düşen saç tellerini düzelterip ona bakmaya çalıştım, gözlerinin içine ama bir türlü bana odaklanamıyorlardı. Bir gözünün etrafı hafif morarmış gibiydi. Yüzünü ellerimle kavrayınca gözlerini kapadı. Parmak uçlarımı şişmiş olan o morluğun üzerinde gezdirdim. "Acıyor mu?"

"Yok, artık pek acımıyor," diye omuz silkti.

Elini kaldırdığımda elinin de şiş ve morarmış olduğunu gördüm. "Tanrım, River, kırıldı mı?"

Hafifçe kahkaha atarak, "Biliyor musun, hiçbir fikrim yok ama siktir, o kadar çok acıyor ki!" dedi. "Xander parmaklarımı oynattırmaya çalıştı ve oynattığımda da bu acıya dayanmam gerektiğini söyledi."

Elini dikkatlice tuttum ve dudaklarıma götürüp yumuşak öpücükler kondurdum. "Ben'i her gördüğünde onun peşinden gidemezsin. Onunla kavga etmiş olman hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Belki değiştirmeyecek ama kahretsin ki kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

Bedeni geriliyordu ve biliyordum ki şu an hâlâ Ben hakkında konuşmak için uygun zaman değildi, ancak neler hissettiğimi söylemenin tam zamanıydı. Parmak uçlarımı yanaklarında gezdirerek ona söylemeden önce sessizce içimden ona tokat attığım için özür diledim. "Gerçekten çok özür dilerim." Umarım sadece tokattan fazlası için özür dilediğimi anlamıştır. Ona doğru eğilip diğer elini de alarak her iki elini de dudaklarıma götürdüm ve bugün yarıdan ayrıldığımdan beri onun bilmesini istediğim şeyi söyledim. "River, seni seviyorum. Ben'in hayatta olması bunu değiştiremez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes alarak yüzümü avuçladı ve gözlerimin içine baktı. Sarhoş haline rağmen gözleri odaklanabiliyordu ve sözleri gayet anlaşılırdı. "Sadece bana âşık olduğuna inanmak istiyorum. Bu dudakların sadece benim olduğuna. Öpücüklerinin sadece benim için olduğuna ve bedeninin benim olduğuna." Kollarını sıkıca belime dolayarak bedenini benimkine yapıştırdı. "Ancak onu görmek için beni terk edip gittiğinde bundan emin olamadım."

Nefes alış verişlerim beklenti hissiyle huzlanmıştı, çünkü biliyordum ki eğer sözlerim onu rahatlatamaz, endişelerini gideremez ya da korkularından arındıramazsa bunu bedenim başarabilirdi. Ona her zaman hazırды. Herhangi bir zorlama yoktu. Tamamen tüm doğallığıyla olacaktı. Hiç kimse beni onun hissettirdiği gibi hissettiremezdi. Bunu o da biliyordu... sadece bunu ona hatırlatmam gerekiyordu.

Sanki aklımdan geçenleri okumak istermişçesine sıkıca gözlerini kapadı. Buna hiç gerek yoktu, çünkü biraz daha çaba gösterse ona duyduğum aşkı hissedebilirdi. Gözlerini açtıktan sonra bana bakıp sanki benden bir yanıt bekliyor gibiydi ama ona bunu göstermem gerekiyordu. Ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Onun da gayet iştahla dudaklarını aralayıp onu şehvetle öpmeme izin vermesine şa-

şırmıştım. Kollarımı boynuna dolayıp kendimi ona doğru yasladım. Onunla bir bütün olmak istiyordum ve onun da bunu istediğini biliyordum. İlk başta öpücükleri çekimserdi, ancak kalçalarımı kalçalarına doğru ittirdiğinde daha agresif olmaya başladı. Dudaklarını boynumdan Aerie'nin bana verdiği eşofman üstünün yukarısında açıkta kalan tenime doğru kaydırды.

Soluk soluğa kalıp onu hafifçe ittirdim. Bütün bu olanları konuşmak yerine duygularımı ifade etmek için bedenimi kullanmak kendimi biraz suçlu hissettirmişti. "Belki de konuşmamızı bitirmeliyiz."

Dudakları yine boynumda geziniyordu ve ilk başta tepki olarak sadece homurdandı. "Şu anda yapmamız gereken şeyin oturup konuşmak olduğunu hiç sanmıyorum," dedi.

Başımı arkaya atıp onun kendi yolunu bulmasını sağladım. Nasıl sağlamazdım ki? Bedenim istem dışı tepki veriyordu, çünkü bedenim ona aitti. Bana dokunmasıyla birlikte bütün öfkem yok olmuştu. Üzerimde dudaklarının değmediği hiçbir yer bırakmadan beni nefes nefese bırakıp, onu her zamankinden daha çok, daha çok arzulamamı sağlayan bir bakış attı.

Bir adım geri atıp kendi üzerindeki gömleği yavaşça sıyrarak fırlatıp attıktan sonra benim üstümdeki sıyırmaya başladı. Dokunuşlarını durdurmaması için üzerine doğru eğildim. Eşofman üstüm boynumdan çıkana kadar onun o çıplak tenini tenimde hissetmeliydim. Üstümü çabucak yere fırlattıktan sonra kollarını belime dolayıp kendine doğru çekerek kalçasını kalçama dayadı.

Dudaklarıyla göğüslerimde gezinirken ben de ellerimle kot pantolonunun önünü okşuyordum. Derin nefes alış verişini duyabiliyordum. Her zamankinden çok daha agresif bir moddaydık. Önce tek bir göğüs ucuma, daha sonra da

diğerine asılıp çekiştirirken inliyordum. Telaşla pantolonunun fermuarını açıp içine elimi soktum. Başını arkaya doğru attı ve sonra beni aniden öpmek için tekrar kaldırdı.

Saçlarımı düzelterek parmaklarını düğümlemiş saç tellerimin arasında gezdirdi. Belli ki aralarındaki kum taneceklerini hissetmişti. Aniden durup sorgulayıcı gözlerle bana baktı.

"Benimle görüştüktan sonra bugün tekrar mı gittin sen deniz kenarına?"

Yutkunarak başımla onayladım ama niye sorduğunu da merak etmiştim. Dürüstçe cevapladım. "Evet. Grace'in evinden ayrıldıktan sonra tekrar oraya gittim."

"Neden oraya gitme ihtiyacı duydun ki? Onunla tekrar mı buluştunuz orada?" diye sordu beni tersleyerek.

"Hayır... tabii ki Ben'le tekrar buluşmadım. Deniz kenarına gittim, çünkü orada bulunmak bana huzur veriyor. Bazı şeyleri kafamda çözmem gerekiyordu. Eğer beni aramış ya da mesaj atmış olsaydın bunu öğrenirdin," diyerek acımla tekrar yutkundum.

"Dediğim gibi, *tabii ki* sözünü artık kabul etmiyorum. Peki, tam olarak neyi çözmeye çalışıyordun?"

"Hiçbir şeyi. Her şeyi. Seni. Kendimi. Tam olarak ben de bilmiyorum." Fark ettim ki beni aramamaktan bahsetmedi hiç. Her neyse.

"Bir şeyleri çözmemiz gerektiğini fark etmemişim," dedi öfkeyle.

"Çözmemiz gerekmiyor. Demek istediğim o değildi."

Geri dönüp sandalyesine oturdu. Elleriyle yüzünü ovaladıktan sonra neredeyse bomboş olan bira şişesini alıp o sinir bozucu bakışlarını benden bir an olsun ayırmadan kafasına dikti.

Bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakmaya devam ederken, birlikte konuşabilmemiz için eski River'ımın

burada olmasına ihtiyacım vardı. Elimden kayıp gitmesini istemiyordum ama ne yapacağımı da bilmiyordum. Bakışlarımı ondan kaçırarak gözlerimi suyun durgunluğuna diktim ve biliyordum; gerçek huzuru bulacağım yer burasıydı. Kum içinde olan vücudumu yıkamak ve bastırılmış duygularımdan arınmak için pantolonumu sıyrıp havuza atladım. Suyun soğukluğu tenime değince içim huzurla doldu. Yüzeye doğru çıkıp havuzun kenarına yüzdükten sonra onun da gelmesi için el işareti yaptım. Pantolonunun fermuarı açık bir şekilde orada oturup hayır anlamında başını salladı.

Ona doğru su sıçratıp onu kışkırtarak, "Nasıl yani? Yüzmek için fazla mı sarhoşsun? Çünkü etrafında o kadar çok boş şişe var ki."

Kollarını önünde buluşturup bana sırtıttı. Belli ki kahkaha atmamak için zor tutuyordu kendini. Biraz sonra ona tekrar su sıçratınca, bu sefer ifadesini değiştirerek gülümsedi. "Bu şişeler belime bağlıyken bile senin etrafında turlar atarım ben."

"O zaman ispatla. Hadi bakalım. Ödlek olma. Yarın ki kahve koşumuz için bahse girerim ki bu halde beni yene-mezsın. Hatta nefesini tutma yarışması bile düzenlerim." Her ne kadar hızlı bir yüzücüyse de ve nefesini benden daha uzun süre tutabiliyor olsa da, bu haldeyken beni yene-meyeceğinden emindim. Ve dürüst olmak gerekirse, kazanmak ya da kaybetmek hiç de umurumda değildi. Ben sadece onu geri istiyordum.

"Bu bahse varım ve duble espresso istiyorum ama yine de bu sana deli gibi öfkeli olduğum gerçeğini değiştirmez."

Başka bir söz söylemeden kot pantolonunu ve bokserını çıkarırken hafif sendeldi ve sonunda suya atladı. Havuzun karşı kenarına yüzerek kenara tutundu. Ben ise olduğum yerde kalıp aramızdaki mesafeyi korudum.

"Peki, bu yarışmayı nasıl yapacağız?" diye sordum.

Omuzlarını silkerek, "Nefes tutmaca oyununu oynayalım bence," dedi.

"Tamam, neden olmasın. Hadi oynayalım. Üçe kadar sayıyorum. Bir. İki. Üç," deyip suyun içine daldım.

Tekrar yüzeye çıktığımda onun suya dalıp dalmadığından emin bile olamadım.

"Sanırım ben kazandım," dedim nefes nefese.

Başıyla onayladı ama tek kelime etmedi. Bakışları geçen her saniyede daha da derinleşiyordu.

"Peki, sırada ne var? Yüzme turları mı? İlk tamamlayan kazanır."

"Anlaştık," dedi.

Ve böylece, "Başla," dedim ve yarışa başladık. Havuzun ortalarında bir yerlerde birbirimizin yanından geçerken, varlığını çok yakınımnda hissettim.

Turlarımı tamamladığımda dönüp ona baktım, ancak yüzmüyordu. Yanımda öylece durup bana bakıyordu. Ciddi ifadesini korumak için elinden geleni yapıyordu ama eminim benim yorgunluğum belirgindi. Ay ışığının vermiş olduğu aydınlıkla yüzündeki ifadeyi yakaladım.

"Sırtmayı keser misin? Hiç komik değil."

"Birazcık komik ama," dedi ve havuzdan çıktı.

Tam çıplak bedenini inceliyordum ki arkasını dönüp havuzdan çıkmama yardımcı olmak için elini uzattı ve bakışlarımı yakaladı. Elimi sımsıkı tuttu ve çıktıktan sonra bile bırakmadı. Yüzünde hafif eğlenceli bir ifadeyle gözlerini benden ayırmadan bana bakıyordu. Tamamen ayağa kalktığımda bir adım geri atarak başımı öne eğdi. Belli ki gülmek için kendini zor tutuyordu.

Başımı kaldırdığında kendini beğenmişçesine sırtarak, "Çok yorgun görünüyorsun," dedi.

Kaşlarımı çatarak, "Sen hile yaptın," dedim.

"Bu görüş meselesi. İlk turu bitiren bendim. Geri dönmemiz gerektiğini söylememiştin."

"Her neyse." Sessizce tekrar devam edip ona meydan okumak konusunda davet edip şansımı denedim ama istemedi.

Öylece duruyor olması nabız atışımı hızlandırıyordu. Beni oyuna getiriyordu, farkındaydım. Ona bir adım daha yaklaştım. Göğüs kafesinin hızla yükselip alçaldığını görebiliyordum. Ellerimle omuzlarını sardım.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Seni. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyorum. Beni öpmeni istiyorum."

Belki ona dokunmamdan ötürü ya da verdiğim cevaptan ötürüydü ama her ne sebepten olursa olsun beni birden kucakladı. Bacaklarımı beline dolayarak ben de onu kendime doğru çektim. Başımı geriye attığımda sıcak ve yumuşacık dudaklarını boynumda hissettim. Dudaklarımız buluştuğunda ise bütün davetkârlığımla ben de onu öpmeye başladım. Vücutlarımızdan sular akarken beni kucağında taşıyıp yatak odamıza giden basamaklardan çıktı. Kollarımı boynuna dolayıp tırnaklarımla kürekkemiklerini hafif tırnaklayınca ürperdi. Beni hızlı bir şekilde basamaklardan birine oturtup üzerimde dikilerek, "Peki, başka ne istiyorsun?" diye sordu.

Soluk soluğa ancak, "Seni. Sadece seni," diyebildim.

Beni hızla öne doğru çekti. Belli ki yatak odasına kadar dayanamayacaktık. Ellerimi alıp başımın üstüne götürdükten sonra parmaklarımızı birbirine kenetledi. Dilini dudaklarımda gezdirip alt dudakımı çekiştirdi. Tek elini serbest bırakıp önce göbeğime daha sonra da aşağıya kadınlığıma götürdü. Dokunuşuyla bir anda bedenim canlandı. Nefes alış verişlerimin hızlanmasıyla onun her bir zerresini tatmak için dilimi boynunda gezdirmeye başladım.

Hızla nefes alarak diğer elimi de serbest bıraktı. Ellerini önce belime götürüp sonra bir elini kalçama kaydırды ve beni sertçe kendine doğru çekti. Ellerimi aşağıya doğru indirip aletini yoklarken arzuyla titriyordum. Sertleşmiş aletini okşayıp ucunda daireler çizerken inliyordu.

Başını kaldırıp bana baktı. "İçine girmek istiyorum."

"Ben seninim. Al beni."

Önsevişmeyi hiç önemsemeden bacaklarımı iyice araladı. Dudaklarımız birleşmeden önce dilini kendi alt dudığında gezdirdi. Gözlerimi kapatınca içimde bir fırtına koptu. Derken her iki elimi de alıp başımın üstüne götürdü ve tek eliyle onları tuttu. Diğer eliyle de kendiyile oynayıp bana hazırlanışını seyrettirdi. Bu kadar erotizm karşısında soluğum kesilmişti. Derken bi anda kendini içime kaydırды ve ona ait olanı elde edince kendimi tutamayıp bir çığlık attım. Sert ve hızlı hareket ediyordu. Onu izlemek ve üzerime bıraktığı o ağırlığını hissetmek bedenimi titretiyordu. Ona dokunamıyordum ve bu da onu daha şehvetle arzulamama neden oluyordu. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Beni markaja almıştı ama hiç umurumda değildi. Zaten her bir parçam ona aitti. Eğer bunu hatırlaması için böyle bir şeye ihtiyaç duyduysa, bunu ona vermeye hazırdım.

Kendini tamamen içime daldırdığında bilincimi kaybetmiş bir şekilde başımı arkaya düşürdüm ve bacaklarımı daha sıkı sardım etrafına. Onun istediği gibi sert ve hızlı gidip gelişine ayak uyduruyordum. Sanki ânın içinde kaybolmuş gibiydi, bana bir türlü doyamıyordu. Onun her bir zerresini hissetmek için gözlerimi kapadım.

Birbirimizin her yerine dokunuyorduk. Ellerimiz, dudaklarımız, vücutlarımız birbirlerinden hiç ayrılmıyorlardı. Vücudumuzun her bir noktasında gezinerek, abanarak ve birbrimizin üzerinde kayarak daha önce hiç sevişmedi-

ğımız bir hızla sevişiyorduk. Onun ne kadar yakın olduğunu görmek için gözlerimi açtım. İnemelerim artık çığlık-
la dönüşmüştü. "Ah Tanrım, evet!" diyerek üst üste çığlık
attım. Kısa bir ara verip son bir kez daha içime girdikten
sonra o da aynı şekilde kendini bıraktı.

Titreyerek içimden çıktı ve tek eliyle kollarımı yine ba-
şımın üstüne götürüp diğeri elini vücudumdan aşağıya
doğru kaydırıldı. Ne yapacağı konusunda şaşkındım ama o
sıcak nefesini boynumda hissedip elini kadınlığımda his-
sedince anladım. Dayanamayıp tekrar inlemeye başladım.
Biraz evvelki birleşmemizden o kadar ıslanmıştım ki içime
iki parmağını daldırdığında kolayca girdiler. Başparma-
ğıyla üst bölgeyi ovalarken parmakları da üst üste içimde
gidip geliyordu. Sertliğini iç baldırlarımda hissediyordum
ve daha önce hiç istemediğim kadar içimde istiyordum
onu. Dudaklarını göğüslerime götürüp diliyle göğüs uç-
larımda daireler çizdikten sonra onları emmeye başladı.
Her ne kadar biraz evvel boşalmış olsam da aynı duygu-
nun tekrar yükseldiğini hissettim. O baldırlarıma dayadığı
sıcak sertliği, kadınlığının üzerindeki eli ve göğüs ucum-
daki dudakları... bütün bunların vermiş olduğu duygusal
patlamayla birlikte içim zevkten paramparça bir halde çığ-
lık attım.

Bir süre sonra tek kelime etmeden beni kucağına alıp
basamaklardan çıkıp evimize doğru giderken bile hâlâ
nefes nefeseydim. Kapıyı tekmeyle kapadıktan sonra beni
yatağa yatırıp yanıma uzandı ve benim üstüne çıkmamı is-
tedi. Tabii ki yaptım. Kollarımı boynunun altına sıkıştırıp
başımı göğsüne yasladım. Nefes alış verişlerim yavaşladı-
ğında boynuna sokulup öptüm onu. O da başımı öpüp ya-
nağımı yasladı başıma. İkimiz de konuşmamız gerektiğini
biliyorduk ama şu anda bunu istemiyorduk, bu da şimdi-
lik sorun değildi.

Birkaç dakika sonra göz ucuyla ona baktığımda onun da bana baktığını görünce tek kaşımı kaldırarak ona sırtıttım.

O da bana geri gülümseyerek, "Ne?" diye sordu.

Önemli gördüğüm bir konuyu çok da önemsemiyor-muş gibi göstererek, "Bütün romantizmi es geçtin Âşık Çocuk," dedim.

Kahkaha atarak, "Her zaman gökkuşağı ve kelebekler olmaz bunu sen de biliyorsun," dedi.

Ona gülümseyerek birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonumuz geldi aklıma. Ona rüyasında gökkuşağı ve kelebekler görüp görmediğini sormuştum. Sonra kendimi ona biraz daha yaklaştırp yastıkta burun buruna gelerek, "Ama ben-ce kelebekler bölümünü çok iyi başardın," dedim.

Uzun bir süre uykuya dalmadan öylece uzandık. Üzeri-ne doğru eğilerek gözlerinin önündeki saç tellerini elimle düzeltip burnuna bir öpücük kondurdum. "Seni çok özle-dim bugün."

"Ben de seni özledim."

"Sakin bir daha beni aramamazlık yapma."

"Dahlia, Grace'in evindeyken benimle konuşmak iste-meyen sendin ve sonra da bastın gittin. Seni aramam olan-ları değiştirmeyecekti, ayrıca dürüst olmak gerekirse sana çok kızgındım ve seninle konuşmak dahi istemiyordum."

Gözlerim dolmaya başlayınca beni kendine doğru çekti. "Ayrıca telefonunu parçalamışken seni nasıl arayabilirdim ki?"

Şaşırmış bir halde ona bakakaldım. "Nereden biliyor-sun bunu?"

"Bu sabah Aerie'yi aradığımda bana yolda olduğunu ve seni görmeye gittiğini söyledi. Daha sonra da bana mesaj atıp senin deliye döndüp telefonunu fırlattığını söyledi. Nedenini öğrenebilir miyim acaba?"

"Bence bunun cevabını biliyorsun, seni budala."

"Evet, ama bir de senden duymak istiyorum."

Ona kendini-daha-fazla-zorlamadan-çeneni-kapat bakışı atarak, "Ne kadar öfkeli olursak olalım beni yine de her zaman arayacağına söz verir misin, lütfen?" dedim.

"Önce senin telefonu yüzüme kapatmayacağına dair söz vermen gerek."

"Söz veriyorum asla yüzüne kapatmayacağım."

O da kalbinin üzerinde çarpı işareti yaparak, "Ben de seni arayacağıma söz veriyorum," dedi.

"River, üzgünüm Las Vegas'a gidemedik." Ertelenmiş olan kaçışımızı hiç konuşmamıştık ama yine de onunla evlenmeyi hâlâ düşündüğümü bilmesini istiyordum.

Uzun bir süre yüzüme baktı, belki de kendi sorularına cevap arıyordu. Cevaplarını çoktan bilmesi gereken sorular. "Şu aralar çok olup biten şey var. Doğru zaman geldiğinde mutlaka gerçekleştiririz."

Böyle dedikten sonra bir gece için oldukça çok şey konuştuğumuzu anladım. Kollarını etrafıma dolayıp bizi etrafımızda döndürdüğünde gözlerimi kapatıp kendimi tekrar onda kaybettim.

Bu sefer yine çok yavaş değildik ama River her bir dokunuşuna kalbini de katıyordu. Ben de ona olan aşkı her bir öpücükte gösteriyordum. Bitirdiğimizde saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum ama tekrar onun üzerine uzanıp uykuya dalmaya hazırdım. Bu gece yatmak için bir taraf seçmeme gerek yoktu. Olduğum yerde, olmak istediğim yerde uyuyacaktım.

Asi Darbe

"River, kaldır kışını da uyan! Otuz dakika içinde Ellie'yle buluşmamız gerek." Yatak odamızın kapısının birden açılmasıyla birlikte duyduğum ilk sözler bunlardı. Yorganı kapıp çekebildiğim kadar çekip üstümüzü örttüm.

Yan tarafma dönerek beni arkasına alıp bana siper oldu. "Lanet olsun Xander, kapı tıklatmak diye bir şey var, unuttun mu?"

Xander yine akşamdan kalma görünüyordu. Kapı eşiğine doğru yaslanarak, "Hay aksi. Seni yalnız sanıyordum. İlham Perisi'nin geldiğini bilmiyordum. Peki, o zaman kaldır kışını artık, çünkü toplantımız var," dedi.

"Artık toplantılara katılmayacağım. Bensiz git."

"Bu toplantı markayla ama."

"Xander, gelmeyeceğim."

Xander başını sağa sola sallayıp, "Budala herif" gibi bir söz mırıldandıktan sonra, "Her neyse Âşık Çocuk! Daha sonra seni arayıp detayları bildiririm," dedi.

River beni kendine doğru çektikçe ben de başımı gayet hoşnut bir şekilde omzuna yasladım.

"Eminim yaparsın," dedi Xander'a.

"Ben kaçtım. Tekrar bir araya gelmenize sevindim."

Ben Xander'a el sallarken River da, "Xander, dün gece için teşekkürler," diye seslendi.

Xander eliyle başının arkasını kaşıyarak, "Her neyse,

sorun değil ama belki bir daha ki sefere sadece votka içeriz," dedi.

River'la ikimiz birden kahkahaya boğulduk. Xander gerçekten dağılmış görünüyordu ama yine de adabıyla içiyor olabilmesi garipti.

"Aynen dostum, ancak planlarım arasında bir dahaki sefer diye bir Şey yok artık," dedi River. Ben de ona daha sıkı tutunarak omzuna bir öpücük kondurdum.

Xander sırtarak oradan ayrıldı ve kapıyı arkasından kapatıp seslendi. "Bu arada gözündeki morluk Şahane."

River'ı öpmek için döndüm ve ellerimi sırtında, çıplak teninin üzerinde gezdirdim. "Bu toplantılara gitmen gerektiğini biliyorsun. Grubun vokalistinin bu kadar ilgisiz görünmesi iyi bir Şey değil bence."

O da bana öpücükle karşılık vermek için üzerimde yuvarlandı. Dudakları neredeyse dudaklarıma değecekken üzerime abanarak, "Hiçbir ilgim yok, bu yüzden de nasıl grnyorsam aynen içimde de öyleyim," dedi. Onu biraz itekledim.

"Ne? Bu bir gerçek."

"O zaman, madem turne devam ediyor, bence..."

Sözümü bitirmeme izin vermeden, beni tekrar yuvarlayarak bir kez daha üstüne yatırdı. "Hadi bakalım. Bu sabah olanları bir daha canlandıralım."

Bir kahkaha atıp anlık konu deęiŐtirme konusundaki becersinden dolayı bunu yapmama izin verdim.

Tek eliyle yüzümdeki saçları düzelterek, "Bugün ne yapmak istiyorsun, güzel kız?" diye sordu.

"Bence biraz işe dönelim artık, değil mi?"

Başını sallayarak, "Sadece seninle birkaç saat yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Parmaklarımı mosmor olmuş gözünün etrafında gezdirip sinsice sırtarak, "Bunu ayarlarız," dedim.

"Peki, ne gibi önerilerin var?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey, birçok şey."

"Peki, bu çok net oldu," dedi saçlarımı okşamaya devam ederek.

"Canın yanıyor mu?" Gözünün içine baktım.

Kolunu başının üstüne götürüp sallayarak, "Yok, sadece biraz ağrıyor ama sanırım bana ısmarlayacağın Starbucks bardağını rahatlıkla tutabilirim."

Biraz kıkırdadıktan sonra, "Öncelikle gözünü sormuştum, ancak elinin de iyi olmasına sevindim. İkinci olarak da kaybeden ben değilim, sensin! Seni suyun içinde zorla tutmuş olsaydım bile suyun altında kalamazdın," dedim.

"Evet, sanırım pek batamazdım."

Buna ancak güldüm. Biraz değil, neredeyse hiç batmamıştı ama şu anda bu kadar içmesinin sebebini konuşmak istemiyordum. "Peki, seninle her zaman yapmak istediğim şeyi gerçekleştirmek üzere giderken yolda birer kahve içmeye ne dersin?"

Vücudunu benim vücuduma yaslayarak kollarını kalçalarımın altına kaydırıp dudaklarını kulaklarıma dayadı. "Hımm. Kulağa çok hoş geliyor."

Derin bir iç çektim. Vücudu bana bu kadar yakınken ve o sıcak nefesini etrafımda hissederken odaklanmak çok zordu. Bütün bu kaos ortamından bir günlük uzaklaşmanın her ikimizin de bir türlü başlatamadığı o konuşma için bizi cesaretlendireceğini düşündüm. Bütün kararlılığımı ellerimi göğsüne dayayarak onu üzerimden hafifçe ittim.

"Ne?" diye sordu bana bakarak.

"Seks yok!"

Biraz duraksayıp beni öptü. "Biliyorum," dedi gülerek, "ama sen, daha-önce-hiç-yapmadığım-bir-şey gibi sözler ortaya atınca kafam da ister istemez başka yerlere gidiyor."

Yaralı elini tutmamaya dikkat ederek altından sıyrıldım ve onu diğer elinden tutarak çektim. "Hadi, Âşık Çocuk, Keanu Reeves'in topraklarına gidiyoruz."

Sorgulayıcı gözlerle bana bakıp başını hayır anlamında salladı.

"Kırılma Noktası. Keanu Reeves. Johnny Utah. Latigo Sahili," diye açıklama yaptım ki neden bahsettiğimi anlatsın.

Ortamdaki tüm neşe ve kahkaha bir anda kayboldu. "Filmi biliyorum, Dahlia. Ama seninle deniz kenarına gitmeyeceğim."

Yavaşça iki elini birden tutup çıplak vücudumu ona dayayıp o zümrüt yeşili gözlerinin içine bakarak ona yalvardım. "Lütfen. Hadi Malibu'ya gidelim. Daha önce hiç gitmedim, ayrıca birlikte çok güzel vakit geçirebileceğimiz bir yer bence."

Alnını alnıma dayadı ve yavaşça başını sallayarak, "Bilmiyorum," dedi.

"Eninde sonunda bir gün benimle mutlaka deniz kenarına gitmek zorundasın. Hadi, arabaya atlayıp 101 otobanına çıkalım. Oraya gittiğimizde yine de havanda olmazsan o zaman sadece kahvaltı için Neptune's Net'e gireriz."

Doğrudan gözlerimin içine bakarak, "Tanrım, neden sana asla hayır diyemiyorum?" dedi.

Duşumu alıp mayomu, şortumu ve The Who'nun konser tişörtünü üzerime geçirdikten sonra saçlarımı geriye doğru atıp merdivenlerden aşağıya indim. Ofisimde birkaç e-posta yazdığım sırada gelmişti. Xander'dan bir telefon gelmişti, ben de o arada biraz işlerimi halletmek istemiştim.

Üzerinde bir kot pantolon, beyaz kısa kollu bir tişört ve Wayfarer güneş gözlükleriyle içeri girdi. Onu inanılmaz ateşli gösteriyordu ama deniz kenarına pek uymuyordu, bu yüzden kendimi tutamayıp güldüm. Özellikle de ayak-

larına doğru bakıp Adidas'larını gördüğümde. En azından postallarından vazgeçip spor ayakkabılarını giymişti.

"Deniz kenarına kot pantolonla gidemezsin..."

Yüzünde o çok sevdiğim gülümsemesiyle kot pantolonunun belini hafifçe aşağıya indirip altındaki sörf şortunu gösterdi. Düşündüğümde onu daha önce hiç şortlu görmediğim aklıma geldi ve biliyordum ki asla bir parmak arası terlik de giymezdi. Kendimi toparlamak için derin bir nefes almam gerekti, çünkü ne giyerse giysin muhteşem görünüyordu. Ayrıca bana o çıplak tenini göstermesi beni acayip etkilemişti. Ancak kendimi onlara kaptırırsam deniz kenarına asla inemezdik.

"Bana bir Ronald Reagan maskesi taktırmayacaksın, değil mi?" diye şakalaşıp parmaklarını parmaklarıma dola-
yarak beni kapıdan dışarıya doğru çekmeye çalıştı. Dışarı çıkmadan önce tekrar üst kata çıkıp birkaç şişe su, havlu ve benim fotoğraf makinemi aldık. Tam mutfaktan çıkarken merdiven altındaki anahtarı alıp kapı eşiğinin üstüne geri taktı. Duvardaki deliği işaret ederek, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum.

"Evet, sanırım ben yaptım."

"River, neden...?" diye sormaya başladım, ama sebebini biliyordum ve uzatmadım.

Yine de bana cevap verdi. "Diyelim ki, zil zurna sarhoş-tum ve anahtar bir türlü kapıyı açmıyordu."

Umursamadan gözlerimi ondan kaçırdım. Ne ben ne de River, Ben'le ilgili daha fazla konuşmaya hazır değildik. Yanına geçip basamakları inmeye başladım. Gerçekten de tek istediğim birlikte iyi vakit geçirmektir bugün.

Eski model siyah Porche'siyle ikimiz de aramızdaki bu sakın havayı koruyarak Malibu'ya doğru yol aldık.

"Jack'in MC Hammer'ın *Too Tight* albümünü çıkarma-

sıyla ilgili ona yardım etmem konusunda benimle görüş-tüğünü söylemiş miydim?"

Ağzım açık bir şekilde birden başımı ona çevirdim. "Yok artık. Şaka yapıyorsun herhalde. Nasıl anlaşılmış? Ben o albümü kariyeriyle birlikte gömdüğünü sanmıştım."

Kahkaha atarak, "Hayır, şaka yapmıyorum. Jack yıllar önce Death Row Record'un kasasına sahip çıkan küçük bir prodüksiyon şirketini devraldı ve şimdi de başına geçip bi-rilerinin ona biraz şefkat göstermesini bekliyor. Jack'de bu arada MC'ye anlaşma imzalatmaya çalışıyor."

"Gangster rap demode değil mi artık?"

River başını sallayarak, "Belki de öyledir. Kim bilir? Ama Tupac'ın o küçük rolü herkesi dinlettirir," dedi.

Başımla onaylayıp Tupac'ın öldürülmesiyle ilgili o üzü-cü olayı aklıma getirmemeye çalıştım. River camunu aşı-ya indirince ben de aynı şeyi yaptım. Derken bir anda *U Can't Touch This* şarkısını söylemeye başlayınca birden kahkahalara boğuldum. Hemen fotoğraf makinemi çıkarıp onun bu hallerini kareledim. Bana doğru dönüp, *You can't touch this*, diye şarkıyı ve diğer bilindik sözleri söylerken tüm o anları yakalamayı başardım.

İyice plaj moduna girmek için telefonunu alıp iTunes'a girdim ve şarkı listelerinde gezinip içinde *plaj* ve *eğlence* kelimelerinin geçtiği tüm şarkıları indirdim. Deniz kena-rına gittiğimiz için heyecan duymasını istemiştim ama bulduğum şarkıların çoğuna gözlerini devirdi. Ta ki Beach Boys'un *California Girls* şarkısını indirene kadar. Çalmaya başlayınca yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Bir-likte söylemeye başladık şarkıyı. Hatta "wish they all co-uld be California girls" sözlerini kimin daha yüksek sesle okuyabileceğine dair kendiliğinden bir yarış olmuştu ara-mızda. O kadar güzel gülüyordu ki gamzeleri görünüyor-du yine. Elini rüzgâra doğru tutup şarkıya kendi ritmini

tutuyordu. Şarkı bittiğinde de sesi kısıp ona sadece öylece bakakaldım.

Bana doğru bakıp güneş gözlüklerini çıkararak, "Evvvet..?" dedi.

"Yok bir şey. Sadece Beach Boys'u beğeniyor olmana şaşırdım."

"Yani, aslında havalı rockçı kimliğimi zedelemek gibi bir niyetim yok ama sana bir sır vereyim," dedi bana göz kırparak. "Babamla her deniz kenarına gittiğimizde bize bunları dinlettirirdi ve bir süre sonra bu şarkılar içimde yer etmeye başladı."

"Çok iyi. Bu arada endişelenme, rockçı imajın hâlâ sapasağlam. Kimseye söylemem," dedim. River yolun kalan kısmını sessizlik içinde geçirdi. Sebebini tam anlayamamıştım. Çalan şarkıdan mıydı, yoksa sohtebimizden miydi ya da deniz kenarına varmamıza çok az kalmıştı, ondan mıydı?

İçimden bir ses River'ın deniz kenarının bana ve Ben'e ait bir yer olduğunu düşündüğünü söylüyordu, ancak bu kesinlikle doğru değildi. Yani, ikimizin de deniz kenarını sevdiğimiz bir gerçektir ama bu, bunu River'la sevmeyeceğim anlamına gelmezdi. Dünyanın en büyüğü yerlerinden biri olan Malibu'nun güzelliğini onunla birlikte yaşamak istiyordum ve burası aramızdaki engelleri kaldırabileceğimiz son yer gibi gözüküyordu.

Arabayı halka açık otoparka sokup uygun bir yere park ettik. Kontağı kapatırkenki isteksizliğini görebiliyordum. "Baksana, iyi misin sen?"

Konuşmadan önce güneş gözlüklerini çıkarıp bana bir bakış attı ama ne bakış. Sonra da önümüzde duran o muhteşem güzellikteki Pasifik Okyanusu'nu eliyle işaret ederek, "Bunu yapmak ne kadar doğru, bir karar bilemiyorum," dedi.

Tek bir tereddüt bile duymadan, "Bence çok doğru bir karar," dedim.

Ona doğru uzanarak gözlerinin önüne düşen saçlarını elimle düzelttim. "Ben seni seviyorum ve sadece seni. Anlıyor musun? Ve en sevdiğim mekânlardan birini de seninle paylaşmak istiyorum. Bunu seninle birlikte yaşamak istiyorum. Bunu yapmamız lazım River, senin ve benim için. İkimiz için."

Sanki biraz evvel konuştuklarımızın artılarını ve eksilerini kafasında tartıyormuş gibi öylece, sessizce oturdu. Uzun bir süre öyle kaldı. Arabanın kapısını aralayarak kararını hızlandırmaya çalıştım. Ancak baktım ki aym hamlende bulunmadı, ben de koltuğuma geri yaslanıp onu biraz baştan çıkarmaya karar verdim. Tişörtümü üzerimden sıyrarak candan sızan kızgın güneşin siyah bikini üstümü kavurmasıyla birlikte arkaya doğru yaslanıp şortumu da çıkardım.

Beni izlerken, dudakları aralandı ve göğüs kafesi biraz daha hızlı hareket etmeye başladı. Parmaklarını bikini üstümün bağcıklarından birinin üzerinde gezdirirken yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Arabaya biner binmez soyunmuş olsaydın deniz kenarına asla varmış olamazdık, biliyorsun değil mi?" dedikten sonra arabasının kapısını açıp ayakkabılarını çıkardı ve kot pantolonunu çıkarmak üzere ayağa kalktı. Onu izlerken gerçekten haklı olduğunu düşündüm.

Parmağını uzatıp beni kayalıklara doğru götürerek, "Benimle gel," dedi. Onun tırmanışlarını yakalamak için yarı yolda durup fotoğraflarım çektim. Güçlü ve kaslı bacaklarıyla kayalara kolaylıkla tırmamıyordu. İri kaya parçasının üzerine oturduğunda ben de çömelerek onun şipşak resmini çektim. Rüzgâr kumral saçlarının arasından esi-yordu ve o güneş gözlükleriyle sadece kendini beğenmiş

ve umursamaz değil, aynı zamanda fevkalade ateşli görünüyordu. Onu fotoğraflamak için zoomlayıp bir iki poz çekerken göğüs kaslarını ve karın kaslarını gözler önüne seriyordu. Makinemin arkasından ve kayalıklara çarpan dalgaların çıkardığı sestten daha net duyulmam için yüksek sesle, "Benim için biraz bir şeyler mırıldan," dedim.

Beni yanına çekmek için elini uzattı ama durduğum yerden kalkmadım. Ayağa kalkarak kendimi sabitleyip makinemi video moduna getirdim. "Hadi ama... sadece bir şarkı."

Gözleriyle yüzümü süzdükten sonra bakışlarını vücudumdan aşağıya kaydırđı. Hafif sıratarak, "Sence paralı bir müzik kutusuna mı benziyorum?" dedi bir kahkaha patlatarak.

O samimi bakışlarını yakalayarak, "Hayır, tabii ki değilsin. Niye sordun ki?" diye cevap verdim, ancak bu sorusunun altında bir şeylerin yattığından emindim ve bunu gerçekten merak etmiştim.

"Benden bir şarkı istedin. Peki, ben bir müzik kutusu olsaydım, onu çalıştırmak için bozuk para atacaktın içine, değil mi?"

"Sanırım öyle olsaydım, evet, ama öyle olmadığına göre..." Güneşin altında parlayan saçlarına hayranlıkla baktım.

Elini bana tekrar uzatarak, "O zaman buraya gelip bana bir öpücük verirsen, ben de senin için bir şeyler söylerim," dedi.

Elimi avucunun içine alarak beni kucağına oturttu. Kollarımı etrafına doladıktan sonra dudaklarım da ait olduğu yeri buldu. Öpücükleri yumuşak, sıcacık ve umut vericiydi. Elleri her yerimdeydi: sırtımın üzerinde, kollarımın üzerinde ve kalçalarımnda. Öpücükleri gittikçe daha da sertleşerek derinleşti ve sonunda ikimiz de nefes nefese

kaldık. İkimiz de aynı duyguları besliyorduk. Boynumdan yukarıya ve tekrar aşağıya doğru öpücükler kondurarak köprücük kemiğime doğru inip oradan çeneme ve en son kulağıma sabitledi dudaklarını. Tam kulağımın dibinde *Beach Side* şarkısını mırıldanmaya başladı ve o ânın vermiş olduğu sarhoşlukla onu kayda almayı tamamen unuttum. River'ı bir yandan öperken, bir yandan da onun şarkı söylüyor olması sanırım şimdiye kadar yaşamış olduğum en romantik andı.

Saatler sonra River'la sahil boyunca yürümüş, kumdan kaleler yapmıştık, hatta River deniz kabuklarından kale hendekleri bile kazmıştı etraflarına. Kıyıya vuran dalgaların köpükleri arasında birbirimizi yakalamaya çalıştık. Beni yakaladığında da önce beni kucaklayıp etrafında döndürüp sonra dalgalara fırlatıyordu. Öğle yemeğinden sonra bir uçurtma alıp yaklaşıp on beş dakika boyunca onu düşürmeden havada uçurduk. Şimdi ise gece hızla yaklaşırken o muhteşem günümüz bitmek üzereydi. Benim için tekrar şarkı söylemeye başladı. Bugün biraz kendine gelmiş gibiydi, hâlâ üzgündü, hâlâ bir tarafı buruktu ama yine de hal ve hareketlerinde bir gelişme vardı.

Kocaman bir kaya parçasının üzerinde onun bacaklarının arasında otururken şarkısını bitirdikten sonra alnını alnıma yasladı. Derken hafif bir inlemeyle kendini geri çekti. Kendimi tutamayarak gülümsedim. Bu halk plajında gidebildiğimiz kadar ileri gitmiştik artık. Başımızı batıya çevirip güneşin o muhteşem batışına hazırladık kendimizi. Güneşin doğuşu ve batışı en sevdiğim anlardandır, özellikle fotoğraflamak için. River, kollarını etrafıma dolayıp bir yandan başımı öperken ben de onun göğsüne yaslanıp fotoğraf çekmeye devam ettim. Bu mükemmel ânın bitmesini istemiyordum, ancak biliyordum ki eve döndüğümüzde artık konuşmamız gerekiyordu. Ben'in hayatta olduğu

gerçeği, onu hayatımda isteyip istemesem bile, River'la aramızda konuşup ölü olmamasının ne anlama geldiğini çözmemiz gereken bir durum demekti. Ben'le birlikte bir geçmişten ya da mal mülkten daha çok şey paylaşıyorduk. Biz bir aileyi paylaşıyorduk: Grace'i, Serena'yı ve Trent'i. Ve şu anda Grace'e her ne kadar biraz kızgın olsam da, onlar Ben'in olduğu kadar benim de hayatımın bi parçasıydılar.

River, beni bir anda düşüncelerimden koparıp, "Bugünlerimi çok özleyeceğim," diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?" dedim. Onu görebilmek için omzumun kenarından bakmam gerekiyordu.

"Bizim baş başa olduğumuz günleri. Etrafta kimsenin olmadığı ve dünyaya karşı sadece senin ve benim olduğumuz günleri."

"Bunu her zaman yapabiliriz River. O kadar sık olmasa da veya bu kadar uzun olmasa bile yapacağız."

Bu konuşmanın nereye varacağını gerçekten çok merak ettiğimden River'ın konuşmasına devam etmesi için bekledim.

Şakaklarımı öperek başını boynuma doğru eğdi. "Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandı kulağıma... ve bu kesinlikle bir soru değildi.

Bunları konuşurken onunu yüzüne bakmam gerekiyordu, böylece bacaklarının arasından sıyrılıp yanına oturdum. Başımı omzuna yaslayarak uzun bir süre sessiz kaldım. Turneden bahsettiğini biliyordum, ancak ona hiçbir şekilde yardımcı olamadığım için kendimi çaresiz hissediyordum. O kararını vermişti ve ben de taşıdığı bu duygusal yüke herhangi bir stres eklemek istemiyordum. Başımı kaldırıp parmak uçlarımla yanaklarını okşadım ve içimden geldiği gibi ona, "Biliyorum, River. Biliyorum.

Neden Xander'a her şeyi anlatmıyorsun. Ona neler hissettiğini anlat," dedim.

Gözlerindeki o dehşet dolu ifadeyi görebiliyordum. "Bunu yapamam. Bunu başaracağıma dair söz vermiştim ben ve bu sözümünden asla dönmeyeceğim."

Bir anlık tereddüt ettim ama kendimi tutamayarak, "Kime söz verdin?" diye sordum.

Vücudu bir anda gerildi ve derin bir nefes aldı. "Dahlia. Sana hiç babamın tam olarak nasıl öldüğünü anlatmadım. Söylemek istemediğimden değil, daha çok o ânı tekrar hatırlamak istemediğimden aslında."

Yüzündeki o üzgün ifadeyi görür görmez içimi şefkat ve acıma duygusu kaplamaya başladı, ancak yüzüme yansıtılamaya çalışıyordum. Babasını kaybettiği için onun acısını paylaşıyor olmam bir yana, aslında ona babasının nasıl öldüğünü anlatması için daha önce ısrarda bulunmadığımdan dolayı kendime kıızıyordum. Bildiğim tek şey River on altı yaşındayken babasının bir ateş açılması sonucu hayatını kaybettiği idi. Neden yapmadığımı bilmiyordum, belki de bunu hiç konuşmak istemediğindendi; ben bu duyguyu çok iyi bilirdim. Gözlerimi gözlerine kilitleyerek ona konuşmasına devam edebileceğini ve benim her zaman yanımda olacağımı ifade eden bir bakış attım.

Derin bir iç çekerek içini dökmeye başladı. "Xander ve ben başarılı olabilmek için elimizden ne geliyorsa yapacağımıza söz vermiştik babamıza."

Yanaklarını kavrayarak, "Bunu her anne baba evlatlarından ister, ayrıca River, sen zaten başarılısın," dedim.

İç çekerek başını salladı. "Hayır, Dahlia. Her zaman kesin istekleri vardı. Müzik endüstrisinde iyi bir çıkış yapmamızı istiyordu hep. Bu aslında onun kendi hayaliydi ama ne kadar çabaladıysa da bunu asla başaramadı. İki kez işlerini batırmanın eşiğine gelmiş. Birincisinde bir albüm çıka-

rıp turnelere çıkmış, fakat düşük satışlar ve konser katılım sayısının azlığı nedeniyle her şeye tekrar baştan başlama-
sına sebep olmuş. Ben on dört yaşındayken ona ikinci bir
şans doğdu, ancak o zaman da çoktan babam uçmuştu. O
günden sonra da bir daha sahne almadı. Babamın kendini
öldürdüğü ve kendi hayalini bize devrettiği o gün aile ha-
yatımız tamamiyle değişti."

Duyduklarım karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir
an için aramızda derin bir sessizlik oldu. Gözlerim dolma-
ya başladı ve ona sınıksız sarılıp onu teselli etmek istedim
birden. Ancak belli ki o sözlerine devam etmek istiyordu,
bu yüzden çekinerek, "Üzgünüm, River, bunu hiç bilmi-
yordum. Ama ben her zaman buradayım. Bana her şeyi
anlatabilirsin," dedim.

Burnunu çeke çeke bakışlarını denize doğru kaydırdı.
"Dediğim gibi, benim babam bir hayalperestdi; her zaman
büyük oynardı, ancak hiçbir zaman o şansı yakalayamadı.
Uzun bir süre onun ne kadar mutsuz olduğunu anlayama-
mıştım. Biz tamamen onun hayatı olmuştuk. Bize öğrete-
bileceği her şeyi öğretti. Bizlere en iyi imkânları sunmaya
çalıştı; gündüzleri dışarıda özel gitar dersleri verir, hafta
sonlarında ise sahnelerde yer alırdı. Ben on yaşındayken
geceleri yerel barlarda çalmaya başlamıştı ve eve çok geç
saatlerde geliyordu. İşte o zamanlarda büyükbabam yiye-
cek ve diğer ihtiyaçlarımızı karşılamak amacıyla annemin
eline gizliden gizliye içinde nakit para dolu bir zarf sıkış-
tırdı. Annem de, babama kazancının yetersiz olduğunu
hissettirmemek için zarfı kabul ederdi. Xander anneme çok
kızdı bu davranışı için. Ona göre annem babama her şeyi
anlatıp onu durdurmalıydı, ancak annem bunu asla yap-
madı. Babamın bir gün kendi hayallerinin gerçek olduğun-
u görmesini istiyordu."

Söylediği her sözde kalbim biraz daha parçalanıyordu. Onu elimden geldiğince rahatlatmaya çalışıyordum. "Annen babanı çok sevmiş olmalı ki ona bu kadar destek verip onu asla incitmek istememiş. Bu anlaşılması mümkün bir durum."

"Dahlia, asıl durum da bu işte. İşin en acı yanı bu. Babam hepimize zarar veriyordu ve bunu tek fark edebilen Xander'dı. Babam asla gerçek dünyada yaşamadı, tabii annem de buna izin vermedi. O kendi dünyasında bir yıldız olarak yaşıyordu. Kendi durumunun gerçekliğinden kaçmak için sürekli içmeye başladı. Artık içki bağımlılığı o kadar artmıştı ki gündüz annem işe gider gitmez Xander ve ben annem eve gelmeden önce babamı ayıltmaya çalışırdık. Bir gün okuldan eve döndüğümüzde babamı içkili bir halde yatakta bir kadınla yakaladık. Babamı yıkayıp temizledik ve annem eve gelmeden de kadını gönderdik. Annem babamı çok seviyordu ve bunu öğrenmesi onu yıkardı. Babam da annemi ne kadar çok sevdiğini her zaman dile getirirdi ama bunu göstermeyi pek beceremezdi. Bu olaydan sonra Xander babamdan nefret etmeye başladı. Ben onu hem seviyordum hem de nefret ediyordum ama en çok da ona acıyordum."

River'ın yanaklarını okşayarak kendi üzüntümü bastırmaya çalıştım. "Hissettiklerin şeyler çok doğal şeyler. Anneni seviyordun ve onun incinmesine tahammül edemiyordun." Cevabını duymak istiyor muydum emin değildim, ancak soruyu sormalıydim. Fısıldayarak, "Babana ne oldu peki?" diye sordum.

Nazik ellerini yüzümde gezdirerek derin bakışlarla gözlerimin içine baktı. "Ama bana söz vermeni istiyorum. Bunları konuştuktan sonra bir daha asla konuşmayacağız."

"River, söz veriyorum," diyerek başımı çevirip eline bir öpücük kondurdum.

Hikâyesinin kalan kısmını dinlemek üzere kendimi hazırlarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yaşadığı üzüntü gözlerinden okunuyordu ve konuşmaya başlayınca sesi titremeye başladı. "Bir gün, Xander ve ben basketbol antrenmanından eve döndüğümüzde babamı zil zurna sarhoş bulduk. Bell'i okul sonrası eğitimine göndermek yerine eve getirmişti, çünkü Bell'in gitara daha çok ağırlık vermesi gerektiğini düşünüyordu. Eve girer girmez babamın sesi duyuluyordu. Bell'e tellere doğru basması ve bir daha denemesi gerektiği konusunda bağırıp çağırıyordu. Bell parmakları kanlar içinde, gerçekten *kanlar içinde* ağlıyordu. Xander onun o halini görür görmez kendini kaybederek babama saldırmaya başladı. Onu üst üste yumrukladı ama babam ona tek bir geri yumruk bile atmadı. Ancak Xander dur durak bilmiyordu. Bana bağırarak Bell'i odadan çıkarmamı istedi, ben de hemen çıkardım. Onu komşumuza bırakıp büyükbabamı aradıktan sonra eve döndüğümde babam çoktan ölmüştü."

Anlatırken bile sesindeki ıstırap o kadar belliydi ki onu zorlamamak için daha fazla soru sormak istemedim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken nabzım da hızla atmaya başladı, ancak hikâyesinin devamını anlatmak istediğini de biliyordum. Gözlerinden bunu okuyabiliyordum. Ben de derin bir iç çektikten sonra ellerini tutarak devam etmesi konusunda onu cesaretlendirdim. "Peki, ne oldu?"

Titrek bir sesle, daha önce hiç kimseyle bu kadar açık konuşmadığı bir konuyu paylaştı benimle. "Ben evden çıktıktan kısa bir süre sonra annem gelmiş ve babamı Xander'ın ellerinden kurtarmış. Sonra babam olanları aneme anlatınca annem de babamın derhal evi terk etmesini istemiş. Babam yatak odasına gidince Xander eşyalarını toplamaya gitti sanmış, ta ki silah sesini duyana kadar."

İçim ürpererek ona sımsıkı sarıldım. "Üzgünüm River. Çok üzgünüm."

Omuzlarını dikleştirip hafifçe geri çekildi ve ellerimi tuttu. "Konuştukça sesi öfkeden titriyordu. "Daha bitmedi. Babam bir de not bırakmıştı ardından. Üzerinde üzgün olduğunu veya neden bunu yaptığını anlatan sözler yoktu. Notta sadece, 'Hepinizi çok seviyorum. Oğullarım, annenize ve Bell'e iyi bakın ve gözünüz hep yüksekte olsun, çünkü benim yapamadığımı başarabileceğinizi çok iyi biliyorum,' yazıyordu. O günden sonra Xander ve Bell ne şarkı söylediler ne de ellerine gitarı aldılar. Ancak ben hiç pes etmedim. Bunu babam için mi, yoksa kendim için mi sürdürdüğümü bilmiyordum ama ben bu işi çok seviyordum ve çok da mutluydum. Ancak Xander bir gün büyükbabamın yanından gelip benim kariyerimi yönetmek istediğini söyledi... beni üst mevkilere taşımak içinmiş. Nedenini hiç sormadım ama o günden beri grubun başarılı olması için elinden geleni yapıyor. Dahlia, onu yüzüstü bırakamam."

"Şu anda kendin için en doğru olanı yapma hakkın var River. Lütfen bunu bir düşün."

"Babam hep yara izlerinin insanın ruhuna giden yol haritaları olduklarını söylerdi. Yıllarımı onun ne demek istediğini anlamaya çalışarak geçirdim, ta ki seninle karşılaşana kadar. İşte o zaman anladım."

Sözleri beni çok etkilemişti ama onun ve ailesinin yaşadıkları da kalbimi parçalamıştı. Konuşurken gözlerinin içine bakmak için çenesinden tutup başını kaldırdım. "Seni çok seviyorum."

Bana doğru eğilerek burnunu burnuma sürttükten sonra başını boynuma gömüp derin bir iç çekti. Birkaç dakika sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp şehvetle beni öpmeye başladı. Öpücükleri derin, tutkulu ve nazikti. O güçlü bedeniyle üzerime dikildi. Ona karşı duyduğum bu

saf, çılgınca arzuyla kendimi ona teslim edip her ne kadar yaklaşan turneyi konuşmamız gerektiğini bilsem de bu sohbeti daha fazla uzatmadan bitirdim. Kollarıyla bana arkadan sarılıp beni kayanın üzerine doğru çömeltti.

Birbirimizle sarmaş dolaş vaziyette güneş yavaş yavaş kaybolana dek öylece kaldık. Güneş ufukta batar batmaz artık eve dönme vaktimiz gelmişti. River'ın ailesiyle akşam yemeği planlarımız vardı ve neredeyse geç kalacaktık. Otoparka doğru ilerledik. River bir kolu boynuma sarılı, diğer eliyle de sahil boyunca topladığımız deniz kabuklarını taşıyordu. Ben de bir elim onun sörf şortunun bel lastiğinin içinde diğer elimle de fotoğraf makinemle havlularımızı taşıyordum.

Arabaya vardığımızda River kapımı açmak için uzandığında onu durdurmak için kolunu tuttum. Güneş yanıklarımızla bir bütün olmak için kendimi onun o pürüzsüz, çıplak göğsüne yasladım. "Muhteşem bir gün geçirdim," dedim ve dudaklarımı gün içinde bir saat boyunca onunla öpüşmüş olsak da bir türlü doyamadığım o dudaklarına yapıştırdım; bir anda aklıma gelen bir şeyi onunla paylaşmak istedim. Sebebini bilmiyordum. Elimin tersiyle nazikçe yanağını okşadım. "Bugün seninle yaptığımız hiçbir şeyi Ben'le birlikte birer yetişkinen bile hiç yapmadık. Deniz kenarına indiğimiz zamanlarda hiçbir zaman birlikte sahilin keyfini çıkarmadık. Bu yüzden bana zaman ayırdığın için sana teşekkür etmek istiyorum." Ben'in adını duyduğunda bir an için kendini geri çekti ama gerginliği çok kısa sürdü.

İkimiz de neredeyse çıplaktık ve bedenlerimiz birbirine yapışmıştı, ancak River hiç hareket etmiyordu. Sadece elleriyle vücudumda daireler çiziyor beni sımsıkı tutuyordu.

Kulağıma fısıldayarak, "Bunun için ve diğer her şey için sana teşekkür ediyorum," dedi.

Derken kapımı açıp beni arabaya bindirdi. Los Angeles'a doğru giderken bugün konuştuklarımız hakkında hiçbir şey konuşmadık. Hatta neredeyse hiç konuşmadık. Onun yerine River'in çok sevdiği bir grup olan Atlas Genius'ı dinledik yol boyunca. Üvey babasının onlarla anlaşma yapmasını çok istemiş ancak o yapmamış. *Through the Glass* isimli şarkılarına bayılıyordum, River ise *Electric* adlı şarkıya... Her iki şarkının da sözleri muhteşemdi. Bir yandan şarkıları dinlerken bir yandan da ikimiz de bu ânu, bugün olanları ve konuştuğumuz konuları derinlemesine düşünerek geçiriyorduk.

O kadar geç kalmıştık ki Charlotte ve Jack'lere gitmeden üstümüzü değiştirmek için kendimize fazladan bir on dakika bile ayıramadık. Los Angeles'a taşındığımdan beri River'in annesi ve üveybabasında mutlaka haftada bir gün akşam yemeği yiyorduk ama artık River'in annesiyle babasının arasında olup bitenleri öğrendikten sonra bu sefer biraz farklı hissediyordum. Daha önce anlamıyordum diye değil ama annesini şimdi daha iyi anlıyordum. Belki ona karşı biraz acıma duygusu uyanmıştı içimde, ancak buna hiç gerek yoktu. O gayet güçlü, ailesini seven, sevgi dolu bir kadındı ve artık mutluydu. Bu da beni mutlu ediyordu.

Eve girmeden önce kolundan tutup, "Charlotte ve Jack'e hiç Ben'den bahsettin mi?" diye sordum.

Kendini biraz geri çektikten sonra elimi tuttu ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Hayır. Onu bence sen kendini hazır hissettiğinde kendin anlatmalısın."

"Peki, Xander bahsetmiş midir sence?"

"Hayır, Dahlia. Xander böyle bir şey yapmaz."

"Yani Bell de bilmiyor, öyle mi?"

"Hadi ama hiç kimsenin bir şey bildiği yok, tamam mı?" dedi biraz rahatsızlık duyarak.

River kapı zilini çalmadan içeriye dalınca herkesin mutfağa olduğunu gördük. Charlotte'un mutfağı daha önce gördüğüm hiçbir mutfağa benzemiyordu. Bir kere kocamandı ve eskitilmiş bir havası vardı. Çift kat istiflenmiş fırınlar tuğla duvarların içine yerleştirilmişti ve ortadaki ada tezgâhta iki adet lavabo vardı. Buzdolabının yanındaki duvarda bir lavabo daha vardı ve hatta iki adet de bulaşık makinesi vardı. Mutfağın bir ucunda on iki kişilik büyük ahşap bir masa, bir diğer ucunda ise ocaklı ada tezgâh vardı. Bell ve Xander mutfağın ortasındaki ada tezgâhın etrafında oturuyorlardı. Üzerinde muhteşem bir avize ve etrafında beş adet bar sandalyesi vardı.

Girer girmez üzerime sarımsak kokusu hücum etti. Böylece anladım ki menüde ailenin favori yemeklerinden olan sarımsaklı patates püresi vardı. Evin yardımcısı Brigitte tarafından karşılanmadığımız için bugün evde olmadığını düşünüp bu akşamki yemek pişirme görevinin de Charlotte'a geçtiğini anlamıştım.

River ocak başında duran annesinin yanına giderken ben de Xander ve Bell'e el sallayarak onu takip ettim.

Annesini yanağından öperek, "Merhaba, anne. Üzgünüm biraz geciktik. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışız," dedi.

"Ah, River, gözün," dedi annesi, River'ın yüzündeki saçları düzelterek. "Xander ikiniz birlikte şakalaşırken yumruğunun yanlışıyla gözüne isabet ettiğini söyledi ama bu kadar kötü olabileceğini hiç tahmin etmemiştim." Kızgın bir ifadeyle Xander'a döndü. Bu iki kardeşin annelerine karşı bu kadar koruyucu davranmalarına hayran olmamak mümkün değildi.

River, Xander ve Bell'e doğru ilerlerken ben de

Charlotte'un yanağına bir öpücük kondurdum. "Merhaba Charlotte, benden dolayı geciktik. Bugün River'a deniz kenarına inmemiz konusunda çok ısrar ettim."

Rüzgârdan darmadağınık olmuş saçlarımı eliyle düzelterek, "Lafını bile etme. Geç kalmadınız ki. Öyle görünüyor ki, bugün her ikiniz de güneşten fazlasıyla nasibinizi almışsınız. Xander, hadi git de onlara birer şişe su getir hayatım," dedi.

Xander önce saatine sonra da bakışlarını her ikimize çevirerek, "Âşık çocuk geç kaldığına göre eminim kendi suyunu da kendi getirmeyi becerebilir," dedi.

Başımı asla tarzımdan ödün vermeyen Bell'e çevirdim. Üzerinde turuncu omzu düşük bir tişört, asker yeşili dar kot pantolon ve her zaman giydiği topuklu ayakkabıları vardı. Bell gözlerini devirerek Xander'ın koluna bir yumruk attı. "O kadar da gecikmediler canım, sadece kırk beş dakika kadar. Ben su getiririm onlara," dedi Xander'a bakıp sırtarak.

Onlara doğru yürüdük ve Bell ikimize de birer şişe uzattıktan sonra her birimize sarıldı. Çok neşeli görünüyordu ve dayanamayıp sordum. "Neler oluyor?"

Bell, alt dudağını ısırıp kocaman gülümseyerek, "Bugün Jack'in ofisine uğradım ve Zane Perry'le tanışıp babasının plaklarını dinlemek bir yana, aynı zamanda Tate Wyatt'dan stajyerlik teklifi aldım," dedi.

River'ın ağzı açık kalmıştı ve heyecandan gözlerinin içi parlıyordu. "Zane Perry bugün stüdyoda mıydı? Yeni bir albüm mü çıkarıyor?"

Görünen o ki, Zane'i izlemeye gideceği için tek kıskançlık duyan ben değildim. O bir müzik dehasıydı. Onun yaptığı müzik ancak dikkatinizi hâkimiyet altına alırdı.

Bell omuz silkerek, "Hiçbir fikrim yok, ancak menajeri Damon Wolf'da oradaydı," dedi.

Bir anda herkes sessizliğe büründü ve River, Xander'a öyle küstahca bir bakış attı ki fark etmemek mümkün değildi. Derken bir anda Charlotte'un o pırıl pırıl parlayan yüzü bir anda bembeyaz oldu ve özür dileyerek yanımızdan ayrıldı. Nedenini sormadım, sadece izledim. Damon biraz öfkeli bir menajer olarak bilinirdi ve kim bilir kimlerim önünü kesmişti. Babası aynı zamanda Sound Music dergisinin sahibi olan Sheep Endüstri'nin başındaydı. Hımm... Aerie'nin bahsettiği kişi bu olmalıydı. Damon'ın dergiyle ilgili olması enteresan bir durumdu. Belki artık kendini toparlayıp yol almak istiyordu. Ancak şunu biliyordum ki Ivy Taylor'a teklif götürdükten sonra konser programını bıçak gibi bir anda kesmiş aylardır da ortalıkta görünmemiştii. Müzik kariyeri hızlı bir tırmanıştaydı, ancak sadece tek bir albüm çıkarmıştı ve albümün tanıtım faaliyetleri oldukça zayıftı. Bu da gerçekten utanılacak bir durumdu, çünkü o kadar kendine özgü bir tarzı vardı ki. Bir zamanlar onun fotoğraflarını çekmeyi hayal ederdim. Hatta kafamda bir albüm tasarımı bile yapmıştım. Yüzü o kadar fotojenikti ki. Neyse, bakalım neler olacaktı...

Bell ellerini beline koyarak beni hayran-kız triplerimden çekip aldı. "Tek bildiğim Jack'in onunla geçen hafta anlaşma yaptığı. Bu arada, Tate Wyatt'la olan işimle ilgili söylediklerimi duydunuz mu?"

Xander konuşmaya başlayınca durumdan biraz rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Ses tonu çok aksiydi ve kimseyle göz göze gelmiyordu. "Tate Wyatt da kim?"

Bell derin bir iç çekip yine bar sandalyesine oturuyordu. "Los Angeles'taki en üst düzey etkinlik organizatörü. Kilo-metrelerce uzunlukta bekleyenler listesi var."

River kuşku dolu gözlerle Bell'e bakarak, "Ben senin bizim grubumuz bünyesinde çalıştığını sanıyordum," dedi.

"Siz yakında buradan ayrılacaksınız ver ben sizinle gel-

meyeceğim. Benim de bir şeyler yapmam gerek. Jack de tam iş yapmak istediğim kişiyi tanıyor.”

Xander sinir olmuş bir şekilde lafa karıştı. “Burada olmamamız, sana hiç iş vermeyeceğiz anlamına gelmez,” dedi.

Bell ona dil çıkararak, “Stajım sadece on iki hafta sürecek, tabii beni kalıcı olarak istemezlerse. Eğer öyle bir durum olursa bunu o zaman düşünüyoruz,” dedi.

Xander gözlerini devirince Charlotte da, “Xander, bu kız kardeşin için mükemmel bir fırsat. Daha fazla destek vermelisin. Eğer ihtiyacınız olursa ben de buradayım,” dedi.

Xander başıyla annesini onayladı, River kıs kıs güldü, ben de gülümseyerek, “Tebrikler,” dedim.

Derken kapı açıldı ve Jack elinde biftek dolu tepsiyle arka bahçeden içeri girdi. “Ah, çok iyi, tam zamanında geldiniz.” Kilerdeki devasa buzdolabına doğru yürüyerek, “River, sakıncası yoksa bir kendine bir de bana bir bira kap da gel,” dedi.

River dediğini yaptıktan sonra hep birlikte sofraya oturduk. Ailesini gerçekten çok seviyordum. Benim hiçbir zaman bu kadar büyük bir ailem olmamıştı bu yüzden yemek boyunca aralarındaki ilişkiyi gıptayla izledim. Pek acıkmamıştım ve River’la hâlâ Ben hakkında konuşmamız gerektiğini biliyordum, bu da midemi sıkıştırıyordu. Ancak yine de elimden geleni yapıp masadaki sohbete ve yemeğe katıldım.

River da yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı ve o deniz kenarındaki sakinliğinden eser yoktu. Xander’dan ve biraz da Bell’den dolayı canı sıkındı. Gerçekten de yemek boyunca hep huysuzdu.

Masada en çok konuşan Jack’ti ama o zaten hep konuşkan biriydi. Onun, şirketi hakkında konuşup yeni çıkacak

albümlerden bahsetmesine bayılıyordum. Elde ettiği diğer ufak çaplı şirketlerden de bahsetti bize, bahsederken de River'a bir göz kırpıp sözlerine, "Ne zaman birini istersen söyle bana," diye devam etti. Sonra da Denny Harris'in kendisiyle irtibata geçip D-Bags'in Tyler Records'a geçme olasılığını görüştüklerini söyledi. Biraz heyecanlanmışım, çünkü çok sevdiğim bir gruptu.

River'ı dürterek fısıldadım. "Jack, Kelly Kyle ile gerçekten de anlaşma yapabilir. Onu duydun mu?"

River başını salladı ve yüzünde gerçekten de bir gülümseme belirdi ama yorum yapmasına bile fırsat olmadan Bell girdi araya. "Ah, o benim eski sevgilim. Bu harika olurdu."

Masadaki herkes Bell'e doğru dönüp kahkaha attı.

"Ne?" diye sordu Bell.

Xander da tam bir Xander gibi davranarak açıksözlü bir şekilde, "Bell, sadece bir kez buluşmuş olduğun bir çocuk, bir zamanlar senin sevgilin olduğu anlamına gelmez," dedi.

Xander'ın *buluşmak* sözünü kullanmasına şaşırmışım ama Charlotte'un masada ona bağırmasını istemediğinden küfredmediğini düşündüm.

Bell dudak bükerek, "Kapat çeneni, Xander, gerçek arkadaşlara sahip olduğum için beni kıskanıyorsun," dedi.

"Tabii 'arkadaşlarm' Bell. Hepsi de senin arkadaşların."

Bell'in ona dil çıkardığını görünce kahkahamı bastırma-ya çalıştım. Ancak River onlarla her zamanki gibi şakalaşmayınca, moralinin bozuk olduğunu hatırlattım kendime birden.

Charlotte boğazını temizleyerek, "Bu kadar yeter," dedi ve bir tek sözle sohbet burada bitti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde hep müzikten konuştuk ve Wild Ones'ın turne konusu ne zaman açılrsa River kendi içine daha çok çekiliyordu. Bunu Charlotte'un da fark etti-

ğini anlamıştım ama hiç ses çıkarmamasına da şaşırmıştım doğrusu.

Elbirliğiyle masayı topladıktan sonra River bana dönerek, "Gidelim mi? Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım ve herkesle teker teker vedalaştık. Evden çıkarken Xander tam arkamızdaydı ve Bell de çoktan bir başka "sevgiliyle" buluşmak üzere odasına geçip hazırlanmaya başlamıştı.

River benim kapımı kapatır kapatmaz Xander'ın ona seslendiğini duydum. İki kardeşi izliyordum, sanki bir konuda tartışıyor gibiydiler. River'm canını sıkan şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum: Yaklaşan turneye olan isteksizliği miydi, yoksa Ben'in geri dönüşü müydü ya da belki de öylesine bir yorgunluktu. Bu gece mutlaka artık oturup bazı şeyleri konuşup çözecektik. Kararlıydım.

Yükseklerde

Yola çıktığımızda saat on biri çoktan geçiyordu ve inanılmaz yorgundum. Kısa süren yol boyunca neredeyse hiç konuşmadık. Tek konuşmamız benim, River'a ailesinin Damon Wolf ismini duyunca neden o kadar tuhaf bir tepki verdiğini sormam olmuştu. Onun da sebebi Xander'ın yıllar önce Ivy'yle çıkmış olmasıymış. O konu hakkında daha fazla soru sormadım, çünkü River da verdiği kısa ve net cevabıyla bu konuyu kapatmak istediğini belli etmişti. Arabamın kapısını açıp beni indirdikten sonra birlikte merdivenlere doğru yürüdük. Şimdi konuşmazsak asla konuşamayacaktık biliyordum. Bu yüzden onu diğer yöne doğru çektim.

"N'oldu?" diye sordu.

"Hadi gel dışarıda oturalım. Bence konuşmamız gerek."

Dişlerini sıkarak, "Bunu şu anda yapmak istediğine emin misin?"

Gözlerimi ona dikerek bir iç çektim. "River... Son birkaç günde konuşmamız gereken şeyleri çok ihmal ettik. Ve bu yüzden evet, bunu tam da şimdi yapmalıyız diye düşünüyorum." Biliyordum, belki de en uygun zaman şu an değildi, özellikle de bana babasının hikâyesini anlattıktan sonra ama yemek sofrasında bile aramızdaki gerginliği hissedebiliyordum ve buna artık son vermek istiyordum. Her konuda ve her şey hakkında rahatlıkla konuşabiliyor-

duk biz. Öyleyse neden Ben'le ilgili konuşmayı başaramayacaktık ki?

Başını sallayıp onay verdikten sonra beni kapıdan çıkarıp alt kattaki havuz başına götürdü. Dün akşamdan hâlâ etrafta duran bira şişelerine çarpmamaya özen göstererek ortada duran saldıyenin yanına bir sandalye daha çekti. Her ikimiz de havuzu ve Hollywood yazısını önümüze alarak uzun bir süre sessizce oturduk. Ayakkabılarımı çıkardığımda o da aynısını yaptı ve bir anda göz göze geldik. Konuya nasıl gireceğini bilemediği o kadar belliydi ki. Ben de dayanamayıp aklımdaki ilk şeyi söyleyerek konuya daldım. "Bunu dün gece biraz konuşmuştuk ama Grace senden saldıran kişinin kimliğini bana söylememeni istemiş olsa bile keşke bunu söylemiş olsaydın. Söylememeni tabii ki anlıyorum, sadece benden bir şeyler saklamandan hoşlanmıyorum. Hatta bu durumdan nefret ediyorum."

Başını öne eğip ellerini ensesine götürdü. Bana dönüp baktığında gözlerinin önündeki o kararsızlık bulutunu görebiliyordum. "Dahlia, konu senden bir şeyler saklamak değil. Olaylar düşündüğünden de karmaşık."

Artık sinirlenmeye başlıyordum. Öfkemi kontrol altına alarak, "Ne demek istiyorsun? Hangi açıdan? Benden bir şeyler saklamamak neden bu kadar karmaşık olsun ki?" dedim.

Gözlerini kapadı. "Ben bu konuyu senden bir şeyler saklamak olarak görmüyorum. Niyetim sana söylemekti, sadece hemen değil. Neler hissettiğimi anlamıyorsun."

Dişlerimi sıkarak cevapladım. "Ne demek neler hissettiğini anlamıyorum? Bana neler hissettiğinden ya da başka bir şeyden hiç bahsetmedin ki. Peki, o zaman şimdi anlatmaya ne dersin?"

River çekinerek kendini doğrulttu. "O sabah Grace'den

gelen telefon tam anlamıyla bir şok etkisi yaratmıştı. Bunu hiç beklemiyordum. Ama seninle birlikte koşuna katılmamın vermiş olduğu suçluluk duygusu, o hastane odasında seni görmeme izin vermediklerinde hissettiğim o iğrenç duygu ve sonunda seni o yatakta gördüğümde o perişan halinin bana vermiş olduğu pişmanlık duygusu kaldırılabileceğimden de fazlaydı. O sırada en son yapmak istediğim şey sana bunu kimin yaptığını söylemekti. Bunu sana söylemem sadece yararı deşecekti ve duyduğun ıstı-
rabı artıracaktı. Zaten yeteri kadar yaralıydın.”

O sevgi dolu itiraflarından sonra yüzümdeki öfke bir anda kayboldu. Kendince beni korumaya çalışmıştı ve ben de artık babasının hikâyesini öğrendikten sonra onun tavır ve davranışlarını daha iyi anlıyordum. Avuç içleriyle pantolonunu ovalarken bir gözünü de benden ayırmıyordu. Ona her şeyi anladığımı ve her şeyi anlayışla karşıladığımı söylemem gerekiyordu. Sandalyemi onun yanına çekip önce elini avucumun içine alıp eline bir öpücük kondurduktan sonra kalbimin üzerine götürdüm. Şu anda hiçbir şey hislerime tercüman olamazdı. Bu adama karşı duyduğum aşkın yoğunluğunu düşününce başımı eğdim. Ona göre en doğru kararın bana söylememesi olduğunu düşünüp benim de buna öfkelenmem ne kadar da gereksizmiş diye düşünüyordum artık. Onunla tartışıp ona acı vermek istemiyordum, bu yüzden bu konuyu burada kapatmak istedim.

Çenemi kaldırarak, “Hey, bunları seni üzme için anlatmadım. Sadece kolay bir karar olmadığını sana anlatmaya çalışıyordum. Bilinçli olarak yaptığım bir seçim değildi bu. Sadece bütün kalbimle Grace’in haklı olduğunu düşündüm. Bu yüzden sen iyileştikten birkaç gün sonra söylemenin bir zararı olmayacağını düşünmüştüm. Seni hayal kırılığına uğrattığım için her ne kadar üzgün olsam

da, kusura bakma ama saldırıdan hemen sonra sana her şeyi anlatmadığım için senden yine de özür dilemeyeceğim. Senin için en doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım ben ve bu her zaman da böyle olacak," dedi.

Etrafımızda esen soğuk rüzgâr içimi ürpertti. Özür dilemem gerektiğinden doğrularak derin bir nefes aldım. Ancak kollarımı önde birleştirip kendimi ısıtmak için ellerimle ovalayınca River anında bunu fark edip dün gecedan beri yerde duran eşofman üstümü alıp getirdi. Gelmesiyle birlikte kanguru cepteki Ben'in notu düştü. Kalbim anında yerinden fırlayacak gibi oldu. River notu okumadan önce kâğıdı yakalamak için sandalyemden nasıl fırladığımı hiç hatırlamıyorum. Ama o daha hızlı davranıp kâğıdı yakaladı ve hemen göz gezdirdi.

Gözlerine bakıp aklından geçenleri çözmeye çalışıyordum. "River, düşündüğün gibi değil."

River'in yüzü bir anda öfkeden kıpkırmızı oldu. Kasılan vücudunu görünce aklından geçenleri tahmin etmemek mümkün değildi. Yüzünde ihanete uğramış bir ifadeyle havuzun kenarında benden yaklaşık yarım metre mesafede, ellerini her iki yanında yumruk haline getirmiş, hiçbir söz söylemeden öylece duruyordu. Tek yaptığı önündeki kâğıda bakmaktı.

Ona biraz daha yaklaşarak elindeki kâğıda uzandım. "River, anlatmama izin ver. Ben... "

Yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle bir anda sözümü kesti. Sesi çok kabaydı, hatta gayet buyurgandı. "Evet, cebinde neden eski nişanlımdan bir aşk mektubu taşıdığını bana açıklamalısın bence. Onunla bir daha buluşmadığını söylemiştin bana. Bana yalan mı söyledin?"

Ağzım açık kalmıştı. Ben'i hiç eski nişanlım olarak düşünmemiştim, bu yüzden River'ın bu sözleriyle bir anda neye uğradığımı şaşırardım. Ancak aramızdaki bu sessizlik

ölüm sessizliğine dönüşüp gerilim çekilmez hale gelince dayanamayıp, "Hayır, yalan söylemedim," dedim.

River geriye bir adım atarak yeşil gözlerini bir bana, bir elinde havada tuttuğu kâğıda çeviriyordu. "Peki, o zaman bu sana nasıl ulaştı?"

Suçlayıcı tavrından dolayı sinirlerim altüst olmuştu; titremeye başladım ve kendimi biraz geri çektim. Yanlış hiçbir şey yapmadığımı biliyordum ama bana bakışları kendimi hiç yoktan suçlu gibi hissettiriyor, içim korkuyla doluyordu. Bakışları daha çok onun-işi-artık-bitti bakışıydı. Aklımdan bu düşünceler geçerken, derin bir nefes alıp, "Dün evimden ayrılırken arabamın ön camında buldum bu notu. Bu arada benim de Serena'ya bir not bırakmam gerektiğinden kâğıdın yarısını yırtıp bu kalan yarısını cebime tıktırdım. Benim için hiçbir anlam ifade etmiyor," dedim.

Gözlerini kapadı. Onun da vücudu titremeye başlamıştı. Gözlerini tekrar açtığında hiçbir şeye odaklanamadı, benim dışımda her yere bakıyordu. "Şimdi eğri oturup doğru konuşalım. Onunla sadece bir zamanlar paylaştığınız eve gitmekle kalmayıp bir de orada onunla birlikte miydin?"

Tespiti o kadar yanılttı ki cevabımı vermekte hiç gecikmedim. "Sana notu arabama bıraktığını söyledim. Hiçbir zaman eve gelmedi. Grace'den sonra onu bir daha görmedim. Dediğim gibi not benim için hiçbir anlam taşımıyor."

"Lanet olsun Dahlia, nasıl anlam taşımıyor? Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Sana aşk sözleri yazmış ve sen bunu cebinde taşımışsın. Bunun benim için bir anlamı var ama."

Ona doğru ilerledim. Ona yaklaşıncı bana bakmasını sağlamak için yanaklarını kavramaya çalıştığımında kendini geri çekti. Kâğıdı elinde buruşturup havuzun içine attı. Bana hiç bakmadan daha önce oturduğumuz yere gidip yerden bir bira şişesi aldı ve merdivenlere doğru fırlattı.

Şişe anında tuzla buz oldu. Üst üste attığı bira şişelerinin sesi kulakları sağır ediyordu.

Telaşla yanına gidip kolunu tuttum. "River, kes şunu."

Kolumu ittirip yerde hiçbir sağlam şişe kalmayana kadar fırlatmaya devam etti. Başımı aşağıya eğip, onun yüzünde gördüğüm şeyin çaresizliğin bir yansıması olmadığını umdum... Bana olan güveni sarsılmış mıydı? Ona dokunarak, onunla konuşarak beni anlamasını sağlamalıydım. Bir elimle kolunu tuttum, diğer elimle de yüzünü. "River, lütfen konuş benimle."

Başını geri çekerek gözlerini elime dikti ve birden bana daha önce hiç bağırmadığı yüksek bir ses tonuyla, "Hâlâ onun hayatının bir parçası olduğunu bilmek beni ne kadar kötü hissettiriyor, biliyor musun? Ölmüş olduğu ayrı bir şeydi ama şimdi yaşıyor," diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

"O benim hayatımda değil."

Bir bakışıyla sözümü kestikten sonra dişlerini sıkıp yanımdan ayrıldı. Parmaklıkların orada tekrar durdu ve geriye doğru dönüp kollarını önünde birleştirdi. Öfkeden deliye dönmüş bir halde bana bakıyordu. "Dün uyandığımda seni yanımda bulamadığımda neler hissettim, tahmin edebiliyor musun? Söyle, tahmin edebiliyor musun?"

Gözlerim dolmaya başladı. Artık onunla mücadele etmek istemiyordum. Artık bütün bunları unutup eski düzene devam etmek istiyordum. Bu bir türlü sorunlarını sakince oturup konuşamayan iki öfkeli insandan sıkılmıştım artık. Sakinliğimi zor da olsa korumaya çalışarak sözlerime devam ettim. "River, sana bir not bırakmıştım..."

Yine dayanamayıp sözümü kesti. Vücudundaki her bir noktadan fışkıran öfkeyle gözlerimin içine baktı. "Bana hayatının tamamını geçirdiğin bir adamla buluşacağını söyleyen lanet olası bir *not* mu bıraktın? O, ilk karşılaşmamızda beni onun için terk ettiğin adam. Birlikte geçirdiğimiz

zamanlarda hayaletiyle bile savaşmak zorunda kaldığım o adam.”

Onun böyle hissettiğini duyunca şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Belli ki hâlâ da öyle hissediyordu ve bir anda içim hüznle doldu. Kendimi ifade etmeye çalışırken dudaklarım titremeye başladı. “River, neden bana hiç açılmadın? Ben böyle hissettiğini hiç bilmiyordum. Bunları konuşarak halledebilirdik. Benim hissettiklerimi biliyorsun... hayatımın bir kısmı artık geçmişte kaldı.”

River gayet sinirli bir şekilde ellerini saçlarında gezdirdikten sonra bir hışımla bana doğru geldi ve kolumu tutup bileğimi işaret etti. “Peki o zaman, neden hâlâ bunu takıyorsun? Neden çıkarmıyorsun? Ben bunun cevabını biliyorum, biliyor musun? Çünkü onu hayatından çıkaramıyorsun. Onu hâlâ seviyor musun?”

Artık dayanamıyordum ve bir an için ona tokat atmak üzere elimi kaldırdım ama sonra vazgeçip hemen elimi aşağıya indirdim. Ama gerçekten de, hangi cesaretle beni öyle suçlayabiliyordu?

Gözlerini kısarak, “Eğer bana tokat atmak kendini yine iyi hissettirecekse, durma hadi tokatla beni,” dedi.

Beni iyice sinir etmişti ama ona vurmadım. O kadar da şiddet yanlısı biri değildim. Bu yüzden de arkamı dönüp bir an için duraksadıktan sonra kapıya doğru ilerledim. Cehenneme kadar yolu vardı. Tek kızgın olması gereken o değildi.

Anında arkamda belirdi ve elimden tutup beni durdurmaya çalıştı. Topuklarımın üzerinde döndüm. “Sen bu haldeyken seninle konuşmayacağım,” diye tersledim.

“Bu kadar mı? Öylece bırakıp gidecek misin?” diye bağırdı ve beni serbest bırakıp arkasını dönerek sandalyesine gitti.

Bir yandan nefes alıp söylenerek fısıldadım. “Böyle hiçbir yere varamayacağız. Ben içeri giriyorum.”

Sözlerim içindeki bir şeyi ateşlemiş olmalı ki bu sözlerimi duyar duymaz yanımda belirdi. Kısa bir süreliğine yüz yüze birbirimize bakar vaziyette öylece kaldık. Benim her parçamı sanki içine çekiyordu. Aramızda daha önce hiç hissetmediğim bir kaçınılmazlık hissediyordum. Kalbim hızla atmaya başladı. Bana geri adım attırarak beni bahçeyi saran taş korkuluklara doğru ittirip bacaklarımı duvara yasladı. Ateş fışkıran gözlerle bana bakarak beni kucaklayıp duvarın üstüne oturttu ve bacaklarımın arasına girdi. Ellerimi göğsünde gezdirip boynunu okşadıktan sonra parmaklarımı sırtına gömdüm.

Verdiği mesajın yerine tam olarak gitmesi için kelimelelerini tek tek dikkatlice telafuz ederek, "Hiçbir yere gitmiyorsun Dahlia. Ne zaman bir tartışmamız olsa beni bırakıp gitmenden bıktım artık. Anlıyor musun?" dedi.

Başımı sallayarak onayladım. Bu kadar agresif olmasına çok şaşırmıştım ama bir yandan da beni biraz heyecanlandırmıştı.

"River... notun hiçbir anlamı yok. Onlar Ben'in sözleri, benim değil. O sadece geçmişe takılı yaşıyor. Ayrıca bilekliği takma nedenim Ben değil, bunu sen de biliyorsun. Sana söylemiştim... hayatı dolu dolu yaşamak ve yaptığım şeyden hiç pişmanlık duymamak için. Ama River sen benim için her şey demeksin, fakat şu anda ne yaparsam yapayım bunu anlayabilecek durumda değilsin. Söyleyeceklerimi dinleyebileceğini dahi düşünmüyorum, bu yüzden de gidiyordum."

Ona bakmam için beni zorlayarak, "Dahlia, yanlış düşünüyorsun. Bunları şu an konuşabiliriz. Hatta konuşuyoruz bile. Sonuç olarak onu hâlâ sevdiğini söylemediğin sürece birlikte çözemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

O umutsuz yüz ifadesine bakınca kendimi tutamadım. "Seni seviyorum ve seni istiyorum. Bir tek sen varsın be-

nim için. Yemin ederim." Ellerimle gömleğinin eteklerine tutundum; üzerinden çıkarmak istiyordum. Kalp atışlarım hızlandıkça ellerimle kumaşı sıkıp sıkıp bıraktım.

Dudaklarını araladı ve gözleri arzu dolu bakışlarla parlamaya başladı. Parmak uçlarını omzumda gezdirirken içim titredi. Ellerini kalçalarımın götürüp bacaklarımı araladığında ellerini vücudumun her yerinde hissetmek istedim. Gözlerini benden ayırmadan bakarken vücudumdaki kan dolaşımının hızlandığını hissedebiliyordum.

Kendimi nihayet onun esaretinden kurtarıp dudaklarının kenarlarını yalayınca, dilimle dudaklarında kalan deniz suyunun o tuzunu tattım.

Kendini geri çekerek beni incelerken o yeşil gözleri Hollywood yazısının ıslıl ıslıl harflerinin altından parlıyordu. Avuçlarımla göğsüne bastırıp ellerimi gömleğinin altından içeri soktum. İnleyerek diliyle dudaklarımın arasına girdi. Kalçalarını kalçalarımın sertçe gömdüğünde soluk soluğa kalıp dudaklarıyla bağlantımı kestim.

Ellerini kalçalarımın göğsüme doğru kaydırdı. Göğüslerimin ufak kıvrımlarının üzerinden geçerken parmaklarıyla da hafifçe bastırıyordu tenime. Her bir kaburgamın üzerinden tek tek geçerek şortumun bel lastiğinin üzerinde durdu. Ellerini tekrar kalçalarımın götürdüğünde bu sefer kalçalarımı iyice kavrayıp beni kucağına aldı. Başımı başına yaslayarak parmaklarımı saçlarında gezdirdip hafifçe saçlarına asıldım ve bacaklarımı beline sımsıkı doladım.

Gözlerimi kapatınca dudaklarımız tekrar buluştu. Bir-birimiz için deli oluyorduk; nefes alış verişlerimiz düzensizleşmişti. River bir anda bizi ters çevirdi ve merdiven boşluğuna doğru ilerledik. Vücudumu ona yapıştırdığımda durup sırtımı duvara yasladı ve kalçalarını iyice bastırdı. Yine daha öncekilerden çok daha sert sevişiyorduk,

dün geceden bile daha sertti. Telaşla beni yere bıraktıktan sonra eliyle belimi kavradı. Şortumu düğmesini koparıp açarken arzuyla inliyordum. Düğmenin düşme sesiyle birlikte şortumu indirip bikini altımı da çıkardı üzerimden.

Bana dokundukça... ben de ona dokunmak istiyordum, onu sevmek, onu tatmin etmek istiyordum. Kot pantolonunun düğmesini açıp telaşla fermuarını indirdim. Sörfçü şortunun içine elimi sokunca bir anda inlemeye başladı. Dudaklarını yine dudaklarıma yapıştırıp alt dudağıma ısır-maya kalktığında artık pantolonunu tamamen çıkarmasını istiyordum. Onun kıyafetlerini çıkarmak o kadar kolay olmadığından kendisi soyundu. Ben de gömleğini sıyrıp üstünden çıkardım. O pürüzsüz göğsüne bakınca içim adrenalinle dolup taşı.

Orada öylece çıplak bir halde biraz sonra olacakların beklentisi içinde dururken, o da benim tişörtümü sıyrıp üstümden çıkardı. Telaş içinde boynumdaki bikini üstümün bağcığını açınca, bikini üstümün üçgen kısımları karnımın üzerine düştü. Vücudu benimkini sardığında, beni ne kadar arzuladığını hissedebiliyordum. Nefes alış verişleri düzensizleşmişti. O ateş fışkıran bakışlarıyla beni sanki oracıkta yiyecek gibi bakıyordu.

"Her zaman benimsin," diye fısıldadı kulak mememi hafif dişleyerek.

"Sonsuza dek seninim," diyerek nefes alıp başımı boy-nuna gömdüm.

Çenemi eliyle kavrayıp bu sözleri doğrularcasına birbirimizin gözlerinin içine baktık. Bir anda beni hızla çevirip bacaklarımı aralamaya kalkınca şaşırdım. Ancak dudaklarımı öpmek için bana yaklaştığında ona doğru döndüm; hangi yöne baktığım çok da umurumda değildi. Dillerimiz birbirlerinin sıcaklıklarını hissediyordu. Bir eliyle kalçamı, diğer eliyle de kadınlığımı kavradı. Teni o kadar sıcaktı

ki, tenimde onu hissetmek muhteşemdi. Derken bir anda içime parmağını daldırıp nefesimi kesti. Kesik kesik nefes alış verişimle ellerimi duvara yaslayarak kendimi kaldırdım, "River, seni istiyorum. Hemen şimdi," dedim.

İçime bir diğer parmağını daldırınca zevkten inlemeye başladım ve başparmağıyla kadınlığımı okşamaya başlayınca inlemelerim daha da yüksek sesli çıkmaya başladı. Daha fazla dayanamayarak elimi arkaya götürüp sertleşmiş aletini kavrayıp onu ileri geri okşadım.

Onu tam da istediği yere yerleştirdikten sonra kulağımın dibinde neredeyse soluk soluğa kalmıştı. Elleriyle kalçalarımı kavrayarak hızlı ve sert bir hızla bana çarpıyordu. Sertliği içimi doldurdukça avuç içlerimi duvara dayayarak destek alıyordum. Her bir geri çekilme, yerini muhteşem bir birleşmeye bırakıyordu. Hızını artırırken bir eliyle de en hassas noktama dokunarak daireler çizdi. "Kıvıldama," dedi ve artan bir hızla kendini daha derinlerime gömmeye başladı. Hafif, neredeyse kısık bir inleme duyduğumda onu tam kapasite yaşamam gerektiğini anladım ve ben de sert bir şekilde kendimi bir ileri bir geri hareket ettirdim. Onu içimde hissetmek dünyadaki en tatmin edici duyguydu herhalde. Onun o kısık inleme sesini tekrar duyduğumda onun da benimle aynı şeyler hissettiğini anladım.

Ayak parmak uçlarımda eğilip kalkarak onu gidebildiği kadar derinlerime ittiriyordum. Parmaklarını tenime geçirdiğinde onunda zevk katsayısı aynı benim gibi yükseliyordu. Artık dudaklarımı öpmüyordu, öpemiyordu... Çıkarıldığı seslerden ve kendi hislerimden anlayabiliyordum. Kendini içime saptırmaya devam ederken bedenim hızla tepki vermeye başladı. Gözlerimi kapatıp, derin bir nefes alarak gecenin karanlığına doğru bir çılgılık attım. "Tanrım, River, evet!" Ben hızla ve güçlü bir şekilde gelirken kalbim hızla çarpıyor ve vücudum ta içten gelen bir duyguyla tit-

riyordu. Bu duyguyla aramızdaki her ters giden şey sanki kendi kendine düzeliyordu.

Çığlıklarım devam ederken onun da vuruşları yavaşladı ve boğazından hafif bir inleme sesi yükselerek içime boşaldı. Kaslarım kasılıyordu ve ayak parmaklarım kıvrılıyordu. Ellerini her iki tarafıma yerleştirip beni duvara doğru sardı ve göğsünü sırtıma yapıştırıp yanağını da yanağıma götürdü. İkimizde tükenmişlik hissiyle nefes nefeseydik ama hiçbirimiz yerinden kımıldamak istemiyordu. Yaşadığımız bu mutlak zevk duygusunun hiçbir zaman bitmesini istemiyordum.

Sırtımdaki bikini üstümün ipine asılınca bikini üstüm yere düştü. Başımı arkaya çevirip şakacı bir ses tonuyla, "Ne yani? Bir daha mı istiyorsun?" diye sordum.

Dudaklarını dudaklarıma götürüp beni o kadar şehvet dolu öptü ki öpmeyi kestiğinde dudaklarım karıncalanıyordu sanki. Ona gülümseyince o da şeytarımsı sırıtışıyla bana karşılık verip, "Ben her zaman daha fazlasını isterim," diye yanıtladı.

Nefes Almak

Ertesi sabah yine dışarıda bahçedeydik. Şezlongda oturmuş River'ı izlerken güneşin aydınlığıyla parlayan o yeşil gözlerine bakmaktan ne kadar da keyif alıyordum. Bir elimde kahvem, diğer elimde Kindle kitap okuyucum vardı.

Yüzünde harika bir gülümsemeyle bana döndü. Gamzeleri her zaman kalbimi yerinden oynatıyordu. Mor bir gözü olsa bile yine de nefesimi kesiyordu.

"Bana hiç yardım etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Başımı sağa sola sallayarak, "Hayır düşünmüyorum. Dersini almalısın," dedim.

"Nasıl bir dersmiş bakalım bu?" dedikten sonra elinde süpürgeyle bana doğru yürüdü.

Kitabımı yere bırakıp elimle gözlerime gelen güneş ışığını kapatarak, "'Kim kırdıysa o temizler' dersini tabii ki," dedim.

Süpürgeyi yere bırakıp dizlerimi göğsüme doğru itti ve bacaklarını her iki yana doğru destekleyerek önüme oturdu.

"Hey, kahveme dikkat et!"

Elimden kahvemi alıp yandaki masaya bıraktı. Hiçbir şey söylememe fırsat vermeden beni öpmeye başladı. Sonra kendini geri çekerek ellerini kalçalarımda gezdirmeye başladı. "Benim de sana seve seve öğretmek istediğim birkaç ders var. Ve bahse girerim benim derslerim daha eğlencelidir."

Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime doğru çekince dudaklarını dudaklarıma dayadı. Dudaklarının tadı, yakınımda hissettiğim o nefesi, kısacası onunla ilgili her şey o kadar mükemmeldi ki. Bir anda doğrulup elini yanağıma götürüp uzun bir süre öylece yüzümü kavrayarak oturduktan sonra ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye karşı çıktım.

Yüzünde seksi bir sırıtışla, "Temizliği bitirmeliyim," dedi.

Dudak büktüm, onunla öpüşmem daha bitmemişti.

River kahkaha atarak, "Burada seni böyle otururken görmek beni fazlasıyla heyecanlandırıyor ama gelip bana yardım etmek istersen birlikte jet hızıyla bitirir, o bahsettiğim derslerden birine başlayabiliriz," dedi.

Kıkırdayarak, "Yok, ben böyle iyiyim," dedim.

River üzerindeki Rolling Stones tişörtünü çıkarıp üzerine fırlattı. "Burası çok sıcak," dedi ve süpürgeyi tekrar eline alıp etrafa saçılmış, tuzla buz olmuş yeşil cam parçalarına doğru gitti.

O mükemmel hatlı sırtını inceliyordum: Süpürgeyi her sallayışında hareket etmesiyle birlikte kaslarının o esnemesini, güneşin aydınlığında parlayan tenini. "Ne işler çevirdiğini biliyorum ve üzgünüm ama işe yaramayacak."

Pis bir gülüş atarak, "Yok, kesinlikle ne işler çevirdiğimi bilemezsin. Emin ol," dedi ve göz kırpıp arkasını döndü. Eğilerek yerdeki camları süpürge yardımıyla faraşın içine süpürmeye çalıştı. Her seferinde camların ancak dörtte birini faraşın içine süpürebilmeyi başarıyordu. Onu öylece izlemek her geçen saniyede bana kendimi daha da kötü hissettiriyordu. Birazcık yardım alabilirdi. Sonunda ayağa kalkıp ona yardım etmeye karar verdim.

Yanma gittiğimde ellerimi belime koyup derin, abartılı

bir iş çektim. "Süpürgeyi bana uzat da camları faraşın içine süpüreyim."

Gözlerini bana dikip gülümsedi. "Emin misin?"

Başımı sallayarak onaylayınca yüzündeki gülümseme daha da büyüdü.

Ancak süpürgeyi bana uzatmak yerine onu elinden fırlatıp beni sırtına almaya kalktı.

"Bırak beni! Ne yapıyorsun?"

"Ders bir, bak güzel kız... sakın bir daha elinden hiçbir iş gelmeyecek gibi gözüken adama acıma, çünkü büyük ihtimalle sana numara yapıyordur," dedikten sonra beni havuza fırlattı.

Yüzeye çıkınca ağzıma dolan suları püskürterek ona bağırdım. "İğrençsin."

"Hayır, sadece çok iyiyim," dedi kendini beğenmişçe.

Havuz kenarına geldiğimde mutluluktan parlayan gözlerine bakıp, "Evet, çok iyisin," dedim onunla uzlaşarak.

Bana doğru uzanıp, havuzdan çıkmam için elini uzattı. "Yani sonunda bunu kabul mü ediyorsun?"

"Sanırım evet."

Havuzdan sırlsıklam olan kıyafetlerimi çıkardıktan sonra üzerime River'dan aldığım bir tişört geçirip temizliğini bitirmesini bekledim. Islak saçlarla, üzerimde sadece bir tişörtle kahvaltı masasına oturup koca bir kâse kahvaltılık gevrek yemeğe çalışıyordum. Ben'in ortaya çıkmasının canımı sıkmasıyla birlikte River'ın da hal ve hareketleri değişken olmuştu. Bir an için bu sabah ki gibi gayet mutluyken ve her şey normal gidiyorken, bir anda değişip sessizleşiyor ve dün akşamki yemekteki gibi davranmaya başlıyordu ya da Ben'in o notundan dolayı tartıştığımız gibi inanılmaz öfkeli oluyordu. Ben hakkında o kadar ko-

nuşmamıza ve benim duygularımı o kadar net ifade etme-
me rağmen, sanki hâlâ aramızda konuşmamız gereken, as-
kıda kalan bir şeyler vardı ama ne olduklarını tam olarak
çözemiordum.

River kollarını etrafıma sararak göğsünü sırtıma dayadı. "Özür dilerim."

Bu özür basit bir havuza atma özrü değildi, sanki altında daha fazla şey yatıyormuş gibiydi ama daha derin bir sohbetin şu anda bizi nereye götüreceğinden emin olmadığım için mevcut havamızı bozmadan sakinliğimi korudum. Etrafımda dönüp parmak uçlarımı çıplak göğsünde gezdirdim. Dudaklarımla kulağına yapışıp, "Kazandığın için asla özür dileme, çünkü intikamım acı olabilir," diye fısıldadım.

Dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra omuzlarını silkerek mutfığa doğru ilerledi. "İntikam fikri kulağa hoş geliyor."

Ben de onu takip edip biraz evvel yediğim kahvaltım-
dan kalanları çöpe attım. Son zamanlarda pek iştahım yoktu ve Wheat Chex kâsesi bile bunu artırmaya yetmemişti.

River bir kutu Cheerios çıkararak tezgâhın üzerine bırakıp, "Hâlâ mı aç değilsin?" diye sordu.

Biraz iç çekip, "Hayır, gerçekten değilim," dedim.

Arkamı dönüp lavaboya yaslandığımda endişeli gözlerle bana baktığını gördüm. Dolabı açıp büyük bir kâse çıkardı. Artık duygularımı daha fazla içimde tutamıyordum ve derin bir nefes alıp tezgâha tutunarak içimi döktüm. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kâseyi tezgâhın üzerine koyarak bana döndü. Bakışlarındaki o derinlik bu sohbetten bir an evvel kaçınmam gerektiğini söylüyordu sanki. "Sorabileceğini biliyorsun."

"Caleb'ı neden kovdun?"

Cevap vermekte hiç gecikmeden, "Kendime o zamanlar

söylediğim sebebi mi duymak istersin, yoksa gerçek sebe-
bini mi?" diye sordu.

"Her ikisini de."

"Ona daha fazla ihtiyacımız olmadı, çünkü..." derken
bir anda sanki sebebini söyleyemeyecekmiş gibi duraksadı.

Onun sözlerini tamamlayarak, "Çünkü bana saldıran o
şerefsizi yakaladılar," dedim.

River derin bir iç çekti. "Evet, onu kovduğumda kendi
kendime bunu söylemiştim."

"Peki, bu gerçek sebep değil miydi?"

"Onun bir zamanlar Ben'in arkadaşı olmasına dayana-
mamıştım ve hâlâ da olmasına dayanamıyorum."

Ben ve Caleb uzun yıllardan beri arkadaşlıklar. Bazı za-
manlarda River'm Caleb'a davranış tarzının bundan dolayı
olduğunu düşünmüşümdür, ancak şu an için yapabilece-
ğim tek şey bildiklerini ona tekrar hatırlatmaktı "River, her
ne kadar bir daha Ben hakkında konuşmak istemesem de
onun tanıdıklarını tanımıyormuş gibi yapamayız. Bu aile-
mize ve arkadaşlarımıza karşı hiç adilce olmaz."

River başını sallayarak onayladı. Yanıma gelerek çe-
nemi kaldırıp eliyle kavradı. "Dahlia, Caleb'a daha sonra
yine iş verdim ama başka bir şey var..."

Kapı kilidinin açılma sesiyle sohbetimiz bir anda bö-
lündü. Kapı açıldığında ikimiz de başımızı o yöne doğru
çevirdik.

Xander elinde anahtarlarla kapı girişinde durup başıy-
la bizi selamladı. Arkasından da Nix belirip kasıla kasıla
koltuğa doğru yürüdü. Bize zoraki bir el salladıktan sonra
şaşkınlıkla, "Lanet olsun. Bu da ne?" dedi River'ın gözünü
işaret ederek.

River omuz silkerek cevap verdi. "Şimdi değil, dostum."

O sırada Nix'in arkasından daha önce hiç karşılaşmadı-

ğım bir kadın girdi içeri. Uzun koyu renk saçları ve esmer bir teni vardı. Ortalama bir boydaydı, saçları pırıl pırıldı ve şimdiye kadar gördüğüm en kusursuz tene sahipti. Bu konuda Aerie'yle dişe diş yarışabilirdi. Gerçekten harika bir kadındı.

Kadın bize gülümseyerek devam ettikten sonra hemen ardından Garrett girdi içeri. Neredeyse kadının üzerine kapaklanıyordu. Sarı saçları her zamanki dağınık halinden çok daha düzgündü. Önündeki kadından özür diledikten sonra bize doğru döndü. "Hey River, Dahlia. Her şey yolunda mı?" O da bir anda River'ı görünce şaşırıp gözünü işaret ederek, "Uff, umarım sen de sana saldıran o yumruğa dersini vermişsindir!" dedi.

River kaskatı kesilmişti ama cevap vermeden sadece sırttı ve ben de ilk defa Ben'in ne ölçüde yara almış olabileceği konusunda meraklanmıştım.

Garrett de başını sallayıp River'a doğru sırtarak müzik setini açmak üzere salona girdi. River'ın ilgisi bir anda bu egzotik güzelliği bizim yanımıza getirmeye çalışan kardeşine doğru kaydı.

"Xander, anahtarının olması kapıyı çalmayacağın anlamına gelmez."

"Kapat çeneni River. Seni sabah yediden beri kaç kez aradım. Eğer o lanet olası telefonuna bakmış olsaydın bu kadar kişiyi buraya getirmek zorunda kalmazdım."

Nix kendine ev ortamı yaratıp ayaklarını masaya dayadı. "Kahveniz var mı?"

Xander, Nix'i umursamadan, "Ellie Bryce, işte etiyile buduyla benim kardeşim, River. En azından artık gerçek olduğuna inanabilirsin," dedi.

Ellie, o güzel manikürlü elini barın üzerinden uzatınca, River da onunla tokalaşmak için yanımdan kalktı. Kendine

güvenen ve güçlü bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bu ani baskınımız için özür dilerim, ancak senin fikirlerine gerekten ihtiyacımız vardı. Böyle olunca Xander da buraya gelmemiz konusunda ısrarda bulundu."

Ellie elini bırakınca River konuşmaya başladı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Üzgünüm, hiçbir toplantınıza gelemedim, ancak şu ânın bunun için uygun bir zaman olduğunu düşünmüyorum."

Xander, River'a keskin bir bakış atarak, "Öyle görünüyor ki, senin için hiçbir zaman uygun bir zaman değil, bu yüzden bunu şu anda yapalım derim," dedi.

River iyice gerilmişti. Ellerimi beline dolayıp gözlerinin içine baktım. "Hey, benim de yapılacak işlerim var. Konuşmamıza daha sonra devam edebiliriz."

Ellie, bana doğru elini uzatıp benimle tokalaşırken bileğindeki gümüş bilezik çıngırdıyordu. "Sen Dahlia olmalısın. Tanıştığınıza memnun oldum."

"Selam, ben de memnun oldum," dedim ve bir anda Ellie'ye bakarken üzerimdeki River'a ait olan tişörtün altında iç çamaşırımın olmadığı aklıma geldi. River da yarı giyinik gibiydi. Bu yüzden Ellie'nin onu normalden fazla süzmesi gözümünden kaçmamıştı.

Bana doğru eğilip kulağıma, "Emin misin?" diye fısıldadı.

Başımı evet anlamında sallayıp elimi kot pantolonunun bel lastiğinin içine sokuşturdum.

River, Ellie'ye dönerek, "Xander bu kadar ısrar ettiğine göre, bu kadar acil olan şey nedir?" diye sordu.

"Seninle konuşurken her şey için ACİL dememiz gerekiyor, aksi takdirde ilgini çekemiyoruz," dedi Xander açıkça.

Ellie, Xander'ın yorumuna aldırmayıp gayet neşeli bir ses tonuyla, "Her turne durağımız için bazı ayrıntıların üzerinden geçip mekânları organize etmemiz gerekiyor," dedi.

Xander bara doğru bir adım ilerleyip Ellie için bir tabure çekti. Derken üzerimdeki kıyafeti ya da eksik olan kıyafetimi fark edip bana şaşkınlıkla baktıktan sonra, "Sanırım uygunsuz bir zamanda gelmişiz," dedi.

River hiç tepki vermeden, benim önümde dikilirken başını çevirip arkamızdan mutfığa doğru ilerleyen Garrett'e sert bir bakış attı.

Garrett anında bakışlarını başka yöne çevirerek, "Ah, pardon dostum. Fark etmemişim..." diye kendi sözünü yarıda kesip tezgâhun üzerindeki kahve demliğini işaret etti. "Nix kahve istemişti ama daha sonra yaparım. Şu anda bana sadece buradan defolup gitmek düşer." Böylece arkasını dönüp mutfaktan çıktı ve ben de arkasından gülmeye başladım.

River da tekrar Xander'a dönüp bakarken kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. "Peki, o zaman neden herkesi tekrar geri dışarı çıkarmıyorsun?"

"Ah, tabi. Hiç sorun değil," dedi Xander ama hiç hareket etmeden sadece öyle bakıyordu.

Salonda ise Garrett, Nix'in dizine bir şaplak atıp cam duvarlara doğru yürürken Ellie'ye onu takip etmesini söylüyordu.

Xander herkes odadan ayrılana kadar yerinden hiç kılmıdamadı ve daha sonra gözlerini River'ın çıplak göğsüne kaydırarak, "Bak kardeşim, bugün bir iş günü ve saat neredeyse on bir. Sizin bir an evvel silkinip bu cicim aylarmızdan kurtulup gerçek dünyaya katılmanız gerekiyor," dedi.

"Siktir git."

Xander sinirlenip elini River'ın göğsüne yasladı. Daha sonra da bana el kol işareti yaparak, River'ın benim yanımda bu kadar rahatlıkla küfretmeye başlamadan önce bir zamanlar Xander kendisi küfrettiği için River'ın ona söyledi-

gi uyarıdan alıntı yaparak, "Kelimelerine dikkat et oğlum, dikkat et," dedi.

River tekrar kollarını etrafıma sararak tişörtümün eteklerini çekiştirmeye başladı.

Xander kahkaha atmaya devam ederek kapıya doğru ilerleyip ön bahçeye çıktı. "Elini çabuk tut da giyin. İnsanları bu kadar bekletmek çok kaba bir davranış."

River'la birlikte yatak odasına gittik. Dolabından bir tişört kapıp üzerine geçirirken, "Büyük ihtimalle fazla uzun sürmeyecek," dedi. Beni öpüp kapıya doğru yöneldiğinde birden kolunu tuttum. "Baksana, Xander tam girerken bana ne söyleyecektin?"

Kısa bir süre duraksayıp beni tekrar öptü. "Seni sevdiğimi."

"River, benden bir şeyler sakladığını biliyorum. Şimdi onun ne olduğunu söyler misin bana?"

"Bir şey yok gerçekten. Sadece bu turne saçmalığı beni artık iyice rahatsız ediyor." Hem sözleri hem de gözleri söylediklerinde kararsız görünüyordu. Zaten ben de asıl söyleyeceği şeylerin bunlar olduğu konusunda ikna olmamıştım.

"Konuşmak ister misin?"

"Belki sonra. Şimdi Xander deliye dönmeden gidip şu son gelişmeleri takip edeyim."

Ona güvenle gülümsedikten sonra arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Odadan çıktıktan sonra asıl turnenin herkes için planlanandan çok daha iyi gitmesini diledim.

Duş alırken bugün kendime yeni bir telefon almam gerektiğini düşündüm. Banyodan çıktıktan sonra gözlerim şifonyerimin üzerindeki resimlere takıldı. Bir tanesine özellikle bakakalmıştım. Grace'le birlikte mezuniyetimde

çektirdiğimiz fotoğraftı. Bugün onunla konuşmalıydım. Ev telefonunu kullanarak onu aradım ve birlikte öğle yemeğine Laguna'da buluşmak üzere anlaştık.

Üzerime kot pantolonumu geçirip, Madonna tişörtümü de giydikten sonra siyah kazağımı da alıp uzun siyah çizmelerimi giydim ve mutfığa doğru ilerledim. Dışarıya bir göz attığımda River hariç herkesin derin bir sohbet içinde olduğunu gördüm. Öne doğru eğilmiş avuçlarıyla gözlerini ovalıyordu. Onun bu turneye zoraki katıldığını bilsem de, buna onay vermek onun için ve grup için belki de çok iyi bir seçim olmamıştı.

Ön kapıda bir kapı vurulma sesi duyulmasıyla birlikte içeri bir anda Caleb girince şaşkınlığımı gizleyemedim. "Hey, içeri gelsene."

İçeri girdi. "Merhaba, nasılsın?"

Hafifçe gülümsedim ama cevap vermedim. Kendimi nasıl hissettiğimi tam olarak bilmiyordum. Aklımda ona soracak milyonlarca sorum varmış gibi hissediyordum ama hiçbirini sormaya hazır değildim. Ben'le ilgili her şeyden haberdardı. Hayır, sadece haberdar olmakla kalmayıp ona *yardım* bile etmişti. Ona biraz dargındım, biraz da öfkeli ve sanırım o da bu hissettiklerimi anlıyordu.

Başını düşürüp benim dışımda her yeri inceledi. "Ben sadece şu güvenlik sisteminin elektrik devrelerinden birini kontrol edecektim. Hareket sensörü hassaslığını yitirmiş, bu yüzden yeni bir devre tahtasıyla değiştirmem gerekiyor."

"Ah, tabii," dedikten sonra omzumun üzerinden yolu göstererek, "aşağıya inen yolu biliyorsun," dedim.

"Çok uzun sürmez."

"Caleb, sorun değil."

"Hey Dahlia. Tüm olanlar için çok üzgünüm. Senin incinmeni asla istememiştim."

Cam kapılar aralanınca döndüm. River'ın gelişiyle Caleb şaşkınlıkla bakışlarını tavana dikti ama sonra hemen kendini topladı. "River, rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Seni aramaya çalıştım."

River bize doğru yaklaşıp tokalaşmak için elini uzattı. Caleb de aynı şekilde karşılık verince, River, "Hey, dostum, sorun değil. Ne var ne yok?" dedi.

"Alarm sisteminin neden sürekli hata verdiğini anladım sanırım. Devre tahtasını kontrol etmem gerekiyor. Sorun onda olabilir."

"Keyfine bak," dedi River bir yandan alt kattaki güvenlik merkezinin yerini başıyla işaret ederek. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben hallederim. Çok uzun sürmez," dedikten sonra Caleb merdivenlerden aşağıya indi.

River'a baktığımda stresli olduğu apaçık belliydi. "Her şey yolunda mı?"

Ellerini saçlarımda gezdirerek, "Evet, her şey yolunda," dedi.

Stresini birazcık olsun gidersin diye onu öpmek için kendimi zor tutuyordum, bu yüzden sadece ellerimle yüzünü tutup, "Hiç yolunda gözüküyor oysa," dedim.

"Duracağımız her mekân için hazırladığımız ihtiyaç listelerinin üzerinden geçiyoruz. Saçma sapan şeyler gerçekten de. İstersen bize katılabilirsin."

"Hımmm... Ben bu sıkıcı sohbetinizden almayayım ama yine de teşekkürler."

River kahkaha atarak, "Seni suçlamıyorum, keşke ben de almasam."

Başımı sallayarak, "Gideceğine emin misin?" diye sordum.

Kollarıyla her iki yanımı çerçeveleyerek beni duvara doğru yasladı. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirip başı-

nı boynuma dayadı. "Dışarıya gideceğime mi? Hayır."

Onu ittirerek, "Turneye gideceğine demek istemiştım."

"Şu anda gerçekten turneden bahsetmek istemiyorum," diyerek dilini dilime doladı ve bir anda ikimiz de biraz evvel konuştuklarımızı unuttuk.

Caleb boğazını temizleyip konuşmaya başladı. "Özür dilerim, bölüyorum."

İkimiz de aniden irkilip döndük. River hemen duruşunu düzelterip, "Sorun neymiş?" diye sordu.

"Tam da tahmin ettiğim gibi. Yeni bir devre tahtası sipariş etmem gerekiyor. Yarın mutlaka gelir," diyerek yanımızdan geçip kapıya doğru ilerledi.

River başını sallayarak, "Teşekkürler dostum," dedi.

"Sorun değil. Gelince seni ararım," diyerek kapıyı arkasından kapattı.

Her şeyin yolunda gitmesine sevinmişim ama Caleb'la bu kadar mesafeli olmamıza üzülmüştüm. River'a bugünkü planlarımı anlatmaya başladım. "Bugün hem kendime yeni bir telefon alacağım hem de Grace'le buluşacağım."

Dikkatle gözlerimin içine bakarak, "Sana eşlik etmemi ister misin?" diye sordu.

"Yok, böyle iyiyim, ayrıca tam da toplantının ortasındasın," dedim elimle dışarıyı göstererek.

Bahçedeki masanın etrafına toplananlara bir göz atıp, "Bunun hiçbir önemi yok. Eğer bana ihtiyacın olursa çıkarım," dedi.

Yüzünü avuçlarımın içine alıp gözlerinin içine bakarak, "Sanırım Grace'le yalnız başıma görüşmek istiyorum," dedim. Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra ona hatırlatma gereği duyarak, "Ama sana her zaman ihtiyacım var benim," dedim.

Öncelikli olarak Aestas'ta buluşmak üzere anlaşmıştık. Kapıda beni karşılayan garson kadın beni bir masaya götürdükten sonra suyum yudumlayarak heyecanla Grace'i beklemeye koyuldum. Restoran çok kalabalıktı ve etrafımdaki tüm insanlar hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı. Yeni telefonumu kurcalayarak River'ın zil sesi olarak eski zil sesini, *Sexy Back*'i ayarladıktan sonra ona hemen bir mesaj yazdım.

Dahlia: Belki bana beni ne kadar özlediğini söylemek istersin diye yeni telefonumu aldığımı sana hemen haber vermek istedim :)

River: Seni her zaman özlüyorum ve tam da şu anda ben de seni düşünüyordum.

Dahlia: Benimle ilgili ne düşünüyordun peki?

River: O kapıdan o çizmelerle çıkarken ki halini.

Dahlia: Sen bir toplantıdasın, benim çizmelerim nereden geldi ki aklına?

River: Çünkü kahretsin, o kadar sıkıldım ki... ama inan bana düşündüğüm şey sadece çizmelerin değil.

Tam River'a bu can sıkıntısında onu eğlendirmekten mutluluk duyacağımı yazıyordum ki omzumda bir el hissettim. "Dahlia, hayatım," dedi Grace yanımda dikilip. Telefonumu çantamın içine atıp onu karşılamak üzere ayağa kalktım.

Yüzünü incelediğimde yaşlanmış olduğunu gördüm, hatta yıpranmış gibiydi. Yüzündeki o doğal parıltı sanki kaybolmuştu. Her zaman düzgün taralı sarı saçları bugün darmadağınaktı. Mavi gözlerinde hiçbir canlılık yoktu ve gözaltlarında koyu renk halkalar vardı. Onu her gördü-

gümde hissettiğim o huzur artık yoktu. Ona sarıldığımda vücudu titriyordu.

Onu sınıksız tutarak sakinleştirip titremesini bastırmaya çalıştım. "Ah Grace," dedim kendini geri çekerken. "Hadi gel, oturup konuşalım," deyince sesinin titremesinden, bu olayların onu ne kadar yıpratmış olduğunu görebiliyordum.

Beyaz keten masa örtüsüyle örtülü masaya yerleşerek kumaş peçetelerimizi bacaklarımızın üzerine serdik. Soh-bete nereden başlayacağımı dahi bilmiyordum. Ancak Grace, her zamanki gibi ilk sözü aldı.

"Dahlia neler yapıyorsun?"

Omuzlarımı silkerek, "Gayet iyiyim," dedim.

"Beni aradığına sevindim."

"Daha önce arayamadım, özür dilerim ama biraz zaman ihtiyacım vardı."

Grace bir süre sessizce gözlerimin içine baktıktan sonra doğrudan konuya daldı. "Ben'in hâlâ yaşıyor olmasına sevindin mi?"

Şaşkınlıkla kekelemeye başladım. Bu soruyu ben bile kendime sormaya cesaret edememiştim şimdiye kadar. "Tanrım, elbette sevindim," dedim, çünkü bu bir gerçek-ti, tabii ki ölü olmayıp da hayatta olduğuna sevinmiştim. Kim sevinmezdi ki?

Peşine hemen bir sonraki sorusunu sorduğunda bütün sakinliğimi korumaya çalıştım. "Sana olanları söyleme biçimimiz mi seni üzdü? Bunun için üzgünüm. Bu şekilde öğrenmeni ben de istemezdim."

"Grace, Ben'in hayatta olduğunu bana bu şekilde söylediğiniz için üzgün değilim. Sizi anlıyorum, bunun daha kolay söylenebilecek bir yolu yok zaten."

"Peki, bu saldırı mı sarstı seni? İyi olduğuna o kadar şükrediyorum ki... ama şunu bilmeni isterim, Ben, senin

hayatının bu kadar tehlike altında olabileceğini hiç düşünmemişti."

"Hayır, beni üzen şey, bana saldıranın kim olduğunu hepinizin bildiği halde kimsenin bana bir şey söylememesi."

"Dahlia, bu senin iyiliğin içindi. Ben'in ölüm ânından karelerin gözlerinin önüne geleceği o anda yanında olmak istedim. Ben'in katilinin serbest bırakıldığı haberi yeteri kadar can sıkıcıydı, kaldı ki sana saldıran kişinin de aynı adam olduğunu öğrenmen seni kahrederdi. Bu yüzden bunu sana kendim söylemek istemişim."

"Grace, ben artık daha güçlüyüm. Ben artık geçmişine sadık kalmak isteyen, senin kolye hediye ettiğin, o tanıdığın kız değilim. Benden bir şeyler saklanmasından hoşlanmıyorum, biliyorum konunun benden saklanması senin kararın değildi. Ama dürüst olmak gerekirse bunların Ben'le hiçbir alakası yok."

"Senin için iyi olanı yaptığımı düşünmüştüm."

"Biliyorum. Ve artık sana bunun için kızgın değilim Grace."

"Peki, ama o zaman kafam karıştı. Ben'i neden affetmiyorsun? Onunla bir daha konuşmayı denesen?"

Tam cevap verecekken garson siparişleri almak üzere masamıza geldi. Ben bir adet ekstra *dirty martini* sipariş verdim, Grace de maden suyu. Garson ayrılır ayrılmaz sözüme kaldığım yerden devam ettim. "*Affetmek* kelimesinin her ikimiz için farklı anlamları var ve yapabilirsek de yapamasak da her birimiz birer seçim yaparız. Ben'i dinledim ama bana her şeyi açıklamaya başladığında öfkem gittikçe arttı. Ben sadece onunla tekrar konuşmanın bir şeyleri değiştireceğine inanmıyorum. Onunla tekrar konuşmak, geçirdiğim o zor günleri unutturamaz bana ya da onu affetmeme yardımcı olamaz. Bu hiç olmadığım halde Ben'in

bana yaşattıklarına rağmen kendimi iyi hissediyorum demek gibi bir şey olurdu ve ben kendimi hiç iyi hissedebilecek miyim onu dahi bilmiyorum.”

Bana doğru eğilerek elimi sımsıkı tuttu. “Bundan emin değilim Dahlia. Bence sakince oturup onu gerçekten dinlersen, o zaman belki neden burayı terk ettiğini anlayabilirsin. Seni korumak için terk etti burayı ve eğer bunu anlayışla karşılırsan onu affedebilirsin.”

“Üzgünüm ama herkesin beni sürekli korumak istemesi beni biraz bunalttı. Peki, ya bana bu kadar acı ve ıstırapı yaşatmak nasıl bir koruma yöntemi oluyor ki? Grace, benim kızgınlığımı Ben’in ölmediğini sonradan öğrenmem değil. Ben sadece olayın bizzat kendisini affedemiyorum... ölmüş numarası yapmasını.”

Grace beklediğimden de duygusal yaklaşıyordu bu olaya. “Dahlia, aranızda ördüğün bu duvarı yıkıp onu içeri almalısın. Onu affet. O senin için birçok şeyden vazgeçti! Sörf yapmaktan ve şimdi de hayatından.”

Bir an için Grace’in gözlerinin içine bakıp bu sohbetin nereye varacağını düşünürken garson içeceklerimizle birlikte masamıza geldi. Önümüzde ki menüye bile bakmadan her ikimiz de salata sipariş ettik. Bardağımdan kocaman bir yudum içtikten sonra bardağı masaya koyup kendimi onun hiç duymak istemeyeceği şeyi söylemek üzere hazırladım.

“Ben’in sebepleri, ne yaptığı ve neden yaptığı... bütün bunlar bir anda ölüp gitmesinin ne benim ne de diğer herkesin üzerinde yarattığı etkileri değiştirmiyor. Bu acıyı hep birlikte yaşadık ve hepimiz kendi çapımızda uzun süre yasını tuttuk. Ve bu onun seçimiydi; bizi terk etmek ve kendi bünyesinde delil saklamak onun seçimiydi. Bunu anlamıyor musun? O bir seçim yaptı. Bütün bunlara rağmen sen onu belki affedebilmişsindir, buna diyecek hiçbir

şeyim yok, ancak bu benim de onu affedeceğim anlamına gelmez.”

Ellerini ovuşturarak, “Anlıyorum tabii ki ama seçim yapmak her zaman o kadar kolay değildir Dahlia. Ben de acı çekti. Hatta hâlâ da çekiyor,” dedi.

Birdenbire sanki birkaç gündür yaşadığım o duygusal çalkantı hızla geri gelmişti. Bardağımı masaya koydum ve kendimi tutamayarak, “Tehlike, koruma ve yok olma... Grace, bu çılgınca bir şey, bütün bu olanlar çok çılgınca,” dedim.

Derken salatalarımız geldi ama ikimiz de çatallarımızı kenara ittik ve ne yemek yedik ne de konuştuk.

Hiç uyardıktan çatalını düşürüp bana odaklandı. “Dahlia, onu lütfen affedebilir misin? Benim için? Önünde tekrar inşa edeceği bir hayatı var ve seni gerçekten o hayatının içinde görmek istiyor.”

Öfkeden deliye dönmek üzereydim ve artık ona söylemeliydim. “Ona dönmeyeceğim. Bunu düşünmüş olamazsın.”

“Hayır, senden böyle bir şeyi asla isteyemem. Senin mutlu olduğunu biliyorum. Sadece onun söyleyeceklerini sonuna kadar dinle. Hayatına devam edebilmesi için ve geçirdiği bu üzücü birkaç seneyi artık geride bırakması için senin affına ihtiyacı var. Ayrıca Dahlia, her şeyden önce siz arkadaşınız. En azından bunu hâlâ koruyamaz mısınız?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Sadece onun ihtiyaçları mı? Peki, ya benim ihtiyaçlarım? Benim geçirdiğim süreç?”

Uzun süre gözlerimin içine baktıktan sonra ayağa kalkıp yamma geldi ve her iki elimi de tutarak yanıma çömeldi. Nihayet konuşmaya başlamıştı ama sesi sanki başkasına aitti. Kısık tonda ve acı çekiyor gibiydi. “Dahlia, ben seni kızım gibi görüyorum. Bunu biliyorsun. Ve işte bu yüzden

senin bir geri adım atıp yaptıklarına bir bakman gerektiğini düşünüyorum. Durumla yüzleşmelisin. Zor günler geçiren sadece sen değilsin, o da geçirdi. Bence onunla konuşmak öfkeni daha çabuk dindirecektir ve hatta belki de arkadaşlığını yeniden kurmanızı sağlayacaktır.”

Birden ayağa kalkıp peçetemi masaya fırlattım ve çantamı kaparak, “Grace, onu affetmeye hazır değilim. Aldığı kararlardan ötürü geçirdiğim o zor günlerimi bana asla geri veremez. Bu kadar öfkeli olmakta haklıyım ve bunu atlatabilecek miyim, hiç bilmiyorum!”

Benden son bir ricada bulunup, “Dahlia, ona en azından bir affetme borcun olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Ona hiçbir borcum yok benim.”

Böylece kendimi kaybetmeden önce restorandan ayrılmak zorunda kaldım. Sakince derin nefesler almaya çalıştım. Arabama vardığımda ön camda duran katlı not kâğıdım görünce çılgılık atmak istedim. Ben’in beni-unutma anlamı taşıyan kâğıdını hiç açmadan yırtıp yere fırlattım. Sonunda arabaya binerken bu son günlerde yaşadığım duygu seli ve sonrasındaki olaylar iyice kafamı karıştırıyordu. Ellerimi tavana koyup, kısa, kesik kesik nefesler alıp ciğerlerime tekrar hava doldurmaya çalıştım. Grace’in benden istediği şeyi düşündüm; onun için her ne kadar her şeyi yapmaya hazır olsam da, bunu yapamazdım. Olaylara onun her zaman baktığı gibi pembe renkli gözlüklerin ardından bakamazdım.

Açılmak

Ben'in Günlüğü

Annem öğle yemeği için Dahlia'yla buluşacaklarını söylediğinde bunun Dahlia'ya not bırakmam için iyi bir fırsat olacağını düşündüm. Ancak sonra annemi üzgün bir şekilde eve girerken gördüğümde bunun sebebinin bu not olup olmadığını çok merak etmiştim. Nottan bahsetmediğine göre ondan olmadığını tahmin edip buluşmaları tatsız geçti diye düşündüm. Annemin Dahlia'yla her zaman harika bir ilişkisi olmuştu ve şu anda da istediğim son şey benden dolayı bunun zarar görmesiydi.

Benim daha önce hiç öyle dostluklarım olmamıştı, ta ki New York'a gidene kadar. New York Üniversitesi'nin İngilizce Bölüm Başkanı'yla iyi bir dostluk kurduğumuz için kendimi şanslı hissediyorum. George kısa sürede beni kanatları altına almıştı ve bir anda dost olmuştuk. Bazen yüzmeden sonraları bir iki bira içemeye giderdik, genel olarak hayattan, spordan ve hatta boşanmasından bile konuşurduk. Ancak ben ona hiç burada ki yaşantımdan bahsetmezdim... Belki de bahsetmeliyim, şu anda çok işime yarayabilirdi.

Dahlia'nın teklifini kabul edip evimize geri dönmeye karar verdim. Annemin üzerindeki stresi almalıyım. Serena bana Dahlia'nın yazdığı, üzerinde, "Bu notu Ben'e ver. Ev artık onun," yazan notu verdiğinde çok şaşırdım. Dahlia'nın benim yazdığım nota cevap vermiş olacağını

düşünmüşken onun yerine onu hiç umursamayıp bunu göndermişti.

Tam da kendimi bir şişe Jack Daniels'a gömüp kaybolmamak için iyi bir sebep arıyorken eşyalarımızı evimize götürmeye karar verdim. Yani, artık benim evime.

Lanet olsun, ne yapacağım ben? Burada hiçbir hayatım kalmadı, ne işim var ne de kesinlikle sevgilim. Onu birçok kez aradım ama cevap vermiyor. Benimle bir daha konuşmayacağından endişe duymaya başladım artık. Kendimi ona duyurabileceğimi düşünmüştüm ama benimle konuşmamak konusunda kararlı görünüyor. Tek istediğim onunla yalnız kalıp kalan açıklamalarımı yapmak. Hayır, aslında onu tamamen geri istiyorum.

Şu anda Caleb da bana deli gibi öfkeli. Evimize geri döndüğümde... o eski anahtarlık hâlâ oradaydı. Onu asla kaldırmayacağını biliyordum. Onu duvardan kaldırdım ve ucundaki kapakçığı çektim. Veri çipi hâlâ oradaydı. O bilgilerin artık orada olmasını istemiyorum. Bu yüzden Caleb'ı arayıp çipi acentaya götürmesi için ona verdim. O da benim lanet olası bir şeyler sakladığımı hep tahmin ettiğini söyledi. Beni fena halde azarlayıp Dahlia'yı nasıl bir tehlikeye attığının farkında olup olmadığını sordu bana. Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar gerçekten farkında değildim. Bu bilgilerin orada olmasını Dahlia için istemiştım, ihtiyacı olursa diye. Ama ne için ihtiyacı olabilirdi ki? Bunu bile bilmiyordum artık.

Delilik

Sonbaharın en harika günlerinden biriydi. Hava ne çok sıcak ne de çok soğuktu ve esen rüzgâr beni yeteri kadar serinletmeye yetiyordu. Laguna Beach'ten Los Angeles'a kadar uzanan yol seyahatim boyunca arabamın camları hep açık seyrederken bir yandan Grace'le restoranda geçirdiğim o gergin tartışmamızın düşündüğüm kadar kötü geçmiş olmamasını umuyordum.

Arabadan inmeden önce bir saat boyunca otoparkta bekledim. Olayı yargılamamın o içtiğim bir bardak içkiden dolayı olmadığından emin olmam gerekiyordu. Ama düşündüğüm tek şey o geçirdiğimiz beş dakikaydı. Sadece beş dakika muhteşem bir ilişkiye çizik atmaya yetmişti.

Yol boyunca üst üste *Into the Nothing* şarkısını dinleyerek Grace'le olan sohbetimizi düşündüm. Onu çok seviyordum ve onu asla incitmek istemezdim, ancak benden istediği şeyi; Ben'in bana yaptıklarını affetmeyi... işte bunu kabul edemezdim.

Saat nihayet altıyı gösterdiğinde evin giriş kapısına vardım ama herkesin hâlâ orada olduğunu görünce şaşırdım. Arabadan River'ı aramaya çalıştım ama telefonu sesli mesaja düşüyordu. Kapıyı açar açmaz duyduğum şarkıyla birlikte müzik listesine Nix'in el attığını anında anladım, çünkü *Radioactive*, onun en sevdiği şarkıydı. Mutfaktaki izler, bir partinin kalıntılarını sergiliyordu: ocağın üstünde birbiri üstüne yığılmış pizza kutuları, masadaki cips poşet-

leri ve tezgâhın üzerine sıralanmış bira şişeleri. River, elleri yumruk halinde saçlarının arasında Ellie'yle birlikte mut-fak masasına oturmuş, birlikte önlerindeki bir kâğıt yığını-nı inceliyorlardı. Xander bahçede telefonla konuşuyordu, grubun diğer üyeleri de koltuğun üzerine yayılmışlardı.

"Selam," diye seslenerek kapıdan girdim ve anahtarla-rımı askıya astım.

River başını kaldırıp gülümseyerek sandalyesini geri itti. Ellie de bira şişesini masaya bırakıp bana doğru dön-dü. Döner dönmez takım elbisesinin ceketini çıkardığını fark ettim. Üzerinde göğüs çatalını gözler önüne seren de-rin dekolte bir bluz vardı. Ben bile bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ne güzel çizmeler öyle," dedi, içten bir tavırla. "*Gucci*'mi?"

Kısa ve kalın topuklu, uzun çizmelerime bakarak omuz-larımı silktim. Hangi marka olduklarını bilmiyordum ama Gucci olmadıklarından emindim. Onları yıllardır giyiyor-dum ve nereden aldığımı bile unutmuştum. "Tam olarak emin değilim ama teşekkür ederim."

"Benim de benzer bir çiftim var ama giymek istediğim-de onlara yakışacak kıyafeti bir türlü bulamıyorum."

Çantamı elimden bırakarak ona gülümsedim. "Gerçek-ten mi? Ben bunların üzerine her şeyi geçiriyorum."

Derken tam o sırada telefonu çaldı ve salona doğru uzaklaştı. "İzninle, bir dakika."

River başıyla onaylayarak ayağa kalktı ve gözlerini bana dikip bana doğru yaklaştı. "Özledim seni," dedi.

Grace'le yaşadığım o konuşmayı kafamdan silmeye ça-lışarak derin bir nefes alıp gülümsedim.

Önce tüm vücudumu tepeden tırnağa süzüp en son yü-züme baktıktan sonra ellerini belime dolayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı; bu da kendimi harika hissettirmiş-ti. "Uzun süredir yoktun. Her şey yolunda mıydı?"

Nefesindeki alkol kokusundan içki içtiğini anladım. "Evet, yolundaydı." Ellie'nin önünde Grace'le yaşadıklarını anlatmak istemiyordum şimdi.

Kendini geri çekerek kollarını bana doğru uzatıp ellerini kalçalarımın üzerine götürdü. "Emin misin? Hiç her şey yolunda gitmiş gibi görünmüyorsun."

Başımı sallayarak tezgâha doğru yaslandım.

"Bir şeyler ister misin? Bir sürü pizza var."

"Ben sadece bira alayım."

Benim için bir bardak kapıp içine buz doldurduktan sonra buzdolabını açıp bir şişe bira çıkardı. Şişenin kapağını açarak birayı önce bir yudum kendisi içti. İçerken boğazının hareketleriyle o soğuk sıvının boğazından aşağıya akışını izledim.

"Hey, o benim," diye takıldım.

Sırtarak elindeki birayı bardağa doldurup bana uzattı. "Ne yani, paylaşamaz mısın?"

Ben de ona gülümsedim ama ona cevap vermeye bile fırsat vermeden nefesini tenimde hissettim. Aralanmış dudaklarıyla boynumu öpüp diliyle beni baştan çıkarırken elimde ki bardağa daha sıkı tutunarak, "Bu kadar saattir çalışıyorsun. Daha bitmedi mi işin?" diye sordum.

Ellie onun adına cevap verdi. "Yani, biliyorsun onu..." deyip sanki kimi kastettiğini bilmiyormuşum gibi River'ı göstererek, "...yerinde tutmak çok zor. Onu yakalamışken de ondan azami fayda sağlamam lazım," dedi.

Nedense ses tonu beni çok rahatsız etmişti ama yine de ona *ne mutlu ki işinize yaramış* anlamında bir gülücük attım. Sonra da River'a dönüp, "Gerçekten çok yorgunum. Şu çizimleri çıkarıp biraz uzanacağım," dedim.

Yanağıma bir öpücük kondurup dilini kulağıma götürdükten sonra fısıldadı. "Beni bekle de o işi ben halledeyim, şu konuşmamızı toparladıktan sonra gelirim."

Ellie bir anda araya girerek, "River, henüz işimiz bitme-

di," dedi. Çalan müziğin sesinden bizi nasıl duyabildiğini ve hatta bizi neden dinlediğini merak etmiştim.

Ancak ortalarda dolanıp onunla tartışacak durumda değildim. River'ı bir kez daha öptükten sonra yatak odamıza doğru ilerledim.

Bir süre sonra ağzımdaki buz taneciklerini çiğneyip çeyiz sandığımın önündeki pencereden dışarıya boş boş Hollywood yazısına baktığım sırada River'ın elini bileğim-de hissettim. Diğer eliyle de saçlarımı yana yatırıyordu. Gözlerimi kapatıp ona sokuldum. Ellerini karnıma götürüp vücudunu vücuduma yapıştırdı. "Çizmelerden daha fazla şey çıkarmaya ne dersin?"

Kahkaha atarak, "Sen sarhoş musun?" diye sordum.

"Kim, ben mi? Bütün günü, gidilecek her mekândaki her sahnenin artılarını ve eksilerini konuşarak geçirmek zorunda kaldıktan sonra nasıl sarhoş olabilirim ki? Bu işlerle neden Xander kendi ilgilenemiyor, hâlâ anlamış değilim."

Kollarımı boynuna dolayıp başımı yana eğdim. "Çünkü bence bu konuyla ilgili Ellie senden yardım istedi de ondan."

Beni öyle bir hızla kendine doğru çekti ki o kaslı bedenini her yerimde hissedebiliyordum. "Ellie seni rahatsız etmiyor, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, pek değil. Ayrıca neden rahatsız olayım ki?"

Parmaklarını kot pantolonumun bel lastiğinin içinden hafifçe sokup dudaklarını boynumda yukarıdan aşağıya doğru kaydırды. "Bilmem, beni rahatsız ediyor da," diyerek kahkaha atmaya başlayınca ben de ona katıldım.

Diğer eliyle tişörtümü sıyrıp elini sutyenimin dantelinin içine soktu. Eli ufak göğsümü tam olarak kaplıyordu. Kulağımın içine mırıldanarak, "Şimdi bana Grace'le öğle yemeğinizden bahsetmek ister misin?" diye sordu.

"Sen sarhoşken istemiyorum," dedim dudaklarımı kolay bulması için başımla doğru açıyı sağlayarak.

"Ben sarhoş değilim, sadece iki şişe bira içtim, o kadar." River aralık dudaklarıyla boynumdan aşağıya öpücükler kondurarak inerken söylediklerine pek de kulak vermiyordum.

Nazikçe alt dudağımı ısırıp dudakları dudaklarıma kitlenince içimde hafif bir ürperti hissetim. Kollarımı boynuna doladıktan sonra arzuyla yanıp tutuşan gözlerinin içine baktım. "Daha sonra da konuşabiliriz sanırım," diye mırıldandıktan sonra elimi kot pantolonunun önünden içeri kaydırđım.

Beni yatağı atarken etrafta duyulan tek ses müzik setinden gelen ses ve onun kısık ama gayet net duyulabilir homurdanmalarıydı. Kendisi de yatağı gelip üzerime abanınca, sırtüstü olarak dirseklerimin üzerine doğru geriye kaydım. O da avuçlarının ve dizlerinin üzerinde kendini kaydırarak beni takip ediyordu. Ellerimi esnek sırtında gezdirirken her bir adalesini tek tek hissetmenin tadına varıyordum.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp birbirimizi öperek ânın içinde kaybolduk.

Aniden kapı aralandı. "Hey dostum, haydi Linda Lovelace gibi yapıp patlatalım"

İkimiz de başımızı çevirip Garrett'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştık. "Lanet olsun dostum, Dahlia'nın evde olduğunu bilmiyordum."

River'la birbirimize bakıp kahkahalara boğulurken Garrett da panikle odadan çıkarak kapıyı hafif aralık bırakıp, "Nix gitmeye hazırmuş. Daha ne kadar buradasınız?" diye sordu.

River yanıma yığılıp elini alnına koydu. "Bana beş dakika daha ver."

Yan tarafıma yuvarlanıp başımı elimle destekledim.
“Nereye gidiyorsunuz?”

“Gidiyoruz. Özür dilerim, dalgınlığıma gelmiş ve sana söylemeyi unutmuşum. Ellie grubu organizasyon ekibiyle tanıştıırıp kendi deyimiyle ‘onları havaya sokmak’ için onlara birkaç şarkı çalmamızı istiyor. Akşam hepimiz için Smittens’da bir buluşma ayarlamış. Sanırım hepimizi bir limuzinle aldırarak.”

“Tabii ki aldırır.”

“Demek seni rahatsız ediyor,” dedi tişörtümün örtmediğı göbeğimin açık noktasından öpmek için bana doğru uzanarak.

“Aslında görünen o ki o kocaman göğüsleri beni rahatsız ediyor.”

Kahkaha atarak bana baktı. “Göğüslerinin büyüklüğünü hiç fark etmemişim,” diyerek sutyenimi olduğu gibi görünecek şekilde tişörtümü sıyırdı.

Diliyle karnımın üzerinde gezinip göğüslerime doğru çıkınca sutyenimi kaldırarak, “Ben sadece seninkileri fark ediyorum,” dedi. Omzumu hafif dişledikten sonra dudaklarıyla göğüs uçlarıma yapıştı. Dilinin kıvraklığıyla beni yalayınca göğüs uçlarım anında sertleşti.

Çarşafıları avuçlarken başımı geriye doğru düşürerek, “Seni istiyorum,” dedim.

Ellerini tam kot pantolonumun düğmesine indirmişken kapı tıklama sesiyle irkildik. “Hadi ama Âşık Çocuk, İlham Perisi’ni de al ve gidelim,” diye seslendi Xander.

River iç çekerek alçak sesle, “Lanet olsun,” diye mırıldandıktan sonra, “bensiz gidin!” diye bağırdı.

“Böyle bir şey olmayacak. Şimdi içeri giriyorum ve sen de kurallara uyacaksın,” diye uyardı Xander kapının diğer tarafından ve kapıyı açar açmaz aceleyle üzerimdeki tişörtü indirdim.

River tekrar kolunu alnına koyduğunda ben de dirseklerimin üzerine kalkıp oturdum. Xander'a hiç dönüp bakmadan, "Gerçekten, Xander, senin benim kışımın dibinde dolanmaktan başka işin yok mu?" dedi.

Xander yatağa yaklaşp River'ın kolunu çekerek onu yatakta doğrulttu. Birbirlerine öylece bakarken Xander gözlerini kısarak, "Eğer bize katılmazsan kışında dolanmaktan daha fazla şeyler yapacağım. Senin bu saçmalıklardan bıktım. Şimdi hadi gidelim, limuzin bizi bekliyor," dedi. River'ın cevabını beklemeden arkasını dönüp kapıyı arkasından sert bir şekilde kapatarak odadan çıktı.

İçeri girdiğimizde Smitten's hıncahınç doluydu. *Done* şarkısının çaldığını duyunca başımı sahnede çalan gruba çevirdim. Onları daha önce hiç görmemiştim ama grubun tüm üyeleri hem şarkıyı söylüyor hem de dans ediyorlardı. Gelenleri gerçekten de coşturuyorlardı.

River parmaklarını parmaklarımin arasından geçirerek kalabalığın içine daldı. Bilardo salonuna doğru inen arka tarafta ki kemerli geçidin üzerine serilmiş plastik muşamba hemen dikkatimi çekti. River'ın omzuna dokunarak inşaat alanını işaret ettim. "Orada neler oluyor?"

Kıkırdarak bana, "Smitty eski bilardo salonunu yeniliyor. Sanırım orayı son model bir bilardo salonu haline getirecek," diye bilgi verdi.

Bara geldiğimizde iki şişe birayla bir buzlu bardak ısmarladı ikimize. Beklerken bara doğru yaslanıp sanki uzay boşluğuna bakar gibi daldı. Bu turnelerin onda ne kadar stres yarattığını görünce onun için iyice endişelenmeye başlamıştım. İçeceklerimiz geldiğinde biramı bardağa ko-

yup bana uzattıktan sonra kulağıma doğru eğilerek, "Evdeki durum için özür dilerim. Başladığım şeyi bitireceğime söz veriyorum," dedi.

Onunla bir yandan konuşurken bir yandan da parmaklarıyla Ramones tişörtünün üzerinde yazıların harflerinin üzerinden geçiyordum. "Sen kızı önce rahatsız et, sonra azdır, bir de üstüne öylece yarım bırakıp git."

Bell, "Dahlia! İşte oradasın," diye seslenerek arkamdan bana doğru yaklaşıyordu. Ona doğru döndüğümde doğum gününde ona aldığım üzerinde aşk sözlerinin bulunduğu fuları taktığını gördüm. Siyah kot pantolonuyla beyaz dantel bluzunu çok güzel tamamlamıştı. Gülümseyerek fularını çekiştirdim. "Selam Bell. Buluşman nasıl geçti?"

"Harikaydı ama şu iş beni mahvediyor. Xander başka işim olduğunu öğrendiğinden beri bu turneler için beni oradan oraya koşturuyor. Her iki işin altından kalkmaya çalışırken şu anda bir sevgiliye vakit harcayamıyorum bile."

"Onu gerçekten seviyorsan bu durumu ona söylemelisin. Eminim seni anlayacaktır."

River beni kendine doğru çekince Bell de bir anda arkamdaki kişinin kardeşi olduğunu fark etti. "Gözünle ilgili annemi Xander'la birlikte iyi idare ettiniz ama o her şeyi anlıyor, biliyorsun değil mi?"

Xander bize doğru yaklaşarak River'ın ona katılması için işaret etti.

İkimize birden, "Gidip bakayım ne istiyormuş," dedikten sonra beni öpüp yanımdan uzaklaştı. Çok hararetli bir tartışmaya benziyordu. Bell de bunu fark etmiş olacaktı ki alt dudağını ısırıp, "Bu ikisinin arasında neler oluyor böyle?" diye sordu.

"Sanırım River bu turnelerden dolayı çok stresli."

"Evet, sanırım öyle."

Xander, River'm yanından ayrıldıktan sonra River her zaman ki stresli görünümünü koruyup ellerini saçlarının arasında gezdirdikten sonra Xander'ı takip ederek Ellie'ye gözlerini dikmiş bakan bir sürü genç erkeğin bulunduğu masaya gitti. Ellie yine ceketini çıkarmıştı.

"Ellie'yle tanıştın mı?" diye sordu Bell.

"Evet, tanıştım. Çok... becerikli birine benziyor."

"Evet, 'becerikli' denilebilir."

Ona bakarak bir kahkaha attım ve birlikte bara doğru ilerledik. Bell, ikimize birer *shot* söyledi. Bardaklardan birini bana uzatırken, "Kendini bir şey sanan kadınlara gelsin, göğüsleri genç yaşta sarksın," dedi.

Gülmekten o kadar katılmışım ki *shot*ımı zor diktim kafama. Birer tane daha isteyince bu sefer bardağı ben kaldırıp, "Kendini bir şey sanan kadınların içini okuyabilen kadınlara gelsin," dedim.

Bell, kahkahasını kontrol altına almak için derin bir nefes alıp *shot*unu kafasına diktikten sonra, "Onu kafana takmuyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman iyi, çünkü kafana takmanı gerektiren bir durum yok. Benim kardeşim sana âşık."

Ona gülümseyerek, "Biliyorum," dedim.

"Kardeşimden konuşmuşken, doğum günü için aklımda bir şey var mı?"

Şaşkın bir şekilde ona bakarak, "Kahretsin, Bell, bu cumartesi değil mi? Hiçbir fikrim yok. Bütün bu olaylardan..." diye yarıda kestim ama her ne kadar bütün olanlardan herkesin benden önce haberi olmasına rağmen Ben'i biliyor muydu, bilmiyordum, "...dolayı o kadar yoğun-
dum ki, doğum gününü hiç düşünme fırsatım olmadı."

"Şanslısın, ben muhteşem bir parti organizatörüyümdür."

"Bir parti yapabilir miyiz, bilmiyorum, şu aralar turne-
lerle ilgili çok toplantıları oluyor..."

"Saçmalık, işte bu çılgınca bir parti düzenlemek için şa-
hane bir sebep. Hem River'ın doğum gününü kutlarsınız hem
de grubun çıkışını."

Sorgular biçimde ona baktım.

"Dahlia, ben her şeyi hallederim. Sen sadece cumartesi
günü onu birkaç saatliğine evden uzaklaştırsın yeter. Git onu
doğum günü için akşam yemeğine çıkar mesela."

Barı incelerken gözlerimi bir anda River'ın masasına
çevirdim. Ellie, River'a doğru uzanarak elindeki *shot* ona
uzatıyordu. Göğüslerinin olduğu gibi ortada olduğunu
görünce gözlerimi devirip, "Tamam Bell. Nasıl istersen.
Hadi gel, bu sefer ki turu ben ısmarlayacağım," dedim.

Üç *shot* ve iki biradan sonra artık hissizleşmiştim. Bell o
kadar sık konu değiştiriyordu ki onu yakalamakta zorlanı-
yordum. Doğum kontrol yöntemlerinden başlayıp doğum
kontrol haplarını her gün aynı saatte almayı nasıl da unut-
tuğunu ve geçen günkü Avery'deki alışveriş keyfini anla-
tıp şimdi de kalkmış parti için planlarından bahsediyordu
bana. Onu dinliyor gibi yapıp başımı evet anlamında sal-
layarak anlattıklarına odaklanmaya çalışıyordum, ancak
aklım sürekli Grace'teydi. Son konuşmamızı düşünmeden
edemiyordum.

Bir anda duyduğum tanıdık bir sesle tüm dikkatimi tek-
rar topladım. Sahneye doğru bakınca gözlerim onu he-
men yakaladı. River sahnede gayet rahat ve sakindi, sanki
kendi evinde gibiydi.

"Herkes merhaba," diyerek derin bir ses tonuyla her-
kesi selamladı. Onu öylece sahnede görünce benim oldu-
ğuna inanmakta zorlandım. Kendinden o kadar emin bir

duruşu vardı ki herkesin ilgisini üzerine çekmeyi başarıyordu. Boynuna astığı gitarıyla mikrofonun boyunu ayarladığı sırada yaptığı her ufak harekette hafif bronz kasları tişörtünün altından esneyip kasılıyordu.

Her nedense onu sahnede her gördüğümde nefesim ke-siliyordu. Pırıl pırıl bakışlarıyla, kocaman gülümsemesiyle gamzeleri hep ortadaydı. O kadar hazır ve kendinden emin duruyordu ki şarkı söyleme tutkusu daha net belli olamazdı. O sahnede-yken ait olduğu yerin orası olduğunu biliyordum. Bir an için işlerin hep bu kadar basit olmasını diledim onun için: Sadece şarkı sözü yazmak ve onları hayata geçirmek, turnelerden hiç konuşmamak ama yine de yükselere taşınmak. Ancak grup yükselişteydi ve River da diğer her şeyle birlikte şöhreti hak ediyordu. Ben de onun, bununla mutlu olabilmeyi öğrenmesini diliyordum.

"Bu akşam, sevgilim için yazdığım bir şarkımı sizlerle paylaşacağım," dedi gözlerini bana dikerek. Bakışlarından tüylerim diken diken olmuştu. Etrafındaki gitarını eline alarak, "Bir, ki, bir, ki, üç, dört," dedikten sonra şarkının giriş müziğini çalmaya başladılar.

Sen benim hayatta bir kez başıma gelenimdin.

Gözlerinin gözlerime değdiği o anda bunu anlamıştım.

Sen benim hayatta bir kez başıma gelenimdin.

Kulağına fısıldayıp kalbimin durduğu o anda bunu anlamıştım.

Sen benim hayatta bir kez başıma gelenimdin.

Yüzünün ruhumu okşadığı o anda bunu anlamıştım.

Sen benim hayatta bir kez başıma gelenimdim.

Dudaklarını öpüp bunu ruhumda hissettiğim o anda

bunu anlamıştım.

Sen benim hayatta bir kez başıma gelenimdim.

Peki, o zaman nereye kayboldun, nereye kayboldun?

Onu sahnede izlemenin vermiş olduğu heyecanla Grace'le ilgili endişelerim bir anda kayboldu. River'ın sözleri bizimle ilgili olan ve içinde bana ait duygular içeren bir şarkı söylemesi içimi huzurla doldurmuştu. O etkileyici sesi tüm dinleyenlerini ilgisini çekmeyi başarmıştı. Etraftaki çiftler birlikte dans ediyor, insanlar sağdan sola sallanarak sözlere eşlik ediyorlardı. Ancak River sanki orada baş başaymışız gibi şarkıyı doğrudan yüzüme bakarak söylüyordu, bu da beni heyecanlandırmıştı. Bir anda gitar çalmayı bırakıp gitarı serbest bıraktı. Mikrofonu her iki eliyle kavrayarak gözlerini kapadı. Bacaklarını omuz mesafesinde aralayarak tek bacağıyla ritme ayak uyduruyordu. Hiç şüphesiz ki bu müzik onundu. Şarkının bitmesiyle birlikte ileri geri adımlarla gitarında son notalarını çalıp öne doğru eğilerek kibar bir selam verdi.

Grup hiç zaman kaybetmeden bir sonraki şarkıya geçti ama River bu sefer bir bar taburesine oturdu. Siyah botlarını tabureye yaslayarak gitarını baldırının üzerinde dinlendirdi. Gülümseyerek yeni şarkıya giriş yaparak *Five* isimli şarkılarının melodisini çalmaya başladı. Yine tamamıyla büyülenmişim. Şarkı söylemeye başlayınca olduğu gibi şarkıya odaklanıp şarkıyla bütünleşiyordu. Nakaratlarda kızlardan bazıları çılgık atınca onları seksi gülümseyişleriyle ödüllendiriyordu. Onu öylece orada izlerken yataktaki hallerimiz geldi gözlerimin önüne. Çılgın düşüncelerle onu delicesine arzularken biraz yanaklarımın kızardığını hissettim. Tekrar gitarını elinden bırakıp ellerini havaya kaldırıncı tişörtünün altından parlayan alt karın kasları

gözler önüne serildi. "Haydi, herkes bana katılsın," diye mikrofona konuştuktan sonra tabii ki hepimiz ona eşlik ettik.

Beş sene, 260 hafta, 1.825gün, 2,3 milyon dakika.

İşte bu kadar zaman önce karşılaştık seninle.

Eğer bütün bunları tekrar yaparsam. Bana katılır mısın?

Eğer bütün bunları tekrar yaparsam. Benimle bu oyunu oynar mısın?

Hayatımda sahnenin altın aydınlatmalarıyla birlikte o pırıl pırıl parlayan gülümsemesinden daha seksi bir gülümseme görmemiştim. Bu ufak samimi mekânda River tam formundaydı. Çalman son notalarla birlikte kalabalık alkışlamaya başlayınca gürültü yavaşça içime işledi. "Bu akşamlık bu kadar. Bir daha ki sefere görüşmek dileğiyle," diyerek boynundaki gitarın kuşağını çıkardı. Seyirciler bir daha söylemesi için tezahürat ve alkış yapınca onlara el salladı. Bazı kızlar çeşitli önerilerde bulunurken bazılarıysa telefon numaralarını haykırıyorlardı yüksek seksle ama River hiçbirine aldırış etmiyor gibiydi. Wild Ones kısa bir konuşma yaptıktan sonra birer birer sahneden ayrıldılar.

River kalabalığın arasına karışıp gittikten sonra gözlerimi Bell'e çevirdim. Onun da ağzı kulaklarındaydı. Derken bir anda River'ı yakınımnda hissettim. "Hey, güzellik." O sıcak nefesi boynumdan aşağıya doğru iniyor tüylerimi diken diken ediyordu. Ona doğru eğilince o da tek kolunu etrafıma sardı.

Bell parmağını dudaklarının üzerine götürerek bana göz kırptı. "İkinizle de sonra görüşürüm. Reston'u sahneye çıkmadan önce yakalamam lazım."

River, "Reston mu? Reston da kim?" diye sorduktan sonra boynuma bir öpücük kondurdu.

"Hiç dinlemiyorsun beni, değil mi? O benim sevgilim, aynı zamanda da Scandalicious'ın davulcusu." River ona kafası karışmış bir ifadeyle bakınca Bell, "Yapma ama! Sahnede kiler onlar işte," dedi.

River sahneyi kontrol etmek için başını kaldırdı, ancak dudakları hâlâ dudaklarımdaydı. "Pardon Bell ama artık senin sevgililerine yetişemiyorum. Ama grup gerçekten burayı sallıyor."

"Bu çocuktan gerçekten hoşlanıyorum," dedikten sonra heyecanla sahneye doğru koştu.

"Bol şans," diye arkasından seslendikten sonra tamamen dönüp River'ı öpebilirdim artık.

"Sahne muhteşemdin," dedim parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip saçlarına asılarak.

Tekrar üzerime doğru eğilerek bedenimi tamamen kavradı; beni kendine doğru iyice yapıştırdı tüm benliğim şehvet dolu düşüncelerle dolup taşı. Gözleri neredeyse kapalıydı ve bakışlarında kendi duyduğum arzunun yansımaları görebiliyordum. Aramızdaki bu tutku birazdan patlamak üzereydi. "Muhteşem, evet," dedi ama sözleri nefes alış verişleriyle tıkanıyordu.

Ellerimi göğsünden aşağıya doğru kaydırarak belini kavradıktan sonra kot pantolonunun içine soktum. Onu kendime doğru çekerek dudaklarımı hafifçe boynunda gezdirdim. Kurduğumuz bu küçük ten temasımızdan bütün bedeni titremeye başladı.

Aramızdaki en ufak mesafeyi bile kapatarak ellerini sırtımda dolaştırdı. Dilini ağzımın içine sokarken nefes nefese kaldım. Ancak alt dudağımı ısırduğunda kendime engel olamayıp inlemeye başladım.

İşlerin daha da ileriye gitmesini engellemek amacıyla

kendimi geri çektim. "Beni eve götür ve buraya gelmeden önce yarım bıraktığın şeyi tamamla."

Etrafına bakındıktan sonra Ellie, Xander ve grubun diğer üyelerinin oturduğu masaya döndü. Hâlâ *shot*larını içip eğlenceli bir şekilde sohbet ediyorlardı.

"Ben taksi çağırayım."

Taksinin gelmesini sabırsızlıkla beklerken ona doğru sokulup, "Seni şimdi istiyorum, bir saat sonra değil," dedim.

Geri bir adım atıp seçeneklerini düşünmeye başladı. Onu izlerken dilimi alt dudağımda gezdirip ellerimi vücudumda gezdirdim. "Siktir," diye söylendi dişlerini sıkarak. Dilini dudağında gezdirirken o kadar seksi görünüyordu ki beni tuvalette bile becermesini isteyebilirdim.

Sol tarafa dönüp beni kalabalığın içine sokarken kimse- nin bizi görmemiş olduğunu umuyordum. Birlikte ilerlerken kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Beni götürdüğü yeri işaret ederek kulağıma doğru eğilip fısıldadı. "Şu an o kadar sertim ki."

Beynim bu gecenin içkilerden fazlasıyla bulanmıştı ama konu sevişme olunca bilincim tamamen açıldı. Ne istediğimi biliyordum; eminim o da benimle aynı şeyleri istiyordu.

Üzerinde BİLARDO SALONU yazan, üstü örtülü kemerli geçidin oraya vardığımızda River önce etrafına bir bakınıp plastik muşambayı kaldırdı ve beni altından geçirdikten sonra kendisi de çabucak geçti.

Öbür tarafa geçer geçmez el ele tutuşup koridor boyunca ilerledik. İçerisi zifiri karanlıktı. Yolumuzu bulmamız için cep telefonunu ışığını yakması gerekti. Salona girip etrafa bakındığımda içeride gördüğüm tek eşya üstü beyaz bir çarşafı örtülü olan bilaro masasıydı. Telefonunu masaya koyup beni çabucak masanın üzerine oturttu.

"Emin misin?" diye sordu kısık gözlerle bana bakarak.

İçimi delip geçen o bakışlarına karşılık kesik kesik nefes

alıp vererek dudaklarının kenarını öpmek için ona doğru uzandığımda, "Kesinlikle," diye mırıldandım.

Hafifçe inleyerek bacaklarımın arasına girip kendini bana doğru ittirince bedenim titremeye başladı. Nefes alış verişlerim hızlanmış, nabzım yükselmişti. Tek eliyle yüzümü kavrarken diğer eliyle dudak hatlarımın üzerinde geziniyordu. Daha fazla beklemeden kollarımı boynuna dolayınca dudaklarımız şehvetle birbirine karıştı ve boğazımdan hafif bir inleme sesi yükseldi. Sahnede çalan *Feel This Moment* isimli şarkıyı duyabiliyordum ve çalan bu şarkının içinde kendimi kaybettim.

Sanki bu duyguyu ilk kez yaşıyordum. Kulağına o kadar yüksek sesle inledim ki beni çok net duyabildi. Dudaklarımı tekrar dudaklarına yapıştırdığımda bu sefer daha da sert, daha da hızlı öpüşerek birbirimizin içinde tükeniyorduk. Beni baştan çıkarırken onu yerde mi, bılardo masasında mı, yoksa duvara karşı mı becerecektim, hiçbiri umurumda değildi. Gözlerimi sımsıkı kapadım, sadece tenimin üzerindeki tenini hissetmek istiyordum. Tımağlarımı geçirmemek için kendimi zor tutuyordum; onu o kadar istiyordum ki.

Gözlerimi açıp birbirimize baktıktan sonra ayağa kalktık, birlikte döndükten sonra River kendini bılardo masasına yasladı. Kot pantolonunun düğmesini açmak ve fermuarını indirmek üzere elimi göğsünden aşağıya doğru kaydırınca gözleri gözlerime kitlendi. Pantolonunu ve boxerını çıkarıp elimle aletini okşadığımda benim için ne kadar hazır olduğunu görebiliyordum. Onu hafifçe geriye doğru ittirip dizlerim üzerine çökünce göğüs kafesi hızla alçalıp yükselmeye başladı.

Önce yavaş hareketlerle onu emmeye başlamadan önce dilimi aletinin ucunda kıvırdım. Onu tadar tatmaz onun için ne kadar azgın olduğumu fark ettim. Onun tamamen

ağzımın içine almak için harekete geçtim. Onu ağzımın içine tamamen alınca inleyerek elleriyle başımı tutmak istedi ama yol gösterilmeye ihtiyacım yoktu. Ona bunu yaşatmak istiyordum. Bütün gün yüzünden eksilmeyen o stresli ifadeyi yok etmek istiyordum. Her hareketimle onu alabildiğimce derinlerime çekmek istiyordum ve o da her seferinde daha da yüksek sesle inleyerek boğazımın derinlerine ittirdi kendini. Ağzımla onu bir yandan emiyor, bir yandan da parmaklarımla onu okşuyordum. Dudaklarım ise her yerinde dolanıyordu ve bundan hoşlandığını çok iyi biliyordum. "Ah, siktir. Aynen öyle. Aynen öyle," diye mırıldanırken ses tonunda ki o zevk ifadesi beni çıldırtmaya yetiyordu. Dilimle tekrardan aletin başına dokunduğumda kasları titremeye başladı. Dilimle etrafındaki ıslaklığın üzerinde gezinince tüyleri ürperdi ve ellerini koltukaltıma götürüp beni yukarı kaldırdı.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı kendi tadına bakmak isteyebileceğini düşündüm. Birbirimize bir türlü doyamadan tekrar öpüşmeye başladık. Derken beni kucaklayıp bیلardo masasına oturttu. Soluk soluğa eğilerek önce çizmelerimden birinin sonra diğerinin fermuarını indirerek beni beklenti içinde nefes nefese bıraktı.

"Bütün gün bu çizmeleri üzerinden çıkaracağım ânu bekledim," dedi bir yandan çizmemi yere fırlatarak.

Zifiri karanlık odada aydınlatan tek şey zaman zaman telefonun yanan ışığıydı. Ona gülümsedim ve yüzünde oluşan o ifadeye bayılıyordum. Beni ayağa kaldırıp pantolonumu ve külotumu çabucak indirdikten sonra tekrar masaya oturttu.

"Tanrım, seni ne kadar çok istiyorum, biliyor musun?" dedim ona.

Sırıtarak, "Henüz değil," dedikten sonra aşağıya çömelip bacaklarını daha da araladı. Önce parmaklarıyla kadın-

lığımın üzerinde dolaştıktan sonra aynı şeyi diliyle devam ettirdi. Gün boyunca onu deliler gibi arzulamıştım, şimdi ise en ufak bir dokunuşuyla içimdeki o kıpırtıyı hissedebiliyordum. Dilini içime sokup çıkarırken başımı arkaya atıp daha fazlası için yalvardım. Dilini derinlerime soktuğunda vücudum titremeye başladı. Salon gözümün önünde belirsizleşirken River'in adını haykırıp hayatımın en güzel anını yaşarken nerede olduğumun bilincini de kaybetmiştim. Tanrı'ya şükürler olsun ki çalan grubun basgitarının sesi, çıkardığımız sesleri bastırıyordu.

Tekrar ayağa kalktığı anda sevdiğim adamın görüntüsüyle birlikte önümdeki görüntü de netleşti. Kendimi arkaya doğru eğince o da masaya çıktı. Bu sefer öpüşürken ben kendi tadımı alıyordum dudaklarından. Beni öperken bir yandan da gülümsüyordu ve biliyordum ki o da benimle aynı şeyleri hissediyordu. Onu içime almak için daha fazla bekleyecek sabrım kalmadığından parmaklarımı etrafına dolayıp onu kendime doğru çektim. Kendini içime gömerken inlemeye başlayınca ben de kalçalarımı kaldırarak ona ayak uydurmaya çalıştım.

İkimizde bir bütün olmanın verdiği hazla çabuk ama ritmik bir hızla uyum içinde hareket ediyorduk. Her çarpışmamızda River hızını daha da artırıyordu ve yavaş yavaş kaslarımın tekrar kasılmaya başladığını hissettim. Boynunu önce yukarı doğru sonra aşağıya doğru öpmeye başladım. Sonra da kendi sırası gelince sırasıyla dudağımy, yanağımy ve kulağımy ısırdı.

Gözlerini kapatarak kendini hafifçe geri çekince yakın olduğunu anladım. Kendimi daha fazla tutamayacağımı anlayınca kulağına doğru fısıldayarak, "Benimle birlikte gel," dedim. İçimde oluşan o zevk dalgasıyla birlikte River, sesimi haykırarak kendini son bir kez daha içime gömüp o da kontrolünü kaybetti.

Yan tarafıma yığılıp beni kendine doğru çekti. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Birkaç dakika boyunca öylece sessiz bir şekilde daha önce hiç hissetmediğimiz bir umutsuzluk duygusuyla birbirimize asılı vaziyette kaldık ve bu da beni korkutmuştu. Bu son olaylar her ikimizde de kabullenmeye cesaret edemediğimiz bazı kayıplara mı sebep olmuştu? Burada bu karanlık salonda öylece uzanmış onun paramparça nefesini hissederken şu son günlerde aramızda ki yoğun cinsel çekimi düşünmekten kendimi alamadım. Birbirimize karşı duyduğumuz bu saldırgan açlık, aramızda ki duvarı bir tür yıkma çabası mıydı?

Aşk Her Daim Aynı

Ben'in Günlüğü

Sevgilimi geri kazanmak için elimden geleni yapıyorum. Annemim çatı katında ki kutuları, benim ve Dahl'ın evine taşıdım. Dün de onları yerleştirmeye başladım. Ancak çöpün içinde Dahlia'yla benim paramparça olmuş fotoğraflarımızı görünce her şeyi olduğu gibi bıraktım. Koşuya çıkıp üzerine biraz da antrenman yapmamın beni fazlasıyla yoracağını düşünmüştüm. Ancak gecenin bir yarısı onunla ilgili bir rüya gördüğüm sırada taş gibi aletimle uyanınca antrenmanın iyi bir seçim olmadığını anladım.

Gördüğüm rüya çok gerçektir ve onunla yaşadığım hiçbir anıma benzemiyordu. Sonunda kendi aletimi elime alıp işimi kendi kendime halletmek için ve gördüğüm rüyayı tamamlamak için bu sabah duşa girmek zorunda kaldım.

Geri döndüğümünden beri Dahl'ı yalnız yakalamak için elimden geleni yapıyorum. Onu deniz kenarında gördüğümde ona hiç şans tanımadım. Ona karşı dürüst olup her şeyi anlatmak istemiştım. Beni anladığı için bana geri dönmesini istemiştım. Ama lanet olsun ki işler öyle yürümedi. O günden beri onu birçok kez arayıp telefonuna onunla buluşmak istediğimi belirten ve onu ne kadar sevdiğimi söyleyen mesajlar bıraktım. Uzun uzun da yazmadım, sadece kendimi net ifade edebileceğim şekilde kısa ve basit mesajlar yazdım ama bana geri dönmedi. Hatta daha da ileri gidip arabasına bir not daha bıraktım. Ne kadar da

boktan bir durum. Bunu yapabilmek için onu takip etmem gerekti ve bu bile hiçbir işe yaramadı. Demek onunla bir daha ki karşılaşmamızda onu yalnız yakalayıp hiçbir sözü-mü esirgememeliyim. Bir zamanlar aramızda olup biten-leri... paylaştığımız aşkı, seksi ona hatırlatmam gerekiyor. Çünkü eğer bunu başarabilirsem her şeyi tekrar hatırlayıp mutlaka bana dönecektir. Etrafında ki koruma kalkanını kaldırıp ona dokunmama izin vermesi gerekiyor. Ben sa-dece onu geri istiyorum.

Caleb'la yarın akşam içmeye gitmek için anlaştık. Çok ihtiyacım varmış gibi ondan beni gelip almasını istedim ama yarına kendi arabamı almış olacağımdan bir daha bu saçmalığa gerek kalmayacak. Serena süresiz olarak Trent'in arabasına el koydu. Hazır olduğunda ona arabasını tekrar vereceğim ve ben de kendime yeni bir tane alacağım, an-cak şu sıralarda araba kullanmaması hepimiz için daha hayırlı olacak. Bu aralar çok iyi durumda değil ve araba kullanmasına da hiç gerek yok. O buralarda olduğu sürece onunla bol bol vakit geçirmeye çalıştım ama çok bir şey ifade etmedi. Hafta sonu birlikte sörf yapmayı teklif ettim ama onu da istemedi. Birkaç gece babasında kalacakmış.

Biraz kendimi dışarı atmalıyım. Yoksa delireceğim. Bir ara Kimberley'i aramak aklıma geldi ama onu incitmek is-temedim. Yakında ona her şeyi itiraf edip olanları anlat-malıyım ama şu anda bununla yüzleşmeye hazır değilim.

Asla Asla Deme

Burada öylece durup belimdeki kuşağı bağlarken geçirdiğim şu son günlerin ne kadar da birbirinin aynısı olduğunu düşündüm ama yine de temelde bir şeyler değişmişti. River her gün Ellie'yle buluşuyordu, ben de kendimi işime vermiştim ama bana gelen birçok işi başkalarına paslamıştım. Yeni çıkacak albümleri fotoğraflamayı ve onlara bir tarz yaratmayı şu sıralar hiç istemiyordum. River'm her eve gelişinde stres seviyesi aynıydı. Son zamanlarda çok önemli şeyler konuşmuyorduk. Onun yerine zamanımızın çoğunu masa oyunları oynayarak ya da yatakta geçiriyorduk.

Ona Grace'le konuştuklarımızı anlatmadım. Bana her gün ulaşmaya çalışıyordu ama hem onun hem de Serena'nın çağrılarına hiç cevap vermiyordum. Ben de sürekli beni arayıp ona geri dönüş yapmamamı istediğini ve benimle buluşmak istediğini belirten kısa mesajlar bırakıp ona bir şans daha vermem için bana yalvanyordu. Artık beşinci mesajdan sonra dinlemeyi bırakıp geleni silmeye başladım. Dün River'ın sürpriz yaş günü partisi için alışveriş yapmak üzere Aerie'yle Laguna'da buluştuğumuzda arabamda yine bir not buldum. İnsanlardan kaçmanın ve River'a her şeyi söylememenin stresi beni artık gerçekten yormaya başlamıştı, bu yüzden River'ın hediyesini Bell'in yardımıyla seçmeye hiç hayır diyememişim.

Aynada ki yansımama baktığımda her şeyin yerli yerin-

de olduğunu gördüm. Hediyesi için biraz heyecanlıydım; daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bell, fikri ortaya attıktan sonra her şeyi bir araya getirme konusunda da bana çok yardımda bulundu. Bana striptiz yapmanın en önemli ayrıntısının öncelikle üzerinden çıkaracağın en son parçayı seçmek olduğunu söyledi. Böylece o önemli parçayı seçtikten sonra kendime çok seksi siyah bir sutyen, ona uyacak bir tanga ve diz üstü çoraplarla jartiyer seçtim. Bell, kendiliğinden bacağa yapışan çoraplardan almamı önermişti ama Vegas'taki ikinci karşılaşmamızda jartiyer giydiğimde River'ın bundan ne kadar hoşlandığı aklıma geldi. Üzerime geçireceğim kıyafeti seçmek çok kolay oldu: kısa tülden bir elbise ve bilekten bağcıklı stilettolar. Tanrım, umarım onlarla düşmeyecektim.

Cesaretimi toparlayarak sabahlığımı üzerime geçirdikten sonra River dışında kafamı kurcalayan tüm düşünceleri uzaklaştırıp derin bir nefes aldım. Bunu başarabilirdim. Ona hayatı boyunca unutamayacağı bir hediye vermek istiyordum ve dansımı bitirsem de bitirmesem de bunu unutamayacağından emindim.

Yatak odamıza girdiğinde ona doğru dönerek gülümse dim. Akşam yemeği için giyinmiş, hazırды. Oyun başlasın. Tepeye kadar düğmeli gri gömleği ve siyah kot pantolonuyla inanılmaz ateşli görünüyordu.

Gülmemek için kendimi zor tutarak, "Bunları giymeyeceksin, değil mi?" diye sordum.

Başını öne eğip kıyafetini inceleyerek, "Kıyafetimde ne var ki? Sanırım bir restoran için uygun," dedi.

"Ah, tabii. Swoonworthy's için bence uygun," dedim ve sabahlığımın kuşağını çözerek ona biraz içimdekiyle ilgili ipucu vermek için önümü hafif aralayıp sonra tekrar bağladım. "Ancak henüz oraya gitmiyoruz," diye şakalaştım.

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Ona odamızın köşesinde,

pencerenin yanında ki sandalyeye oturması için işaret ettim. River oturur oturmaz da gün içinde etrafa serpiştirdiğim mumları yaktım.

Odanın içinde dolanıp bir yandan hazırlıkları yaparken üzerimdeki sabahlığı yere bırakıp onun önünde dikildim. Arkasına geçerek bilinçli bir şekilde ona doğru yaklaştım ama ona dokunmadım ve sadece penceredeki gölgelikleri aşağıya indirdim. Beni kendine doğru çekmeye çalıştı, ancak elimi çekti. Bana karşı gelince dönüp, "Şşşşt... konuşmak yok," diye onu uyardıktan sonra parmağımı hayır anlamında sallayarak, "ve dokunmak yok. Burada benim kurallarım geçerli," dedim. Aslında sabahlığının önünü açtığım an onun yüzünde ki ifadeyi gördüğümde o dokunmazlık kuralını kaldırmak istemiştin ama yine de kurala sadık kaldım.

Oturduğu yerde sırtarak kollarını önünde birleştirdi ve bacaklarını aralayıp öne doğru açtı.

Önceden hazırlığını yapıp ayarladığım *For Your Entertainment* şarkısını başlattığımda yüzündeki o hoşnut ifadeyi görünce bir kez daha en doğru şarkıyı seçtiğimi anladım.

Şarkının şehvet dolu ritimleriyle dans ederken şarkı aynı zamanda bana yol gösterici de oluyordu. Kendimi daha rahat hissedip şarkının temposuna ayak uydurmaya başlayınca kasılarak yanına yaklaştım ve sandalyesinin etrafında dolanmaya başladım. Arkasına geçip kollarımı etrafına dolayıp ellerimi göğsüne götürdükten sonra parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Kollarını çözüp elimi tutmaya çalıştı ama parmağımı sallayıp *olmaz* işareti yaptım. Odanın içinde dans ederken onu izledim. Gözlerini benden alamıyordu. Her hareketimi inceliyordu ve eminim beni oracıkta yalayıp yutmak istiyordu. Yüzündeki gülümseme kaybolmuş yerine şehvet dolu bir ifade gelmişti. Oturduğu

yerde kımıldayıp bacaklarını kendine doğru çekerken en ufak hareketini bile fark ediyordum.

Odanın ortasına giderek ona arkamı döndüm. Omzumun üzerinden ona bir bakış atınca göz göze geldik. Elbiseimin fermuarını indirirken ona şov yapıp, öne doğru eğilerek çıkardım üzerimden. Bunu gerçekten başarıyordum; bir striptiz şovunu. İkinci şarkı olan *Little Bad Girl* başladığında tüm yasaklamalarımı unutup kendimi kaybettim.

Gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadan bir anda önüne atlayıp tek ayağımı dizinin üzerine dayadım. Bacaklarını daha da aralayarak sandalyesine iyice yayıldı ve ağzı açık bir şekilde nefesi alış verişi hızlandı. Ayakkabılarımın bağcıklarını çözmesi konusunda ona işaret edince bana dokunmasına izin vermeye başlamamla birlikte bundan tam fayda sağlamaya kalktı. Diz kapağımın arkasına ulaşarak parmaklarını baldırımdan ayağıma kadar üzerimde gezdirdi. Bağcıklarını açarken eğilip ayak bileklerime birer öpücük kondurdu ve ayakkabım yere düştü. Diğer ayağımı dizine dayadığımda ayağımı kendine doğru çekerek beni kendine daha da yaklaştırdı. Gözlerimin içine bakarak dudağını ısırды. Ayakkabıma bakmadan bağcığını açıp ayakkabıyı omzunun üzerinden arkaya fırlattı.

Ayakkabılarımı çıkarır çıkarmaz kurallarımız geri geldi. Onu azdırmak isteğiyle ayak parmaklarımı bacaklarının arasında bırakıp çorabımı yavaşça aşağıya doğru sıyırdım. Sonra çorabı boynuna dolayınca birden bacağımı kaptı. Bir adım geri atıp başımı sallayarak parmağımı hayır anlamında ileri geri sallayınca hafifçe inledi, ben de ona gülümsedim.

"Tabii, senin kuralların. Onlardan biraz dertliyim," dedi sandalyesine geri yaslanıp kısık bir ses tonuyla. Onu sessiz olması için uyardıktan sonra dayanamayıp ona gülümse-dim. Bu hediyeyi vermekle çok doğru bir karar vermiştim.

Onu daha da azdırmak için çeyiz sandığıma gidip bir ayağımı üzerine dayadım. Diğer çorabımı bacağımdan sıyırırken ayak parmaklarım *point* pozisyonundaydı. Alçak sesle kendi kendine söylenirken ona kocaman gülümse dim.

Şovum neredeyse bitiyordu ve tepkileri umduğumdan da iyiydi. O yeşil gözleri beni büyülüyordu. Gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm, yeşilin en güzel tonundaydı gözleri. Sutyenimin kopçasını açarak sırasıyla önce tek askısını sonra diğerini omuzlarımdan düşürdüm. Sutyenimi tamamen çıkarıp kollarımı başımın üzerine götürdüm ve askılarından tutup sutyenimi yere fırlattım. Kollarımla ve ellerimle göğüslerimi kapatarak yavaşça arkamı döndüm. Dudaklarını aralayıp başım arkaya düşürdü. Vücudumu açıkta bırakacak şekilde ellerimi serbest bırakınca daha yüksek sesle söylendi.

Saldalyenin kenarlarına tutunup ara ara parmaklarıyla ritim tutarken belli ki kurallarım onu zorluyordu. Beden dilinden ve delici bakışlarından bunu anlayabiliyordum. Hoplayıp zıplayarak yanına gittim ve ellerimle dizlerini iyice açıp üzerimdeki son katı çıkarmaya hazırlandım. Başparmaklarımı, kalçamı çevreleyen lastiğin içine sokup tangamı yavaş yavaş indirmeye başladım. Baldırlarıma doğru indirdiğimde dizlerinin üzerine oturup tamamen aşağıya kaydurdım. Ayak bileklerimin üzerine düşünce tangamı yerden alıp koklamak için burnuna götürdü. Dansımı bitirmek üzere ayağa kalkıp bir adım geri attım ama ayağa kalkıp beni yakaladı. Dudakları dudaklarımın üzerinde, "Kahretsin, bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli dansı. Şu an sana neler yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin. Kurallarını takip etmekten bıktım," diye homurdandıktan sonra dudaklarına yapışıp beni şehvetle öptü.

Kendimi geri çekerek ona gülümseyip üzerimde kalan

son parça olan, belimde ki krmızı kurdelayı işaret ederek, "İyi ki doğdun, River. şimdi hediyeni açabilirsin," dedim.

River bir yandan pantolonunun fermuarını geri çekerken bir yandan da bu tül elbiseyi akşam yemeğine giymemin ne kadar parlak bir fikir olacağı konusunda benimle şakalaşıyordu. Ancak oktan Aerie'nin bana semem konusunda yardım ettiği kıyafeti giymeye başlamıştım: Kısa straplez gümüş boncuklu bir elbise ve onunla uyumlu bağcıklı sandaletler. River aynı zamanda akşam yemeğini evde yememizi önermişti ama doğum gүнүнü dışarıda kutlamak istediğimi söyledim. Bell ve Charlotte'un rahat rahat parti ortamını hazırlamaları için onu evden ıkarmalıydım.

Sessiz geçen akşam yemeğimiz evde ki tım kaos ortamından uzaklaştırmıştı bizi. Oturup sadece konuşabilmek çok iyi gelmişti. Sonunda ona Grace'le yaşadığımız tartışmadan bahsettim. Beni dinledi ama onu yargılamaktan kaçındı. Yaklaşan turnelerle ilgili grubun yaptığı rezervasyonlardan ve kabaca bunun için yollara dışmek konusunda ki ilgisizliğinden konuştuk, ancak ikimiz de biliyorduk ki bunun için gerçek bir çözüm yolu yoktu. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak çok anlamsızdı, çünkü sonuçta River ne kardeşini ne de grubun diğer üyelerini yüzüstü bırakmak istemiyordu.

Biraz da Tyler Records'dan konuştuk. Jack yakın zamanda bira ufak çaplı firmayı kendi bünyesine almıştı ve onları işletecek birilerini arıyordu. River'ın söylediğine göre, Jack, River'a bu işi yapabilecek birilerini tanıyıp tanımadığını sormuş, River da beni önermişti. Aslında Jack bu firmalardan birinin başına bir süreliğine River'ın geçmesini istiyordu.

Şoke olmuşum. "Bir yapım şirketi işletmem ki ben! Ayrıca şu anki yaptığım işi bile tam anlamıyla geliştiremedim ki."

Elimi tutarak, "Ben sana yardım ederim. Henüz ün yapmamış birilerini bulup onların hayallerini gerçeğe dönüştürebiliriz," dedi.

Başımı hayır anlamında sallayarak, "Şu anda yeni bir işe başlamanın zamanı değil River. Sen bu turneleri atlattıktan sonra yeni neler yapabilirsiniz konuşuruz," dedim.

River da başıyla onaylayıp gözlerini gözlerime kilitleyerek, "Evet, biliyorum haklısın. Sadece ileride böyle bir şey yapmak hiç de fena olmaz," dedi.

Yemeklerimiz gelir gelmez bu ağır sohbetimizi bir kenara atıp birbirimizin varlığının tadına vardık. Elini bacağıma götürdüğünde, ayakkabımın tekini fırlatıp ayak parmaklarımı iç bacaklarında gezdirdim. Restorandan ayrılırken artık ikimiz de bir an evvel eve gitmek istiyorduk. Ancak ne yazık ki, uzun bir süreliğine yalnız kalamayacaktık.

Bu romantik akşam yemeğimizden sonra evimizin girişine vardık. River arabayı garaja park ettikten sonra mutfaka giden basamakları çıkmaya başladık. Üzerimde dolaşan ellerini uzaklaştırmam gerekiyordu. Çok sevişme havasına girmesini istemiyordum, çünkü birazdan kapıyı açtığımızda bizi bir dolu insan karşılayacaktı. Hepsi de arabalarını River'ın annesinin otoparkına bırakmıştı. Charlotte, Bell'e tüm parti hazırlıkları için yardım etmişti, ancak ayak altında dolanıp oğlunun alanını işgal etmek istememişti. Bunu duyduğumda çok gülmüştüm, çünkü her üç çocuğu da onun yanlarında olmasından hoşnutlardı ve dürüst olmak gerekirse, ben de aynı duyguları paylaşıyordum.

Kapıyı ilk açan olarak mutfaka girdim. River elleri kalçamda arkamdan geliyordu. Tam boynumu öpecekken birden herkes, "Sürpriz!" diye haykırdı. Yüzündeki şoktan

da anlaşılabacağı gibi gerçekten de ona sürpriz olmuştu, bu da beni heyecanlandırmaya yetmişti.

Hemen makinemi kapıp fotoğraf çekmeye başladım. Herkesle merhabalaştıktan sonra Bell bize içkilerimizi getirdi. Çıplak astarlı kırmızı dantel elbisesinin içinde inanılmaz seksi görünüyordu. Derin dekolteli V yakası ve belinde ki kırmızı deri kemeriyle daha önce gördüğüm hiçbir elbiseye benzemiyordu ve topuklarında on santimin üzerindeydi. Dümdüz ve her zamankinden daha bakır tondaki saçlarıyla da bir film yıldızını andırıyordu. River'la birlikte resimlerini çekerken, Bell'in kendini ne kadar da aştığını düşünmeden edemedim. Ev hıncahınc doluydu. Her odadan parti süslemeleri fıskırıyordu ve mutfakta da içi ağzına kadar dolu bir bar vardı. Bell, aynı zamanda havuz başına bir sahne bile kurdurtmuştu ve birazdan geçen gece o barda dinlediğimiz grup sahne alacaktı.

Nihayet salona vardık. Garrett içkileri servis etmekle meşguldü, Xander koltukta daha önce hiç görmediğim bir kızla birlikte oturuyordu ve Nix de dışarıda grupla birlikteydi. Aerie yetişememişti. Bir röportaj için görevlendirilen kişinin işi bırakması üzerine, o kişinin yerine son dakikada Las Vegas'a gitmesi gerekmişti. Öte yandan Ellie de buradaydı ve üzerinde vücudu sarması gerekip de aslında pek sarmayan elbisesiyle odayı aydınlatmaya çalışıyordu. Onun fotoğrafını özellikle çekmiyordum. Daha önce markadan tanıştığım ama adını hatırlayamadığım biriyle konuşuyordu. Bizi görünce hediyesini masanın üzerine bırakıp bize doğru yaklaştı. İnce bir kağıtla paketlenmiş hediyein içinde ne olduğunu pek göremiyordum. Bir kutunun içinde bir beyzbol topuydu sanki. Hımm... River'ın basketbol oynamayı tercih ettiğini bile bilmiyordu. He-

diyelerimi abartıp ona Lakers maçı için saha kenarından sezon bileti bile almıştım. Bu gece üzerime formamı giyip biletleri ona öyle vermek istiyordum.

Ellie, göğüs çatalı olduğu gibi gözler önüne serili bir şekilde gülümseyerek bize yaklaştı. "Doğum günün kutlu olsun River," dedi ve onu öpmek üzere uzandı. River'ın dudaklarını mı hedeflemişti tam bilmiyordum ama River'ın başını hafif çevirmesiyle birlikte ancak yanağını öpebildi. Onunla biraz sohbet ettikten sonra River diğer misafirlerle ilgilenmemiz için izin istedi.

Kalabalığın içine karışarak şampanyamdan bir yudum daha içtim. River'a da her katıldığı sohbette yeni bir doğum günü *shotı* ikram ediliyordu. Xander'la birlikte sohbet ederlerken yanlarından ayrılıp mutfağa Bell'in yanına geldim. Altdudağını çiğner gibi ısıyor çıldırmış gibi görünüyordu. "Neyin var?" dedim.

"Tom yarım saat önce buraya gelmiş olmalıydı!"

"Tom da kim?"

"River sana hiçbir şey anlatmıyor mu? Tom, Mighty Storm grubunun basgitaristi."

"Buraya mı gelecekti? Neden ki?"

Ellerini kalçalarının üzerine götürüp, "Çünkü o benim sevgilim!" dedi.

"Ben geçen gece Smitten's da çalan grubun davulcusu senin sevgilin sanıyordum."

"Reston ve ben uzun zaman önce ayrıldık. Tom'la dün gece tanıştım," dedi bitkin bir şekilde.

"O şu anda burada değil mi?"

"Tom mu?"

"Hayır, Reston. O da grupla birlikte çalışmıyor mu?"

"Tabii ki çalışıyor, neden çalışmasın ki?"

"Neyse boş ver. Bu arada bu kadar kısa bir süre içinde

yaptığın bu hazırlık için sana ayrıca teşekkür ederim. Çok iyi bir iş çıkardın.”

“Sorun değil. Şimdi iltifatlara ve sevgili sohbetlerine bir son verelim. Benim direk dansı derslerim işe yaradı mı, deli gibi merak ediyorum? İyi bir eğitmen miyim? Dansı becerebildin mi?”

Ona bakarak tek kaşımı kaldırdım. “Tabii ki becerebil-dim. Konu baştan çıkarma olunca o kadar da beceriksiz değilimdir.”

Elleriyle kulaklarını kapatıp, “La la la! Seni duyamıyo-rum,” dedi.

Gülmeye başladım. “Sen sordun.”

“Bilmek istediğim tek şey öğretme becerilerimin işe ya-rayıp yaramadığıydı, yoksa kardeşimi nasıl baştan çıkardı-ğını duymak isteyecek değilim senden herhalde.”

“Kesinlikle işe yaradı!” diye göz kırptım. “Şimdi gidip onu bulayım,” diyerek mutfaktan çıktım.

Gözlerim River’ı ararken yolda birkaç kişiye rastladım. Bulunduğu yeri gözüme kestirip oraya doğru ilerledim. Bir yandan da Scandalicious’ın *Some Nights* isimli parçalarını çalıyordu. River bilyardo masasının etrafında bir *shot* diki-yordu kafasına. Beni görünce grubun *TiK ToK* isimli par-çalarına geçmesiyle birlikte onunla dans etmem için bana işaret etti. Grubun bayan vokalistinin ses tonu KeSha’ya benziyordu, ancak Reston araya girdiğinde onunda sesi aynen P.Diddy gibi çıkıyordu. Reston *Hey, what up girl* par-çasına geçer geçmez River başını robot gibi bir sağ omzuna bir sol omzuna doğru sallıyordu. Bu hali beni çok güldür-dü. Çok iyi vakit geçireceğimizi biliyordum. Ellerimi ha-vaya kaldırıp kalçalarımı müziğin ritmine göre oynattım. Grup nakarata girdiğinde River vücudunu bana doğru yapıştırıp kalçalarını bana yasladıktan sonra boynuma bir öpücük kondurdu.

"Lanet olsun. Sen de oradaki aşâğılık herif gibi kılıbığın teki olduğunu söyleme bana!" diye bağınıyordu bir çocuk yaklaşık üç metre öteden. Kim olduğunu görmek için kendimi çevirip kolunu Bell'in omzuna dolamış olduğunu görünce, Tom olduğunu anladım. Çok yakışıklıydı ve Bell'in ondan etkilendiğı çok belli oluyordu. Boyu yaklaşık benim kadardı ve saç rengi River gibi kumraldı, fakat yüz yapısı daha yuvarlaklı.

Onun yanında ki daha iri yapılı adamı fark edince başımı ister istemez sağa çevirdim. Gördüklerime inanamıyordum. Bir anda *fan* kızlar gibi olmuştum. Ağzım ve ellerim açık kalmıştı. Bir adım geri atıp üzerimdeki şoku atlatmaya çalışıyordum. River, Jake'i fark edince ağzı kulaklarına vardı. Oradaki adam Jake'ti. Etiyle buduyla Jake Wethers'tı! Rock müziğın o en kötü adamı, marka kokan siyah kot pantolonu ve siyah tişörtüyle işte evimdeydi.

River kuşkuyla bana bakarak elimi tuttu ve beni onların yanına götürdü. Jake'in kolunda ki o meşhur dövmeleeri görebiliyordum, gözleeri de simsiyah saçlarının aksine gerçekten de bir okyanus maviliğindeydi. River, onlara yaklaşınca Jake'le tokalaşmak için elini uzattı. "Hey, dostum. Nasılsın? Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Jake elini kapıp tokalaştı. "Fazlasıyla uzun zaman oldu hem de, dostum. Yakında yollara düşeceğınızı duydum. Sizinle yine bir araya gelmek güzel olurdu. Kim bilir? Belki de Mighty Storm günün birinde sizin açılış grubunuz olur."

River kıkırdayarak kolunu omzuma doladı. "Tanıştırayım. Kız arkadaşım Dahlia. Dahlia, Jake'i bilirsin. Sanırım bir ara bana Jake'in kariyerini takip ettiğini söylemiştin."

River'a dönüp seni-şu-anda-öldürebilirim bakışı attım. Beni ona hayran bir kız gibi tanıştırdığına inanamıyordum.

"Tanıştığımıza memnun oldum Dahlia," deyince ona gülümsedim.

"Bu da benim Tru'm," dedi Jake kolunu yanında duran kızın omzuna atarak.

River tokalaşmak için elini uzatınca kızda karşılık vererek, "Tanıştığımıza memnun oldum. Siz ve grubunuz hakkında çok şey duydum. Jake sizin hakkınızda hep olumlu şeyler söyledi," dedi.

River da selamlaştıktan sonra gayet samimi bir şekilde iltifatını kabul etti.

Tru ve ben el sıkışıp birbirimize kibar sözlerde bulunduk. Ne kadar güzel görüldüğünü inkâr edemezdik.

Tom, River'a doğru elini uzatıp, "Hey, dostum. Seni görmek ne güzel ama buradaki tek adam gibi adam ben miyim?" dedi.

Derken başını sallayarak bana doğru döndü. "Selam, güzellik."

Jake koluna bir yumruk atıp, "Kendine hakim ol," dedi.

Tom, gözlerini devirerek dönüp Bell'i kışından tutuverdi. Bell oradaki herkesi tanıyor olmalıydı, ayrıca Tom neredeyse ağzının içine düşecek gibi durduğundan tanışma fasıllarını geçmişti.

"Tom'a aldırma. Kendini ağır abi gibi görmeye bayılır," dedi Tru ve kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

Daha sonra Tru ve ben, birlikte turne hayatından konuşmaya başladık. Jake'le birlikte uzun zamandır turnelere çıkıyordu ve ona soracak milyonlarca sorum vardı.

Bir ara Tom ve Bell'in ortadan kaybolduklarını fark ettim, onun dışında parti tüm canlılığıyla devam ediyordu. Herkes çalan gruba eşlik ediyor, içiyor, dans ediyor ve ânın tadını çıkarıyordu. Scandalicious grubu performanslarına ara verdiklerinde grubun tüm üyeleri River'ın etrafına toplanıp kafalarına tekila shotları dikiyorlardı.

Tru'yla birlikte mutfağa gidip River'ı grupla yalnız bıraktım. Artık pastayı çıkarma vakti gelmişti. Çünkü bir

an evvel "İyi ki Doğdun," şarkısını söylemezsek River'ın bu kafayla mumlarını üfleyebileceğinden emin değildim. Tru'ya kısa bir ev turu attırdıktan sonra mutfağa geri döndük. Bell de oradaydı.

Tam, "Bell, sanırım artık..." diye söze girmiştim ki, onun başı öne eğik bir şekilde açıkta kalan kulağını eliyle örtterek telefonla konuştuğunu duyunca lafımı bitirmeden sustum. Tru'ya doğru döndüğümde kapı girişinde duran Jake'i gördüm.

"Hayatım, gitmek zorundayız," dedi Tru'ya.

"Bebeğim, daha pastayı bile kesmediler."

"Lanet Tom çoktan arabada bile," diye mınıldandı Jack.

Tru gözlerini devirerek, "Söylesene bana, neden onunla birlikte geldik ki?" diye sordu.

"Lanet olsun, hiçbir fikrim yok, bebeğim."

Onlarla vedalaştıktan sonra onları kapıya doğru geçirdim. Dışarıya bir göz attığımda Tom'un arabasında oturmuş telefonla konuştuğunu gördüm, arkasında bir araba daha vardı. Onların da güvenlik ekibi olduklarını tahmin ettim.

Onları yolcu ettikten sonra tekrar mutfağa döndüm. Bell diğer odaya geçmişti ve hâlâ telefonda tartışıyor gibiydi. Eminim Tom'la görüşüyordu ve iki arada bir derede hemen ayrılıp ayrılmadıklarını merak etmiştim. Tam mumları pastanın üzerine dizdiğim sırada Caleb içeri girdi ve eliyle işaret ederek beni yanına çağırdı.

Kendisi önden ilerleyerek salonda buluştuk. "Hey, Caleb. Neler oluyor?"

"Özür dilerim Dahlia. Parti olduğunu bilmiyordum. Hem seni hem de River'i kaç kere aradım ama hiçbiriniz cevap vermediniz."

"Ah, üzgünüm. River'a sürpriz parti düzenledim. Bugün doğum günü."

"Tekrardan böldüğüm için özür dilerim, ancak evinin güvenlik sisteminin çöktüğünü bildiren bir telefon aldım ve bunu kontrol etmemin iyi olacağını düşündüm."

"Bu güvenlik sistemleriniz de ne sorun var bilmiyorum ama sanırım başınıza sürekli dert açıyorlar."

"Dahlia, bu bir sorun değil. Bu benim işim."

"Biliyorum ama yine de düşündüğün için teşekkürler."

Başım öne eğerek, "Çok uzun sürmez. Sadece ana sigorta kutusunu kontrol edeceğim," dedi.

"Tamam, yerini biliyorsun."

Caleb aşağıya inerken tam onunla Ben hakkında konuşmayı denesem mi diye düşünürken birden kapı açıldı ve içeriye Ben girdi. Arkasından da kapıyı kapatınca neye uğradığımı şaşırmışım. Salona doğru ilerlediğinde aceleyle yanına yaklaşıp onu durdurmaya çalıştım. "Burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra inci kolyemin üzerinde ki çiçeği okşadı. "Koleksiyonuna bir de kolye mi ekledin? Ne kadar güzelmiş. Aynen senin gibi."

Kendimi geri çekince elini çekti. "Ben, ne yaptığını sanıyorsun sen? Burada olmamalısın."

"Dahl, Ben Caleb'la birlikteyim. Biz dışarıdayken evle ilgili telefon geldi. Aslında arabamın içinde bekliyordum, ancak evden gelen gürültüyü duyunca bir sorun olduğunu düşünüp geldim."

Gözlerime inanamıyordum. "Gerçekten, Ben. Şimdi madem sorun olmadığımı gördün, o zaman gidebilirsin."

"Burada olduğuma göre seninle biraz konuşmak istiyorum. Uzun zamandır sana ulaşmaya çalışıyorum. Telefonlarıma neden cevap vermiyorsun?"

Gerginliğimi belli etmeden sakinliğimi korumaya çalıştım. "Ben, şu anda bunu konuşmak için ne doğru zaman ne de doğru yerdeyiz."

"Dahl, sen bana doğru zaman ve yeri sunmuyorsun ki."

"Çünkü sana söyleyecek başka hiçbir sözüm yok."

Geldiğinden beri etrafı süzüyor olmalıydı. Son olarak da koltuğun üzerinde ki duvarda asılı olan River'ın grubuyla çekilmiş siyah-beyaz fotoğrafına gözlerini dikerek, "Neden o? Ünlü olduğu için mi?" diye sordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Cehenneme kadar yolun var, Ben Covington. Şimdi defol git evimden!"

Söylediklerimi umursamadan evi gezmeye devam etti. "Bir şeyi öğrenmem gerek. Biz birlikteyken de bu herifle görüşüyor muydunuz?"

"Dahlia, beni çağırmışsın," diyerek Bell yanıma yaklaştı.

Nefes nefese kalmış, şaşkın gözlerle Ben'e bakıyordu. Eliyle ağzını kapatmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüzündeki tüm renkler solmuş gibiydi.

"Bell, sen iyi misin?"

Ben'in, "S'belle?" dediğini duydum. O da şaşkın gözlerle Bell'e bakıyordu ve anında arada ki bağlantıyı kurdum.

Birbirlerini gördükleri andaki tepkileri ve kullandıkları beden dili yanılmadığımı doğruluyordu. Bir anda eski ama hâlâ dün gibi hatırladığım bir olayı anımsamamla birlikte başım dönmeye başladı.

O e-posta. Ben'in bilgisayarındaki bir e-postanın içinde geçen o kelimeler: Yanıtla: S'belle, gecenin ilerleyen saatlerinde, yeşil gözler, dokunmak, bakır ve senin apartmanın. Mesajın tamamını okuyamadan Ben'in gelip SİL tuşuna basması. Başka bir kızla planlar yapıyor olduğunu anlamam... hem de hiç platonik olmayan planlar. Ayrılışımız ve barışmak üzere verilen çabalar. S'belle, River'ın kız kardeşiydi. Ben ve Bell!

Koşarak yatak odama gidip kapıyı açarken boğazımda oluşan düğüm gittikçe büyüyordu. Kapıyı arkamdan hızla kapatarak sırtımı yasladım. Derken bir diğer olay daha

canlandı gözümde... River'ın elimdeki kırılan çerçeveyi alıp kısık gözlerle uzun süre içindeki fotoğrafı incelemesi. "Bu o mu?" diye sorduğunda yüzünde sanki resimdekini tanıyormuş gibi bir ifade oluşmuştu ya da belki de acıydı yüzünde gördüğüm. Ben de kabaca ona dönüp, "Evet işte Ben," demiştim. River, kardeşiyle Ben'in durumunu *biliyordu* ve bunca zaman da bunu benden saklamıştı.

Perdeleri çekip sürgülü cam kapıları aralayıp havuz başında River'a bakındım. Ellie'yle birlikte yan yana oturuyorlar, Ellie parmağıyla masaya bir şeyler çiziyordu. Derken aynı şeyi River'ın parmağını tutarak yaptığını gördüm. River'a buradan seslenip hemen buraya gelmesini söylemek istiyordum ama olay yaratmak istemediğimden öylece donakalmış birazdan duyacağım sözleri beklemeye koyuldum. Bütün her şeyi bildiğini doğrulayacağı için ondan duymaya tahammül edemeyeceğim o sözleri...

Odamın kapısının açıldığını duyunca anında döndüm. Ben, yüzü bembeyaz bir şekilde kapıda dikilmişti. Etrafına bakınarak içeri girdi ve kapıyı kapadı.

"Dahl, onu nereden tanıyorsun?"

Bana tam olarak ne sorduğunu çözmeye çalışırken kafam iyice karışmaya başlamıştı, ancak sonunda onun kim olduğunu bilmediğini anladım. "Bell, River'ın kız kardeşi."

"Bell'de kim?"

"S'bell yani," diye tersledim.

"Kız kardeşi mi?" Onun da kendini kötü hissettiği belliydi.

Odanın diğer tarafına geçip karşıma dikildi.

"Üniversitedeyken uygunsuz bir ilişkiye girdiğin o kız, şu anda bu çok konu dışı Ben. Artık buradan gitmelisin.

Ben, derin bir iç çekip eliyle bana uzanıp çenemi kavrayarak, "Dahl, beni affetmen için ne yapmam gerekiyor? Konuş benimle. Söyle bana."

Bana gittikçe daha çok acı verdiğini düşününce vücudumdaki adrenalini seviyesi artmaya başladı. Geriye bir adım attığımda o da beni takip edince dayanamayıp, "Defol buradan, Ben... Hemen şimdi!" diye ona bağırdım.

Bana doğru tekrar uzandı ve bu sefer beni kendine çekmeye çalıştı. Tam da o sırada kapı hızla açılınca yerinden zıpladı. River gözleri kısık bir şekilde bana bakarak öylece durup, "Bölüyor muyum?" dedi.

Yanımıza doğru gelip gözlerini Ben'e dikti. Kalbim yerinden fırlamak üzereydi; bir adım geri attım. Öfkeden deliye dönmüştüm ve bu olay için beni suçlamayacağını umuyordum. Dışarıyı işaret ederek, "Ne komik, ben de sizi böyleceğimden korkuyordum. Kendini ondan koparabilmene sevindim," dedim.

Beni umursamadan, "Siktir, benim odamda benim sevgilimle ne işin var?" diye sordu.

"Senin sevgilin mi? Sana söylemiştim, birinin yokluğundaki boşluğu dolduranlar hiçbir zaman o kişinin yerini tutamaz ve hiçbir zaman gerçeği kadar iyi olamazlar."

Ben'e doğru dönüp onu uyardım. "Gitmen gerek. Şimdi defol."

Ancak beni umursamadan River'a sataşmaya devam etti. "Ah, bir de bir şey daha. Artık senin koynuna giriyor olabilir ama beni daha uzun süreden beridir beceriyor ve bahse girerim ki hâlâ bunu aklımdan çıkaramıyordur."

Mide bulantımı bastırmaya çalışarak çılgık attım. "Kapat çeneni Ben. Lanet olsun, sadece kapat çeneni." Bu kadar basitleşebildiğine inanamıyordum.

River öfke dolu gözlerle, dişlerini ve yumruklarını sıkarak Ben'in üzerine uçuşt ve daha Ben ne olduğunu bile anlamadan kafasına sert bir yumruk attı.

Ben geriye doğru sendeleyerek, "Gerçeği kabullenmek zor mu geldi?" dedi.

"Siktir git! Henüz hiçbir gerçeği bilmiyorsun sen," diye bağırdı River.

Ben zar zor ayaklanmadan önce River'ın bacaklarını tutup karnına bir yumruk indirdi. Ben yine de sakinleşememişti. "Dahl, hadi ama. Bizim nasıl bir çift olduğumuzu anlat ona."

Hareketsiz kalmıştım. Sanki, o an zaman durmuş gibiydi ve ben de onları başka bir yerden izliyordum.

River daha önce yüzünde hiç görmediğim bir öfkeyle Ben'in üzerine saldırıp kolunu tutup arkasına doğru kıvırdı. Ben'i yere yapıştırarak dizini arkadan sırtına dayadı ve kolunu ani bir hamleyle sert bir şekilde bükte. River koluna bir sert hareket daha yapınca, Ben, "Seni aşağılık herif," diye sızlandı.

"River, yeter!" diye bağırdım.

Ben'in diğer bileğini de tutarak kolunu arkasına kırıp öfkeyle, "Seninle işim bittiğinde keşke gerçekten ölmüş olsaydım diye dua edeceksin," dedi.

"Yeter artık," diye tekrar bağırdığımda artık sesimin ne kadar tiz ve kısık çıktığının farkındaydım. River beni duymuyordu artık. Kendini kaybetmişti. Her zaman pırıl pırıl parlayan o yeşil gözlerine bir anda kara gölgeler çökmüştü.

Ben, acı içinde kıvrılırken River ona doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı ama onu serbest bırakmadı. Gözyaşlarım durmadan akıyordu. Elimle ağzımı kapatmış... bütün bu olanların artık bitmesini istiyordum.

Bir anlık karartı içinde Xander'ın River'ı Ben'in üzerinden çektiğini gördüm. Caleb da Ben'i bir yandan, "Seninle daha işim bitmedi!" diye bağıırken odadan dışarı sürük-lüyordu.

River kendini Xander'ın ellerinden kurtarıp kapıya doğru yöneldi, ancak Xander onu durdurarak çekip yatağa fırlattı. "Bu kadar yeter, River! Yeter! Artık bu işe bir çözüm bulman lazım."

Xander, River'ı sakinleştirmeye çalışırken ben de bir yandan öfkemi dindirmeye çalışıyordum. "Xander, herke-se partinin bittiğini söyler misin?"

Başıyla onayladıktan sonra gözlerini kardeşiyle aym seviyeye düşürerek, "River, bana bak. Konuştuğumuz şeyi yapman gerek. Beni duyuyor musun?" dedi.

River ona bakmak için başını hafifçe kaldırdı ve sonra tekrar düşürdü. Xander omzuna hafifçe vurarak, "Şimdi," dedi ve dönüp bana baktı. "İkiniz rahat rahat konuşabilmeniz için herkesi göndereceğim."

İkimizi odada yalnız bırakarak kapıyı kapatıp çıktı. Kısa bir süreliğine sessizce durup Xander'ın River'a ne söylemiş olabileceğini düşündüm. Eminim kız kardeşleri hakkındaydı. Sevinçle karışık bir korku duygusu sarmıştı içimi. Ben'in gittiğine sevinirken biraz sonra konuşacaklarımız için de korku doluydum.

"İkinizi birlikte gördüm," diyerek ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Çabucak yatağın öbür tarafına geçip ondan önce kapıya vardım. Onu engellemek üzere kapının tam önünde durup önüme gelince onu durdurmak için zorladım.

"Gördüğünün ne olduğunu bilmiyorum ama her neyse sana söyleyebilirim ki, düşündüğün gibi değil."

Gözlerini benden ayırmadan bir adım geri attıktan sonra dönüp cam kapılara doğru ilerledi. "O neden buradaydı, Dahlia? Yatak odamızda?"

Bir kere daha önünü kestim. Aramızda hiçbir mesafe bırakmak istemiyordum, ayrıca konuşmamız bitmeden o da bu odadan çıkmayacaktı. "Peki, o senin elini neden tutuyordu?"

"Hadi ama Dahl. Şu anda gerçekten Ellie hakkında konuşmak istiyor musun?"

Elini sımsıkı tuttum. Bana o kısa adıyla hitap ederek

neyi ima ettiğini çok iyi biliyordum. "River, dinle beni. Bunu tekrar anlatacağım... Ben'le birlikte olmaya meraklı değilim. Ben'e âşık bile değilim. Ne gördüğünü bilmiyorum ama benimle kız kardeşin hakkında konuşmak istiyordu. Ve benim ne demek istediğimi çok iyi anladığımı biliyorum. Biraz evvel Xander'm senden bu konuyu bana anlatmanı istediğini duydum."

Yeşil gözlerinin içine bakıp kafasının karıştığına dair bir ifade aradım. Ancak ağzı açık kalıp tek kelime bile etmeyince onlar hakkında bilgi sahibi olduğunu anladım. Böylece sinirlerim gerilmeye başladı. Parmağımı göğsüne batırarak, "İşte, tam da tahmin ettiğim gibi, bunu da hep biliyordun ve yine bana bir şey anlatmadın," dedim.

Ellerime uzanmaya çalıştı ama ben çektim. Gözlerimi ondan ayırmadan odanın diğer tarafına geçerken duyduğum rahatsızlık iyice artıyordu. Öfkem incinme duygusuyla karışıyordu. Bir kez daha ona güven duyabilecek miydim? İşte bu konuda tereddütlerim vardı.

Bileğimi tutarak benimle göz göze gelmek için beni kendine doğru çevirdi. "Benden kaçmayı keser misin? Bırak da anlatayım."

Başımı sallayarak kendimi elinden kurtarmaya çalıştım. "Ah, demek şimdi de konuşmak istiyorsun. Ben seninle konuşmak istediğimde, sen benden kaçarken, sorun yoktu ama!"

Dudaklarını bükerek, "O farklıydı," dedi.

Hafifçe gülümsedim. Bu sefer sinirim tam tepemdeydi. "Farklı olan tek şey benim yanlış bir şey yapmadığımdı," dedim çatlak bir sesle.

Gözlerini kapatıp tekrar açtığımda içinde ki acıyı görebiliyordum. Bana daha da yaklaşarak kısık bir ses tonuyla fısıldadı. "Ben seni sadece koruyordum. Çünkü yaşamayı istemediğim bir kalp kırıklığından seni kurtarmaya çalışıyordum."

"River, Ben'in bana ihanet etmek üzere olduğunu biliyordum. Sen sadece Bell ve benim aramızı bozmamak için ve böyle bir durumda bununla nasıl başa çıkacağını bilemediğinden asıl kendini kurtarıyordun. Bell'in ona bakarken ki yüzünü gördüm. Belli ki onun da haberi yoktu."

Derin bir iç çekerek, "Bunların beni nasıl etkileyeceği hiç umurumda değil, bunu biliyorsun. Ne senin ne de kız kardeşim için eski, kötü anıları deşmek istememiştim," dedi.

Gözlerinin içine baktım. Sımsıkı tuttuğu bileğimi serbest bırakarak sadece elimi tuttu.

Elimi elinden hızla çektim. "River!"

"Ne var?" Gerçekten çok içten görünüyordu.

Kendimi geriye çekip kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bana acımana gerek yok. Hayatımın o bölümü artık geride kaldı. Ben beni incitemez artık. O kızın kim olduğu da artık umurumda değil. Umurumda olan tek şey sana güvenmem gerektiği."

Bana tam çözemediğim bir bakış attı. "Bana güvenebilirsin... bunu aşmış olmalıyız artık."

"İşlerimi daha da zorlaştırıyorsun. Daha bilmem gereken başka şeyler var mı?"

River hiç değişmeyen bir ifadeyle, tek kelime etmeden gözlerimin içine baktı.

Bu küçük yerden kaçmam gerekiyordu. Yaşadığım karsızlıklardan dolayı paramparça olduğumu hissediyordum... İnan, inanma, güven, güvenme. River'ın sükunetiyle birlikte midem sıkışıyordu. Kız kardeşiyle mi ilgili artık daha fazla konuşmak istemiyordu, yoksa herhangi bir şey konuşmak için fazlasıyla sarhoş muydu bilemiyordum, bu yüzden kapıya doğru yürüdüm. Ama bu sefer de benden önce o vardı kapıya. Beni ensemenden yakalayıp kendine doğru çekti. Ona bir şeyler söylemek için, hatta benimle

konuşması için ona bağırarak üzere dudaklarımı aralıktı ama dudaklarıyla beni durdurdu. O kadar sert yapışmıştı ki dudaklarıma, bir an için ben de bu fiziksel yakınlaşmamızın her şeyin üstünü örtmesine izin verdim.

Ancak bir süre sonra dudaklarımı ondan ayırıp kendimi geri çektim. Orada duruyorduk, birbirimize hem çok yakındık hem de çok uzak. Vücudumu tepeden tırnağa süzerken aramızda ki o elektriği hissedebiliyordum. Beni dirseklerimden tutup kendini bana doğru ittirdi. Buna da karşı çıkmadım. Ancak bu sefer dudaklarıma tekrar yapışır yapışmaz bu işin nereye varacağını biliyordum.

Kulağına fısıldayarak, "Lütfen yapma. Benimle konuşman lazım," dedim.

Dudaklarını yalayarak yutkundü. "Hayır, şu an için ihtiyacım olan tek şey sensin," dedikten sonra ellerini belime götürüp beni kendine doğru çekti.

Onu itirmek için her iki elimi de göğsüne yasladım. "Kes şunu!"

Yüzü bir anda değişerek gözlerini kıstı. Hüsrana uğramış gibi bir ses çıkardı. Nefesindeki alkol kokusu çok belirgindi. Bana doğru eğilip dişlerini sıkarak, "Neden? Aklında o mu var?" diye sordu.

Sarhoş olup ağzından çıkan kulağı duymadığından ona sakince, "Hayır, River. Aklımda o yok. Bunu sen de biliyorsun. Sadece bu sefer ki konuşmamızı seksle bölemeyiz. Sana güvenmem için bana yardımcı olmalısın... benimle konuş, kendine dert ettiğin şeyin ne olduğunu bana anlat. Bana söylemediğin başka bir şey mi var?" dedim.

Başını şaşkınlıkla hayır anlamında salladı. Öfkesi gözlerinden okunuyordu. "Şu anda konuşmamız gereken hiçbir şey yok."

"Bence var."

"Peki, Dahlia. Sen öyle düşünmeye devam et," diye mi-

rıldandı ve kapıyı birden açıp sonra arkasından sert bir şekilde kapattı.

Kalbim sanki yerinden fırlayıp boğazıma sıkışmıştı. Nefes alamadığımı hissediyordum. Kafamı öne eğip yerdeki kırmızı kurdelayı görünce bir anda ayaklarımı hissetmemeye başladım. Yere düşmemek için kapıya yaslandım. Derin bir nefes alıp gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Ancak mutfaktan gelen paramparça olan bir cam sesiyle birlikte yere düştüm. Gözyaşlarım nihayet akarken hıçkırlara boğularak ellerimle kulaklarımı kapadım.

Her yerde

İlişkiler birçok duygunun birleşiminden oluşmuştur, ancak ilişkiyi ayakta tutan bir şey varsa o da aşktır. Duyulan şüphe bu kadar kuvvetli bir bağı zayıflatır mı? Eğer her iki insan da buna izin vermezse, hayır... değil mi?

River'ın beni korumak istemiş olmasını anlıyordum ama bunun bedeli ne olmalıydı? Her ne kadar sırlarıyla beni incitmiş olsa da, ona duyduğum güveni kaybetmemek için elimden geleni yapıyordum. Ancak bir şeyleri gizlemek ve benden saklamak ilişkimizi germiştir. Bana ilk tanıştığımız gece kız kardeşinin bir kazaya karıştığını anlatmamıştı, ayrıca bana kimin saldırdığını da söylememişti ve dün gece de kız kardeşiyle Ben arasında olup biteni de bildiğini öğrenmiştim. İlişkimizin devam edebilmesi için bazı şeyleri benden bu şekilde gizlememesi gerektiğini söylemeliydim ona. Ancak tuhaf olan şey, şu anda iyi niyetinden belki şüphe duymam gerekirken ruhumun derinliklerinde bir yerlerde ona olan inancımın değişmemesiydi ve bu da aşkımızın hâlâ ne kadar kuvvetli olduğunu gösteriyordu bana.

Bell'le olan ilişkim muhteşemdi. Birbirimizle o ilk tanıştığımız günden beri arkadaş olmuştuk. Geçen bir yıl boyunca o kadar sıkıfıkıydık ki... Üniversite yıllarımızda Ben'in arkamdan iş çevirdiği kızım Bell olduğunun artık kesinleşmesi beni biraz şoke etmiş olsa da... bundan tek rahatsızlık duyan ben değildim, Bell de bundan rahatsız-

dı. Biliyordum, onunla konuşmalıyım, ancak henüz hazır değildim.

Ve gerçeği söylemek gerekirse bunun için Ben'e hiç kızgın değildim. O zamanlar ayrılıp tekrar bir araya geldikten sonra bunu atlatmıştım. Ayrıca, bunun artık eski bir gündem olduğuyla ilgili Ben'e katılıyordum. Ancak Ben'le neredeyse hemfikir olduğumuz tek konu buydu. Beni endişelendiren şey, aramızda hiçbir seviyede bir ilişki olmamasıydı. Ama Ben, lanet olası Ben, benim bir ilişkim olduğunu bir türlü kabullenemeyecek gibi duruyordu. Niye evimizin içine girdi ki? Neler geçti aklından? Beni neden yatak odama kadar takip etti? Ve neden kasten River'ın damarına basıp kaba yorumlarda bulundu? Benden ne istiyordu? Ona açık ve net duygularımı açıklamıştım.

Bir de Xander vardı. O da Bell'le ilgili her şeyi biliyordu. O ne zaman öğrenmişti ki? Başından beri biliyor muydu, yoksa ona River'mı anlatmıştı?

Grace de vardı. Onunla hâlâ görüşmediğim için kendimi kötü hissediyordum ve en kısa zamanda onunla sorunlarımızı yüz yüze görüşmemiz gerektiğini biliyordum.

Ve tabii ki bir de Ellie vardı. River'ın beni sevdiğini ve benden başkasına da ilgi duymadığını tabii ki biliyordum. Ama o River'ın peşindeydi. Bundan emindim. River farkındaydı ya da değildi ama durum buydu. Ve bu aralar sürekli etrafımızda dolanıyor olması da beni rahatsız ediyordu, sanki her an parçalanacak bir şeyleri toplamak üzere hazırda bekliyormuş gibiydi.

Karanlık yerini günışığına bıraktığında yatağımda uyanık vaziyette River'la aramızda olanları düşünüyordum. Bu arada hiç uykuya daldım mı bilmiyordum ama kapıya en az on kere gidip kolu açmaya çalışıp her seferinde de vazgeçmiştim. Dışarıya çıkıp onu görmek istiyordum, onun yanında olmak istiyordum ama yapamıyordum.

River'ın benden sır saklama eğilimiyle nasıl başa çıkacağı-
mı pek bilmediğimden biraz sakinleşip onun da mantıklı
düşünebileceği bir zamanda görüşmeliydik.

Birden telefonum çaldı. Sabahın bu erken saatinde ki-
min arıyor olabileceğini merak ettiğimden yatakta doğ-
ruldum. Arayanın Ben'in yeğeni Trent olduğunu görünce
tereddütsüz cevap verdim.

"Alo?"

"Dahlia?" dedi titrek bir ses tonuyla.

"Trent? Neyin var?" Anında endişelenmişim.

"Yardıma ihtiyacım var. Başım belada. Beni gelip alabi-
lir misin?"

"Trent, neredesin sen?"

"Anneme söyleme Dahlia."

"Tamam, şimdi bana nerede olduğunu söyler misin?"
Panik ve endişe içindeydim, ne derse onaylamaya hazır-
dım, bulunduğu yeri öğreneyim yeterliydi benim için.

Telefonunu kapatmadan önce burnunu çeke çeke bu-
lunduğu yeri söylediğinde onu güçlkle duyabildim.

Yatağımdan fırlayıp banyoya koşturduktan sonra gar-
dırobumdan birkaç kıyafet seçip üzerime geçirdim. Saçıma
bile taramadan sadece gelişi güzel arkaya doğru topladım.
Salona vardığımda River yüzü koltuğa yapışmış bir şekil-
de uyuyordu. Yer de bir vodka şişesi duruyordu. Nereye
gittiğimi söylemek için onu uyandırmaya çalıştım ama hiç
tepki vermedi. Hemen çıkmalıydım buradan, bu yüzden
anahtarlarımı kaptığım gibi kapıdan dışarıya koşturdum.
Otobana girer girmez son hızla gaza bastığım için çok geç
kalacağımı düşünmüyordum. Trent'i görmeden Serena'ya
haber vermek istemiyordum ama belki de Grace'i arayabi-
lirdim. Telefonumu aradım. Lanet olsun, evde unutmuş-

tum! Hafif çiseleyen yağmura rağmen Newport Beach'e elli dakikadan kısa bir sürede varmayı başardım. Bunun yeteri kadar hızlı olduğunu umuyordum.

Dönme dolabın yakınlarındaki bir otoparka park ettim. Yanından geçerek ikram stantlarının arkalarından dolandım. Koku anında burnuma vurdu. Sıra sıra dizilmiş çöp tenekeleri ve etrafa saçılmış çöpler su kanalının arka geçidine kadar devam ediyor olmalıydı. Üst üste yığılmış kutuların ve bomboş bira fiçilerinin yanında onları görünce anında durdum. Ben, yerde oturup binaya yaslanan Trent'in önünde çömelmişti. Bacaklarını açmış, başını da arkaya yaslamıştı. Uyanık mıydı, yoksa uyuyor muydu pek anlaşılmıyordu. Ben'in bir kolu alçıdaydı. Trent'e bir şeyler söylüyordu ama söylediklerini duyamıyordum. Trent dudaklarını kıpırdatıyordu, ancak gözleri kapalıydı. Olduğundan çok farklı görünüyordu. Bir zamanların genç kaslı sörfçüsü şimdi sanki en az on kilo vermişe benziyordu. Ayrıca kollarında morluklar vardı ve çok dayanıksız görünüyordu. Aynı dayısı Ben gibi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dolaşan o gamzeli çocuğa ne olmuştu böyle? Yerdeki çocuk benim tanıdığım Trent olamazdı.

Ben, nedenini anlayamadığım bir şekilde bana doğru eğildi. Ancak Trent'in başı yana düşüp Ben hafifçe yanaklarını tokatladığında olanları biraz olsun anlamaya başlamıştım. "Nesi var?" diye bağırdım.

Ben şaşkın gözlerle bana bakarak, "Şükür geldin. Yardıma ihtiyacım var. Onu buradan kaldırmama yardım eder misin, hadi?" dedi.

Yardım etmek için elimi uzattım ama Trent'in vücudu hamur gibiydi. Ben, Trent'in kollarını alıp omuzuna doladı ve onu ayağa kaldırmak için elinden geleni yaptı. Trent, ayağa kalkmasıyla birlikte gözlerini açtı ve beni gördü. "Dahlia, anneme bir şey söylemedin, değil mi?" diye sordu.

Gözlerimde yaşlarla ifadesiz suratına bakarak, "Hayır, Trent. Hayır, söylemedim," dedim.

"İyi," diye mırıldanarak ayakta durmak için kendini desteklemeye çalıştı. "Yapabilirim," dedi Ben'e.

"Neler oluyor? Onun nesi var?"

Ben, Trent'in diğer kolunu alıp destek vermem için bana işaret etti. Ben de kolunu omzuma atarak bana tutunmasını sağladım. Trent'i güvenle aramıza aldıktan sonra bana bakarak, "Önce onu arabaya oturtalım sonra her şeyi anlatırım," dedi. Ben bizi BMW'sine doğru götürürken Trent de bizim verdiğimiz destekle birlikte ayaklarını sürükleyerek ilerliyordu. Arabanın kapısını açtıktan sonra Ben, Trent'i arka koltuğa yerleştirmeyi başardı. Kapıyı kapatır kapatmaz bana döndü. "Biliyor muydun?"

"Neyi?"

"Onun uyuşturucu bağımlısı olduğunu?"

Şaşkınlıkla elimle ağzımı kapadım. Midem bulanıyordu. Yapabildiğim tek şey başımı hayır anlamında sallamak oldu. Serena bana neden bahsetmemişi ki?

"Bilmediğini tahmin etmişim. Serena bunu inkâr ediyor, annem ise o kadar perişan ki sağlıklı düşünemiyor. Sakıncası yoksa, onu eve bırakmaya bana yardım eder misin?"

"Tabii ki sakıncası yok ama onu hastaneye götürmemiz daha doğru olmaz mı?"

"Yok, gitmesine gerek yok. Sadece kafası iyi. Onun detoksa ihtiyacı var. Ben de ona yardım edeceğim."

"Gerçekten mi? Bunu Grace'le birlikte yapman daha iyi olmaz mı?"

"Hayır, lanet olsun, bundan haberi olsun istemiyorum. Onu bizim evimize götürelim, annemle Serena'nın onu bu

şekilde görmelerini istemem. Bana yardım eder misin?"

Gözlerimi kırparak onayladım, çünkü biliyordum ki onu asla reddedemezdim. "Evet."

"Nereden biliyordun?"

"Neyi?"

"Onun burada olduğunu."

"Trent aradı beni."

Ben başını onaylayarak, "Evet, bana da bir mesaj bırakmış. Görür görmez ben de atlayıp geldim," dedi.

Yağmur damlaları yüzümde iz bırakıp akarken camın diğer tarafından Trent'i izleyip olanlara inanmak istemiyordum.

"Sana başka bir şey dedi mi?"

"Hayır, sadece annesine söylemememi istedi."

"Sanırım başı bir şekilde belada. Artık bağımlısı olmuş. Bir de sürekli birilerine borcu olduğunu geveleyip durdu," dedikten sonra durdu ve uzaklara daldı.

Rüzgâr bir yandan içime işlerken bir yandan da Ben'in söylediği sözleri idrak etmeye çalışıyordum. "Of, Tanrım!" diye haykırıp kollarımı etrafıma doladım.

Ben, arabanın lastiğini tekmeleyerek diğer tarafa geçti. "Benimle geliyor musun?" dedi yanındaki yolcu koltuğunu işaret ederek.

"Evet, ama ben seni arkadan takip edeyim."

Omuzlarını silkerek arabasına bindi. Sınısıklamdım ve üşüyordum. Arabaya biner binmez ısıtıcıyı sonuna kadar açtım. Ben'i bir zamanlar bizim evimiz olan, *evine* doğru takip ederken çok tuhaf duygular içindeydim. Mesafe çok kısaydı ama bana hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Eve yaklaştıkça hatıra yağmuruna tutulmuştum. Uzun zamandır su yüzüne çıkmamış hatıralar. Birlikte sürdüğümüz hayattan kareler: Ben'in beş yaşındaki, sarı saçlı haliyle... kumda oynayıp benimle arkadaşlık kurmaya çalışması.

Sonraları asi bir gence dönüşmesi... ve o güçlü, dirençli yetişkinin hayatımı sonsuza dek değiştiren... annemi, babamı ve yengemi benden alan o uçak kazası haberini aldığım da hep yanımda olması. İlk öpüşmemiz ve kumsaldaki o ilk birleşmemiz. Kilise mihrabının ve üzerine yansıyan mozaik camın görüntüleri geldi gözümün önüne. Ben hemen beni bulmuştu ve beni asla yalnız bırakmayacağını söylemişti. Her zaman benim yanımdaydı. O benim dayanağımdı.

Artık uzun bir süredir hayatta olduğunu kavramış olsam da, onun Trent'le karşılıklı ilişkilerini görünce onun yaşadığını daha yakinen *hissediyordum*. O burada, tam da şu anda her zamanki kaya gibi duruşuyla yeğenini kurtarmaya çalışıyordu. Artık bu dargınlığa bir şekilde son vermeliydim. Yaptığı seçimle ilgili onu affedebilirdim, bunu düşünürken gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Bana her zaman iyi bir arkadaş olan o adam yok olmamıştı ve bir anda bu farkındalığım beni rahatlattı. Ben'e karşı duyduğum o olumsuz hisler kaybolup yerini kırılmayan bağımızın mutlu anılarına bırakınca, yapmam gerekenin ne olduğunu anlamıştım. Onunla konuşmam gerekiyordu. Belki özrünü kabul edip onunla arkadaş bile olabilirdim. Sanırım bunu başarabilirdim. Grace haklıydı... Ben'e çok şey borçluydum.

River burada olmamdan hoşlanmayacaktı biliyorum, ancak Trent için... Trent'den dolayı geldiğimi anlamak zorundaydı. Aynı zamanda Ben'e duyduğum öfkemden kurtulduğumda River'la ilişkimizdeki gerginliğin de azalacağını düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse, Ben'in artık River'la aramızda bir sorun teşkil ettiğini düşünmüyordum. Aramızdaki asıl sorun, kendi aramızda verimli iletişim kurmayı beceremiyor olmamızdı.

Beyaz çitlerle çevrili o sarı eve vardığımızda kalan göz yaşlarımı silerek derin bir nefes aldım. Bunu başarabilir-

dim. Hem Trent için hem de Ben için bunu başarabilirdim. Kararlılıkla arabadan inip Ben'e yardım etmeye gittim. Sonunda Trent'i eve sokmayı başardık. Onu yatağına yatırırken ağzında anlayamadığım bir şeyler mırıldandı, derken tekrar bilinci kayboldu.

Paniğe kapılarak Ben'in koluna tutundum. "Her şey yolunda mı?"

Ben dönüp elime baktıktan sonra battaniyeyi Trent'in üzerine çekti. Başıyla onay verip üzüntülü bir şekilde, "İyi olacak, sadece biraz zamana ihtiyacı var," dedi.

Ben, banyoya doğru ilerlediğinde ben de yatakta öylece çökmüş bir şekilde yatan çocuğu inceliyordum. Henüz on altı yaşındaydı ve önünde bir ömür vardı. Bir zamanların kedi ve köpek seven çocuğu şimdi yardıma muhtaç bir delikanlıydı. Odadan ayrılırken, bütün bunların üstesinden geleceğinden umutluydum, çünkü onu bekleyen bir gelecek vardı önünde.

Kapıyı arkamdan çeker çekmez etraftaki kutular dikkatimi çekti. Ben buraya geri taşınmaya karar vermiş olmalıydı. Salona doğru ilerledim. İliklerime kadar sınıslıkladım ve titriyordum.

Ben arkamdan beni takip ederek elinde ki havluyu bana uzatıp, "Al, kurulan," dedi.

Havluyu alıp omuzlarıma sardım. Ben şömineye doğru gidip içini Sterno odunuyla doldurdu. Ateşi yakınca odunlar hemen alev aldı; sıcaklığı olduğum yerden hissedebiliyordum.

Ben, "Hemen döneceğim," deyip odadan ayrıldı.

Grace'in çatı katından alıp gelmiş olabileceği masaya doğru ilerleyip ev telefonundan River'ı aradım ama cevap vermedi. Sesli mesaj bırakmak istemedim, çünkü biliyordum ki bulunduğum yeri ona söylemek onu sadece daha da öfkeli edecekti.

Ben bir süre sonra üstünü değişmiş olarak yanıma gel-

di. Haki renk şortu ve beyaz tişörtüyle her zamanki haline benziyordu. Bu olan biten her şeyin bir rüya olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyordu. Bu kısa dalgınlığım Ben'in bana bir tişört ve eşofman altı uzattığı ânın uygun-suzluğuyla bölündü. "Al, bunları giy de ıslak kıyafetlerle oturma burada," dedi Ben.

Kuru olan kıyafetleri kabul edip üstümü değiştirmek üzere koridordaki banyoya gittim. Uzun yıllar birlikte yaşadığımız bu evde şu anda onunla birlikte olmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum sürekli. Burası bir zamanlar huzur bulduğum yerken şimdi her şey ne kadar da farklıydı. Artık burada bulunmak garip geliyordu bana.

Dışarı çıkıp salona doğru ilerledim ve nemli kıyafetlerimi kapının dibine bıraktım.

Ben'in telefondan bir şeyler okuduğunu görebiliyordum.

Bana doğru bakıp, "Trent'i acilen yazdırabileceğim bir tesis bakıyorum, bana yardımcı olur musun?" diye sordu.

"Tabii ki, ne yapmamı istersin?"

Telefonu bana vererek, "Orange Eyaleti'ndeki tüm rehabilitasyon merkezlerinin listesini yapabilirsin, ben de sonra hepsini tek tek ararım. Henüz yeni bir bilgisayar almadım, bu yüzden şimdilik numaralarına benim telefonumdan bakabilirsin," dedi yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

Ben'in kendine tamamıyla yeni bir hayat kurmak zorunda kalması ve daha sonra bu hayatı terk etmesi ona karşı bir daha asla hissetmeyeceğimi düşündüğüm bir duyguyu tetiklemişti: Acıma duygusu. Şimdiye kadar bütün bu olanların onu nasıl etkilemiş olabileceğini hiç düşünmemiştim, ben daha çok ayrılışının benim üzerime bıraktığı etkiye odaklanmıştım. Buraya geri dönüp her şeye yeniden başlamak hiç de kolay olmamış olsa gerek.

İlerleyen saatler Trent için en güvenli adresi aramak-

la geçti. Listeyi bitirir bitirmez onları tek tek araması için Ben'e verip Trent'i kontrol etmek için yanına gittim. Eli-mi alına dayadığımda biraz hareketlendi ve ağzında bir şeyler geveleyip birilerine olan borcundan bahsetti. Salona geri döndüğümde Ben, Trent'in adını altı ayrı özel merke-zin bekleme listesine yazdığını söyledi.

Koltuğa oturup tamamen bitkin bir halde ayaklarımı uzattım. Ben de tam karşı uçta oturmuş bacaklarını uzat-mıştı. Bu kadar samimi olmamızdan biraz rahatsız olup bacaklarımı toparlayarak kendime doğru çektim ve kolla-rımı etrafına sarıp çenemi dizlerime dayadım.

Dalgın bir şekilde kolunu ovalarken sırtarak beni izli-yordu.

"Çok mu kötü? Hastaneye gittin mi?" diye sordum.

"Lanet olsun ki, hayır. Caleb onu yerine geri taktı."

Gözlerimi devirerek, "Tabii, yapmıştır," dedim.

Sessizlik içinde otururken kolunda ki alçıyı inceledim ve sorma gereği duyarak, "Trent'e bakmaya gittiğimde yine birilerine olan borcunu geveliyordu ağzında. Kim ol-duğunu biliyor musun?" dedim.

Kaşlarını çatarak, "Sanırım uyuşturucu satıyordu ve bazı satıcılara da borcu var. Kendine geldiğinde kim oldu-ğunu ve borç miktarını öğrenir borcunu kapatmak için ne yapabileceğimi düşünürüm," dedi.

Buna sadece derin, uzun bir iç çekmekten başka yapa-bileceğim bir şey yoktu. Trent birden çılgık atmaya başla-yınca Ben telaşla oturduğu yerden fırlayarak yanına koştu. Geri geldiğinde, "Hastanede olmaması konusunda hâlâ ısrarlı mısın?" diye sordum.

"Evet, Dahl öyleyim. Onların yapabileceği her şeyi ben yapabilirim."

"Ne demek istiyorsun sen?"

Sandalyelerin birine çöküp, " New York'da yaşarken

ilaç bağımlılığı üzerine ders veriyordum ve bir rehabilitasyon merkezinde gönüllü çalışıyordum."

"Gerçekten mi? Nasıl bulaştın o işe?"

Hüzün dolu mavi gözleriyle bana baktı. "Kendimi işe yarar hissedebileceğim bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bir amacım olsun istiyordum ve o çocukların onlara yardım eli uzatan birilerine ihtiyaçları vardı. İşe de yaradı."

"Peki burada ne iş yapacağınızı hiç düşündünüz mü?"

Dirseğini dizine dayayıp başını arasından sallandırdı ve başını bana doğru çevirdi. "Hayır, hiç düşünmedim. Şu anda hiçbir şey yapamam. Öncelikli olarak maddi durumumu düzene sokup kimliğimi yeniden yapılandırıp yasal işlemlerimi yoluna koymalıyım. Bu dava basının kulağına gider gitmez eminim ortalık karışacak ve göz önünden uzak olmak çok zor olacak. Haberciler izimi sürecekler. O yüzden dava sonuçlanmadan önce ne yapacağıma karar vermem çok zor."

Hissettiği acıyı görüp tekrardan yapılandırması gerektiği hayatını ve bunu yaparken aşması gereken engelleri düşününce yüreği ezildi. Yine ona karşı bir acıma duygusu belirdi içimde. "Üzgünüm, Ben. Bunları hiç bilmiyordum."

"Derin bir iç çekip nefesini yavaşça dışarı verdi. "Bu şekilde sonuçlanacağını asla tahmin etmemiştim."

"Biliyorum Ben, ben de etmemiştim ama.."

Sözümün tam ortasında beni bölerek, "Dur Dahl, henüz ama deme," dedi kaşlarını çatarak.

Ayağa kalkıp yanıma geldi ve sehpanın üzerine oturup gözlerimin içine baktı. Elimi tutarak, "O zamanlar ne düşündüğümü, seni neden burada bıraktığımı inan bilmiyorum. Zamanı geriye sarıp daha farklı bir yol izlemeyi o kadar isterdim ki. Biliyorum her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Peki, her şeye rağmen beni affedebilecek misin?"

Elimi çekerek tek kelime bile etmeden, en iyi cevabın

sessizliğim olacağını düşündüm. Durumuyla ilgili sohbet edebiliyor olmamız onu affedeceğim anlamına gelmiyordu, ayrıca bunu yapmaya hazır mıyım, ondan bile emin değildim.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama sensiz kendimi bir hiç gibi hissediyorum... Eski günlerimize geri dönmek istiyorum. Bunu bir deneyemez misin?"

"Ben, üzgünüm ama hayır. Şu anda hayatımda başka birisi var. Bizi bu hale getiren olayları değiştiremeyiz."

Gözlerini benden kaçırdı ve tek kelime etmedi. Ben de sessiz kaldım. Bir süre ikimiz de öylece sessiz kaldık. Ben ayaklarınca kolumdan tutup bana açıkça, "Peki, onunla mutlu musun?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp, onu inciteceğini bilsem de sorusuna dürüstçe cevap verdim. "Evet, mutluyum. Gerçekten mutluyum."

Beni tekrar tutup bu sefer kucağına oturtmaya çalıştı. "Bize bir şans ver. Bana bir şans daha ver. Sana ihtiyacım var."

Bu noktada ağzım açık bir şekilde onu sadece izledim. Derken birden yerimden zıplayıp başımı ileri geri sallayarak, "Ben bunu yapma. Sana tam olarak ne hissettiğimi söyledim," dedim.

"Hadi ama Dahl. Burada sadece ikimiz varız. Bana dürüst ol. Bu bizi ilgilendiriyor."

Gözlerimi kısarak, "'Bizimle ilgili' mi? Ne demek 'biz'?" diye sordum.

"Kahretsin, Dahl. Ne demek istediğimi biliyorsun. Şu anda her şeye yeniden başlayabiliriz. Sen benimle de mutlu olabilirsin."

Ona baktım. O her zamanki, tanıdığım adamdı. Her ne kadar ona eskiden hissettiğim duyguları artık hissetmesem

de bunu onun anlamasını sağlamam çok zordu. Ancak sanırım yüz ifadem tam olarak söylemek istediğimi anlatmış olacaktı ki birden ayaklanıp pencereden dışarıya bakmak için odanın diğer ucuna gitti.

En zor olanı atlattığımızın bilinciyle uzun süredir aklı-mı kurcalayan bir şeyi söylemek istedim. "Ben, senden bir şey isteyebilir miyim?"

Arkasını dönerek bana sınıttı. "Tabii ki, biliyorsun sen ne istersen seve seve yaparım," dedi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "River'ı her gördüğünde onu kışkırtmaktan vazgeçer misin? Nişanlıma sürekli geçmişimizden bahsetmenden hoşlanmıyorum. Bu hiç doğru değil."

Yüzünde acı dolu bir ifadeyle, "İşte buna söz veremem," dedi.

Ben'in hiç değişmemiş olmaması beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattığından derin bir iç çektim. Tamamen bitkin bir halde artık ayrılma vaktimin geldiğini düşünüp kapıya doğru yöneldim.

"Bekle. Ben de sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Ben.

Arkamı dönüp zoraki bir gülümsemeyle, "Tabii ki," dedim.

Kendini iyice dikleştirdi. Nükteli ama yeteri kadar belirgin bir şekilde, "Onunla ne zaman tanıştın?" diye sordu.

"Bana neden sürekli bunu soruyorsun?"

"Sadece sorumu cevaplayabilir misin?"

Kısık bir ses tonuyla, "River'la ilk defa seninle üniversitedeyken bir gece tanıştık ve sadece konuştuk, bu kadar. Geçen seneye kadar onunla hiç tekrar karşılaşmamıştım. Ta ki Aerie beni bir röportaj yapmam için görevlendirdiği güne kadar."

Yüzünde ki hayal kırıklığını okuyabiliyordum. "Şimdi anladım," diyebildi bir tek. Ben de sebebini sormadım.

Bu tartışmadan artık rahatsızlık duymaya başlıyordum ve pencereden bakınca saatin geç olmaya başladığını fark ettim. "Lanet olsun, saat kaç?"

Ben, saatine bakıp, "Saat altı. Neden ki... sokağa çıkma yasağın mı var?" diye sordu.

Alaycı sözlerine aldırmayarak sadece, "Gitmem gerek. Trent'i tek başına idare edebilecek misin?" dedim.

"Evet Dahl, sanırım idare edebilirim."

"Bu akşam Serena'yı arayacaksın, değil mi?"

"Bak, sana söyledim. Uyuşturucuyu Trent'in vücudundan atana kadar onu aramayacağım."

"Bunu ondan saklayamazsın. Serena onun annesi ve bilmeye hakkı var. Onu deli gibi merak eder yoksa."

Kalçasını kaldırıp kapı girişine doğru yaslandı. "Asıl zor zamanlar ateşi ve üşümesi geçtikten sonra başlayacak." Tek elini kapı en üstteki eşiğine dayayarak. "Dahl gerçekleri söylemek her zaman ak ve karayı söylemekten ibaret değildir. Bazen sevdiğin insanları üzmemek pahasına gri-de kalmak en iyisidir. Ona şimdi söyleyip onu buraya getirmek ona acı vermekten başka bir şey yapmaz. Onun acı çekmesini istemem. Peki, o zaman neden söyleyeyim ki?"

Söylediği şeyler bana çok mantıklı geldi, o kadar ki neredeyse onunla hemfikir olacaktım. Ben de Serena'nın Trent'i bu halde görmesini istemem ama ona hiçbir şey söylememenin de bir türlü doğru olmadı kanaatindeydim. "Çok haklısın ama yine de onun bilmesi taraftarıyım."

İç çekerek bana doğru yaklaştı. Burun burunaydık. "Öyle hissettiğinden hiç şüphem yok. Sadece herkes farklı açıdan düşünebiliyor. Sen idealistsin. Ben gerçekçi. İkisi de ne yanlış ne de doğru."

Eskiden olsa ona gülümser ve bu zekice gözlemine bir yorum yapardım. Ancak şimdi bu hiç doğru gelmiyordu, bu yüzden sadece başımla onaylayıp yanından çekildim.

“Şimdi gidiyorum. Trent’in bir şeye ihtiyacı olursa ara beni.”

Sırtarak, “Ya benim bir ihtiyacım olursa?” dedi.

Nemli kıyafetlerimi kaptığım gibi kapı koluna doğru uzattım elimi.

Etrafımı dolanıp önümü kesti. “Lütfen, gitme.”

Gözlerinin içine bakarak, “Ben, lütfen çekil. Şu anda gerçekten eve gitmem gerek.”

Ben öylece hareketsiz duruyordu. Kaşlarını buruşturup başını öne eğdi. Ellerini saçlarında gezdirip önümden çekildi.

Kapıyı hızla açıp hızlı bir şekilde oradan ayrıldım.

Arabaya doğru ilerlerken Ben’in söylediklerini düşündüm. Hayat sadece ak ve karadan ibaret değildi. Bunu aklımda tutarak şüpheyi River’in lehine yorumlayacaktım. Gerçekten River’la aramızın düzelmesini istiyordum, çünkü eğer düzelmezse belki de devam ettiremeyecektik. Ayrı kaldığımız bu süreçte öfkesinin dinmiş olduğunu umuyordum, çünkü onunla oturup artık düzgün bir şekilde konuşmak istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, kızışan çatışmalardan çok da sağlıklı sonuçlara ulaşılmadığını düşünüyordum. Annemle babamın hep şiddet içerikli tartışmaları olurdu ve ben de böyle bir ilişki yaşamayı hiçbir zaman istememiştim.

Arabamla eve doğru giderken bir mağazada durup kendime giyecek bir şeyler alırım diye düşündüm. River, üzerimde Ben’in kıyafetlerini görünce, bu durumdan hiç hoşlanmayacaktı. Ama sonra doğrudan eve gitmeye karar verdim. Ona Trent’in başına gelenleri anlatınca eminim anlayışla karşılayacaktı. Karşılamamasına imkân yoktu.

Radyoda biraz gezinip yüzümü güldürecek şarkılar aramaya başladım. Beni mutlu eden bir başka şey de müzikti. Kulaklarımda gümbürdeyen şarkının ritmini dinle-

yip ellerimle direksiyona hafifçe vurup ritim tutuyordum. Her bir şarkıya tek tek kulak verip sözlerini zihnimde sanki yaşıyordum; her biri bir hikâyeyi anlatıyordu. Şarkıların her bir vuruşunu bir yağmur damlasının yere vururken çıkardığı sesin doğallığıyla içimde hissediyordum.

Yaptığım Şey

Ben'in Günlüğü

Dün geceki olaylar dizisi tamamen sürprizdi. Caleb beni gelip aldıktan sonra birlikte bir şeyler atıştırıp sohbet etmek için Reality Bites'a gittik. Gecenin sonunda ben ikimizin içeceği kadar çok içmiştim. Caleb göreve hazır olduğundan tek bir bardak bira bile sürmemişti ağzına. İyi de oldu, çünkü tam da o sırada bir alarm sisteminin çökmesiyle ilgili bir mesaj aldı. Telefona cevap vermek için izin isteyip uzaklaşınca neden yanımda konuşamadığını merak ettim. Geri dönüp gitmek zorunda olduğunu söylediğinde gerçekten de sinirlenmiştim; ona yapacak başka bir şeyim olmadığından onunla birlikte gitmeyi teklif ettim. Beni yanında götürmek konusunda ki tereddüdünü ve arabada kalmamı isteme sebebini şimdi anlıyorum.

Hills giriş kapılarından girerken her şeyi anlamıştım zaten. Onun işten çıkarıldığını düşündüğümünden tahmin ettiğim yere gidip gitmediğimizi sormak durumunda kaldım. Bana hiç cevap vermeden çıkmaz bir sokağa yaklaştı ve tahminim üzerine o aşağılık herifin evinin önüne park etti. Onun da o sorumsuzca zengin ünlülerden biri olduğunu bilmiyordum. Evinin saçma sapan yukarı doğru dimdik tırmanan bir garaj yolu vardı, ayrıca sanki her an kraliyetten birileri ziyarete gelecekmiş gibi süslü püslü, kocaman

bir kapısı vardı. Ancak beni asıl şaşırtan şey o gösterişsiz manzarasıydı. Dahlia'nın çiçekleri ne kadar sevdiğini bilmiyor muydu?

Beş dakika arabada Caleb'ı bekledikten sonra artık daha fazla dayanamadım. En azından onu gidip bulamalıydım. O herifin evinin kapısına ulaşmak için bile binlerce basamak tırmandım. Rüzgâr çanlarını görünce Dahlia'nın kaldığı evin burası olduğunu anladım. Evden gelen yüksek sesli müzik sesinden ve gürültüden evde bir parti olduğu aşikârdı. Kapı aralık olduğundan Dahlia'yı kaçırıp bir seferlik bile olsa River'ın bakışları üzerimizde olmadan konuşuruz diye düşünmüştüm.

Onu hemen buldum. Lanet olsun ki muhteşem görünüyordu; çok güzel giyinmişti ve ben gerçekten o bacakların etrafıma dolanmasını istiyordum. Beni gördüğü anki somurtmasıyla beni gördüğüne hiç sevinmemiş gibiydi. Üzerindeki inci kolyeyle ilgili birkaç soru sordum ama sorumu umursamadığından bunu o zengin züppenin ona almış olduğunu düşündüm. Onun aşkım parayla satın almaya çalışan biriyle birlikte olmasına şaşırmıştım doğrusu. Ona beni yiyip bitiren o tek soruyu sorduğum sırada en korktuğum kabusum başıma gelmişti.

Ondan sakladığım küçük ahlaksız sırrımı yanımda duyuyor, Dahl'ımla konuşuyordu. Bir anda o kızla yaşadığım gecenin ve onu nasıl becerdiğimle ilgili çılgın anılarım zihnimde canlanınca Dahl'ın ortadan koşturup gittiğini bile fark etmemişim. S'belle'in dönüp bana bakmasıyla birlikte tekrar odaklanabildim. Bir an bana sanki o da benimle aynı şeyleri düşünüp aklımda ki bu saçmalıkları okuyor gibi baktığına yemin edebilirdim. Ama sonra orada ne bok yemeye geldiğimi sordu ve o zaman anladım ki bu sadece bir hayalmiş. Dürüst olmak gerekirse bu sorudan artık ölesiye bıkmıştım. Çok da önemi yoktu zaten, çünkü ona cevap

verebilecek kadar fazla takılmadı etrafımızda. Ön kapıdan bir ateş gibi dışarı fırladı.

Dahl'ı takip ettim. Arkasından sertçe kapattığı kapıyı açıp çeyiz sandığını odanın karşı köşesinde görünce çok şaşırdım. Darmadağınık olan yatağa baktım; yerde ki siyah tangayı görünce feleğim şaştı. Yatak odalarındaydım. Siktir.

S'belle'i nereden tanıdığını anlattığında neredeyse altıma sıçıyordum. Tabii ki de, o pislik herifin kız kardeşiydi. Neyse ki, Dahl'in hikâyesinin tamamını bilmediğini öğrenince sevinmiştim. Tam Dahl'la sohbetimiz koyulaşmışken o herif girdi içeri, sanki beni öldürmek istiyordu. Kahkaha atmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. En azından o tam içeri girerken Dahl'ı öpseydim diye düşündüm. Tam ona dersini verip Dahl'la önce kimin çıktığını hatırlatmak istemiştim ki lanet olası, birden bir sağ kroşe attı bana. Ancak ona sürekli Dahl'ın ilk benim olduğunu hatırlattım. Onu biraz sert ittirirsem onu yere yapıştırabileceğimi düşünmüştüm, fakat birden beni duvara yapıştırmca beni tekrar etkisiz hale getirebildiğine inanamamıştım. Lanet olsun, çok çevikti, ancak ben ondan daha çeviktim, biliyordum. Ona tam da gününü gösterecekken Caleb gelip onu üzerimden çekti.

Caleb beni arabaya atar atmaz bir güzel haşladı beni; tek kelime bile edemedim. Artık hiçbir şey umurumda değildi. Yol boyunca hiç konuşmadık; Laguna'dan çıkarken ondan beni Ana's Attic'e bırakmasını istedim. Ovaladığım dirseğime bakıp onu yerine yerleştirmesi gerekebileceğini ve alçıya almamız gerektiğini söyledi.

Eczaneye uğradıktan sonra bara doğru yürüdüm; Caleb da peşimden geldi. O parlak çocuk ağzıma sıçmıştı; acilen kafayı bulmalıydım. Sonrasını çok fazla hatırlamıyorum.

Hatırladığım tek şey: Zihnim uyuşana kadar içki içtiğim ve sonra da Caleb'in beni eve bırakmasıydı.

Telefonumun çalmasıyla birlikte uyandım ama yetişemedim. Mesajlarıma kontrol ettiğim sırada birden kendime geldim. Yeğenimin başı beladaydı ve bildiğim tek şey onun yanına gitmem gerektiği idi. Serena arabasını evimde bırakmıştı. Böylece arabaya binip hemen onu aramaya koyuldum.

Birçok sebepten dolayı Laguna'dan ayrıldığıma üzülüyordum, ancak Trent'i Newport Beach'deki ikram standının arkasındaki ara sokakların birinde öylece çöp ve bira şişelerinin arasında yatarken gördüğümde bundan daha büyük bir üzüntüm olamayacağını anladım. Dahl ve diğer her şeyi bir kanara atarsak, yeğenimin bana gerçekten ihtiyacı vardı. Babasıyla hiçbir zaman çok yakın bir ilişki içinde olamadığımdan bu görevi ben üstlenmiştim. Ancak şimdi de bana en çok ihtiyaç duyabileceği bir anda ben yanında değildim. Bir zamanların iyi sporcusu, çalışkan öğrencisi ve her daim mutlu olan o çocuğa bunca yıl yokluğunda neler olmuştu? Şimdilerde bir bağımlı olup çıkmıştı ve beni neredeyse hiç tanımıyordu. Onu doğrulturken on altı yaşındaki bir gencin hiç ağzına almaması gereken şeyler mırıldanınca dehşete düştüm.

Biliyordum, ona baktığımda hayatımda yaptığım tüm kötülüklere karşılık o, benim yaptığım en iyi şey olacaksa eğer buna katlanacaktım. Aklımı hızla çalıştırdım; onu temize çıkaracak tek kişi bendim. Serena'yı veya annemi aramak istemiyordum. Yapmam gereken tek şey onu evime götürmektir. Onu lanet olası tek kolumla çekerek doğrulttum, ancak ayağa kaldırmadım. Derken sanki Tanrı günahlarımı itiraf ettiğimi duymuş ve beni affediyormuşçasına

birden onu çıkardı karşıma. Dahl, işte oradaydı; bana yardım etmek üzere gelmişti.

Dahl'ın Trent'in bağımlılığı hakkında hiçbir şey bilmemesine şaşırmıştım, ancak sonra Serena'nın tavırlarını düşününce buna pek şaşırmadım. Dahl, Trent'i eve getirmeme ve onu bir zamanlar bize ait olan odaya yatırmama yardımcı oldu. Onu aslında çoktan beridir eve getirmek istiyordum ama yalnızken; bu koşullar altında değil.

İkimizde yağmurdan sıırıslıklamdık ve her ne kadar onun o ıslak kıyafetlerini çıkarmayı istemiş olsam da böyle bir ortamda buna teşebbüs bile etmezdim; ayrıca dürüst olmak gerekirse, çok da havamda değildim. Ben de ona sadece bir havlu ve biraz giysi verdim. Üstünü değiştirdikten sonra Trent'i güvenle bir merkeze yerleştirmek için bana yardım etti; sonrada oturup biraz konuştuk. Onunla konuşmaktan kaçınma planlarım suya düşmüştü. Bu yanılttı; ben sadece onu ne kadar geri istediğimi bilmesini istiyordum.

Bunu söylemek beni fazlasıyla rahatlatmıştı ama onun tepkisi hiç umduğum gibi olmadı. Duyunca koşup, bana sarılacağını; hatta boynuma bile atlayacağını düşünmüştüm. Sonuç olarak, ben onun için bütün hayatımı değiştirmiştim. Ancak o beklediğimin tam tersine beni yerden yere vurdu; benim her davranışımı tersledi. Derken ben konuya doğrudan girip onu ne kadar istediğimi söylediğimde gözlerinden benimle aynı şeyleri hissetmediğini anladım.

Dahl orada bulunduğu sürece soğukkanlılığımı hep korumaya çalıştım. Ayrıldıktan sonra da önce Trent'i bir kontrol edip banyoya gittim; yüzümü suyla yıkadım biraz. Biliyordum, kendimi toparlayıp Trent'e yardımcı olmaya odaklanmam gerekiyordu. Ölesiye yorgundum; biraz kestirmek için kanepeye uzandım. Önümde uzun bir gece vardı ve biraz uykumu almam gerekiyordu biliyordum ama

uyuyamıyordum; birlikte geçirdiğimiz günlerin o güzel anıları bu lanet olası evin her yerindeydi. Benden o herifi rahat bırakmam için yalvarmasını tekrar tekrar canlandırdım zihnimde. Ona, *Lanet olsun, onu gıcık etmek çok hoşuma gidiyor*, demek istiyordum ama onu çok öfkelenlendirmek istemedim. Ancak o herife *nişanlım* dediği anda öfkeden deliye dönen asıl bendim. Sözleri mideme bir yumruk gibi inmişti. Onun nişanlısı *bendim*. Ona o herifi biz beraberken de tanıyor mu diye niye sordum ki? Lanet olsun, niye sorduğumu bilmiyordum ama onun cevabını biliyordum... O herif bunu yeteri kadar hissettirmişti bana. Dahl'ın beni aldatmış olabileceğine asla ihtimal vermem ama böyle bir şeyin düşüncesi bile beni çıldırtıyor. Artık onu geri kazanacağımdan ciddi şüphe duymaya başladım. Lanet olsun bana.

Parçalar

Sakinliğim kaybolup kızgınlığımı tekrar alevlenirken Wanted'ın *I Found You* isimli şarkısını yüksek sesle dinleyip sözlerine eşlik ediyordum. Ellie'nin arabası garajım tam karşısındaki girişte duruyordu. Gecenin bir vakti hâlâ burada ne işi vardı? Diğer tüm insanlar gibi mesai saati beş civarı bitmemiş miydi onun?

Tekeri döndürerek arabayı çevirip basamakların tam karşısına park ettim. Yağmura tutulmamak için hızla koşarak girişe vardım. Kapı kolunu indirdim; kapı kilitli olmadığından kapıyı yavaşça açtım. Neden burada River'la baş başalardı ki? Beni neler bekliyordu acaba?

Onları mutfakta konuşurken bulmayı planlamışken, birden River'ı koltukta Ellie'yi ise yerde onun yanında görmek beni iyice endişelendirmişti. Bütün senaryoyu tahmin edebiliyordum. Hediyeler tezgâha bırakılmıştı. River cam sehpadaki bir yığın evraka göz atıyordu. Ellie'nin kırmızı gömleğinin düğmeleri açıktı; bu sefer tek ortada olan şey sadece uyumlu kırmızı sutyeni değildi. Bacaklarını yana kıvrımış, o dar siyah kalem eteği bacaklarının iyice üstüne kıvrılmıştı. River'ın kalçalarına yakın bir yere kanepeye doğru yaslanıp bir kolunu yastığa dayamış, diğer eliyle de River'ın göz attığı evrakların üzerinde kalem tutuyordu. Leopar desenli yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarmış; kırmızı ojeli ayak parmakları olduğu gibi ortadaydı. Çıp-

lak ayaklarını ahşap zeminimize dayamış, bir iş toplantısından fazlasıyla uzak gevşemiş bir havası vardı.

Ağızından çıkan tek şey, "Selam," demek oldu ama River'ın başını çevirip gözlerini bana dikmesine yetmişti.

O da, "Selam," diye karşılık verdi. Yüzünde anlam veremediğim bir ifade vardı ama yemin ederim ki gözlerinden suçlu olduğu okunuyordu.

Sonraki olaylar dizisi ağır çekim gibi ilerledi. Ellie, başını çevirir çevirmez ipeğimsi, aslan yelesi siyah saçları da peşinden savruldu. Başını kaldırıp bana yapmacık bir gülücük atarak hafifçe elini salladı. O sahte uzun kirpiklerini kırıştırtıp sanki toplantılarını bölüyormuşum gibi gözlerini dikti bana. Ben de aym şekilde ona baktım, sonra da bakışlarımı çevirerek etrafıma bakındım. Sehpa da bir pizza kutusu ve birkaç bira kutusu vardı. Kaç saattir birlikte olmuş olabileceklerini ve ne kadar içmiş olabileceklerini gerçekten çok merak ediyordum. Önümdeki bu manzara gerçekten kalbimi kırmıştı, ancak Ellie'nin diğer yanında kanepeye dayalı bir şekilde bırakılan gitarı, Stella'yı görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sırlıklam olmuş saçlarımdan yüzüme yağmur damlaları damlıyordu. Tam saçlarımı gözümün önünden çekmişim ki, Ellie, "Ah, özür dilerim. Garaja girmene engel mi oldum? Bu hiç aklıma gelmedi," dedi.

Alaylı bir şekilde ona gülümseyerek, "Tabii ki, olmadın," dedim. Derken hızla yatak odasına doğru dönüp omzumun üzerinden bir bakış atarak, "Böldüğüm için özür dilerim," dedim. Bir anda klostrofobik görünen bu kocaman odadan kaçarken başım dönmeye başladı. Yatak odasına girip kapıyı arkamdan sertçe kapadım; ayakbılarımı fırlatıp kendimi yatağın üzerine attım. Eve gelip River'la sakın bir şekilde konuşmak istemişim ama şimdi bu durum beni rahatsız etmişti.

Pencereden dışarı bakıp Hollywood yazısını görmeye çalışıyordum, ancak yağmur o kadar sert yağıyordu ki harfleri bile zor çıkarabiliyordum. Kıskanç biri değildim, en azından şimdiye kadar hiç olmamıştım, fakat bu kadınla ilgili bir şey vardı. Gördüklerimi tam olarak anlayamamış mıydım, diye kendi kendime sormaya başladım. İlişkimiz bitmiş miydi ve bunun bir tek ben mi farkında değildim? Paylaştığımız bu bağ sandığım kadar güçlü değil miydi?

Peri masalı gibi olan aşk hikâyemiz gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti bir anda: Vegas'dan Los Angeles'a olan o eğlenceli araba yolculuğumuz, oyunlarımız, uydurduğu çılgın kurallar, çeşme ve dileklerimiz, her güne onunla birlikte uyanmak, ne zaman kahve içmek istesem bana, "bekle biraz" deyip aklında yapacak daha güzel şeylerin olduğunu söylemesi ve yatağın o anda hangi tarafındaysak orada uyuyabilmemiz, çünkü bizim için önemli olan bir arada olmaktı.

"Neler oluyor, Dahlia?"

Arkamı bile dönmeden ona, "İkinizin arasında bir şey mi var? Bana söylemek istediğin şey bu muydu?" diye sordum.

"Hayır!" dedi kızgın bir tavırla. Yatağın hafif çökmesiyle birlikte yatağın üzerine yayıldığını anladım. Üzerime uzanıp elini bel kıvrımlarımda dolaştırıp kalçama götürdü. Dokunuşuyla tüylerim ürperdi. Dudakları kulağımın etrafında sakince, "Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?" diye sordu.

Kendimi çevirip gözlerinin içine baktım. "Birlikte çok vakit geçirdiniz. Derken eve geliyorum ve o hâlâ burada."

River başını sallayarak, "O sadece iş için burada," dedi.

"Korkarım ki o sadece bizim dağılan parçalarımızı toplamak için beklemede."

"Biz hiç dağılmadık ki. Asla da dağılmayacağız."

Fısıldayarak, "Ama sana nasıl baktığını görüyorum," dedim.

Gözlerini gözlerime dikerek o da bana fısıldayarak, "Bana nasıl baktığı hiç umurumda değil. Benim gördüğüm tek kişi sensin," dedi.

Bunu söylememem gerekiyordu, biliyordum ama bir şekilde öğrenmem de gerekiyordu. "Bu gece hiç de öyle görünmüyor. Ne işi vardı ki burada? Bir de ona gitar mı çaldın?" River'in ona gitar çalmış olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Bana çaldığında, tüm benliğiyle, ruhuyla çalıyordu; bana göre iki kişinin birbirine dokunmadan birlikte geçirdiği en özel anlardan biri gibiydi.

"Dahlia, ona hiç gitar çalmadım." Ancak bunu söylerken vücudu o kadar gerilmişti ki kendini geri yatağa fırlattı.

Kalbim sanki boğazıma sıkışmıştı. "Neyin var senin? Biliyorum benden sakladığın bir şey var."

İç çekerek konuşmaya başladı. "Artık bitti," dedi ve kolunu alnuna dayadı.

"Ne? Bu kadar kolay mı?" Bağırmaya başladım. Havaya fırlayarak tamamen şok olmuş bir şekilde ona bakakaldım. Bazı sorunlarımız vardı, biliyordum ama ilişkimizi öylece bitirebileceği hiç aklıma gelmemişti. "Sorunlarımızı bile henüz çözmeden her şeyi elinin tersiyle itecek misin?"

Kendini doğrultup beni zorla kendine doğru çekti. "Lanet olsun, Dahlia. Hayır, hayır ilişkimizi değil. İlişkimizi asla, asla bitiremem. Sen benim benliğimin bir parçasısın. Ben turneden bahsediyordum. Artık bitti. Gruptan ayrıldım." Beni serbest bırakıp ellerini saçlarında dolandırdı.

Aslında çok da şaşırmamıştım ama sanki biraz oyuna gelmiştim. "Bundan emin misin, River? Daha turneye haftalar var. Xander ve diğer çocuklar ne dedi peki bu duruma?"

Kendi geri yatağa atarak, "Evet, eminim. Onlara daha söylemedim. Sadece yokluğumun onlarda ne gibi etkiler yatacağını görmek istedim önce. Ayrılışımın onlarda herhangi bir maddi kayıp yaratmasını istemem. İşte Ellie bu yüzden buradaydı; sözleşme ihlalinin cezai şartlarını anlatıyordu bana."

Buna bahse girebileceğini ona söylemek isterdim ama şu anda kıskançlık yapmanın hiç sırası değildi. Şu anda bana ihtiyacı vardı. Yanına geçip ona doğru eğilerek başparmağımla yanağını okşadım. "River, peki bunu neden şimdi yapıyorsun?"

Birkaç saniyelik gözlerini sımsıkı kapattı. "Bunu yapmıyorum. Hiçbir zaman başlamak istememiştim, şimdi de olup biten bu kadar şey varken kendimi veremiyorum işte."

"River, bizden dolayı ayrılamazsın."

"Buraya kadar, Dahlia. Bunu senden ya da bizden dolayı yapmıyorum; bu tamamen benimle alakalı bir şey. Biliyorsun, bu işe hiçbir zaman dahil olmak istemedim. Eğer katılırsam, bu ne benim için ne de grup için iyi olacak."

Beni kendine doğru çekti ve dudaklarımız birbirini buldu. Dili hafifçe dilimi taciz edince onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Onu çok özlemiştim. Beni üstüne çıkarıp ellerini sırtımda gezdirerek sertçe kendine doğru çekti. Ânın içinde kaybolmuştum, derken bir anda dünle ilgili hâlâ konuşmadığımız aklıma geldi.

Yüzüne karşı mırıldandım. "River, konuşmamız gerek."

Nefesini düzeltip, "Şu anda sana çok ihtiyacım var," dedi.

"Benim de sana ihtiyacım var ama ben dünkü söylediğim şeyde çok ciddiydim... sorunlarımızı sürekli seksle çözemeyiz."

Kendini geri çekerek bana baktı. Yanına geçip oturunca o da yerinde doğrulttu. İç çekerek bir tutam saçımı kulağı-mın arkasına attı. "Bunu ben de biliyorum, güzellik."

Şu an yapmak istediğim tek şey, o darmadağın saçla-rına asılıp onu kendime doğru geri çekmekti. Gözlerinin içine baktığımda kapıdan girerken gördüğüm o aynı bakı-şı gördüm: suçluluk duygusu.

"River, konuşmamız gereken çok şey var."

Bu konuşmayı kabulleniyormuş gibi başıyla onayla-dı. "Dahlia, bazı mevzular diğer mevzuları konuşmaktan daha zordur," derken elleri titriyordu.

"Biliyorum. Ancak bu zorlayıcı konuşmaları da yapma-mız gerekiyor."

"Şunu bilmeni istiyorum ki seni incitecek hiçbir şey söy-lemek istemedim ben..."

Ev telefonu birden çalınca yerimden zıpladım. Cevap vermek için uzandım, ancak beni engelledi. "Bırak çalsın."

"Belki Trent'le ilgilidir," dedim ve ahizeyi kaldırarak "Alo," diye cevapladım.

"Bana River'ı ver," diye buyurdu Xander.

Ahizenin konuşma yerini elimle örtterek, "Arayan Xan-der, seninle konuşmak istiyor," diye fısıldadım.

Derin bir nefes alarak ahizeyi elimden aldı. "Ne var?" dedi ve birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra kaşlarını çatı-rak, "Şu anda bunu konuşmak istemiyorum," dedi ve tele-fonu kapatıp yere fırlattı. "Trent'in nesi var?"

"Bu sabah ağlayarak beni aradı. Sesi ürkmüş geliyordu ve yalnızdı. Benden gelip onu Newport'a bırakmamı iste-di. Sana söylemek için seni uyandırmaya çalıştım."

Beni inceleyerek, "Anlayamadım. Newport'da ne yapa-cakmış ki ayrıca neden sen alacakmışsın ki onu?"

"River, o bir uyuşturucu bağımlısı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bunu duymaktan hoşlanmayacaktı, biliyordum. "Newport'a vardığımda, Ben oraya çoktan varmıştı bile. Trent'i geri eve götürmesi için yardıma ihtiyacı vardı."

Dudakları gerginlikten ince bir çizgiye dönüşmüş, gözlerini de kısmıştı. "Hangi eve Dahlia?"

"Laguna'daki evim."

"Lanet olsun, sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi birden ayağa kalkarak. "Sen orada bütün gününü onunla geçir, ondan sonra da buraya gelip Ellie'yle neler yaptığımı ilgili benden hesap sor."

"İkisi aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun."

Kapıya doğru ilerliyordu; tam odadan ayrılacakken, "İşte bu konuda haklısın!" dedi.

Onu salona kadar takip ettim. "River, bunu mantıklı bir şekilde konuşmamız gerek."

River kızgın bir şekilde gözlerini bana dikerek, "Üzerindekiler kimin kıyafetleri?" diye sordu.

Sert bir kapı sesi duyuldu ve ön kapı açıldı. Çatık kaşlarıyla Xander kapıda duruyordu.

River onu hiç umursamadı. İstirap dolu ifadeyle yüz hatları değişti. "Üzerindekilerin kimin kıyafetleri olduğunu sordum."

"Yağmur yağıyordu ve sıırıslık olmuştum. Üstümü değişmem gerekti."

Xander daha fazla umursanmamayı kaldıramayacaktı. River'ın üzerine yürüyüp, "Seninle hemen, şimdi konuşmak istiyorum!" dedi.

"Siktir git, Xander." River'ın ses tonu kısık ancak öfke doluydu. Yumruklarını birleştirdiğine göre kontrollü davranmayı bile denemiyordu.

Xander, River'ı yakasından yakalayıp yüzünü yüzüne

yapıştırdığında ürkttüm. "Beni dinle. Seninle konuşmak istediğimi söyledim sana ve bu bir seçim değil." diyerek öfkeden deliye dönmüştü.

River, Xander'ı ittirerek üzerinden attı ve bakışlarını bana çevirdi. "Yani onun kıyafetlerini giyiyorsun, öyle mi? Peki seni becermesine de izin verdin mi?"

"Hey, dostum, sakın ol," dedi Xander.

Bunu söylediğine inanamıyordum. Şoke olmuşum ve güçlükle nefes alıyordum. Sesim çatallanmıştı ama, "River, hayır. Tabii ki hayır," demeyi başarabildim. "Ben'le aramda bir şey olmadığını sen de biliyorsun. Hadi gel oturalım da konuşalım bu konuyu." Bir yandan da kendi mi sakinleştirmeye çalışıp, Xander'ın burada olup bütün bunları duymamış olmasını diliyordum.

Sesi çok kaba ve sertti. Başını sadece bir kez salladı. "Siktir! Bu saçınalıklarla uğraşmak istemiyorum artık!" Birden yüzü kapkaranlık tehlikeli bir ifadeye büründü. Derken ne olup bittiğini anlayamadan River birden cam sehpanın altına bir tekme attı ve üzerindeki tüm evraklar havaya uçtu, sehpa da ters dönüp paramparça oldu. Çok tiz bir ses duyuldu. Bana hiç dönüp bakmadan mutfak kapısından dışarı fırlayıp bir hışımla merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Derken arabasının motor gürültüsü ve teker dönme sesi duyuldu.

Ön kapıdan uzaklaşmasını gidişini izledim. Arkasmdan seslendim ama beni duymadı. Orada öylece donakalmıştım. Titriyordum, havanın ayazından ya da dinen yağmurdan değildi, biliyordum.

Xander hemen yanıma geldi.

"İlham Perisi! Beni duydun mu?" diye sordu kuşkucu bir ses tonuyla.

Arkamı döner dönmez göz göze geldik. "Lanet olsun. Neler oluyor?" diye sordu.

Sadece başımı sağa sola sallayabildim. O kadar çok şey oluyordu ki öğrenmek istediği tam olarak neydi bilmiyordum.

"Ortalığı birbirine katıp, kaçıp gidiyor. Hiç kendi gibi davranmıyor. Neden?"

Yutkunarak, "Çok sinirli," dedim.

Bir adım öne gelip dudağını bükerek, "Biraz evvel Ellie aradı ve River'ın gruptan ayrıldığını söyledi. Lanet olsun, ayrıldığından benim nasıl haberim olmaz? Senin yüzünden mi ayrıldı?" diye sordu.

Açık olan kapıya doğru eğilip dudaklarımı aralayıp konuşmaya çalışıyordum ama sözler bir türlü çıkmıyordu ağzımdan.

Çenesini sıkıyordu; iyice öfkelenmeye başlamıştı. Duvara bir yumruk attı. "Söyleyecek hiçbir sözün yok. O da telefonlarına cevap vermez. Benimle konuşmaz. Ve siz... yine bir araya geliyorsunuz. Ayrılmasma sebep sensin, değil mi?"

"Hayır. Hayır, sebep ben değilim. O sadece..."

Derken sözümü birden böldü. "Kahretsin! Bıktım artık."

Nefret dolu bakışlarla yanımdan ayrılıp hızla uzaklaştı.

"Xander, izin ver de anlatayım," diye arkasından seldim ama beni hiç umursamadı.

Onunda ayrılışını izledim; sonra da arkamı dönüp kapıyı kapadım.

Yine anılarımdan biri canlandı bir anda gözlerimin önünde... Barın diğer ucunda River'ın o muhteşem güzellikte ki silüetini ilk gördüğüm an... o derin bakışı... ve anında hissettiğimiz o elektrik. Artık yok muydu?

Salona geri dönerek gitarını elime aldım ve parmaklarımı tellerin üzerinde hafifçe vurarak gezdirdim. Şimdi binlerce parçaya bölünmüş olan yerdeki o sehpayı bakarken düşündüm. Yanlışın varmış River, biz gerçekten de paramparçaymışız.

Sonsuza Dek

Sabahın belli bellirsiz günüşiği camdan içeri sızarken yağtağımdan kalkıp onu tekrar aramayı denedim. Komodin üzerinde duran telsiz telefonu kaptım ve onu aradım, ancak çağrım hemen sesli mesajlara düştü; ona mesaj bırakmadım, çünkü ne diyeceğimi, sözlerimi nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Ancak bir araya gelirsek, oturup her şeyi mantıklı bir şekilde çözebilirdik. En azından öyle olabileceğini umuyordum.

Telefonu kapatır kapatmaz kendimi iyi hissettirecek bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim. Pencereden dışarıyı seyrederip göz gözü göremeyecek kadar yağın yağmurun kapattığı o harfleri okumaya çalıştım. Sürgü kapıları açıp dışarı çıktım; harflere biraz daha yaklaşıp daha iyi bir görüntü alabilmek için havuz başına indim. Korkuluk görevi gören alçak duvarlara doğru yürüdüm. Elimle gözlerimi yağmurdan koruyup uzaktan belli belirsiz görünen H harfini seçebildim. Kollarımı her iki yanıma açıp başımı arkaya attım. Yağmur damlaları yüzüme çarparken göğe bakıp sordum... neden parçalanıyorduk?

İçim titreyip dişlerim birbirine vurana kadar yağmur altında oturdum. Eve döndüğümde ıslak kıyafetleri çıkarıp üzerime bornozumu geçirdim. Dün gece üzerimden çıkardığım Ben'in kıyafetleri hâlâ onları fırlattığım yerde duruyordu. Eğilip yerden aldım ve mutfağa gidip onları çöpe attım. River'm neden cevap vermediğini şimdi anlı-

yordum; telefon tezgâhtaydı, ekranı ışığı ve sesler gelen mesaj ve aramaları gösteriyordu. En azından telefonu burada olduğu için içim rahatlamıştı; çağrılarımı umursamıyor gibi bir durum yoktu.

Geri yatak odama doğru giderken müzik odasına uğrayıp Ben'in bana geçen sene Noel'de almış olduğu piyanonun başına oturdum. Babamın ölmeden önceleri bana piyano çalmayı öğrettiğini söylemiştim ona. O günden beri River üzerime düşüp bu görevi kendi üstlenmişti ve kendimi çok da geliştirmiştim. En çok da bu talihsiz olay başımıza gelmeden önce babamın bana öğretmeye çalıştığı Billy Joel'in *Lullaby* isimli parçasını tam anlamıyla çalabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Piyanonun başında parmaklarımı tuşlarının üzerinde gezinirken mutlu günlerimizi düşündüm, sonra da gidip bir duş almaya karar verdim.

Sıcak suyun altında hâlâ beni bırakmak istemeyen titremelerimle savaşıyordum. Nihayet duştan çıkıp üstümü giyindiğim sırada ev telefonu çaldı. Telefonun River'dan olabileceği düşüncesiyle koşarak açtım.

"Alo?"

"Dahl, benim. Biraz yardıma ihtiyacım var."

"Ben? Bu numarayı nereden buldun?"

"Caleb'dan. Niye sordun? Sana telefon açmak yasak mı?"

"Ne istiyorsun, Ben?"

"Trent için düşündüğüm bir merkezin uygunluğunu gidip kendi gözlerimle görmek istedim ki sonradan rezil bir yer çıkmasın ama bu arada da onu evde yalnız bırakmamam."

"Tabii, en kısa zamanda orada olurum," dedikten sonra telefonu kapadım.

Üstüme bir kot pantolon geçirip babamın konser tişört-
lerinden birini de giydikten sonra çizmelerimi giydim,
çünkü River'ın bunları sevdiğini biliyordum.

Telefonumu bulamıyordum. Dün Trent'e gitme tela-
şı içimdeyken bir yerlerde bırakmış olmalıydım. Böylece
bir kez daha telefonsuz ayrılıyordum evden ama bu sefer
River'a bir not bıraktım. Hâlâ ona kızgın olduğumu düşün-
düğünü biliyordum, o da mutlaka eminim ki bana kızgın-
dı, ancak hissettiklerimi bilmesini istiyordum.

River,

*Eğer bir dileğim olsaydı, tek bir dileğim, bu dileğim
sen olurdun...*

*boynumda senin nefesinle, dudaklarımın üzerinde
dudaklarının sıcaklığıyla ve benim kalbimle eş za-
manlı atan kalp atışlarıyla güne uyanmak.*

*Dünyamı değiştiren sensin... onu düzelten de sen-
sin. Beni hayata sen döndürdün. Sensiz bir hayatı
düşünemiyorum bile. Biliyorum geride bıraktığımız
birkaç hafta çok zorlu geçti, ancak sana olan aşkı-
mı anlatmaya kelimeler bile yetmez. Seni incitecek
hiçbir şey yapmak istemem, aynı şekilde senin de
istemeyeceğini biliyorum. Ruhunun derinliklerine
in ve benim kim olduğumu, bizim kim olduğumuzu
hatırla, böylece eminim hiçbir kuşkun kalmayacak.*

*Sadece benim her şeyim olduğunu hatırla yeter. Bi-
liyorum konuşmamız gerek.*

*Ben seni daha çok seviyorum. Seni her zaman sevi-
yorum!*

Seninim, Dahlia

Not: Umarım eksik olanın hangisi olduğunu anlamışsındır.

Bu notu telefonunun altına sıkıştırdıktan sonra koştu-rarak yatak odasına gidip ona Sevgililer Günü'nde hediye ettiğim altılı gitar penalarını çıkardım. Bir tanesi hariç hep-sini yazdığım bu notun üzerine bıraktım. O tek ayırdığımı da cebime attım.

Ona aynı zamanda Trent'e göz kulak olmak için Ben'e gittiğimi söylemek zorundaydım; çekmecedен bir *Post-it* kağıdı çıkarıp çabucak not yazıp buzdolabının üstüne ya-pıştırıp oradan ayrıldım.

Laguna'ya tahminimden daha erken vardığım için ma-nava uğrayıp Trent'in sevdiği birkaç şey aldıktan sonra ikimize de kahve almak için Starbucks arabaya servise uğ-radım.

Eve vardığımda bir zamanlar yıllarca içinde yaşayıp eli-mi kolumu sallaya sallaya girdiğim bu eve girmek için şim-di kapıyı çalıyor olmam çok tuhafıma gitti. Trent'in uyuyor olabileceği ihtimaline karşılık kapıya hafifçe tıkladım. Hiçbir cevap alamayınca kapıyı elimle ittirip etrafı kolaçan ederek, "Ben," diye seslendim.

Yine herhangi bir cevap alamayınca içeriye doğru adı-mımı attım. Tam elimdeki torbaları ve kahveleri mutfak masasına bırakıp buzdolabını açmışım ki Ben girdi içeri. Üstü çıplak, saçları sıırıslıklam bir vaziyette şortunun ke-merini takmaya çalışıyordu. Diğer kolu alçıdan çıkmış, yan tarafında öylece serbestçe sallanıyordu. Yüzünde şaşır-mış bir ifadeyle, "Lanet olsun. Ne çabuk geldin. Aradığımda çoktan ayaktaydın herhalde," dedi. Yüzünde haylaz bir

sırtıyla, "Ne yani? Onun evinde siyah gölgelik yok mu?" diye sordu.

Gözlerimi başka yöne çevirip söylediklerini hiç umursamadan kahve tepsisini ona doğru ittirdim. "Kahve aldım."

Yanıma gelip, "Seni tedirgin mi ediyorum? Daha önce beni bir çok kez çıplak gördün Dahl," dedi.

Ona sırtımı dönüp meyve sebzeleri yerleştirmeye başladım.

"Hey, iyi misin sen?"

Artık rahatsızlık duymaya başlıyordum. "Ben, iyiyim ben," dedim bir iç çekerek.

Birden ellerini kalçalarımın üzerinde, nefesini de kulağımın dibinde hissettim. "Hayır sen iyi değilsin. Seni senden daha iyi tanıyorum ben."

Bana dokunmasını hiç beklemiyordum; öylece donakaldım. "Ben, yapma."

Söylediklerime hiç aldırmadan çenesini omzuma dayayıp ellerini belime sararak beni kendine doğru çekti. "Üzgünüm, Dahl. Kendime engel olamıyorum. Seni çok özledim."

Bir anlık eski günlere gidip günlerce konuşmadığımız günlerin ardından aynen bu şekilde benden özür dilediği günler geldi aklıma. Ancak dudaklarını boynumda hissederek hissetmez yerdeki mısır gevreği kutusunu erzak dola-ba koymak üzere kendimi geri çektim.

"Hadi ama Dahlia... Bizi özlemedin mi?"

"Ben sana kaç kere daha söylemem gerekiyor? Artık bana her istediğinde dokunamazsm."

"Biz çok iyi bir şey yakalamıştık. Bunu bir anda kaybedemiyorum."

Ona doğru dönüp, "Evet, çok güzeldi. Ancak şimdi her şey çok farklı. Artık sana âşık değilim, River'a âşığım," dedim.

River adını o kadar bastırarak söylemişim ki duyduğu

rahatsızlık gözlerinden okunuyordu. Söylediğimi umursamamaya çalışarak yüzünü buruşturdu. Ellerini teslim oluyormuşçasına havaya kaldırarak, "Bak, özür dilerim. Eski alışkanlıklardan kurtulmak çok zor," dedikten sonra masadaki kahvelerden birini eline aldı.

Kahvemden bir yudum alıp fark etmeden içimde tuttuğum nefesimi iç rahatlığıyla dışarı verdim. Neler hissedeceğimi bilemediğimden onun bana dokunmasından şimdiye kadar hep korkmuştum, ancak şimdi daha önce hiç olmadığım kadar emindim kendimden... ona karşı artık hiçbir duygu beslemiyordum.

"Trent'e bakmaya gidiyorum ben. Lütfen üstüne bir tişört geçirir misin?"

Yanından geçip mutfaktan çıkarken söylediklerimi başıyla onayladı.

Bir süre kendi kendime kalma isteğiyle koridordaki banyoya girdim. Kapıyı kapatıp aynadaki görüntüme baktım. Görüntüm gerçekten de içler acısıydı... Gözlerim şişmiş ve etrafında koyu renk halkalar vardı. Saçlarım darma-dağınıktı ve yüzümde kuruyan gözyaşlarımın izleri vardı. Yanaklarımı soğuk suyla yıkadıktan sonra aynaya tekrar baktım... nihayet ona her şeyi söyleyebilmiştim.

Banyodan çıkınca dışarıda beni beklediğini gördüm. Sırtını duvara yaslamış vaziyette tek eli cebinde diğer eli tekrar alçıda, "Tamam, ben çıkıyorum. Uzun sürmez, ama yine de bir ihtiyacın olursa Caleb'ı arayabilirsin," dedikten sonra arkasını dönüp evden çıktı.

Trent'i sık sık kontrol ediyordum ancak gürültülü bir şekilde uyuyordu.

Kendimi kanepeye attım ve Ben'in çalışma masasına bakarken Aerie'yi aramaya karar verdim. Onu hem çok özlemiştim hem de ne zaman döneceğini merak ediyordum.

"Alo?"

"Hey, Aerie."

"Dahlia? Neden Laguna'dasın yine?"

"Uzun hikâye, sonra anlatırım."

"Başım neredeyse çatlayacak gibi. Sanırım yeni bir arayış içine gireceğim."

"Ne demek istiyorsun? Sen işine âşıksın."

"Himmm... artık eskisi kadar değilim. Çok fazla iş yükü var ve yönetim asla bize kulak vermiyor. Yanımda olmanı o kadar isterdim ki. Bir yandan röportajı yürütürken bir yandan da amcam ölmeden önce grubunun yükseliş ve iniş hikâyesini yazmam gerekiyor."

"Evet, sana yardım etmek iyi bir seçenek olabilirmiş."

"Neye göre daha iyi bir seçenek olabilirmiş?"

Ona partiyi ve tüm olanları anlattım; Bell'in yıllar önce Ben'in e-posta gönderdiği kız olduğunu ve River'in da bunu bildiğini, sonra River'la aramızdaki kavgayı. Ona Ellie'den de bahsettim ve son olarak da Trent'den bahsedip şu anda nerede olduğumu söyledim.

Aerie şaşkınlık içindeydi. Trent için ne kadar üzgün olduğunu belirttikten sonra Bell'le ilgili duyduklarına inanmadığını söyledi. Ben'in beni aldatmak üzere olduğu kızın bizzat River'ın kız kardeşi olduğu gerçeğine karşılık neler hissettiğimden konuştuk biraz. Sonuç olarak River'la benim daha sağlam bir iletişim kurmamız gerektiğini savundu ve ben de bir kez daha ona katılıyordum.

Telefonu kapadıktan sonra mutfak camına doğru gidip dışarıdaki çiçek bahçesine daldım. Kendime bir bardak su koyup bir yudum alıp orada öylece dikildim. O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki Ben'in gelişini bile duymamıştım. Dönüp baktığımda, o da kapı eşiğine yaslanmış, gözlerini bana dikmişti. Onu görünce bir anda zıpladığımdan elimde ki bardağın sarsılmasından her yere su sıçradı.

"Selam, geldiğini fark etmemişim." Ses tonumu sabit

tutarak huzursuzluğumu hiç belli etmemeye çalıştım.

Başını yana düşürdü, tişörtümün önünden akan su damlalarına sırtarak gözlerini göğüslerime dikti. "Beni özledin mi?" diye sordu.

Gözlerimi devirerek kollarımı önümde kavuşturup tezgâha dayandım.

"Dökmeye hazır mısınız?"

Saçma yorumları beni artık bunaltıyordu ama yine de sordum. "Neyi dökmeye?"

"Hadi ama Dahl, seni tanıyorum. Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Bu çok belli oluyor. Benimle bunun hakkında konuşmak istemediğine emin misin?"

Alçılı kolunu işaret edip, "Yolunda gitmeyen şeylerin ne olduğunu sen çok iyi biliyorsun," dedim.

Önce kaşlarını çatı sonra birden sırtarak, "Cennet'te Bela ha?"

"Cehenneme kadar yolun var, Ben Covington!"

Durduğu yerden doğruldu ve yanına gelip çenemi tutarak, "İşte benim tanıdığım kız," dedi.

Gözlerimi tekrar devirdim; beni baştan çıkarmasına izin vermeyecektim. Yanından çekilip koridora doğru ilerlerken beni kolumdan yakalayıp kendine doğru çekti.

Gözlerinin içine bakarak kendimi geri çektim. "Ben, bana bir daha dokunursan her iki kolunu da kullanamaz hale getiririm."

Böylece, Trent'le vedalaşmak için yanına gittim ama uyuyordu, en azından uyumaya çalışıyordu. Kendini cenin pozisyonuna getirmiş tir tir titriyordu. Yanında çok kısa bir süre kalabildim, çünkü onun bu haline bakamıyordum. Büyümesine şahitlik ettiğim o çocuk artık yoktu. Tanrım, onun bu durumu nasıl da gözümünden kaçmıştı benim?

Anahtarlarımı almak için geri mutfığa girdiğimde Ben eklemek kızartıyordu. "İster misin?" diye sordu. Bu kelime-

leri bir başka zamanda farklı bir konu içinde sorduğu aklı-
ma geldi birden.

Başımı hayır anlamında salladım.

"Peki, eğer fikrini değiştirirsen haber ver," dedi. Sonra da koridoru işaret ederek, "Biraz evvel olanlar için özür dilerim. Ellerime hakim olmaya çalışacağım bundan sonra ama yine de söz veremiyorum."

Başımı tamam anlamında sallayıp bu ukala tavrına gülmemek için kendimi zor tuttum. Ben'in hiçbir zaman değişmeyeceğini kabullenerek buraya asıl gelme sebebime döndüm. "Trent'le ilgili ne karara vardın?"

"Onu yirmi sekiz günlük bir iyileştirme programı uygulayan bir merkeze yatıracağız. Tedavideki on iki adımı öğrenecek, hayattan nefret edecek, benden ve annesinden nefret edecek ama en önemlisi sonunda bağımlılığıyla mücadele etmeyi öğrenecek."

Bu iç karartıcı öngörüsüyle beni birden şaşırttı. "Yanında senin gibi biri olduğu için çok şanslı."

"O henüz olayı o açıdan göremez."

"Mutlaka iyileşecek. İyileşecek demişken, Serena'yı aradın mı hiç?"

Tutumu, tavrı bir anda sanki yön değiştirmişti; biraz daha durgun, hatta kararsızdı. "Yarın sabaha kadar onu aramayacağım. Trent'i babasının yanında gitti diye biliyor o yüzden şu anda endişeli değil. Yarına kadar da umarım bu ateş ve titremeleri geçer."

"Tamam, Ben." Haklıydı. Trent çok kötü görünüyordu ve Serena'nın onu bu halde görmesini ben de istemezdim. Beklemekten başka yapacak bir şey olmadığından anahtarlarımı alıp çıkışa doğru yürüdüm. "İyi o zaman, daha sonra haberleşiriz."

"Görüşürüz Dahl ve ayrıca teşekkür ederim," diye seslendi arkamdan.

Arkamı dönüp, "Hayatta olmana gerçekten çok seviniyorum," dedim.

"Sağ ol, Dahl. Bu sözün benim için çok anlamlı. Ben de senin de mutlu olmana seviniyorum," diye seslendi.

Ona gülümserken bir anlık gözlerimiz buluştu, ancak Ben hemen gözlerini benden ayırdı. Derken evden ayrıldım, muhtemelen bu son ayrılışım olacaktı.

Arabamla oradan ayrılırken, aklım sürekli Trent'teydi. Onun durumuna çok üzülüyordum. Ama aynı zaman da Ben'in durumuna da üzülüyordum. Etrafımı saran o kadar fazla üzücü şey vardı ki şu anda, herhangi birine odaklanmam çok zordu. Caddede ilerlerken Grace'in söylediği bir söz geldi aklıma. "Nereden gelirse gelsin üzerimizdeki her yara izinin mutlaka bir güzelliği vardır... her zaman yanında olacağım," gerçekten de her zaman yanımda olmuştu, ben de onun yanımda olacaktım. Ben'in hayatta olmasının onu nasıl etkilemiş olabileceği bir an bile aklımdan çıkmıyordu... Grace'de de yara izleri vardı.

Grace'e karşı tavırlı olmamın nedenlerini bir kenara atarsak, onu asla orada bırakıp gitmemeliydim. Arabayla deniz kenarından geçerken etraftaki huzur içinde oyunlar oynayan, yüzen ve gülümseyen ailelere bakınca bunu daha iyi anladım. Onunla konuşup davranışlarımdan ötürü ondan özür dilemeliydim.

Evine vardığımda ön kapıyı açıp ona seslendim.

Grace, salonun köşesindeki sadece bir masa lambasının aydınlattığı ufak çalışma masasının başına geçmiş önündeki birkaç evrakı gözden geçiriyordu.

Okuma gözlüklerinin altından bakarak, "Dahlia, hayatım iyi misin?" diye sordu.

Yaşadığım bu duygu karmaşasının belirsizliğiyle ona doğru koşup ona sımsıkı sarıldıktan sonra patladım. "Özür dilerim."

Masaya baktığımda evrakların üzerinde Ben'in adının yazdığını fark ettim. Biri ölüm raporu, biri hayat sigortası poliçesi, diğeri de adli tabip raporuydu.

Birbirimizden ayrılınca Grace boğazını temizleyerek kısık ama neredeyse rahatsız edici bir ses tonuyla, "Dahlia, özür dilemesi gereken kişi sen değilsin. Asıl benim senden özür dilemem gerek," dedi. Gözlüklerini masanın üzerine bırakıp, "Hadi gel, oturalım da her şeyi konuşalım," dedi.

Kanepeye doğru ilerlerken bu odayı nasıl da kendi yuvam gibi gördüğümü düşündüm. Şu an yapmak istediğim tek şey bütün yetişkinliğim boyunca bana annelik yapmış olan bu kadının yanında olmaktı. Buraya gelme niyetim aslında sadece ondan özür dilemektir, ancak şimdi istediğim tek şey onun bana her zaman vermiş olduğu o huzuru yaşamaktır.

Söylediğine karşı çıkmaya çalıştım, ancak o bir tutam saçımı kulağımın arkasına atarak devam etti. "Hayatım, beni dinle. Benim istediğim tek şey onun bu yaptıklarını neden yapmış olduğunu anlamandı ve böylece onu affedebilmendi."

Derin bir nefes alıp en başa döndüm. "Grace, artık anlıyorum. Zaten onunla konuştum..."

Grace'e Ben buraya dönene kadar bütün yaşadıklarımı tek tek anlattım... Tüm hissettiklerimi ve aramızda yükselen duvarlarla birlikte hepimizin birbirimizden ne kadar koptuğunu. Bir saatin üzerinde sohbet ettik. Arada beni bölüp bazı tavsiyeler verdi ama çoğunlukla beni dinledi. Bir ara, "Eğer iki insan birbirini seviyorsa, onları incite-

ceğini bildiğin şeyler söylemek her zaman o kadar kolay değildir," dedi. Biraz kendinden de örnekler veriyordu sanırım.

Benim anlatacaklarım bittikten sonra o da kendi içini döktü bana. "Benim Ben ve seninle ilgili tek istediğim ikinizin de mutlu olması. Tabii, bu mutlaka birlikte olacağınız anlamına gelmiyor. River'la ne kadar mutlu olduğunu biliyorum. Ama Ben için çok endişeleniyorum. Kendini bir türlü toparlayamıyor ve eski hayatı elinden kayıp gitti. Hayatıyla ilgili bir türlü kararlar alamamasını günün birinde senin geri döneceğine inandığına bağlıyorum ben. Senden onu affetmeni istememin tek sebebi bu işte. En azından arkadaşlığınızın henüz bitmediğini görürdüm." Benimle göz göze gelmek için kısa bir ara verdikten sonra, "Ve Dahlia, kısa bir süre önce beni arayıp artık her şeyi anladığını söyledi," dedi.

Çok detaylandırmadı ama ne demek istediğini anlamıştım. Bana hafifçe gülümseyerek elimi serbest bıraktı. Bir zamanlar Ben'le yaşadığımız aşkımız için kalbim gerçekten kırıldı ama artık o aşk yoktu. Şimdi ise onu ne geri getirebilirdim ne de geri getirmeyi istiyordum. Bundan sonra ki tek umudum Ben'in de benim River'la yaşadığım aşk gibi bir aşk yaşamasıydı.

Grace ayağa kalkıp, "Şimdi evine gidip River'la konuşmalısın," derken bana kapıya doğru eşlik ederek elimi tuttu. "Ona her şeyi dürüstçe anlat... duygularını, ona karşı hissettiklerini, onun davranışlarının seni ne kadar tedirgin ettiğini, kısaca her şeyi. Sakın vazgeçme. Eğer ona açılırsan her şey yoluna girecek, çünkü River'la aranızda ki bu aşk herkesin başına gelebilecek bir aşk değil. Bunu çok iyi görebiliyorum Dahlia, çünkü sizin birbirinize bakışlarınızı her yakaladığımda bir zamanlar kocamla bakışmalarımız geliyor aklıma. O yüzden aranızda ki bu bağı kimsenin ko-

paramayacağını biliyorum. Kocamla aramdaki bağ o kadar kuvvetliydi ki onu asla unutamam, bu kadar yıl geçmesine rağmen.”

Birbirimize sarılıp vedalaşırken ne kadar da haklı olduğumu düşündüm. Her ne kadar onunla hiç karşılaşmamış olmasam da Grace’ın kocasına ne kadar düşkün olduğunu ve onu ne kadar sevdiğini biliyordum. Ona olan aşkını her geçen gün görebiliyordum. Hâlâ birbirimize sarılı vaziyette kapının ağzında dururken ona daha önce hiç söylemediğim bir şeyi söylemek geldi içimden. “Grace, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Sen benim için sadece bir anne gibi hiç olmadın, bizzat her zaman benim annem oldun.”

Çenesi titremeye başladı ve başını evet anlamında ufak ufak sallayıp bana daha da sıkı sarıldı. “Dahlia, seni çok seviyorum. Böyle düşündüğün için çok teşekkür ederim.”

Biraz ayrı durunca ona daha yakından baktım. O kadar bitkin görünüyordu ki. O her zaman pırıl pırıl parlayan gözlerinin altında mor halkalar vardı. “Grace, lütfen kendini çok fazla üzme. Ben her şeyi yoluna koyacak. Bundan eminim. O çok güçlü ve metanetli bir çocuk. Mutlaka düzelecek.”

“Umarım, Dahlia. Umarım. Hadi şimdi evine git ve River’la konuş,” dedi ve bardaktan boşalırcasına yağın yağmur altında basamaklara kadar bana eşlik etti. Sonra arkamdan, “Dahlia, hayatım şemsiyen nerede?” diye seslendi.

Buna gerçekten bir kahkaha attım, çünkü şemsiyelerimi hiçbir zaman bulamadığımı o da çok iyi bilirdi.

Arabama binip dikiz aynasından baktığımda hâlâ kapıda durup arkamdan bana baktığını görebiliyordum. Camı aralayıp ona son bir kez, “Teşekkür ederim, Grace. Seni seviyorum,” diye seslendim.

Bana bir öpücük yollayıp el salladıktan sonra kollarını

etrafına dolayıp eve girdi. Onunla konuştuğumuza ve her şeyin yine eskisi gibi olduğuna çok seviniyordum.

Evin girişinden tam çıkarken Serena üst üste arabasının kornasını bana öttürerek içeri giriyordu.

Arabamı durdurup camımı araladım.

Telaş içinde yanıma geldi. Üstü başı yağmurdan sırlıklılandı ve çok öfkeliydi. "Sen kendini ne sanıyorsun? Böyle bir şeyi benden nasıl saklayabilirsin?" dedi sinirden titreyerek.

Trent'ten bahsettiğini hemen anladım, ancak ne diyeceğimi bilmiyordum. "Serena, üzgünüm..."

Yumruklarını sıkarak cama doğru eğildi; gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Herkesi anlarım ama sen, sen böyle bir şeyi bana nasıl söylemezsin? Sen her zaman gerçekleri söylemeyi savunurdun!" dedikten sonra eve doğru bir hışımla ilerledi.

Arabadan inip peşinden koştum. "Serena, hâlâ da savunuyorum. İzin ver her şeyi anlatayım."

"Hayır, Dahlia. Anlatmana gerek yok. Sadece onun anesi olduğumu hatırla yeter," dedikten sonra ön kapıyı birden yüzüme kapattı.

Kapının önünde eve girmekle girmemek arasında kararsız kaldım. Serena çok öfkeliydi ama onu suçlayamazdım. Başından beri bilmesi gerekiyordu. Onunla şimdi konuşmanın sırası değildi. Eminim Trent'in durumunu Grace'le paylaşmak istiyordu ve benim konu hakkında bir şeyler söylemem onun şu anki ruh halini değiştirmeyecekti.

Yola çıkınca kendimi bir anda yine Los Angeles'a giderken buldum. Evime yaptığım bu yolculuktan beri son yirmi dört saatte ne kadar da çok şey olmuştu ama yine de fazla değişen bir şey olmamıştı. En azından Grace ve ben barışmıştık. Sorunlarımızı artık geride bırakmış olmak çok doğru bir şeydi. Ben'le birlikte birbirimizi biraz daha anlı-

yor gibiydik, hatta nihayet artık arkadaş bile olabilirdik. O geri dönmüştü ama hayatlarımız artık ayrıydı ve bunu artık kabullendiğini düşünüyordum. Bir de kötü sonuçlanan olaylar var... Serena benimle konuşmuyordu... Xander da. Bir de değişmeyen şeyler vardı... River'la bütün gün hiç konuşmamıştık, dün gece hiç eve uğramamıştı ve eve gidince nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı hiç bilmiyordum.

Bütün bunları düşünürken havanın nem kokan serinliğini ve gökyüzünün çelikten gri rengini fark etmeden de edemiyordum.

Rest

Evin girişine geldiğimde Ellie'nin arabasının hâlâ dünkü yerinde durduğu dikkatimi çekti. Derin bir nefes alıp verdim. Şu anda onunla uğraşamaya hiç halim olmadığından içeriye girmemeye karar verdim. Aslında River'la oturup konuşup her şeyi geride bırakmak istiyordum ama Ellie'yle tekrar karşılaşmak beni yine öfkeli edecekti. Serena'nın yüzündeki o ihanete uğramış ifadeyi hiç aklımdan çıkaramıyordum. Tıpkı geçen haftalarda eminim ki benim yüzümde olan ifadenin aynısıydı.

Ben de böylece Bell'in yanına gidip ona kızgın olmadığımı söylememin iyi olacağını düşündüm. Onu aramaya hiç fırsatım olmamıştı, ayrıca umarım geri döndüğümde Ellie artık gitmiş olacaktı.

River'ın annesinin evinin bizim eve uzaklığı sekiz kilometreden azdı. Kocaman iki katlı eve varır varmaz zillerini çaldım. Beklerken gözüm kapıdaki büyük metal kapı tokmağına takıldı. Charlotte'un işte olduğunu biliyordum, ancak Bell'le Ben'in aralarındaki ilişkiyi bilip bilmediğini çok merak ediyordum. Bildiğinden emindim. Bell ona her şeyini anlatırdı. Bir anda gerildim ve kalbim hızla atmaya başladı. Kapıyı Brigitte'in açmasıyla birlikte birden yerimde zıpladım. Beni içeri davet ederken gerginliğim daha da artmıştı.

"Merhaba, Dahlia. İçeri gel. Ne güzel bir sürpriz." Uzun süredir yanlarında çalışan yardımcıları Brigitte, artık ai-

leden biri gibi olmuştı onlar için. Kıvırcık, kestane rengi saçlarını tepesine toplamış beyaz gömleği ve siyah eteğiyle oldukça şık, kısa boylu bir Fransız hanımefendisiydi. Onu ne zaman görürsem göreyim ayrı asaletini korurdu.

"Merhaba, Brigitte. Nasılsın?"

"*Fantastique!*" dedi, o her zaman ki ağır Fransız aksanıyla. Coşkusuyla beni de gülümsetiyordu.

"Dahlia!" diye bir ses duyunca merdivenlerden yukarı balkona doğru başımı çevirdim. İşte Bell oradaydı. River'in ikizi de denilebilirdi. Açık renk bakır-kahverengimsi saçlarını at kuyruğu yapmış, üzerine muhtemelen Xander'a ait olan bir Güney Kaliforniya Üniversitesi eşofman üstü, altına da bir kot pantolon giymiş, altdudağını ısıırıp duruyordu.

Merdivenlerden hızla aşağıya indi. "Seni kaç kere aradım. Bana kızgın olduğunu düşündüm."

Brigitte, "İzninizle, bayanlar. Ben ikinizi yalnız bırakayım da konuşun," dedikten sonra mutfığa doğru ilerledi. Sonra da arkasını dönüp Bell'e bakıp bir göz kırparak, "Gördün mü, küçük hanım, sana kızgın olmayacağını söylemiştim," dedi.

Bell gülümseyerek, "Sen her zaman haklısın Brigitte," dedi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen söyleyin, kızlar," dedi Brigitte ve yanımızdan ayrıldı.

"Bell, ben sana kızgın değilim. Sadece..." diyerek başımı salladım. "Adının S'belle olduğunu bile bilmiyordum."

"Değil ki zaten. Üniversitedeki ilk yılımı Fransa'da teyzemle geçirdim ve orada herkes bana S'belle diyordu. Amerika'ya geri döndüğümde ise Fransız adımı kullanmamım eğlenceli olacağını düşünüp Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde de bana öyle hitap etmelerini istedim."

"Tamam, şimdi anladım, sanırım..."

Sözümü bölerek beni birden çekiştirerek mutfaktan çıkarıp büyük oturma odasına götürdü. Daha oturmamıza fırsat bile vermeden Bell, "Peki, o zaman beni neden geri aramadın?" diye sordu.

Titreyen gözleri bir anda gözyaşlarıyla doldu.

"Özür dilerim Bell. Aradığımı bilmiyordum. Telefonumu bir türlü bulamıyorum."

Gözlerini devirerek başını salladı ve benim sandalyede oturduğum şeklin tam ayna yansıması şeklinde sandalyeye oturdu. "Aaa... çok şaşırdım."

"Ev telefonundan da arayabilirdin beni."

"Lanet olsun. Bu sabit telefon hatlarını hep unutuyorum. Sadece hepinizi aradım: Seni aradım, River'ı aradım, Xander'ı bile aradım, ancak hiç cevap veren olmadı."

"Özür dilerim Bell," dedim ve omuz silktim. Bu turne fiyaskosunu benden duymasını istemiyordum.

"Dahlia asıl ben özür dilerim. Benim Ben'imın senin Ben'in olduğunu bilmiyordum. O zamanlar o kadar olgunlaşmamıştım ve başkalarının ilişkilerine o kadar saygı duymuyordum. O dönem üyeliğe kabul töreni partisinde de onunla karşılaşınca onu hemen elde etmek istedim. Başka hiçbir şeyi gözüm görmüyordu. Başta bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum, sonradan da söylemiş olsa bile kendimi durduramadım. Her partide onun ilgisini çekmeye çalıştım ve sonunda bir gece onu zil zurna sarhoşken yakalayınca olanlar oldu."

Ben'in adını ağzına alma tarzı hiç gözümünden kaçmadı. Sanki onu çok iyi tanıyormuş gibiydi. Bu ana daha hazırlıklı gelmeliydim, ancak tam olarak ne demek istiyordu? Ne demek "Benim Ben'im"? "Elde etmek istedim," de ne demek? Peki ya "olanlar oldu"?

Gözlerimi ondan ayırarak bir an için duvarda asılı olan derlenmiş aile fotoğraflarına baktım. Xander, River ve Bell,

Eyfel Kulesinin önünde oturuyorlar ve her iki yanda da Charlotte ve kız kardeşi yerleşmiş, üç çocuk da yere oturmuş piknik yapıyorlardı. Küçük River elinde gitarıyla sahnede poz veriyordu. Bell bir yandan konuşurken kafamdan milyonlarca soru gelip geçiyordu.

"Dahlia! Baksana. İyi misin sen? Bana kızgın olmadığını söylemiştin?"

Gözlerimi kırparak tekrar odaklanmaya çalıştım. "Bir dakika. Kafam karıştı. Her şeyi baştan anlatman lazım."

"Üzgünüm, River'ın sana her şeyi anlatmış olabileceğini düşünmüştüm."

Tek kelime bile etmeden sadece başımı salladım.

"Ben sadece... Bilmiyorum. Belki de değil. River'ı tanıdığın için... neyse boş ver."

"O bana çok şey anlatmadı. Lütfen devam et."

Gözlerini kırparak bana daha da yaklaştı. "Tanrım, Dahlia çok üzgünüm."

"Bell, hadi anlat artık," dedim zorlukla. Boğazım sanki tıkanacak gibi oldu, sesimse ince bir cıyıklama gibiydi.

Sandalyesinde biraz kıpırdandıktan sonra gözlerini benden ayırdı. "Ben okuldan ayrılmadan iki ay önceki dönem zarfında tanıştım Ben'le. Kazadan sonra biliyorsun bir daha okula dönmedim. Her ne kadar onunla çok kısa bir geçmişimiz olsa da benim üzerimdeki etkisi çok uzun sürmüştü."

"Kazadan dolayı mı uzun sürdü demek istedin?" diye sorabildim sadece. Daha başka da bir şey sormadım. Sesi me ve sormak istediğim soruyu tam olarak sorabileceğime inanmıyordum.

Bell'in gerginliği yüzünden okunuyordu. Önce ayaklarını birbirine sürttü, daha sonra onları kendine doğru çekip sandalyeye yasladı. "Hayır, Dahlia. Aslında bu yüzden ayrıldım okuldan. Kendimi toparlamak için biraz

zamana ihtiyacım vardı, ancak eve dönüş sebebim bebek değildi.”

Şaşkınlıkla elimle ağzımı kapattım. Bebek mi? Ne bebeği? Kalbim yerinden fırlayacaktı, ancak gözlerimi onunkilere dikerek başımı sağa sola salladım ve tamamını anlatmasını istedim.

“Ah, Tanrım Dahlia, böyle bir giriş yapmamalıydım.”

Sanki daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açıp tekrar hızla kapattı. Kısa kısa ve hızlı nefesler alıp vererek gözlerimi ondan ayırmıyor, onun her şeyi anlatmasını bekliyordum. Sözlerini devam etmeyince ben devreye girip, “Bell devam et lütfen. Sorun değil. İstedğin yerden başlayabilirsin,” dedim.

Tamamen yüzüme bakacak şekilde kendini çevirip iki ayağını da yere bastı. Yüzünü buruşturarak, “Ben’le bir gece okulun başlarında bir öğrenci birliği partisinde tanıştık. Bol bol konuştuk ama ona iş atmalarımı hiç umursamadı ve bir anda ortalıktan kayboldu. Ancak bu beni kesmemişti. Kararlıydım; içimde öyle bir his vardı ki, sanki Ben, bana hayır demekle aslında evet demek istemişti. O zamanlar çok bencildim. Bir gece Kappa Sigma için düzenlenen öğrenci birliği partisinde bana Ben’in kız kardeşi olma görevi verilmişti. Aslında yönetime kendim gidip yalvarmıştım o görevi bana vermeleri için. O gece onun içki akışıyla ve denetlediği geleceğin muhtemel üyeleri olacak çaylaklarıyla ben ilgilendim hep. Bu kişilere etrafta pembe dantel bir külot bulmaları için çöpçü avı oyunu oynattığında hepimiz bayağı sarhoştuk,” dedi ve sanki benim tepkimi ölçmek istermiş gibi biraz sustu.

Tepkisizdim. Üzerimde bana söylediği o çıplak gerçeklerin ağırlığını hissediyordum ve beni nelerin beklediğini çok iyi biliyordum. Bell at kuyruğunu düzeltirken ben de midemdeki bulantıyı bastırmaya çalışıyordum. Sanki mi-

dem gırtlığıma dayanmıştı. İnanılmaz huzursuzdum; bir an önce her şeyi anlatmasını istiyordum.

“O zamanlar lütfen yaşımın küçük ve henüz olgunlaşmamış olduğumu unutma. Şimdi ben de o davranışlarımla hiç gurur duymuyorum,” dedi, ancak yapabildiğim tek şey başımla onaylamak oldu. “Üyeler avlanmaya gittiklerinde onunla tekrar yakınlık kurdum ama her zaman yaptığı gibi yine beni reddetti. Yemin ederim reddetti. Fakat sonra onu beni reddedemeyeceği şekilde lavaboya kadar takip ettim. İçeri girdikten sonra lavabonun kapısını kilitledim, tişörtümü çıkardım ve eteğimin fermuarını açtım. Eteğimi yere düşürerek bu seferlik pembe dantel yerine siyah dantelli külotla idare edip edemeyeceğini sordum.”

Elimi dur anlamında havaya kaldırdım. Daha fazla detay duymama gerek yoktu. Her şeyi anlamıştım.

“Dahlia, her şey benim suçumdu... gerçekten öyleydi.”

Onun suçu mu? O da ne demekti? Ben’in bir ilişkisi vardı ve orada Bell’i tersleyip yanından ayrılabilirmeliydi. Tanrım, beni gerçekten de aldatmıştı. Her zaman böyle birimiydi yoksa?

Oldukça düz ve duygusuz bir ses tonuyla, “Peki birden fazla sayıda mı oldu bu?” diye sordum.

Gözlerimin içine bakmasını bekliyordum. Çok önemli olduğundan değil, ancak bazı zamanlarda gerçekten çok önemli oluyordu. Biz birlikteyken Ben’in devam eden ve benim hiçbir zaman bilmediğim bir ilişkisi mi olmuştu?

Bell, gergin bir şekilde altdudağımı ısırp başını hayır anlamında salladı ve ellerini eşofman üstünün ceplerini sokuşturdu. Hayır demesi çok bir anlam ifade etmiyordu benim için. Sonuç olarak beni aldatmıştı. Başım dönmeye başladı.

Sesindeki belirgin suçluluk duygusuyla, “Dahlia, üzgünüm,” dedi.

"Bell, 'bebek' kelimesiyle neyi kast ettin sen?" diye zorlukla sordum.

Bell, gözleri bir anda dolarak, "Ben hamile kaldım," dedi.

Yutkunarak, "Sizin bir çocuğunuz mu var?" diye sordum.

"Hayır, Dahlia. Yok. Bebek doğduktan sonra onu evlatlık verdim."

Nefes almakta zorlanıyordum; duyduklarım karşısında donakalmıştım. Sözlerindeki boyutun büyüklüğüne inanmazlık duygusuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Zaman bir anda durdu. Bell, sanki yaşadığım şokun geçmesini bekler gibi bir süre tek kelime etmedi.

Sonunda "Ben biliyor muydu, peki?" diye mırıldanarak kendimi duyacağım cevaba hazırladım.

Biraz sustuktan sonra üzgün bir ifadeyle cevapladı. "Hayır, o bilmiyordu. Ona hiç söylemedim. Kaza geçirdiğim o gece aslında buluşacaktık; ona o zaman söylemeyi planlamıştım. Ancak kazadan sonra kendime gelmem aylar sürdü. Düzeldikten sonra da ona ulaşmaya çalıştım ancak hiçbir çağırma dönmedi."

"Peki, ailen biliyor muydu?"

Artık bir yandan bana anlatırken bir yandan da hıçkırıklarla ağlıyordu. "Evet, hepsi biliyordu, ancak onlara durumdan kimseye bahsetmeyecekleri konusunda yemin ettirdim. Onlara hamile olduğumu kazadan sonra söyledim. Xander ve River bebeğin babasının kim olduğu konusunda beni hep sorguya tuttular. Babanın Ben olduğundan emindim, çünkü Ben'den sonra başka biriyle yatmamıştım. O kadar yaşanan şeyden sonra yine de beni arzulamasını umuyordum. Ailem babanın kim olduğunun peşine düşmüştü, hatta gizli gizli öğrenci birliği partilerine bile sızmışlardı onu bulabilmek için. Ancak annem o kişiyi rahat

bırakmalarını istemişti. Sonunda, doğurduğum bebeği evlatlık vermek isteyince hepsi bana destek çıktılar. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir zamanda yanımda ailem olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.”

Bu son anlattıklarıyla bütün parçalar yerlerini buluyordu: Xander’la ilk tanıştığım gece bana olan öfkesi, River’in bana olanları anlatmak konusunda ki isteksizliği.

Telaş içinde söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

“Bell, ben artık gitmeliyim,” dedikten sonra birden ayaklarımın üzerine fırlayıp kapıya yöneldim. Her an kusabilirdim ama dışarıya çıkana kadar kendimi tutmaya çalıştım.

Telaşla mutfağın içinden koştururken Brigitte beni görüp, “Dalia, sana ve küçük hanıma kahve yapmıştım,” diye seslendi.

Ona cevap vermedim, veremezdim. Yaşadığım şok ve öfkeyle titriyordum. Ben beni aldatmıştı. Halbuki ben ona her zaman güvenmiştim ve inanmıştım. Ancak o lanet olası bir yalancıymış!

Altı Derecelik Ayrılık

Yola çıktıktan yaklaşık iki saat sonra kendimi 101 otoyolunda kuzeye doğru ilerlerken buldum. Nereye doğru gittiğimi ve buraya nasıl geldiğimi hiç bilmiyordum. Tek bildiğim yaşadığım şok ve öfkeden dolayı tükendiğim ve oradan uzaklaşmam gerektiği idi. Ancak şimdi yaşadığım o hissizlik duygusu yerini acıya bırakmıştı.

Tamamen bitkin bir halde Santa Barbara çıkışma girişimde en yakın otel tarifini almak için arabamı bir benzin istasyonuna çektim. Pompacı eğer düzgün bir yer arıyorsam gideceğim en doğru otelin doğu yakadaki Four Seasons oteli olduğunu söyledi. Çok özelliği olan bir yer aramıyordum ama yine de tarifine uydu. On beş dakika içinde otele giriş yaptım. Kafa dinleyip yalnız kalınabilecek bir mekândan çok, sanki bir Akdeniz tatil kaçamağı havası vardı otelin. Ama şu durumda o kadar yorgundum ki nerede konakladığının hiç de önemi yoktu.

Lobiye girer girmez otel ihtişamıyla dikkatimi çekti. Valizsiz bir şekilde *check-in* bölümüne vardığımda görevli sadece Premier odalarının müsait olduğunu belirtti. Ona kredi kartımı uzatıp sorun olmadığını söyledim. Kaç gece konaklayacağımı sorduğunda ise diyebildiğim tek şey, "Bilmiyorum," oldu. Ancak bayan görevli bana gülümseyerek gece sayısını teyit etmediğim sürece bu geceden başka gece için söz veremeyeceğini söyleyince bir hafta demek zorunda kaldım. Yine bana gülümseyerek odamın

anahtarını verdi ve valizlerimin alınması için vale hizmeti isteyip istemediğimi sordu. Gerek olmadığını söyledim, ancak yine de görevliye, bana asansöre kadar eşlik etmesini söyledi. O da asansöre kadar benimle gelip kat numarama basıp beni odama gönderdi.

Odama girer girmez hemen telefona sarıldım. İçimdeki öfke bir volkan gibi patlamak üzereydi; o aşağılık herife ne lanet olası bir pislik olduğunu söylemem gerekiyordu. Uzun süredir tuşlamadığım o rakamları parmaklarım titreyerek tuşladım.

"Alo?" diye açtı telefonu.

"Seni lanet olası orospu çocuğu. Bu kadar yıl boyunca bana nasıl yalan söyleyebildin?"

"Dahl, sakin ol. Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana sakin ol falan diyemezsin, seni pislik herif. Beni aldatmadığını söylemiştin ama basbayağı aldatmışsın. Bunu nasıl yapabildin?"

"Dahl, o bir hataydı. Hiçbir anlamı yoktu."

"Lanet olsun, sen benimle dalga mı geçiyorsun?! Hata demek, yanlışlıkla bir borç senedini unutmak gibi bir şeydir ama sen gidip başka birini becermişsin."

"Üzgünüm, Dahl. Lütfen anlatmama izin ver."

"Hayır, Ben. Bu sefer izin vermeyeceğim. Artık yeter. Keşke hiç geri dönmeseymişsin... böylece en azından bir zamanlar ne olduğumuzu öğrenmem gerekmeyecekti... meğer biz bir hiçmişiz. Geri dönmekle bana sadece daha fazla acı verdin. Ölümün zaten bana yeter kadar cehennem hayatı yaşatmıştı. Şimdi tam da hayatıma yeniden başlamak üzereyken geri dönüp bana daha fazla acı mı vermek istiyorsun? Keşke ölü numarası yapmaya devam etseydin!"

"Lütfen, Dahl, atla gel yanıma. Bunları konuşabiliriz."

"Canın cehenneme Ben. Seninle bir daha konuşmak is-

temiyorum,” diye bağıarak telefonu yüzüne kapattım.

Telefonu kapattıktan sonra kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Oda servisini arayıp kendime bir fincan kahve söyledim. Şu anda hassas olan midemin bunu kaldırabileceğini umuyordum. Sürgülü cam kapılara doğru ilerleyip onları kapattım. Tam gölgelikleri kapatmak üzereydim ki önümdeki sahil ve dağ manzarası bir anda gözüme çarptı ve içime bir ürperti geldi. Durup cama yansıyan kendi görüntümü inceledim. Nasıl bu kadar saf olabilmişim? O e-postayı kendi gözlerimle görmüştüm. Beni geri kazanma çabaları ne kadar da klişeydi. Ve ben o zamanlar ona kanmıştım, hem de bir an olsun bile sadakatını sorgulamadan. Camdaki yansımamdan kendi gözlerimin içine bakmaya çalışıyordum, ancak gördüğüm şey o küçük kızdan başkası değildi.

Kapı tıklama sesini takiben görevlinin “Oda servisi,” diye seslenmesini duydum. Burada böylece durup kendi aptallıklarımı düşünerek kim bilir ne kadar süredir bekliyordum. Perdeleri örttüm ve kapıyı açarak bana uzatılan tepsiyi alıp şöminenin yanına bıraktım. Üstü tıka basa dolu olan sandalyeye yerleşip buram buram kahve çekirdeği aroması kokan fincanımın kokusunu içime çektim. Tepsiye bakıp üzerindeki şeker kâsesi görünce bir an için acaba kahve yerine çay mı isteseydim diye düşündüm, çünkü bir anda tüm düşüncelerim River’a kaymıştı. O da bana aynı şeyleri yapar mıydı? Yoksa zaten yapıyor muydu?

Kalbimin normalden daha hızlı çarptığını hissedebiliyordum. Kaşığım bir an için elimden kayıp yere düştü. Almak için eğildiğimde çizmelerime bakıp ağlamaya başladım. River’ın benim üzerimde görmeye bayıldığı o çizmeler. Fermuarlarını açıp ayaklarımdan çıkarıp yere fırlattım. Sonra birden aklıma Smitten’s da midemin fenalaştığı sırada onlarla yerde nasıl tepindiğim aklıma geldi. River’la

aramızda ki bağ, Ben'le aramızdakinden çok daha farklıydı. Bunu biliyordum. Ayrıca River'ın, Ben'in bana yaptıklarını asla yapmayacağından da emindim.

River'ın karşılıklı ilk defa kahve içtiğimizde bana şeker isteyip istemediğimi sormasını ve o gün bugündür hiçbir zaman sabah kahvemi aksatmadığı aklıma geldi... ta ki bu sabaha kadar ve dün sabaha kadar. Onu çok özlemiştim; bir an için şu anda eve gitmemin belki daha doğru olabileceğini düşündüm.

Düşüncelerim oradan buraya zıplarken bir yandan Bell'in bana anlattıklarına odaklanmaya çalıştım. Bir süre sonra her şey kolay-anlaşılabilir bir portre haline dönüşüyordu. River'la tanıştığımız o gece Bell bir kaza yapmıştı. O gece kalıp River'la başımıza gelebilecek şeylerden korkup bardan erken ayrılmıştım. Aynı gece Bell, Ben'e bebek haberini verecekti. Bell ve Ben, o gece aslında buluşacaklardı. Xander'ı da bir şekilde portreye sığdırabiliyordum artık. Ben'in öğrenci birliği kardeşlerinden olan Xander, Ben'in bir kız arkadaşı olduğunu biliyordu. Ancak ben River'ın ailesine ve arkadaşlarına hiçbir zaman Ben'den bahsetmemiştim.

Şimdi her şey çok mantıklı geliyordu... Oradan erken ayrılmıştım. Ben partiden ayrılamamıştı. Bell bunu bilmiyordu ve arabaya atlayıp büyük bir heyecanla ona hamile olduğunu söyleyecekti. Daha sonra River, Bell'i aramak için öğrenci birliği evine gitti, çünkü belli ki Bell o akşam orada takılıyordu. Ben de benim partilere çok fazla katılmadığımı bildiğinden bunu asla öğrenemeyeceğimi düşündü.

Kahvemin son yudumunu içerken, içimin ürpertisi biraz olsun azalmıştı. Şimdi de kafamda "ya öyle olmasaydı da böyle olsaydı" senaryoları kurmaya başlamıştım. O gece orada kalıp River'la konuşsaydık hepimizin şu anki

hayatlarının gidişatları ne olurdu diye merak etmiştim. River eğer o sırada bana bakınmasaydı, Bell'i evine bırakırmıydı? Bell ve Ben o gün buluşup devamında çocuklarını birlikte büyütürler miydi? Bu durumda Ben'den ayrılıp River'ı mı seçerdim? Ya da Ben, *Los Angeles Times*'daki işini kabul etmeyip onun yerine yüksek lisans yapmaya karar verebilir miydi? O işi ikimize bir ev satın almak için kabul etmişti. Eğer *Los Angeles Times*'da hiç çalışmamış olsaydı o makaleyi kabul eder miydi? O makale olmasaydı ölmek zorunda kalmayacaktı. Ve bu durumda hepimiz mutlu bir hayat sürebilecek miydik?

Başım dönüyordu; sadece bir saatliğine uzanırım düşüncesiyle yatağa girip yorganı ağzıma kadar çektim, ancak kısa bir süre sonra... yorgunluğuma yenik düşüp uykuya dalınca zihnim de nihayet aradığı huzura erdi.

Değişim

Ben'in Günlüğü

Bugün o her zamanki boktan günlerden biri değildi. Muhtemelen şimdiye kadar ki en boktan gündü. Dün Trent'i bir merkezde güvenilir bir yer ayarlamak için telefonda saatlerimi harcadım. Sonunda bir tanesi geri dönüş yaptı ancak Trent'i oraya göndermeden önce orayı gidip kontrol etmek istedim. Aslında yokluğumda Trent'e bakması için Caleb'i çağırabilirdim ama Dahl'ı gerçekten tekrar görmeye ihtiyacım vardı ve nihayetinde onu aradım. Böyle boktan geçen bir gün boyunca bu, yaptığım ilk hataydı.

Bu kadar kısa sürede eve varınca tabii ki onunda beni görmek için can attığını düşündüm. Belki bir önceki günü düşünüp o da beni ne kadar özlediğine kanaat getirmişti, aynı benim onu özlediğim gibi. Birlikte vakit geçirmenin o duyguları tekrar canlandıracağından emindim. Lanet olsun ki yanılmışım. Beni sadece reddetmekle kalmadı, onu her zaman yaptığım gibi kendime doğru çektiğimde sanki onu iğrendiriyormuşum gibi davrandı bana.

Her nedense ona benim ne kadar canımı sıktığını hissettirmek istememiştim. Neden mi? Çünkü ona hissettiklerimi anlatmak istiyordum ama lanet olsun ki bunu hiçbir zaman başarmamıştım ve böyle önemli bir anda bile becerememiştim. Böylece kendimi evden uzaklaştırmaya karar verdim. Geri döndüğümde onu bıraktığımdan daha da üzgün görünüyordu. Onunla konuşup onu sakinleştir-

meye çalıştım ancak tüm çabalarım boşaydı. Bu çocuğun Dahl'in üzerinde nasıl bir etki yaratmış olduğunu ciddi bir şekilde düşünmeye başladım, çünkü bugün buradan ayrılırken içimden bir his onun bir daha geri dönmeyeceğini söylüyordu.

Kısa bir süre sonra kız kardeşimin gelmesiyle birlikte gün daha beter bir hal aldı. O adı eski kocasıyla görüşmüş ve Trent'in burada olduğunu ondan öğrenmişti. Ona her şeyi anlatmaya çalıştım ama onun saçmalıklarıyla uğraşacak durumda değildim. Sonunda Trent'in rehabilitasyon merkezine gönderilmesini onayladı. Geceyi burada geçirmek için geri geleceğini söyleyip öfkeli bir şekilde evden ayrıldı. Trent'in durumunu anneme bizzat kendi söylemek istiyormuş.

Derken sanki günüm yeteri kadar boktan geçmemiş gibi bir de telefon geldi. S'belle'le Dahlia'nın evinde görüştükten sonra bu telefonu her an bekliyordum zaten. Tek istediğim Dahl'in olanları öğrenmemiş olmasıydı. Onu sakinleştirmek için biraz konuşmaya çalıştım dün ancak yapamadım. Tabii ki, o üniversiteli fıstık o pisliğin kız kardeşi olmalıydı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki River'ın bana nereden tanıdık geldiğini şimdi anlıyorum.

O telefonla Dahl'ımı geri kazanma şansım da elimden kayıp gitti. Şimdi burada tek başıma keşke hiç geri dönmeyseydim diye düşünüyorum.

Güzelliğinin Altında

Uyandığımda saate baktım, saat 05:45'ti. Lanet olsun. On iki saattir uyuyordum. Hayatımda ilk defa karanlıktan nefret ediyordum. Hızlıca yatağımdan kalkıp yeni günün o loş aydınlığının odama girmesi için perdeleri açtım. Şömineyi yakıp tekrar yatağıma girip yorganı üzerime çektim. Yine iliklerime kadar donuyordum. Otel telefonundan Aerie'yi arayıp en azından nerede olduğumu söylemeliydim diye düşündüm. Ancak telefonu cevap vermeyince telesekretere not bıraktım. River'ı hiç aramadım. Onunla yüz yüze görüşmemiz gerekiyordu.

Otel alarm saatinin radyosunun sesini sonuna kadar açarak o sırada ne çalıyorsa onu dinliyordum. Müzik insana bir çok hikâye anlatır. Başlı başına bir dünyadır müzik. Beni sakinleştiren, benimle konuşan ve ihtiyaç duyduğumda bana yol gösteren. Radyodaki *Clarity* adlı parçayı dinlerken birden her şeyi tekrar düşünmeye başladım. Başıma gelen olayları sanki şarkının sözlerine eşlik eden bir hikâyeymiş gibi düşündüm. Şarkıya iyice kulak verip kendimi şarkının bir parçası gibi düşününce her şey dünden daha berrak gibi görünmeye başladı. Peş peşe bir dizi derin nefes alıp verince kendimi biraz daha iyi hissettim.

Yine dalmıştım, tekrar uyandığımda saat 07:15'ti. Odanın içine sızan ışığa rağmen uyuyakalmıştım. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Uyandığımda radyoda *Broken* çalıyordu. Yüksek sesle, "Ben paramparça değilim,"

diyordum, çünkü değildim. Biliyordum değildim. Ben'in yaptığı şey hiç affedilecek gibi değildi ama Ben zaten uzun süredir benim geleceğim değildi. Onun bu sadakatsizliği gözümün önündeki şeyi değiştiremezdi.

Şarkı biter bitmez yeni bir şarkı başladı. Sözleri duymuyordum bile. Orada öylece uzanmış gözlerimi tavana dikerek River'la ikimizi düşünüyordum: kavgalarımızı, aşkımızı, hayatımızı. Her şeyin düzeleceğine inanmalıyım. Bana Bell ve onun geçirdiği kazadan bahsetmek konusundaki çekimserliği tamamen beni sevdiği içindi, beni atlatmak için değil. Bunu kabullenmekle kalmayıp bunu aynı zamanda anlayabiliyordum da. Ona güvenebilirdim... ona güveniyordum. Ben'in bana ihanet ettiğini bana söylemek istememişti. Öyle yada böyle beni incitmek istememişti. Ben'in kim olduğunu öğrendiği günden sonra beni kolayca Ben'e düşman edebilirdi ama bana olan sevgisi buna engel olmuştu. Yine de her şeye rağmen düzeleceğimize inanıyordum. Tek sorum vardı: Beni affedebilmiş miydi? Bir anda yataktan fırladım... Los Angeles'e geri dönmem gerekiyordu.

Tam oturmuş çizmelerimi giyiyordum ki birden odanın dışında çalan *Sexy Back* adlı parça dikkatimi çekti. Olduğum yerde kalıp önce hayal gördüğümü düşündüm. Ancak bir süre sonra kapı tıklama sesiyle birlikte bunun ne anlama geldiğini anlamıştım. Çizmelerimi bir kenara atıp kapıya doğru koştum. Kim olduğunu tahmin ettiğimden gözetleme deliğine bile bakmadan kapıyı açtım. Dizlerimin bağının çözülmesini engellemek için kapı koluna tutunup destek aldım. İçimin rahatlamasıyla birlikte sakın sessiz bir iç çektim. İşte orada duruyordu; başı öne eğik kapı eşiğine yaslanmış bir şekilde.

Başını kaldırıp o pırıl pırıl gözleriyle bana bakıp telefonumu uzattı. "Seni her zaman arayacağıma söz ver-

miştım,” dedi ve sözleriyle sanki içim bir anda kıpır kıpır olmaya başlamıştı. Telefonumu aldım. Onu içeri davet ederken nefesim duracak gibi oldu. Tek kelimeyle nefes kesiciydi. Uzun boylu, fit görünümlü ve o kadar yakışıklıydı ki gözlerimi ondan alamıyordum. Çekiciliğinden dolayı değil, gözlerinden dolayındı. Onlar bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. İşte bu adam âşık olduğum adamdı. Bana âşık olan adam. Sonsuza dek birlikte olacağım o adam. Kendimi sanki bir film şeridinde gibi hissedip onunla ilk tanıştığımız geceye geri dönmüştüm. Üzerinde Foreigner’ın *Double Vision* albüm tişörtü vardı, başında altından kumral saçlarının görüldüğü siyah bir bere vardı ve omzunda gitarı asılıydı. Odaya girdikten sonra gitarını yere bırakıp kendi telefonunu kulağına götürdü. Telefonumda hâlâ Justin Timberlake’in parçası çalıyordu. “Ve sen de her zaman cevap vereceğine söz vermiştin,” dedi.

Ona yakın ancak biraz mesafeli duruyordum. Mutluluktan her yerim titriyordu. Benim için buralara gelmişti, gerçekten benim için gelmişti. Telefonu kapıp ona gülümseyerek biraz daha yaklaştım. “Hayır, ben sadece telefonu bir daha yüzüne kapatmayacağıma söz vermiştım,” dedim.

O da bana doğru yaklaşınca iyice burun buruna duruyorduk. “Telefonu yüzüme kapatmamak için mecburen cevap vermek zorundasın, dolayısıyla teknik olarak cevap vereceğine dair söz vermiş oluyorsun,” dedi.

Telefonumu elimden alıp KAPAT tuşuna basınca ona gülümsedim. Kendi telefonunu da kapatarak her iki telefonu birden odaya doğru fırlattı. Beresini çıkarıp fırlattıktan sonra ellerini saçlarında gezindirdi. Gözlerimiz buluşunca geçen saniyeler bana dakikalar gibi gelmişti. O elektrik çekimi hâlâ aramızdaydı, her zamankinden daha kuvvetli bir şekilde.

"Seni takip eden bir sapık sanma beni. Nerede olduğunu bana Aerie söyledi."

Heyecanla alt dudağımı ısırıp o pırıl pırıl parlayan yeşil gözlerinin içine baktım. "Hayır, sen kesinlikle bir sapık değilsin."

Gülümsedi; tam bir gülümseme olmasa da o çok sevdiğim gamzelerini yeteri kadar ön plana çıkaran yarım bir sırıtişti bu. O harika dudakları onları öpmem için resmen yalvarıyordu. Ben de daha fazla vakit kaybetmeden kollarımı boynuna dolayıp dudaklarına yapıştım. Bir eliyle enseme, diğer eliyle de belimi tutuyordu. Dudaklarımız birbirini bulunca şehvetle öpüşmeye başladık; ruhlarımızın da seviştiğini hissedebiliyordum. Bu öpüşme nefesimi kesmişti.

River kendini yavaşça geri çekip yüzümü avuçlarının içine alarak hafifçe tenimi ovalıyordu. "Ben seni daha çok seviyorum."

"Ve ben seni sonsuza dek daha da fazla seveceğim," diye cevap verdim, çünkü bu tamamıyla doğrudu.

Üzerime doğru eğilerek ellerini yüzümden çekmeden dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Yanaklarımdan akan mutluluk gözyaşlarını hissedebiliyordum.

Nihayet nefes almak için ayrıldığımızda beni kucaklayıp yatağa götürdü. O yatakta otururken ben de bacaklarımı etrafına dolayıp kucağına oturdum. Başıma sürekli öpücükler kondurarak hıçkırıklarımı dindirmeye çalışıyordu, ancak engel olamıyordu. Beni baştan çıkarmaya başlayınca kendime gelmeye başladım. Elleri nazikçe sırtımda gezinirken başımı başına yasladım. Göğüs kafesinin alçalıp yükselmesinden kalp atışlarını hissedebiliyordum. Bu dünyada ki en güzel duygu olmalıydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Uzun bir nefes vererek, "Hayır, Dahlia. Özür dilemesi gereken kişi benim. Konuşmalıyız. Konuşmamız gerek."

Aslında ihtiyacımız olan şey oturup konuşmaktı, ancak şimdi onun yanında ve kollarının arasındayken, bir daha bir arada olamama korkusuyla konuşup havayı değiştirmek istemedim. Sadece onun yanında olmak istiyordum. Birbirimizin kolları arasındayken artık aramızdaki son duvarında yıkıldığını hissediyordum. Görünen sadece saf duygularımız ve gerçek aşktı. Başımı tekrar göğsüne yasladığımda bu sefer o özlediğim kokusunu içime çektim. Birbirimize bu kadar yakın olmamızın tadını çıkarıyordum.

Başımı kaldırıp kesik nefes alışlarımla ona bakarak, "Konuşacağız, ancak henüz değil. Lütfen. Bütün her şeyi nasıl da mahvettiğimizi şu an konuşmak istemiyorum," dedim.

"Tamam bebeğim. Tamam. Ama güzel olan hiçbir şey mükemmel değildir," diye fısıldadı başıma öpücük konurup birbirimize sımsıkı sarılırken.

Ellerimi tişörtünün altına sokup kaslarımın o muntazam hatlarının üzerinde dolaştım. Göğüs kafesinin üzerinden kalbinin nasıl hızlı attığını hissedebiliyordum. Gözyaşlarım akmaya devam ederken beni baştan çıkarmaya devam etti. Derken dudaklarını kulağıma götürerek kısık ama boğuk bir sesle daha önce hiç duymadığım bir şarkı sözü mırıldanmaya başladı. Duyunca tüylerim diken diken oldu. Hıçkırıklarımın arasında başımı kaldırıp ona bakarak, "Hangi şarkıyı söylüyorsun?" diye sordum.

"Senin için yazdığım bir şarkı. Adı *Asla Paramparça Olamayız*."

Orada o güzel sözlerle kulak kabartırken o şarkısını söylemeye devam etti. Sesi beni tamamen sarıyor, bana sadece onun hissettirebildiği o huzuru veriyordu... o muhteşem adamın bana şarkı söylemesi. Şarkının sözleri her yeni sözde kalbime derinden dokunup içime işliyordu. Sözlerinde benimle karşılaşmadan önce aşkın ne olduğunu bil-

mediğinden bahsediyordu. O kadife sesi kulağımın içinde o kadar yoğun duygularla yankılanıyordu ki her sözüyle, sanki ruhunun derinliklerine dokunuyordum. Gözlerinin içine baktığımda gözlerini kapatıp ilişkimizin asla param-parça olamayacağını, çünkü hiçbir şeyin aramıza giremeyeceğini söylüyordu şarkısında. Her kıtasını özümseyerek dinledikten sonra içimi saran arzuyla kalbim hızlı bir şekilde atmaya başladı. Ona karşı daha önce hiç bu kadar içten duygular beslememiştim. Şarkısını bitirdikten sonra neler hissettiğini anlayabiliyordum, çünkü ben de aynı şeyleri hissediyordum. Çenesini çimdikleyip kendimi üzerine yasladım ve tekrar çenesine hafifçe dokunup o içime huzur veren gözlerinin içine baktım. "River, seviş benimle."

River, yoğun davetkâr bakışlarla bana bakarak hiç tereddüt etmeden, "Sana dokunmak ve senin tadına bakmaktan daha iyi bir şey düşünemiyorum şu anda," dedi.

Uzanıp üzerimdeki tişörtü çıkarırken anında sertleştiğini hissedebiliyordum. Ben de sırayla onunkini çıkardım. Dudaklarımız birbirine kenetli, dili dilimi arıyorken biraz olsun bir parçamı ona teslim etmek istiyordum.

Kucağına oturmuş paylaştığımız her bir öpücüğün, her bir yalayışın, her dokunuşun ve her bir nefesin keyfine vararak biliyordum ki böyle anları asla sorgulamamam gerekiyordu. Bir süre sonra beni yataktan kaldırıp kucağına aldı ve ikimizi de çevirip beni yere ayakta durur vaziyette bıraktı. Önümde diz çöküp pantolonumun düğmesini açarak pantolonumu aşağıya indirince dizlerimi havaya kaldırıp içinden çıktım. Gözlerimizi hiç birbirimizden ayırmadık. Yavaşça külotumu aşağıya indirdi; ben de bir ayak hareketiyle öteye fırlattım. Bana yatağın kenarına oturmam için işaret edip bacaklarımı omzuna doladı ve baldırlarımın iç kısmını öpmeye başladı. Vücudum beklenti içinde gerilmeye başlamıştı.

Gözlerini hâlâ üzerimden ayırmıyordu. Parmak uçlarını baldırlarımın arka hizasında aşağı yukarı gezdirdikten sonra ellerini kalçalarımın sabitleyerek beni kendine doğru çekti. Dili üzerimdeydi ama bu sefer çok yavaş hareket ettiriyordu. Yüzü bacaklarımın arasında tam merkezimdeydi. Kadınlığımı ileri geri öpücükler kondurmaya başladı. Sonra da parmaklarıyla beni açarak dilini kıvrıp hareketine devam etti. Onu izlerken birden, "Dahlia, senin her zerreni tatmam gerekiyor," dedi gözlerimin içine bakarak. Onu biraz hızlandırmak için kendimi dudaklarına iyice dayadım ve o da hızlandı. Sonra elleriyle kalçalarımı kavrayıp dilini tamamen içime daldırdı; üst üste içeri sokup çıkardı. Kıvrınmaya başladım; bana yaşatmış olduğu duygu inanılmaz derecede muhteşemdi. Bedenim titriyordu. "Ah, Tanrım. River," diye çığlık attım ama River'm hiç durmaya niyeti yoktu. Orgazmım devam ederken bile diliyle beni ittirerek emmeye devam etti. Kalçalarımın tutunarak her yerimi yalıyor öpüyor ve iştahla yiyordu. İkinci bir orgazm dalgasının beni vurmasıyla birlikte bedenim sanki benim bir parçam değildi artık. "Evet, ah Tanrım, evet," diye bir çığlık attım ve artık tükendiğimi hissettiğimde onu nazikçe omuzlarından ittirdim. Başını kaldırıp bana bakınca ben de yere onun önüne çöktüm.

Dudaklarına öpücük kondurunca dudaklarımızın arasından bana gülümsedi. "Henüz işim bitmemişti. Adımı haykırmamı istemiştin yine."

"Bitireceksin, sana söz veriyorum." Pantolonunun düğmesini açtım ve ona dokunma ihtiyacıyla elimi boxerının içine soktum. Ayağa kalkıp beni kendine doğru çekti. Kollarının arasmda olmanın verdiği o duyguya bayılıyordum. Beni yatağa oturtup telaşla önce botlarını sonra pantolonunu ve boxerını çıkardı üzerinden. Muhteşem görünüyordu... o sıkı kasları gözler önündeydi. Elimi tutup, "Dahlia,

seninle şimdi sevişebilir miyim?" diye sordu içimi eriterek. Her adımı, her hareketi o kadar yavaş ki katlanması neredeyse çok zordu.

Başım la onaylayıp onu yatağa üzerime doğru çektim. Ama öncelikle onun her yerini hissetmek istediğinden onu yatağa yuvarladım ve üstüne çıktım. İnleyerek beni kendine doğru çekti. Dilini kulağımın çevresinde gezdiriyor bana yapmak istediği her şeyi kulağıma fısıldıyordu. Dilim le boynunda gezinerek göğsüne kadar indikten sonra aletini elime alıp nazikçe sıvazlamaya başlayınca daha yüksek sesle inlemeye başladı. Dizlerimi bacaklarına dayayarak dudaklarımla karnına kadar indim. Bu sırada elim hâlâ aletindeydi. Sonunda ucuna dudaklarımı değdirince birden ürperdi. Ânın içinde kaybolmuştum. İşte bu mahremiyeti özlemiştim. Ancak dudaklarımla aletin in tamamı kavrayınca beni yukarı kendine doğru çekti.

Çıplak vücudum ona yapışık bir şekilde üzerindeydim. Ona bakarak, "Neden beni durdurdun?" diye sordum.

Derin bir iç çekerek, "Geldiğim sırada senin içinde olmak istiyorum," diye inledi.

Dudaklarımı kulağına götürüp, "Olabilirsin," diye fısıldadım.

"Hayır Dahlia, eğer öyle yaparsan olamam."

Göğüslerimi avuçlayarak, o ateşli, heyecan verici ses tonuyla kulağıma öyle şeyler fısıldadı ki onun için yanıp tutuşuyordum. Beni kalçalarım dan çekerek üzerine yatırdı. O da tam istediğim pozisyondaydı. Kolayca içime girirken bundan inanılmaz haz alıyordum. Elleriyle kalçalarıma sarılıp beni kendine doğru bastırıyordu. Dizlerimi kendime doğru çekip üzerinde oturur pozisyona geçince derin bir inleme sesi geldi. Ancak parmaklarımızı başının her iki yanında birleştirerek hızımızı kontrol etmeye çalışınca sırtarak başını salladı.

Bir süre ellerimiz orada kalırken kalçalarımı kıvıra kıvıra onu içimde hissettim. Derken elleriyle kalçalarımı kavradı. Kendimi iyice kaptırmıştım. Arkaya doğru eğilerek avuçlarımı dizlerine dayayarak yavaşça kendimi havalandırıp sonra tekrar onu içime alıp o heyecanı tekrardan yaşamak için üzerine oturdum. Geçen her saniyede hızlanıp onu daha derinlerime alıyordum. Heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Birden bacaklarıma tutunup benim her hareketimi dikkatle izlemeye başladı. O an gözlerimiz birbirine kenetlenerek birbirimizin yüzümüzdeki o haz dolu ifadeyi görünce kendimizden geçtik. Elimi arkama doğru atıp yakalayabildiğim her yerini sıkmaya başladım. O kadar yüksek sesle inliyor ve konuşuyordu ki benimle, kendimi kaybediyordum.

Bu hızı devam ettirerek kati mutluluktan başka bir şey hissedemiyordum. Vücudum tekrar havaya girmeye başladı. Yine doruk noktama ulaşmaya ramak vardı. Cennette gibiydim. Beni kendine doğru çekerek dudaklarıma yapıştı ve kalçalarını yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı. River derin nefesler alıp veriyordu; biliyordum ki o da yakındı. Birleşmemizi bozmadan bizi ters çevirdi. Ellerimi başımın üzerine götürdü; muhteşem bir hisle bu sefer kontrol ondaydı.

Bedeninin benimkiyle uyum halinde esnemesini izliyordum. Öfkeli bir şekilde beni öperek gittikçe hızlanıyordu. Dilini dilime doladığı an kendimi kaybederek, "Ah Tanrım, evet, River, evet," diye çılgılık attım; o da kendini içime tamamen gömüp içimin dalgalanmasıyla o da kendinden geçerek adımı haykırarak boşaldı.

İkimizde tükendiğimizde bitap düşüp sarmaş dolaş birbirimize sokulduk. "Seni seviyorum, River," dedim. Bunu ona mütemadiyen söylemek istiyordum.

"Ben de seni seviyorum, Dahlia. Sana dair her şeyi se-

viyorum. Sen mükemmel bir kızsın, gerçekten." Gülümsememe engel olamıyordum. River'dan böyle sözler duymayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden bu samimi sözlerini birden duymak tüylerimi diken diken etmişti.

"Seni özledim," dedim fısıldayarak.

O da bana gülümseyerek, "*Tu m'as manqué,*" dedi.

Sorgular biçimde ona baktım. Konuştuğu dil Fransızcadı ama ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Parmağımı dudağımın etrafında gezdirerek, "Brigitte bir zamanlar demişti ki, Fransa'da insanlar birbirlerine 'Seni özledim,' demezlermiş, onun yerine 'Benden eksilmiştin' derlermiş ve sende aynen öyleydin," dedi.

Burnumu burnuna sürüp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce kendimi toparlamam gerekiyordu. Tam da hislerimize tercüman olmuştu. Ben de aynı şekilde hissediyordum... sanki benden eksilmişti.

Kendimi tekrar kollarının arasına atınca birlikte geçirdiğimiz zamanları düşünüp hiç anlık doyumlara ihtiyaç duymadığımızı anımsadım, çünkü o zamanlar birbirimizden hiç şüphe duymadığımız zamanlardı. Biliyorduk ki, hayatımızın geri kalanında birbirimizindik. Onu tekrar öptükten sonra gözlerimi kapadım ve başımı göğsüne yasladım. Parmaklarını sırtımda gezdirirken bir an kendimden geçmişim ama sonra yumuşak ses tonuyla irkildim. "Bak sana, en son ne zaman bir şeyler yedin?"

Muzır bir şekilde göğsünü ısırmaya başladım. "Aslında seni yemeyi planlıyordum ama sen beni durdurdun."

Birden kahkaha atmaya başladı. O kahkaha sesini bir süredir duymamıştım. "Hayır, gerçekten de bir şeyler yemeni istiyorum," dedi.

Yüzümde pis bir gülümsemeyle gözlerinin içine baktım.

"Yemek, Dahlia. Yemek," dedikten sonra yüzünde şey-

tani bir sırtışla bana göz kırpıp, "O zaman beni tatlı niyetine yiyebilirsin," dedi.

Yatakta doğrudum. "Izgara peynir, çikolatalı milkshake ve kızarmış patates için çok mu erken sence?"

Bana cevap vermeden yataktan fırlayıp otel telefonuna sarılarak oda servisini aradı. "İki adet çikolatalı milkshake, iki adet ızgara peynir ve iki porsiyon kızarmış patates sipariş vermek istiyorum, lütfen."

Boxerını giymeden hemen kot pantolonunun geçirdi üzerine; ben de otel bornozuna sarındım. Sonunda yemek geldi. Patateslerimizi birbirimizin milkshakelerine bandırmaya başladık. Birbirimize yemeklerimizi yediriyor, ağzımızın çevresinde kalan milkshakelerimizi birbirimizi yalayarak temizliyorduk. Birlikte kahkahalar atıp sanki daha önce hiç eğlenmemişiz gibi eğleniyorduk.

Yemeğimizi bitirince nihayet karşılıklı konuşmak üzere oturduk... ve gerçekten de konuştuk. Kesinlikle bağırış, çağırış yoktu. İthamda bulunmak, üste çıkma çabaları ve suçlamak hiç yoktu.

Yatağa yerleşip, "Tamam, hadi bakalım başlayalım," dedi.

Onu onaylamak için başımı evet anlamında salladım ve yatağın ayak ucu bölümüne oturdum.

Bir iç çekip bakışlarını yere indirdi. "Sen annemin evinden ayrılır ayrılmaz Bell yanıma geldi. Sana her şeyi anlattığını biliyorum."

Dizlerimi kendime doğru çekip kollarımı etrafına doladım.

Gözlerini bana dikip yatakta emekleyerek yanıma geldi ve çenemi tuttu. "Öncelikle her şey için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum... sana ne kadar söylemeye çalışmış olsam da... sözleri bir türlü bir araya getiremedim. Seni öylece incitemezdim."

Gözlerimi kapadım, üzgün olduğunu o kadar ciddi-
yetle dile getiriyordu ki, bir tek benden değil, kendinden
de sakladığı o sırlarının ağırlığıyla kalbime bir ağır sap-
lanmıştı. Bunun yükü gerçekten de çok ağır olmalıydı.
Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım ve o harika yüzüne
bakabildiğim kadar baktım. Sonra dudaklarımı dudakla-
rına dayayıp onu öptüm. Bu bir arzuyla-yanıp-bitiyorum
tipinde bir öpücük değildi; bu, artık benden özür dileme-
si gerekmediğini belirten bir öpücüktü. Onu anlıyordum.
Birbirimizden uzaklaşınca karşılıklı birbirimize gülümse-
dikten sonra River derin bir iç çekip bir önceki oturduğu
pozisyona geri döndü.

"Bell'in hamileliği ve bebeği sahiplenmek istemeyişi he-
pimiz için çok zor bir durumdu. Annem bebeğin Bell'de
kalmasını istemişti. Xander ve ben buna karışmadık ama
aynı zamanda Bell'in henüz anne olmaya hazır olmadığını
da biliyorduk. Bebeği evlatlık verme kararını da tama-
men kendi aldı. Öyle ya da böyle ben hiçbir şekilde kendi
görüşümü onunla paylaşmadım. Ona sadece her zaman
yanında olduğumu söyledim. Bebeği doğurduğu gün onu
görmek istemedi; bebeğin cinsiyetini bile merak etmedi.
Annem yanındaydı o sırada ve bebeği bir tek annem gördü
ve sadece bir kez kucağına aldı. O gün bugündür kimse bu
konuyu ağzına almaz."

Parmaklarımla gözlerimin altını silerek biraz evvel an-
lattıklarını düşündüm. Ben'in o çocuğun babası olduğu
gerçeğini bir kenara atarsak bu olay gerçekten yürek par-
çalayıcıydı; Bell'in ne kadar paramparça olduğunu tahmin
edebiliyordum. Bu kararı almak kolay olmamış olsa gerek-
ti.

"River, ben Ben'i arayıp bu ilişkiyle ilgili onunla yüzleş-
tim, ancak ona bebekten bahsetmedim ve asla da bahset-
meyi düşünmüyorum. Bu beni ilgilendirmez."

Benimle aynı fikirde olduğunu göstermek için hüzünlü bir şekilde başını salladı. Parmaklarıyla saçlarını tırmıklıyordu, belli ki söyleyecekleri vardı.

"Neyin var?"

"Anlatacak daha çok şey var. Sana söylemememin tek nedeni Bell değil. Ben öldüğünde seni incitmek istemedim. Bu çok mantıksızdı, bu yüzden de sessiz kaldım. O geri dönüp, tam da ikimizin önünde dikildiğinde ona geri dönüp dönmeyeceğinden emin olamadım. Bu yüzden de sana hiçbir şey anlatmadım ama bu sefer benden dolayıldı; öğrendiğinde ona karşı neler hissedeceğinden dolayı değişti... Senin beni seçmeni istiyordum, çünkü sen benimle birlikte olmak istiyordun."

İtiraflarından dolayı ona karşı öfkeli ya da kızgın değilim; o duyguyu çoktan aşmıştım. Yataktan kalkarak gidip yanına oturdum. Ona neler hissettiğimi ve bu olaylar boyunca ona karşı neler hissettiğimi anlatmam gerekiyordu. Bunca zamandır ona söylemiş olmam gerekenleri söylemek istiyordum şimdi. Şimdiye kadar bunu yapmamıştım, çünkü Ben bir ölüyken bunu yapmak çok yanlış olacaktı... söyleseydim Ben beni duyacaktı sanki...

Yanaklarını kavrayıp içimden gelerek konuşmaya başladım ve daha önce hiç zikretmediğim bir konudan bahsettim. "River benim için her zaman sen vardın. Seni o barda gördüğün andan itibaren, hep aklımda sen vardın. Ben'le birlikte hiçbir zaman bir nikâh günü belirlemedik ve belki de sebebi buydu. Çünkü benim için doğru kişi sendin, benim için doğru kişi sensin."

Kısa süreli bir sessizlikten sonra derin bir iç çekip beni göğsüne yasladı ve öylece sarıldı bana. "Teşekkür ederim," dedi fısıldayarak.

Bir süre öylece kaldık, ta ki başını başıma yaklaştırana kadar. "Bu arada, sanırım Bell benimle konuşmuyor. Seninle konuştuğunu söyleyince deliye dönmüştüm."

Hafif bir gülümsemeye, "Eminim bunu da atlatacaktır. Senin gelgitlerine alışık o."

Kendi kendine güldü. "Evet, sanırım öyle ve hatta şu anki yeni işinde o kadar mutlu ki hiç kimseyle uzun bir süreli bir dargınlık yaşayacağını sanmam."

Kocaman gülümsememle buna karşılık verdim. Sonra da dizlerimin üzerine geri çöktüm. "Dün Grace'le konuştum."

Endişeli gözlerle bana bakarak, "Nasıl geçti?" diye sordu.

Gülümseyerek, "Gayet güzel. İyiyiz, hatta iyiden de öteyiz. Onunla konuştuktan hemen sonra eve gelip seninle konuşmak istedim, ancak Ellie oradaydı ve onu görmek istemiyordum. Onu tekrar orada görünce çok sinirlendim. Eve girmek sadece beni daha çok öfkeli edecekti ve seninle bu konuşmayı sakın bir şekilde yapmak istiyordum. İşte bu yüzden önce Bell'e gidip ona kızgın olmadığımı bilmesini istedim," dedim.

Başıyla onayladı. "Ellie öylesine uğramıştı, ancak onun saçmalıklarını dinleyecek durumda değildim. Turneye katılmam için beni son kez ayartmaya çalıştı ama çabalarının boş olduğunu anlayınca evden ayrıldı; ben de seni beklemeye başladım. Laguna'ya doğru arabayla çıktım, fakat seni bulamadım. Eve geldikten sonra dolapta cep telefonunu buldum ve bütün gece hiç uyumadım. Aerie'yi, hatta Caleb'ı bile aradım. Sonra da zaman geçirmek ve kafayı yememek için bir şarkı yazdım."

Yine ağlamaya başlamıştım. "Seni aramadığım için ve eve dönmediğim için özür dilerim. Aslında çok istiyordum ama neden dönmediğimi ben de bilmiyorum."

"Şişt... sakın ağlama. Artık geçti. Artık beraberiz ve o olanlar bir daha yaşanmayacak."

Gözyaşlarımı silerek onu uzun uzun öptükten sonra

birbirimizin kollarından sıyrılıp şu kıskançlıklarımızı konuşmamın vakti gelmişti. Ellie'yi ve Ben'i artık unutmuş gibiydik. River, Ben'in adını duyunca yine de hafifçe yüzünü buruşturuyordu; sanırım o huyu hiç geçmeyecekti ama ben sorun etmiyordum.

River, "Bana bıraktığın o notu okuduktan sonra endişelenecek bir şey olmadığını gördüm ve kıskançlık yapmanın yersiz olduğuna karar verdim," dedi.

O bana inanıyor, ben de ona inanıyordum; ikimiz de birbirimize güveniyorduk, zaten aşk denilen şey de bu değil miydi? Birisi seni kırabilirdi, ancak bunu bir daha asla yapmayacağına inanmak ve en önemlisi ona güvenmek: Bu aşk değil miydi?

Geçtiğimiz haftalarda başımıza gelen her şey hakkında konuştuk: acil seks ihtiyaçlarımızı, onun sinir krizlerini, benim kaçışımı, benim uzak durmamı ve onun beni koruma ihtiyacını. Bu sohbetleri içimizden gelerek yapıyorduk, aslında bütün eski yaralarımızı deşiyorduk ama sorun değildi. Hatta bütün sevdiği kadınları nasıl da tutkulu bir şekilde korumaya çalıştığını bile konuştuk. Anlatırken biraz zorlanıyordu ama onu anlıyordum. Sanırım kökü babasının bencilliğine dayanıyordu. Bu sohbetin sonunda birbirimizle daha sıkı bir iletişim kurmamız gerektiği kanısına vardık.

Turneden de konuştuk. O şaşaalı hayatı istemiyordu. Bir şey olmuyorsa olmuyordur; bunu görebildiği için onu takdir ediyordum. Xander, Nix ve hatta Garrett'm bile şu anda onunla konuşmadıklarını söyledi bana. Hatta şakayla karışık bana annesinin iyi ki şehir dışında olduğunu söyledi, burada olsaymış kesin onları bir araya getirirmiş. Bunu söyleyince ikimizde kahkahalara boğulduk, aynı zamanda grubun içindeki bu kopukluğun ciddiyetinin ne kadar ağır

bir yük olduğunu bildiğimizden de sinir bozukluğundan gülüyorduk.

Sonunda geçtiğimiz iki gece boyunca yaşadıklarımızı ve bunların bir daha olmayacağını konuştuk. İkimiz de hemfikirdik. Eve gitmeyip geceyi burada tek başıma geçirdiğim için pişmandım, aynı şekilde o da evden bir hışımla çıkıp o gece geri dönmediği için pişmandı. Benim neden bir otele gitmek istediğimi o anlamıştı ama onun neden evine dönmediğini merak etmiştim. Bana o gece Smitten's a gittiğini ve Xander, Nix ve Garrett onu bulmak için oraya geldiklerinde kendisinin çoktan zil zurna sarhoş olduğunu söyledi. O gece hepsi Garrett'a gidip bütün geceyi tartışarak geçirmişlerdi. Daha sonra Xander ve Nix oradan ayrılmış, ancak Garrett ve River içmeye devam edip sonunda sızmışlardı. Uyandığımda da Garrett arabasını almak için onu geri getirdiğinde bu sefer de ben orada yokmuşum. Bir tek notumu görebilmiş. Notumu okuduktan sonra o da yaşanan bu kargaşaya dönüp bakabilme gücü bulabilmiş kendinde. O kadar kısa bir sürede bunca olay yaşamıştık ve hepsine hazırlıksız yakalanmıştık. Hiçbirimiz ilişkimizin gerçek gücünden bir an bile şüphe duymamıştık ama gösterdiğimiz çabadan şüphe duymuştuk ve en ürkütücü yanı da buydu.

Birbirimize ruhumuzun derinliklerini açarak tek bir beden gibi orada öylece uzandık. Aşkımızın gücünü biliyorduk. Karşılaşabileceğimiz en büyük sorunun bu olmasını umarak, Ben'in geri dönüşüyle bile yıkılmamıştık. Bundan dolayı artık daha da güçlüydük, biliyordum.

Ağır sohbetimizi tamamladıktan sonra yalnız kalmanın verdiği huzurun keyfine varıyorduk. Yan tarafıma uzanmış, o beni dikkatle izlerken kulağımdaki elmas top küpeyle sebepsiz yere oynuyordum.

"Annemle babamın yaş günü takıntılarının olduğunu söylemiş miydin sana?"

Sırıtarak, "Genelde tüm anne babaların vardır Dahlia," dedi.

"Yok yani, gerçekten demek istedim. Gerçekten takıntılılardı. Yaş günü hediyesi olarak ne istediğimi aylar önceden sorarlardı bana. On ikinci yaş günüm için onlara bir atlıkarınca istediğimi söylemiştim. Tabii ki, bir oyuncak atlıkarınca demek istemiştim ama onlar bir Cumartesi günü Griffith Park'daki atlıkarıncayı sırf benim için kapattırmışlardı. Muhteşemdi."

Yüzünde muzip bir sırıtışla parmaklarını karnımın üzerinde gezdirdi. "İstersen bir sonraki yaş günün için de ben kapattırayım; biraz eğleniriz, tabii hâlâ atlıkarıncalara ilgin varsa?"

"Yaa," dedim alınmış numarası yaparak. "Ne diyeyim sana? O zaman henüz on iki yaşımıdaydım ve midilli binmeye bayılıyordum!"

Öyle şiddetli kahkaha atıyordu ki neredeyse ağlıyor gibiydi. "Sen de hemen atladın, değil mi?"

Onunla birlikte kahkaha atarak, "Evet, atladım," dedim.

Karnını tutarak derin bir nefes alıp zorlukla, "Peki, bana yaş günün için başka sıra dışı bir hediye söyler misin?"

"Bunları görüyor musun?" dedim küpelerimi işaret ederek. "On üçüncü yaş günüm için annemle babamdan deniz kızı Ariel'in kuyruğu gibi pırıl pırıl parlayan bir şeyler istemiştim. Onlar da bunları aldılar."

Beni alnımdan öperek, "Çok güzeller," dedi. "Ve Dahlia, annenle babanın seni neden hep mutlu etmek istediklerini anlayabiliyorum. Çünkü seni çok seviyorlardı."

Derken derin düşüncelere dalmış gibi sırtımı sıvazlayarak *İyi ki Doğdun*, şarkısını mırıldanmaya başladı. Birden bana gitarıyla bir şeyler çalmasını istedim. Uzun zamandır

yalnız kalmamıştık ve gitar çalmasını deli gibi özlemiştim. "River, senden bir şey isteyebilir miyim?"

Bana doğru eğilip beni öptükten sonra kulağıma, "Tabii ki, tatlı yemeye hazır mısın?" diye fısıldadı.

Dudaklarımız buluşunca neredeyse ondan ne isteyeceğimi unutuyordum ama çabucak hatırladım. "Yani, tabii ki, ama öncelikle benim için *Asla Paramparça Olamayız*'ı çalar mısın?"

Dirseklerini havaya kaldırıp, "Şimdi mi?" diye sordu ve geriye doğru eğilip beni öpmeye kaldığı yerden devam etti. Bu sefer boynuma tüy hafifliğinde öpücükler kondu-ruyordu.

"Evet, lütfen," diye yalvardım.

Doğrulup yataktan kalktı. "Tanrım, neden sana asla hayır diyemiyorum."

"Beni çok sevdiğinden olabilir mi?" dedim gülümseyerek.

"Seviyorum, sevgilim. Kesinlikle seviyorum," diyerek boxerını üzerine geçirdi. Bu arada daha önce hiç fark etmediğim bir detay gözüme çarptı; Pac-Man boxerını giyiyordu.

Onu izlerken nefes alış verişlerim hızlanıyordu. Derin bir nefes alarak mutluluktan gözlerim doldu. "En sevdiğim boxerını giymişsin."

O meşhur kalbimi durduran sırtışıyla bana göz kırparak bel lastiğini düzeltip başıyla onayladı. Derken eline gitarını alıp yatağın ucuna oturdu. Sırt kasaları öyle güzel esniyordu ki dilimi her birinin üzerinde gezdirmek istiyordum. Yana doğru dönünce karın ve göğüs kasları en ufak bir hareketinde titreşiyordu. Altdudağımı ısırıp beklenti içinde hazırlanmasını izledim. Gitarını kucağına oturtup güçlü koluyla onu kavradı. Bana bir bakış atıp boşta olan eliyle yatağa hafifçe dokunarak oturmam için işaret etti.

Gitarını çalmaya başlayınca aramızdaki mesafeyi kapatarak onu daha yakından inceledim. O hünerli parmaklarıyla gitarın boynundaki perdelere dokunup üzerinde kolayca akmaya başladığında büyülenmiş bir şekilde onu izledim. İzlerken parmaklarının neredeyse aynı hassasiyetle bana dokunduklarını hissediyordum. Gözlerimi parmak uçlarından koluna doğru kaydırdım. Kolunun ön kısmındaki kasları inceledim, omzu ileri geri sallandıkça bacağına nasıl da ani hareketlerle aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

Yüzüne baktım. Gözleri kapalıyken bile çok güzeldi; kemikli bir çene yapısı, şekilli bir burun, yumuşacık bir ten... Ben ona dalıp giderken o da çaldığı şarkıyla kendinden geçmişti. Derken birden gözlerini açıp bana gülümsedi. Resmen içimi eritti. Yeşil gözleri pırıl pırlıdı ve gamzeleri canlanmıştı. O bir seksilik abidesiydi ve sadece benimdi. Gözlerimin içine bakarak nakaratı okudu. Onu öyle görünce ağzım kulaklarıma vardı. İkimiz de vücutlarımızı müziğin ritmiyle sağa sola salladık.

Biz hiç parçalanmadık, yemin ederim

Cam çatlayabilir ve kemikler kırılabilir

Ama ben seni her zaman arayacağım, seni her zaman bulacağım

Aşkımız çok güçlü

İzin ver içini rahatlatayım, bana izin ver, seni her zaman seveceğim

Seni her zaman seveceğim

Asla parçalanmayacağız

River benim geleceğimdi. Onu seviyordum, ona güveniyordum ve ona muhtaçtım. Başımı omzuna yaslayıp yan gözlerle ona baktım. Müziğe kendini iyice kaptırdığında

yüzünde oluşan o sevimli ifade beni tamamen büyülüyordu. Şarkısını bitirince gitarı yere bıraktı.

"Şarkıya bayıldım,"

"Ben de sana bayılıyorum," dedi mutlu bir şekilde ve parmaklarını parmaklarıma doladı. "Yorgun musun?"

Saate baktım, aslında öğle vakti olmasına rağmen, sanki gece yarısı gibi hissediyordum. Biraz esneyince gülmeye başladı. "Bu sanırım evet demek oluyor," dedi ve beni yatağa doğru çekti.

"River, geceyi burada geçirebilir miyiz?" Yapmak istediğim tek şey başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinlemektir... ve dış dünyadan bir süreliğine daha uzak durmaktı.

Başıma bir öpücük kondurarak, "Evet, ben de öyle yaparız diye düşünmüştüm," dedi esneyip gerinerek. Daha ben gözlerimi kapamadan River çoktan uykuya dalmıştı bile.

İkimizde saatlerce horlayarak ölü gibi uyumuşuz. Uyandığımda güneş henüz doğuyordu. Onu uyandırmamaya dikkat ederek cama doğru döndüm. Buraya ilk vardığımda önemsemediğim o manzara muhteşemmiş. Deniz kenarı bir harika, dağlar da haşmetliydi. Bu gün doğumundan şahane kareler çekebilirdim.

"Harika, değil mi?" dedi kulağıma fısıldayarak.

Ona doğru dönüp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Hâlâ uyuduğunu sanıyordum."

"Yok, sadece uzanmış bir şeyler düşünüyordum."

"Ne düşünüyordun?"

Birden üzerime çıkıp ellerini başımın her iki yanına yaslayarak kendini destekledi. "Birlikte geçireceğimiz hayatı. Nasıl olacağını..."

“Bizi nasıl hayal ediyorsun?”

Ellerini çekip birden bütün ağırlıyla üzerime yığıldı. “Bunun haricinde,” deyip beni öptü ve altdudağıma yapıştıktan sonra yana doğru kaydırıp kollarını etrafıma doladı. Beni kendine doğru çekerek sırtıttı. “Evlendiğimizi gördüm, çocuklarımız vardı. Çocuklarımızın asla unutamayacağı aile etkinlikleri yapıyorduk.”

O kusursuz hayatımızı düşününce heyecandan titrediğimi hissettim. Çocuklarımızın hayatları her ikimizin geçirdiği çocukluktan farklı olacaktı. “Kaç çocuk istiyorsun?”

Omuz silkerek, “Sen ne kadar çok ya da ne kadar az istersen o kadar.”

Ağzım kulaklarımda gülümsemekten neredeyse yüzüm acıyordu. Parmaklarımla yanaklarını okşayarak, “Sanırım üç tane. Evet üç çocuk. Senin ailen gibi tam bir aile işte.”

Parmak uçlarımı öperek, “Evet, gerçekten de öyle. Üç iyi bir sayı,” dedi.

O çok sevdiğim parıltıyla gözlerinin içi gülüyordu. “Ne var?” diye sordum.

“Eliyle karnımı ovalayarak, “Sadece hamileliğin sana ne kadar çok yakışacağını düşünüyordum,” dedi.

Gözlerimden mutluluk gözyaşları akıyordu. Onu öptüm... onu aşkla öptüm, ona olan bütün hayranlığım ve içimi kıpır kıpır eden mutlulukla öptüm onu.

Başını omzuma gömerek bir süre öylece sessizce uzandık. Birlikte yağmuru dinleyip birlikteliğimizden büyük keyif aldık.

Bir süre sonra River başını kaldırıp bana baktı. “Seni seviyorum,” diye fısıldayınca o sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti.

“Ben de.”

“Sen de kendini mi seviyorsun?”

“Hayır tabii ki aptal şey. Seni seviyorum.”

Dudakları boynumun üzerindeydi. "Birbirimize ne hissettığımızı söylemek için hep sözlü ifade kullanacağımıza söz verebilir miyiz?"

"Tabii ki," dedim, çünkü buna söz verebilirdim. Hayatımın kalanını onunla geçirmek istiyordum. Ona olan aşkı mı anlatmamda kelimeler yetersiz kalıyordu.

Eliyle bacaklarımın arasına uzanıp sırtarak cilveli bir şekilde, "Bundan sonraki herhangi bir sohbetimiz de bu 'tabii ki'leri birer yeşil ışık olarak değerlendireceğim," dedi.

Kıkırdıyordu, çünkü kısa bir süre önce "tabii ki," sözünün hiçbir sohbette dikkate almayacağını söylemişken şimdi ise buna gülüyordu. Kot pantolonumu bulmak için yataktan fırladım. Bulduktan sonra cebindeki gitar penasını alıp avucumun içine sakladım. Yatağa geri döndüğümde bana kuşkuyla bakıyordu. Elimi açarak üzerinde "Seni seviyorum," yazan gitar penasını gösterdim.

Gözlerini penaya dikerek, "Anında hangisinin eksik olduğunu anlamıştım zaten ve onu hemen geri istiyorum, tamam mı?" diyerek nazikçe elimi havaya kaldırıp elime ve penaya birer öpücük kondurduktan sonra penayı elimden aldı. "Ben de seni seviyorum," dedi.

Tanrım, onunla ilgili her şeyi seviyordum. Onun eşi olmak ve onun çocuklarını doğurmak için bir gün bile beklemek istemiyordum. Dirseklerimi yastığa bastırıp çenemi ellerime dayadım. Vücutlarımız birbirine yapışık olana dek iyice yanına yaklaşıp, "River Wilde, benimle evlerir misin?" dedim.

"Bunu bana soramazsın. Ben sana çoktan o soruyu sordum." Elini arkama dolayıp beni daha da kendine doğru çekerek bizi tek bir parça haline getirdi.

"Yok yani, benimle hemen yarın evlen demek istedim. Eve gider birer çanta hazırlarız ve Vegas'ın yolunu tutarız."

Elini baldırıma doğru kaydırdı. "Bilmiyorum, benim teklifim çok daha romantikti. Ben biraz şaraplanıp ziyafetleri seven bir adamım, ayrıca çıplak vaziyette öyle hemen Vegas'a gidebilir miyiz bilmiyorum."

Gülümsememi gizlemeye çalışarak, "Peki, Âşık Çocuk, benim teklifimle dalga geçemezsin. Bu içimden gelmişti."

Sol elimi kaparak dudaklarına götürdü ve yüzüğüme bir öpücük kondurdu. "Seninle evlenmek için nelerimi vermem, Dahlia London. Yarın bile o kadar geç ki."

Kocaman gülümseyerek onu öpmek için eğildim.

Kendini geri çekerek kalbinin üzerine bir X işareti çizdi. "Ve sana söz veriyorum benimle evlendiğine hiç pişman olmayacaksın."

Sözleri kızgın bir demir gibi içimi dağlıyordu. Onunla geçireceğim bir saniyeden bile pişmanlık duymayacağımı biliyordum. Birden ne yapmam gerektiğini anladım. Ben birden ayağa kalkınca o da kafası karışmış bir şekilde yataкта doğruldu. Oda servisinden gelen tepsideki tereyağı bıçağını alıp geri geldim. Önüne oturup bıçağı eline verip ona bileğimi uzattım. Ondan ne isteyeceğimi merak ederek sorgulayıcı bakışlarla bana baktı.

Başımı evet anlamında salladım. "Artık pişmanlık-duymama bilekliğimi takmak zorunda değilim, çünkü biliyorum ki seninle geçirdiğim hiçbir dakikadan pişmanlık duymayacağım."

Yutkunarak bilekliğin iki vidasını gevşetti. Üzerimdeki, beni Ben'e bağlayan son şeyi çıkarırken dikkatlice gözlerimin içine bakıyordu. Artık tamamıyla onundum, tabii bu onu ilk gördüğüm günden beridir onun olmadığı anlamına gelmiyordu, ancak bilekliğin çıkması artık bu gerçeği güçlendiriyordu.

Alnunu alnıma dayayıp, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Geriye yaslanıp yüzünü avuçlarımin arasına aldım.

Gözlerimi gözlerine kenetlediğimde yüzündeki ifadeyi anlatacak kelime bulamıyordum.

Bir tutam saçımı eline alıp kulağımın arkasına attı. Boyumdan aşağıya doğru yavaşça beni öperek, "Seni sonsuza dek istiyorum," dedi.

"Tanrım, seni çok seviyorum," diye ona geri fısıldadım.

Dudakları gülümseme şeklini alarak, "İyi o zaman. İkimiz de birbirimize olan ölümsüz aşkımızı ilan ettiğimize göre artık her yerine dokunabilir miyim?" diye sordu.

Ya Hep Ya Hiç

River'in telefonlarımızı fırlattığı yerden *Amazing Grace* çalmaya başladı. İkimizin de telefonu gün boyunca çaldı, ancak hiçbirine bakamadık. Biraz kendimizi dünyaya kapatarak yalnız kalıp birlikte zaman geçirmeye ihtiyacımız vardı.

Uykulu gözlerle saate bakınca birden içimi bir korku sardı. Saat henüz 04:23'tü. Grace bu kadar erken bir saatte neden aramıştı ki?

Yataktan fırlayarak yerde parlayan telefona bakındım, tam açacaktım ki telefon sustu, sonra hemen yeniden çalmaya başladı. CEVAPLA tuşuna bastım.

"Alo?"

"Dahl, seni bu saatte aradığım için özür dilerim," dedi Ben. Onun o efkârlı ses tonu beni öylesine germiştiki içim bir anda öfkeyle doldu. Ne cüretle Grace'in telefonundan beni arayabiliyordu?

"Ben, seninle konuşmak istemiyorum. Beni bir daha arama." Öfkeden kuduruyordum. Tam BİTİR tuşuna basacaktım ki birden, "Konu Grace," dedi hattın diğer ucundan.

Sendeleyerek yatağa doğru yürürken bir anda nabzım yükselmeye başladı.

River yatakta doğrularak, "Telefonu bana ver. Ben görüşürüm," dedi.

Başımı hayır anlamında sallayarak beklemesi için işaretparmağını havaya kaldırdım.

"Ben, Grace'in nesi var?"

Ben uzun bir süre sessiz kaldı.

River sinirden dudaklarını büzüştürerek telefonu elimden almaya kalktı ama almasın diye kendimi diğer yöne çevirdim.

"Ben, ne olduğunu bana anlatır mısın?"

River ışığı açmak için lambaya doğru uzanıp üzerime bir battaniye sardı.

"Dahl, Grace hastanede."

Gözlerim dolmaya başladı. "Hastanede mi? Ne oldu ona?"

"Durum kötü Dahl. Buraya gelince anlatırım."

River yüzümdeki acılı ifadeyi görünce durumun aciliyetini anladı. Ayağa kalkıp hemen boxerını ve kot pantolonunu geçirdi üzerine.

"Hayır, şimdi söylemeni istiyorum."

"Dün gece onu apar topar acile getirdik. Bir anda ağır bir felç geçirdi."

"Felç mi? 'Ağır'da ne demek?" Bir yandan duyduğum haberin vermiş olduğu sersemlikle vücudum titrerken bir yandan da ağrının ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum.

River da telefonla valeyi çağırıyordu.

Ben ağlayarak, "Tedaviye cevap vermiyor. Beyinde iç kanama varmış. Bence artık buraya gelsen iyi olur," dedi.

"O iyi olacak ama değil mi?"

"Hadi çık artık. Mission'dayız," dedi ve telefonu kapadı.

Yüzümün bir anda durgunlaştığını hissettim. Ağzım açık, fal taşı gibi açılmış gözlerimle boş boş River'a bakı-

yordum. O da endişeli gözlerle bana bakıyordu. Ona bir şeyler söyleyip sakinleştirmek istedim ama ağzımı bıçak açmadı ve sadece yutkundum. Sonunda, kısık zor duyulur bir ses tonunda, "Bir an evvel Laguna'daki hastaneye gitmemiz gerekiyor. Konu Grace," demeyi başardım.

Beni göğsüne yaslayıp bana sımsıkı sarıldı; bir süre ben de onun kollarında olmak istedim. Çenemi tutup başımı kaldırdı. "Her dakika senin yanında olacağım, tamam mı?" dedi.

Başımla onaylayıp ona göz kırptım. Şimdiye kadar, o kadar çok parçalara ayrılıp tekrar parçalarımı birleştirmiştim ki... bu bir daha olmayacaktı. *Lütfen bir daha olmasın.* Yüzümü göğsünde dinlendirip birden bir çığlık attım. "Lütfen, Grace iyileşsin."

Çalan sirenler, daire içinde yanıp sönen kırmızı lambalar ve üzerinde parlak mavi harflerle "Acil" yazan bir girişe doğru ilerleyen bir ambulans... River'ın ziyaretçi otoparkına giden yol levhalarını takip etmesiyle bodrum kattaki karanlık garaja girdik. Hastaneye girerken sessizce sadece önüme bakıyordum; River da elimi sımsıkı tutup beni rahatlatmaya çalışıyordu. Neyle karşılaşacağımızı bilmediğimden bir an için dehşete kapıldım. Sürgülü kapılar biz içeri girerken açılıp sonra arkamızdan kapandı. Danışmada durduk ve River görevliye, Grace'in adını verdi. Klavyesindeki birkaç tuşa bastıktan sonra bayan bizi Hafifletici Bakım diye adlandırılan bir bölüme yönlendirdi. Ancak bunun iyi mi, yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim. Koridordan ürkererek geçtim, derken birden sinirimi bozan bir sesle irkildim. Birileri tekerlekli sedye yürütüyordu ve nedense bu sesi şu anda hiç kaldıramıyordum.

Attığım her adımla Grace'e biraz daha yaklaşıyordum. Yürürken bir yandan da etrafımı süzüp hastanelerin ne kadar tuhaf yerler olduğunu düşündüm. İnsanlar sürekli birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. Neden ki? Yüksek sesle konuşmak bazı şeyleri daha mı gerçekçi kılıyordu? Yanından geçtiğimiz her odayı dikkatle inceledim; aileler sevdiklerinin yanlarındaydı, bazıları yaşlı, bazıları genç, bazıları iyileşmiş, bazıları ise çok hasta görünüyordu.

Dikkatli adımlarla Yoğun Bakım Ünitesi'ne ulaştığımızda Serena'yı kapıda elinde bir dosya tutan bir doktorla konuşurken gördüm. Doktor dosyayı incelerken Serena da başını sallayarak onaylıyordu. Yüzü ifadesiz bir görünüme sahipti ve tepkisiz görünüyordu.

River bekleme alanında duraksadı ama ben devam etmek istedim. Elimi sımsıkı tuttu. Benim yanımda olduğunu biliyordum, ancak gidip Grace'i görmeliydim. Onu ne halde bulacağımı bilemediğimden biraz korkuyordum ama bunu yapmam gerekiyordu. Başımı çevirip River'a döndüm; o da bana başını tamam anlamında salladı.

Odaya gidene kadar geçirdiğim süre sanki bana kilometrelerce yürüdüğüm bir yol gibi geldi. Doktor odaya girince Serena döndü ve beni gördü. "Dahlia," diye bir çığlık attı gözyaşlarına boğularak. Odadan içeri bakınca Ben'in yatağın kenarında oturduğunu gördüm ve içeriye girdim. Serena kolumu tuttu. Ben'in oturduğu pozisyonun Grace'in ne vaziyette olduğunu tam göremedim.

"Serena, onu görmek istiyorum. Sağlık durumu nasıl?"

Serena'nın yüzüne bakınca durumun hiç iyi olmadığını anladım. "Gel şuraya gidelim de konuşalım," dedi zorlukla, her kelimesinden sonra derin nefesler alarak. Beni alıp River'ın olduğu yere kadar götürdü ve ikimizi de oturttu.

O da yanıma oturup bir elimi tutarken, diğer elimi de River tutuyordu.

Serena tekrar derin bir nefes alarak, "Biraz evvel tomografi çekildi ve tümör beynin diğer tarafına sıçramış," dedi.

"Gececek ama değil mi?" diye araya girdim birden.

Elimi daha da sıkı tutuyordu. "Hayır, Dahlia. Yapabilecekleri hiçbir şey yok. Her şey zamana kalmış artık. Kalbi ve akciğerleri ne kadar dayanırsa."

Başımı hayır anlamında salladım. "Ama sonuçta hastanedeyiz, değil mi? Elbette yapabilecekleri bir şeyler vardır."

"Acısını azaltmak için ona morfin veriyorlar ve nefes almasına yardımcı olması için oksijen maskesine bağlı. Ama Dahlia, beyin fonksiyonları durmuş vaziyette. Onu çoktan kaybettik."

"Hayır, Serena. Buna inanmıyorum." Bana söylediklerini kesinlikle kabul etmiyordum, ancak onu kendime doğru çekip ona sımsıkı sarıldım. Kalbim paramparçaydı ama dik durabilmek için kendimi toparladım. Grace, Serena'nın annesiydi ve ben bir insanın annesini kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Gözyaşlarımı engellemeye çalışarak onun için güçlü durmaya çalıştım.

"Onu görmek istiyorum."

Başıyla onaylayıp ayağa kalktı. River'a bir bakış attıktan sonra Serena'yla birlikte Grace'in yanına doğru ilerledik.

Koridor boyunca yürürken içimden sessizce dua ettim. Annemle babamı benden ayırdığından beri Tanrı'ya hiç dua etmemiştim ama şimdi ediyordum. Grace'in durumunu iyiye çevirmesi için dua edip sonuç her ne olursa olsun bana da katlanabilme gücü vermesi için dua ettim.

Grace'in yatağına doğru yavaş ve temkinli adımlarla

ilerlerken midem sıkıştıyordu. Etrafındaki cihazlarda kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Ufak tefek bedeninin neredeyse tamamı beyaz bir çarşafla örtülüydü. Yaklaştıkça Grace'i görebiliyordum ama görüntü hiç ona benzemiyordu. Yüzü bembeyazdı ve saçları darmadağınktı. Hafif dalgın gibiydi, sanki istersem ufak bir dokunuşla onu uyandırabilecekmişim gibi. Belki hissedip oda benim elimi geri sıkarak uyanır umuduyla ben de hareketsiz duran elini alıp sımsıkı tuttum. Ancak benim ateş gibi yanan elime karşılık eli buz gibiydi ve tepkisizdi. Elini daha da sıkı tutarak onu ısıtmaya çalıştım ve ona doğru eğilerek alnımı alnına dayayıp ona bir öpücük verdim. "Seni seviyorum Grace," diye fısıldadım.

Metal yatak başlığının içinden geçen ve makineden makineye, oradan da Grace'e bağlı bir sürü tel, tüp ve kablo vardı. Böyle sessiz bir yer için ne kadar da gürültülü çalışıyorlardı. Bilgisayardaki her hız sesi şeffaf bir tüpten oksijen pompalıyordu, her bip sesi kalp atışı hızının göstergesiydi ve her bir hava kompresi sesi kan basıncını takip ediyordu. Bir anda duyulan bir alarm sesiyle yerimde zıpladım. Grace vücudunu hafifçe kımldatıp nefes almaya çalışınca Ben'e dönüp korku içinde bağırmaya başladım. "Burada birilerinin olup onu takip etmesi gerekmiyor mu?"

Ben, hüzünlü bir şekilde bana bakarak çekimser bir cevap verdi. "Sorun yok, bu sadece oksijen seviyesinin düştüğünü gösteren bir uyarı."

Tam o sırada içeriye bir hemşire girdi ve göstergeyi tanka doğru çevirdi. Grace'in nabzını ölçmek için birkaç dakika bekledikten sonra odadan ayrıldı. Arkamdan fısıldaşma sesleri duyuyordum. Başımı çevirince kapının dışında Serena'yla River'ı konuşurlarken gördüm.

Gözlerimi tekrar Grace'e çevirince benzinin ne kadar

soluk ve cansız olduğu tekrar dikkatimi çekti. Bütün bunlar Grace'in başına nasıl gelebilirdi? Bu kadın annemle babamı kaybettiğim günden beri bana annelik yapmıştı. Benim tüm iyi ve kötü günlerimde yanımda olup bana hep yol göstermişti. Gırtlığım sıkışıyor ve bir anda başım dönmeye başladı. Burada kalamazdım. Odadan fırlayıp River'ın yanına gittim.

River beni bir kenara oturtttuktan sonra dizlerimi göğsüme doğru çektim. Sonra gelip önüme çöktü ve hiçbir söz söylemeden sadece parmaklarıyla yanaklarımı okşadı. Çenemi kaldırıp gözlerimizi aynı hizaya getirdi. "Bunu başarmam gerekiyor. Onun yanında kalabilmen lazım. Sana ihtiyacı var," diye fısıldadı.

Kollarımı çözerek her iki elimle yanaklarını kavradım ve söylediklerini sadece başımla onayladım. Beni yukarı kaldırmadan önce kendi gücünü toparlayabilmek için ayağa kalkıp biraz duraksadı. Sonra kollarını etrafıma sarıp, "Çok üzgünüm," dedi.

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Kalbim River'ın aşkıyla yanıp tutuşurken bir yandan da Grace'in üzüntüsüyle çalkalanıyordu. Her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Artık sanırım daha fazla duyguya yerim kalmamıştı.

Kendi kendime River'ın haklı olduğunu söylüyordum. Ben güçlüydüm. Grace, Serena ve hatta Ben için bile her zaman yanlarında olabilirdim. Bir kez daha derin bir nefes alıp odadan içeri girdim. Serena'ya baktım; korkudan hareketsiz duruyordu. Ben'e baktım; gözleri önce kapalıydı, sonra birden açınca duyduğu acının gözlerinde oluşturduğu tahribatı görebiliyordum.

Serena'nın yanına gidip elini tuttum, vücudunun nasıl titrediğini hissedebiliyordum.

"İyi misin sen?" diye sordu hafif çatlak bir ses tonuyla.

"Hayır, iyi değilim," dedim tamamen dürüstçe.

Bana doğru dönüp, "Biliyorum, ben de iyi değilim," dedi.

Ona sarılarak, "Sana Trent'in durumundan bahsetmediğim için özür dilerim," dedim fısıldayarak.

Serena başını sallayarak, "Hayır, asıl ben senden özür dilerim. Sana o şekilde bağırمامam gerekiyordu. Ben, her şeyi anlattı bana," dedi.

Bakışlarımı bir anda Ben'e çevirdim. Mavi gözlerindeki o hüznü fark etmememe imkân yoktu. Çabucak Serena'ya döndüm. "Ah Tanrım, Trent nerede? Tek başına mı kalıyor?"

"Onu dün öğleden sonra tedavi merkezine götürdük. Grace de bizimle geldi," diye hemen söze karıştı Ben. Sesi çatlıyordu ve gözlerini annesinden ayırmıyordu. "Derken Laguna'ya geri gelip Grace'i evine bıraktık. Ona içeriye kadar eşlik ettim ama basamakları çıkmakta zorlanıyordu. Birden başının döndüğünü söyledi ve aniden ağır bir baş ağrısından şikâyet etti. Bütün gün boyunca kendini hiç iyi hissetmemişti; ben de onu hemen yatırdım. Onu tekrar uyandıramayınca hemen dokuz-bir-biri arayıp onu alelacele buraya getirdik. Ancak iş işten geçmişti."

Bana anlatırken akan gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Onu böyle görmek istemiyordum. Ondan nefret ediyordum ama yine de onun için üzüliyordum. Bir süreliğine Serena ve Ben'le birlikte Grace'in yatağının ucunda sessizce oturduk; sonra ben kalkıp koridora çıktım. River bekleme salonundaki kocaman pencereden dışarıyı seyrediyordu. Hâlâ yağmur yağıyordu ve kaç saattir odadaydım bilmiyordum bile. Ona doğru yaklaşıp ona sokuldum. O da kollarını omuzlarıma üzerine attı ve başını öptü.

"Bir ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sadece sana ihtiyacım var."

Onunla birlikte oturduk. Başta ikimiz de konuşmadık.

Hafif kıpırdayarak kulağıma, "Biliyor musun sen aynı Grace gibisin... muhteşemsin," diye fısıldadı.

O anda hastanede neden insanların birbirleriyle fısıldaştıklarını anladım. Sebebi gerçeklerle yüzleşmek istememeleri değildi, asıl sebebi etraflarındaki insanları rahatlatmak içindi, acılarını hafifletmek için. Yüzümü ona doğru dönüp alnına düşen saçlarını düzelterip yeşil gözlerinin içine baktım. Yanağımdan bir damla gözyaşının aktığını hissettim. River eliyle onu sildi. Dudaklarımı onunkilere dokundurarak, "Teşekkür ederim," dedim ve ona sarılabildiğim kadar sıkıca sarıldım.

Başımı kaldırdığımda arkamızda dikilen Ben'i gördüm; bizi izliyordu. Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra odaya geri döndü. Bir süre sonra ayağa kalkıp River'ın elini tuttum. "Hadi, benimle gel."

"Gelmesem daha iyi olur, ama ihtiyacın olursa ben buradayım."

Ona gülümseyerek elini sıktım. "Biliyorum."

Odaya geri girdiğimde Serena gözyaşlarını silip ayağa kalktı. "Ben kahve almaya gidiyorum. Siz de ister misiniz?"

Ben'le ikimiz de istemedik.

Oda da Ben'le yalnız kaldığımızda odayı bir ölüm sessizliği sardı. Grace'in yanında oturduğu sandalyesinden bana bakarak, "Bu benim hatamdı, biliyorsun."

Gözlerinin içine baktım, ona hem kızgındım hem de acıyordum. Hiçbir şey söylemedim, ancak sadece yanına oturmak için sandalyemi yatağın etrafında kaydardım. Grace'in elini tuttum; hâlâ çok soğuktu. Elini tutmamın onu rahatlatıp rahatlatmadığından emin olmamakla bera-

ber orada öylece oturdum ama ona dokunmanın doğru bir hareket olduğunu düşünüyordum. Ben uzun süre sessiz kaldı, zaten aramızdaki gerginlikte çok belirgindi.

“Dahl, beni duydun mu?” diye sordu acılı ses tonuyla.

Acısını hafifletmeye çalışarak, “Bu senin hatan değil, Ben. Hiç kimse felce sebebiyet vermez ki,” dedim.

Elini Grace’in koluna koyup bana baktı. “Belki haklısın ama ben geri dönmeseydin o şimdi burada olmayacaktı. Bunu düşünmeden edemiyorum. Her şey bombok. Ben çok üzgünüm. Seni asla incitmek istemeyeceğimi biliyorsun. Ben seni hep sevdim, her ne kadar hareketlerimle bunu gösterememiş olsam da.”

Odadaki yalnızlığımızdan faydalanarak bana hatalarından bahsedip gönlümü almaya çalıştığına inanamıyordum doğrusu. Çekinerek yanıma yaklaştı. Parmağını bileğimde, daha düne kadar bana verdiği bilekliğin oldu yerde gezdirdi. Kendimi geri çekmeye çalıştım ama bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim. Gözleri... pişmanlık, acı ve hatta belki de yalnızlık doluydu. Ona karşı daha önce de duyduğum bu acıma hissiyle paramparça oldum. Geçmişteki kötü anılarımı bastırma arzusuyla gözlerimi şuursuzca kapadım. Elimi kaptığı gibi yüzüne yapıştırdı ve etraf-taki o tiz ses duyularımı karartıp birden gerçekleri yüzüme vurana kadar bir süre öylece kaldık.

Kalp monitörünün o sabit bipleyen sesi bir anda uzun tekdüze bir sese dönüştü. Hiç bitmek bilmeyen tiz bir vınlamaydı bu; aralarda hiç boşluk yoktu. Kulağımı delip geçen uzun, dümdüz, insanın içine işleyen bir sestti. Doktorlar ve hemşireler bir anda odaya doluştular. Odanın canlanmasına karşılık zaman sanki ağır çekime geçmişti. Kenara çekilerek, onu çaresizlik içinde tekrar hayata döndürmelerini izlerken bir yandan duvarda duran saatin yel-

kovanının saniyelerin üzerindeki ilerleyişini izliyordum ama onu çoktan kaybetmiştik. Biliyordum. Hemşireler kalbine kompresyon yaparken yatağının etrafında dört dönüyor, saniyelerin ilerlemesiyle birbirlerine gergin bakışlar atıyorlardı. Doktor gelip kalbine elektroşok yapmak için takımları eline alarak, "Hazır," diye seslendi. Grace'in bedeninin zıplamasıyla birlikte ben de zıpladım.

Derken onu serbest bırakıp bütün kurtarma çabalarını durdurdular. Ama bu gerçek olamazdı. Ben buradaydım, Grace de buradaydı ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmaya-caktı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Dudakları sanki her an bir şeyler söyleyecek gibi aralıktı. Bir an için ağzını açıp, "Dahlia, hayatım, şemsiyen nerede?" demesini bekledim, ancak demedi.

Serena kapının orada durup boş boş yatağa bakıyordu. Ben koşarak annesinin başucuna gelip, "Hayır, anne! Hayır!" diye haykırdı. Serena onun yanına gitti ve onları izlerken kendimi geri çekerek insanı o sağırлаştıran sestten uzak durmaya çalıştım. O sesin tek amacı önümüzde yatan, zaten farkında olduğumuz o gerçeği yüzümüze vurmaktı: Grace'i kaybettiğimizi.

Serena, Ben'i kendine doğru çekmesiyle birlikte odadaki her şey üstüme üstüme gelmeye başladı. Hüzün, öfke, inanamama ve suçluluk duyguları, her biri de içimde kendine yer arıyordu ve ben bu bedene sığamıyordum. Etrafımdaki tüm sesler, hareketler ve insanlar kocaman bulanık bir görüntü oluşturuyorlardı önümde ve ben acı çektiğimi hissediyordum. Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi, hemen arkamı dönüp odadan dışarıya fırladım. Koridor boyunca koştum; her yer bembeyazdı. Otomatik kapılar beni görünce aralandı ve dışarıda yağın yağmura sığınıp kaçmama izin verdiler. Sonunda nefes alabiliyordum. Yağmur gittik-

çe daha da yoğun yağarak akan gözyaşlarıma karışıyordu. Güçlü kalabilmek için içimde sakladığım gözyaşlarımdı bunlar.

Durmayan zamana ağlıyordum, hiç kaybetmememiz gereken insanlara ağlıyordum, yıkılan arkadaşlıklara, yapılan hatalara, duyduğum acıya ve en önemlisi Grace'e ağlıyordum. Özellikle Grace'e.

Ölümün kişiyi senden aldığını ama aradaki bağı hiçbir zaman öldürmediğini şimdi anlamaya çalışıyordum. Senin, bir şeyleri tamamlaman için ihtiyacın olanın yarısı kadıyla bile hayatını devam ettirmeni sağlıyordu.

Kollarımı her iki yanıma açıp gözlerimi gökyüzüne diktim, "Bu haksızlık! Beni duyuyor musun? Bu haksızlık!" diye haykırdım. İsyanım bitince haykırışlarım yerini inlemelere, öfkem de yerini hüzne bırakmıştı ve her ne kadar kızgın yada üzgün olsam da gerçek ortadaydı, o artık yoktu.

Saçlarımdan sular damlıyordu, kıyafetlerim yağmuru iyice emmişti ve iliklerime kadar sıırıslıktımdım. Ruhumun bir diğer parçasının benden kopup gitmesiyle birlikte içimi hüznün kapladı; ruhumdan geriye daha ne kadar kalmıştı acaba? Bir insan nasıl olurdu da tamamını alıp gidebilirdi?... almak mı, yoksa vermek mi?

"Dahl!" diye bağırdı bana Ben. Adımı söylerken ne kadar da çaresiz gelmişti sesi.

"Dahlia!" diye seslendi River ve bu sefer adım sakın, huzur verici bir tonda söylendi.

Arkamı dönünce River'ın hastane girişinde kapının orada durduğunu gördüm.

"River!" Ağzımı elimle kapatıp başımı hayır anlamında salladım.

"Üzgünüm," diye seslendi bana. Ona doğru koşmaya başladım, çünkü başka yöne koşmak istemiyordum. Kolla-

rının arasına atlayıp ona sımsıkı sarıldım. Ruhumda kalan son parçanın tamamen ona ait olduğunu biliyordum.

Herkes Değişiyor

Grace'i kaybettiğimizden beri kendimi biraz dağılmış hissediyordum. Bana çok şey öğretmişti... her zaman benim yanımdaydı. Onu bütün kalbimle sevmiştim. Gözyaşlarım tekrar akmaya başlamıştı, kendimi toparlayamayacağım diye o kadar endişeleniyordum ki. River yatakta yanıma uzanmış sırtımda daireler çiziyor, benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını soruyordu. Sözlerini toparlayıp bir türlü ne diyeceğini bilemiyordu, onu anlıyordum, çünkü ben de öyleydim.

Şu anda istediğim tek şey onun hayatta olmadığı gerçeğini aklıma getirmemektir; bu düşünceyle gözlerimi kapatıp biraz dalmıştım. Uyandığımda yalnızdım. Her yer karanlıktı; yataktan kalkıp banyoya gitmeden önce kendimi toplamaya çalıştım. Ancak yerdeki fayansların o buz gibi soğuğu ayak tabanlarıma değdiğinde tepeden tırnağa her yerimi hissizleştirmesini ve hüznümü alıp götürüp önümüzdeki birkaç günü atlatmama yardımcı olmasını umuyordum. Ve her şeyden önce Grace'le vedalaşmama yardımcı olmasını istiyordum.

Yere çökerek başımı ellerimin arasına alıp tekrar ağlamaya başladım. Orada öylece otururken bir insanın sevdikleri için her şeyini tüketmeden daha ne kadar gözyaşı akıtılabileceğini düşündüm. Bir anda yakılan ışığın aydınlığıyla gözlerim kamaştı ve kısık gözlerle kapıda duran River'a baktım.

"Dahlia, iyi misin?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Ne yapıyorsun yerde?"

Dehşete kapılmış gibiydi. Beni kol altlarımdan destekleyerek ayağa kaldırdı. Benim için endişelendiğini görebiliyordum. Gittikçe batıyordum ve hiç toparlanacak gibi değildim. Ancak onun gözlerinin içine bakınca iyi olacağımı anladım. Olmalıydım da. River için.

Kucağında otururken, elimle gözlerinin önüne düşen saçları düzelttim. "Hey, ben iyiyim."

Yanağımı okşayarak, "Emin misin?" diye sordu.

Başımla onayladıktan sonra ayağa kalktım. Elini tutarak onu yatak odasına geri çektim. Camı açarak, "Sana bir şey gösterebilir miyim?" dedim. Dışarıda muhteşem güneşli bir hava vardı. Yağmur nihayet dinmişti.

Bana ne cevap vereceğini bilmediğinden oturduğu sandalyesinden beni izliyordu sadece. Beni gülümseten türden bir bakış attı. "Düşündüğün şey seks ise, göstereceğim şeyin bununla alakası yok," dedim.

Şaşırmış bir şekilde, "Hayır, düşündüğüm şey kesinlikle o değil," dedi.

"Biliyorum. Sadece şaka yapmıştım, seni aptal şey." Ona üzgün olsam da kendimi bir an önce toparlayacağımı hissettirmek istiyordum.

Annemin çeyiz sandığı eskiydi ve üzerindeki kırık beyaz renkli boyası neredeyse tamamen çıkmıştı. Onu almak için eğildim ve kapağını açarken uzun süredir içine bakmadığımı fark ettim. Eve zorla girildiğinde sağlam kalan eşyaları içine tıktığımdan beri bakmamıştım.

Oyuncak bebeklerimi, okul yıllıklarımı, diplomalarımı ve çeşitli hatıralarımı görünce gülümsedim. Sandığın içeriğini iyice karıştırdığım sırada River birden kollarını belime dolayarak bana sımsıkı sarıldı. Bir süre kollarına sımsıkı

tutunduktan sonra ona göstermek istediğim şeyi bulmak için tekrar sandığa daldım.

Bulduğumda, öncelikle onu kalbimin üzerine götürdüm. Sonra onu River'a doğru çevirip ona verdim. Gülmseyerek resimde etrafı yedi yetişkin tarafından sarılı o sarışın küçük kızı işaret ettim ona. "Onuncu yaş günüm için annemle babam bana ne istediğimi sorduklarında, bu seferki isteğim kolaydı... Elton John'la tanışmak. Annem hayır demeye başlarken, babam bana bir göz kırpıp bunu hemen ayarlayacağını söylemişti. Ve gerçekten de ayarladı."

Ben parmağımı resmin üzerinde gezdirirken o da fotoğrafı inceliyordu. "İşte büyükannem, yengem, Scott Amcam, annem, babam, Grace ve Sir Elton John'un ta kendisi. Babam konser öncesi Elton John'a, bana *Believe* ve *Happy Birthday* şarkılarını söylediği özel bir gösteri bile hazırlamıştı."

River bana doğru eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Vaay, muhteşem bir doğum günü hediyesi, özellikle on yaşındaki bir çocuk için."

O günü o kadar net hatırlıyordum ki elimde olmadan sırttım.

Gözlerimin içine bakıp bütün ciddiyetiyle, "Peki neden Elton John? Neden bir 'Hootie and the Blowfish' veya on yaşındaki bir çocuğun üzerine atlayacağı başka biri değil-di?" diye sordu.

"Tamamen Grace'den dolayı. Elton John'a bayılırdı. Her gün okuldan gelince önce ona gider, annemler gelene kadar onun yanında olurdum. Birlikte *Crocodile Rock*'ı ve *Bennie and Jets*'i o kadar çok söyledik ki Serena CD'yi atmakla bizi tehdit ederdi, Ben de odasına kaçıp saklanırdı. Hiçbiri de Elton John'u sevmezdi. Ama Grace ve ben ona bayılırdık ve her zaman onunla tanıştığı günü hayatının en mutlu

günü olarak anlatırdı." Bu sefer Ben'in adını duyunca yüzünü buruşturmadığını fark ettim.

River fotoğrafı elimden alıp onu şifoniyerin üzerinde annem ve babamla birlikte çekilmiş bir fotoğrafımın yanına koydu. "Onu görünür bir yere koyup baktıkça ikimizin de o hatıranın keyfini çıkarmamıza ne dersin?"

Başımın altına onaylayıp tam çeyiz sandığını kapatıyordum ki Ben'in çok uzun zaman önce sandığın içine sakladığı tornavida gözümün altına çarptı ve işte o an Grace'e yakın olmak için yapmam gereken şeyi anladım. Kapı ziliyle bir anda düşüncelerimden sıyrılıp sandığın içinden tornavidayı alıp kapağını kapadım.

Daha kapıyı açmak için ayaklanmadan Xander kapının diğer ucundan sesleniyordu. "Âşık Çocuk, İlham Perisi, birazdan içeriye gireceğiz, o yüzden uslu olun bakayım."

Dönüp River'a baktığımda onunla karşılaşmaya henüz hazır değilmiş gibi görünüyordu, ancak gözlerindeki o parıltıdan mutlu olduğu anlaşılıyordu. Xander'ın o bilmiş sesini duyup sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibi hareket etmesi yüreğime biraz su serpmişti. Elimi uzatınca elimi tuttu ve birlikte girişe doğru yürüdük. Ellerimiz sımsıkı birbirine kenetliydi. Tuhaf olan şey, bu sefer de benim ona güç vermeye çalışıyor olmamdı. Bu da kendimi biraz daha bütün hissetmemi sağlıyordu.

Girişe vardığımızda ön kapı açıktı ve oturma odasına doğru devam ettik. Xander, bir elinde alışveriş poşetleri tutan, diğer eliyle de birilerine bir şeyler işaret eden Bell'in yanında duruyordu. Garrett'a alüminyum folyoyla kaplı yemek tencerelerini nereye koyacağını tarif ediyordu. Nix, soğutucu gibi bir dolabı içeri sürüklüyordu, Xander da hiçbir şey yapmadan öylece kollarını göğüslerinde kavuşturmuş ortalığı seyrediyordu.

River'la girişte duraksadıktan sonra River, boğazını temizleyerek, "Hey, neler oluyor?" dedi.

Xander, bakışlarını River'a çevirip, "Kız kardeşine sor. Yemekleri buraya getirip akşam yemeğini birlikte yememiz konusunda ısrar etti," dedi.

River da ona dönüp, "Teşekkürler düşünceniz için," dedi.

Xander ona tekrar bir bakış attı. "Sorun değil. Aslında hepimiz burada sizin yanınızda olmak istedik."

Gözlerimi Bell'e çevirdim. Omuzlarını silkerek biraz çekimser görünüyordu ama sıcak bir gülümsemeyle ilişkimizin hâlâ eskisi gibi olduğunu hissettirmek istedim ona. Sonra da Xander'a dönüp, "Teşekkürler Xander," dedim.

"Senin için can feda, İlham Perisi," dedi.

River, her iki kardeşine olan minnettarlığını göstermek için başıyla onay verdi. Herkes bize bakıyordu ve bir anda ortalık sessizliğe büründü. Garrett'in, "Neden herkes sanki biri ölmüş gibi davranıyor?" demesiyle bu sessizlik bozuldu.

Bell ona kıvrak bir tekme atınca yüzü bir anda bembeyaz kesildi ve olduğu yerde kaldı. Garrett gözlerini anında bana çevirdi. "Siktir. Ah, Tanrım. Dahlia. Özür dilerim. Düşüncesiz davrandım. Ben sadece ortamı neşelendirmek istemiştim."

Nix, Garrett'in ensesine bir şaplak atıp, "Dostum, sen zaten hep bir tarafınla konuşursun. İyi ki kimse kulak vermiyor söylediklerine," dedi.

Hepimiz ortamdaki gergin havayı kırmak için kahkaha-lara boğulduktan sonra heyecan dolu koşuşturmalarımıza devam ettik.

River'ın omzuna başımı dayamış birlikte diğerlerini izlerken, onlar da dışarıdan bizim için getirdikleri yemekleri

servise hazır ediyorlardı. River, saçlarımı öperek kulağıma, "Böyle iyi misin?" diye fısıldadı.

Başımla onaylayıp yüzünü kavramak için elini serbest bıraktım. Xander'a doğru kaş göz işareti yaparak sessizce, "Hadi, git konuş onunla," dedim.

Kararlılıkla başını salladı ve beni hemen öptükten sonra mutfağın yolunu tuttu. Daha önce binlerce kez gördüğüm o kendine has havasıyla yürürken arkadan onu izliyordum. Ancak her seferinde de aynı heyecanı duyuyordum... ne kadar şanslıydım ki hayatımda onun gibi, şefkatli, merhametli ve sevgi dolu biri vardı.

Temkinli adımlarla Xander'ın yanına yaklaştığında Xander da onun omzuna hafifçe vurdu ve konuşmaları için dışarıyı işaret etti. Sürgülü kapılardan dışarı çıkmadan önce başını geriye çevirip

sallayarak bana gülümsedi.

"Hey, Dahlia. İyi misin?" diye sordu Nix. Ona sadece göz kırptım, çünkü Nix daha önce hiç yanıma gelmemişti. Gözyaşlarıma engel olmak için sürekli yutkunmak zorunda kalıyordum. Bu çocukların hiçbirinden baş sağlığı dilekleri beklemiyordum. Tam konuşmak için kafamda sözlerimi toparlamaya çalışıyordum ki Garrett birden yanıma gelip tek koluyla bana sarıldı. "Başın sağ olsun, Dahlia."

Derin bir iç çekerek ben de ona sarıldım. Bir tek, "Teşekkürler," diyebildikten sonra birkaç adım geri gelip Nix'i cevapladım. "Beklediğimden daha iyiyim."

Gerçekten de öyleydim. Daha önceleri birçok kez yaptığım gibi kendi kabuğuma çekilip kendi dünyamı yaşamaktansa insanlarla iletişim halinde olmak istiyordum. Aksi takdirde o dünyada insanların bana söylediklerine odaklanamazdım, verdiğim tepkiler şuursuzca baş sallamaktan başka bir şey olmazdı ve insanları kucaklamalarım

bile kaskatı duygusuz kucaklamalar olurdu. Ama artık o halimden daha güçlüydüm.

"Hey, kızı rahat bırakın. Çekilin de kız rahat nefes alsın," dedi Bell.

Beni elimden tutup koltuğa götürdü. Oturur oturmaz bakışlarını bana çevirdi. Aslında söze ilk ben girmek istiyordum. Ona karşı en ufak bir öfkem olmadığını söylemek istiyordum ama o önce davrandı.

"Bütün bu olanlardan dolayı çok üzgünüm. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Benim hakkımdaki düşüncelerin değişti mi?" diye sordu Bell çekinerek ve ayağını bacağına altına sıkıştırdı.

Elimi elinin üzerine götürüp, "Bell, bana bak," dedim. O üzgün yeşil gözleriyle dikkatlice bana bakıyordu. "Tabii ki hayır. Olan hiçbir şey için seni suçlayamam. Suçlamıyorum da. Bu yüzden, sakın öyle düşünme. Durumun tuhaflığının farkındayım ama bunun aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmesine izin vermeyelim. Tamam mı?"

Başıyla onaylayıp dudağını ısırды. "Biliyorsun, onun aynı kişi olduğunu hiç bilmiyordum."

"Şimdi onun hakkında konuşmayalım, lütfen."

"Özür dilerim, Dahlia," dedi. Derken aynı River gibi konuları anında değiştirmek konusundaki üstün kıvraklığıyla, "Peki, sen nasılsın?" diyerek devam etti.

"Tahmin ettiğimden çok daha iyiyim. Mutfaktaki bütün o tepsilerin içinde neler olduğuna bakmaya ne dersin? Çok acıktım da."

Gülümseyerek beni kendine doğru çekip kocaman sarıldı bana. "Seni seviyorum, Dahlia."

"Ben de seni seviyorum, Bell."

Mutfağa doğru giderken bir gözüm de dışarıyı kolaçan ediyordu. Nix ve Garrett dışarıya çıkmış, River ve Xander'a katılmışlardı. Hepsi birden masanın etrafına toplanmış

sakince konuşuyorlardı. River'ın şartlarını kabul etmelerini umuyordum, çünkü onlar River için çok önemlilerdi. Gruptan ayrılma kararı almak onun için kolay olmamıştı, ancak artık ben de bunun doğru bir karar olduğuna inanıyordum. Şarkı söyleyip gitar çalmayı çok seviyordu ama hiçbir zaman ünlü olmak istememişti, babasının rüyasını gerçekleştiremezdi. Müziğe âşıktı ama sadece kendi şartları altında.

Camdan dışarı bakarken ellerini saçlarında gezindirmesini izledim ve birden patladım. "Sence başımıza gelen her şeyin bir sebebi var mıdır?"

Bell üst üste dizili tabakları indirip tezgâhın üzerine bıraktı. "Evet, öyle olmasını umuyorum. Yani hep öyle düşünmek istemişimdir."

Tencereleri fırına doğru ittirip kapağını kapatarak fırını çalıştırdım. Bir sonraki söyleyeceklerim boğazıma takıldı ama kendimi tutamadım. "Bebeği evlatlık verme kararını nasıl aldın?"

Uzun süre konuşmadan gözlerimin içine baktıktan sonra, "Bütün olan bitenden sonra bebeğin onu sevecek iki ebeveynin himayesi altında olmasının daha iyi olacağını düşündüm," dedi.

Tekrar bir sessizlik oldu, fakat artık ikimiz de bu tuhaf durumu kabullenmiştik. Biz bunu kaldırabilirdik. İkimiz de arkadaşlığımızı zedeleyecek bir şeye izin vermeyecektik. Buzdolabını açıp içinden iki şişe su çıkardım ve birini ona uzattım.

Bell kahkaha atarak suyundan bir yudum içti. "Ayrıca Dahlia. Gerçekçi olalım. Beni şu anda beş yaşında bir ufaklıkla düşünebiliyor musun?"

"Emin ol yapabileceklerin karşısında sen bile şaşırıp kalırdın."

Homurdanarak, "Ne yani? Yirmi beş yaşındaki genç bir

kadının annesiyle birlikte oturması tuhaf bir şey mi?" diye sordu.

"Bell, bunu istediğin zaman değiştirmek senin elinde. Sen çok iyi bir iş başarıyorsun... Aynı anda iki işi birden yürütmeyi beceriyorsun ve duyduklarına göre de harika işler çıkarıyormuşsun."

"Aslında taşınıyorum. Tate'le olan işimde ne kadar mutlu olduğumu söyleyince Xander bana Batı Hollywood'da bir apartman dairesi buldu. Xander yerime birini bulur bulmaz ben de oradaki işime tam zamanlı olarak başlayacağım."

"Bu çok güzel bir haber Bell. Gördün mü, bak? İstersen her istediğini gerçekleştirebilirsin!"

Birden ön kapı açıldı ve Aerie fırtına estirerek mutfaktan içeri daldı. Çantasını tezgâha fırlatıp telaşla yanıma geldi. Uzun bir süre birbirimize sımsıkı sarıldık. "Dahlia, çok üzgünüm," dedi.

Birbirmizden ayrılınca hüznünlü gözlerine baktım. O da bana şefkat dolu gözlerle bakıyordu. Zorlukla, "Seni çok özledim," dedikten sonra birden gözyaşlarına boğuldum.

Bell, bizi yalnız bırakıp dışarıdaki kalabalığa katıldı. Aerie'ye anlatacağım o kadar çok şey vardı ki, ancak şu an bunun için iyi bir zaman değildi. Kolunu omzuma dolayıp birlikte ön kapıya doğru yürüyüp basamaklara oturarak Grace hakkında konuştuk.

Yaklaşık on beş dakika sonra ön kapı açılarak Bell elinde telsiz telefonla yanıma geldi. "Dahlia, Serena telefonda. Seninle konuşması gerektiğini söylüyor," dedi ve telefonu uzatırken, "Ben sofrayı hazırlıyorum," diye fısıldadı.

Başımınla onaylayıp ona sıcak bir gülücük attım.

Telefonu kulağıma götürürken aklımdan Trent'le ilgili

milyonlarca kötü haber geçti. Telefonu dikkatlice kulağıma götürüp, "Alo," dedim.

"Dahlia, lütfen buraya gel. Yardımına ihtiyacım var. Tek başıma yapamıyorum."

"Tamam, Serena, sakın ol. Neyi yapamıyorsun?"

"Onun kıyafetlerini seçmeyi," dedikten sonra ağlamaya başladı.

"Kıyafetlerini mi?" dedim yutkunarak.

"Saat altıdan önce onları cenaze evine teslim etmem gerekiyor. Buraya gelip birkaç parça seçmeme yardımcı olabilir misin?"

İçim parçalanarak ne demek istediğini anladım. "Üstümü değiştireyim, hemen atlayıp yanına geleceğim."

Midem sıkışarak Aerie'ye dönüp, "Gitmem gerek. Serena'nın cenazeyle ilgili bazı işlemler için yardıma ihtiyacı varmış," dedim.

Tam kapıya ulaşmıştım ki River dışarıdan kapıyı açarak içeri girdi. Kollarını etrafıma sarıp bana sımsıkı sarıldı. Başıma bir öpücük kondurup kulağıma, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordum, ancak gitmem gerekiyordu ve onun benimle gelmesi doğru olmazdı. River'a daha bir şey söylemeden önce Aerie hemen lafa atladı. "Ben seni Grace'in evine bırakırım."

Başımınla onayladım.

River'la Aerie selamlaştıktan sonra Aerie içeri geçti.

River, "Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu, bir yandan elleriyle yüzümü kavrayarak.

Onun beni bırakmasına izin vermekle bu konudaki kararlılığımı kaybetmiştim. Ancak sonra Ben'in de orada olabileceğini düşünüp River'la aralarında herhangi bir tatsızlık çıkması olasılığıyla bunun doğru olmayacağını

düşündüm. Bunu Serena'ya yapamazdım. "Tek başıma gitsem daha iyi olacak. Lütfen anla beni."

River bunu duyunca önce bir gerildi, fakat ona iyice sokulup eline bir öpücük kondurunca gevşedi ve alnını alnıma dayayıp bunu sessizce onaylayarak kabul etti.

Eve girdiğimizde herkes ortalıkta dolanıyordu. Bell mutfakta fırından tepsileri çıkarıyor, Nix ve Garrett da ilk kendi tabaklarına servis yapılması için birbirlerini itip kakıyorlardı. Xander da Aerie'nin ona yol göstermesiyle diğer yemekleri hazırlamaya yardım ediyordu. Arada da birbirlerini terslemeyi ihmal etmiyorlardı. Her şey eskisi haline dönmüştü.

River'ın elini tutarak, "Benimle gel. Çıkmadan önce üstümü değiştireceğim," dedim. Derken onu da benimle birlikte koridora sürükleyip, "Burada bensiz kalabilecek misin?" diye sordum.

Hafif bir kıkırdamayla, "Evet, kalabilirim, Dahlia. Ben artık büyüdüm," dedi.

Kendini yatağa atıp yatak başlığına yaslanarak ayaklarını kendine doğru çekti.

"Bunu demek istememiştim. Xander'la konuşman nasıl geçti?"

Gülümseyerek beni yatağa doğru çekti. "Geçen seferden çok daha iyi geçti. Ne birbirimize bağırdık ne de tartıştık. Başta biraz zorlayıcıydı ama Xander beni şaşırttı. Sanki sonunda o hayatın bana göre olmadığını idrak etmiş."

O huzur verici gözlerine bakarken kardeşiyle aralarının düzelmiş olmasına seviniyordum. "Peki, ya diğer çocuklar?"

Bu sefer kocaman gülümseyerek, "Konuştuk tabii, sonuçta benim onlara katılmayacağımdan dolayı mutsuzlar, ancak kararına saygı duydular. Arkadaşlığımızın her şeyden önce geldiğini söylediler," dedi.

Kısa bir süreliğine minnettarlık duygusuyla gözlerimi kapadım. Sonunda kardeşi onu anladığı için ve arkadaşlarını geri kazandığı için çok mutluydum.

“Ellie, Jack’in yeni potansiyel bir vokalist önerisini kabul etti. Yarın buluşacaklar.”

Yatakta doğrulup gözlerinin içine baktım. “Tabii, bahse girerim etmiştir.”

O da doğrulup beni ellerimden tutarak kendine doğru çekti.

Yüzünü ellerimin arasına alarak yüzünün tüm hatlarını inceledikten sonra onu vahşice öpmeye başladım. Alt dudağını iyice emdikten sonra duraksadım. Omuz silkip, “Özür dilerim, sadece Ellie’nin adını dudaklarından silmek istemiştım, o kadar,” diyerek şakalaştım.

Başını sallayarak beni tişörtümden yakalayıp kendine doğru çekti yine. Dudaklarımız öyle şehvetle birleşmişti ki bir an için neredeyse bütün olanları unutmuştım. Kendini geri çektiğinde ikimiz de nefes nefeseydik. Yüzümü avuçlarının arasına alıp gözleri, benim onun yanındayken ona hissettiğim duyguların aynısıyla bana bakıyordu... saf mutlulukla. Ve böylece anladım ki aramızdaki bu bağ asla parçalanamazdı.

Kavşaktaki yeşil ışığın yanmasıyla birlikte arabalar yolumuzdan hızla geçiyorlardı; arkamızdaki arabalar da sabırsızca kornalarına basıyorlardı. Aerie sürücü koltuğunda şoke olmuş halde direksiyona sarılmıştı. “Seni lan... olası serseri.”

Aerie genelde hiç küfür etmediği gibi, küfür ettiği zamanlarda ise kısaltmalar kullanırdı.

Ona bir şey anlatmayı düşünmemiştim, ancak arabamın Santa Barbara’da kalmasından dolayı beni götürdüğü

için ona teşekkür ettikten sonra konu konuyu açınca ona Ben ve Bell'le ilgili tüm hikâyeyi anlattım.

Üst üste, "Lan...olası serseri. Onu bir göreyim, bak sen neler olacak," diyerek Grace'in evine doğru inen caddeye doğru döndürdü direksiyonu. Aramızda ölüm sessizliği oluşmuştu; vitesi değiştirirken onu izliyordum.

"Aerie, şimdi olmaz, bugün olmaz. Lütfen," dedim arabayı park ederken.

Etrafıma bakındım ancak Ben'in arabası görünürde yoktu. Serena tek başına olmalıydı ve eminim bana çok ihtiyacı vardı... bir tek bana. "İşim bitince seni arayabilir miyim?"

Başını evet anlamında salladı ve beni kendine doğru çekip bana sımsıkı sarıldı. Derken beni serbest bırakıp, "Bana ne zaman ihtiyacın olursa beni mutlaka aramanı istiyorum," dedi.

"Mutlaka. Ayrıca beni getirdiğin için de teşekkürler," dedikten sonra arabanın kapısını açıp arabadan indim ve yavaş adımlarla eve doğru yürüdüm. "Serena, ben geldim," diye seslendim oturma odasına girer girmez. Odaya bakınca sanki Grace'in varlığı hâlâ yanı başımızdaymış gibi hissedince içimi bir hüznün kapladı. Basamakları çıkarak Grace'in odasına doğru ilerledim. Yavaşça kapıya vurup içeri girdim. Grace'in tüm kıyafetleri darmadağın bir şekilde yatağın üzerindeydi. Serena da ayakkabı dolabındaki ayakkabıları çekip çekip yere fırlatıyordu. "Serena," diye seslendim ama beni duymadı. Yanına gidip onu kendime doğru çekip onu rahatlatması ümidiyle ona sımsıkı sarıldım. "Serena, bana bak. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum ama bak, ben buradayım işte. Sana yardım etmeme izin ver," derken bile içim parçalanıyordu.

Ağlayarak yüzünü bana dönüp bana sımsıkı sarıldı.

Onu biraz olsun teselli edebilmek ve bunu atlatmasına yardımcı olabilmek beni çok mutlu etmişti.

Birlikte Grace'in yatağın üzerindeki elbiselerini ayıkladık. O elbiseyi gördüğüm an 'işte bu' dedim... Uyumlu kemeriyle vücuda oturan, gördüğü anda her zaman gözlerinin içini parlatan o lacivert elbise. Serena da bu elbiseyi onayladı ve telaş içinde ayakkabı dolabına yönelerek uygun bir ayakkabı arayışına girdi. Hemen bir çift buldu. Yüksek topuklu mavi ayakkabıları havaya kaldırıp, "Bunları Avery's'den birlikte aldığımız günü daha dün gibi hatırlıyorum. Kısa bir öğle yemeği kaçamağı için Los Angeles'taydık. Ayaklarını mahveden bağcıklı sandaletler giyyordu, bu yüzden yemekten sonra biraz Beverly Hills'e gidelim demiştik." Bunu hatırlayınca yüzü biraz olsun gülümsedi ve aniden, "İç çamaşırına da ihtiyacımız var," dedi.

"Tabii," dedim onun hızına yetişmeye çalışarak.

"Peki hangi küpeleri takalım ona. Altın olanları mı yoksa gümüş olanları mı?"

Onu kolundan tutup, "Hey Serena. Sakinleş biraz. Her şey iyi olacak. Bekle de mücevherlerini getireyim," dedim.

Büyük ahşap mücevher kutusununu içinde Ben'le benim nişan yüzüklerimizi de gördüm. Kadife kutusunda hâlâ zincire takılı vaziyette duruyorlardı. Bir an için onları elime aldım ama sonra sanki elimi yakmışçasına aniden geri bıraktım.

"Ben bana anlattı Dahlia. O kadar üzgünüm ki," dedi Serena fısıldayarak, ben bir yaından kutudan gümüş halka küpeleri çıkarırken.

Derin bir nefes aldım ve tek bir kelime etmedim, çünkü ne Serena ne de Ben gerçeğin tamamını biliyordu. Dönüp avucumun içinde tuttuğum küpelerle elimi ona doğru uzattım. "Bak, bence bunlar çok güzel olur."

“Benimle cenaze evine gelir misin? Ben’in geleceğini sanmıyorum. Normalde bugün öğlen burada olacaktı. Onu kaç kere arayıp telefonuna sesli mesajlar bıraktım, ancak hiçbir çağrıma geri dönmedi.”

Tekrar derin bir nefes alıp, “Tabii ki Serena,” dedim.

Tam alt kata inip çıkmak üzere kapıyı açmıştım ki Caleb’in arabasıyla eve girdiğini gördüm. Serena bir dakikaya geleceğini söyledi. Ben de onu kapıda beklerken Caleb arabasıyla yanaşıp camını indirdi. “Dahlia, Ben orada mı?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Onu hiç görmedim. Serena’yla birlikte cenaze evine gidip Grace’in birkaç eşyasını bırakacağız. Serena, Ben’in burada olması gerektiğini söyledi ama ondan hiç haber alamamış.”

Kaşlarını çatarak, “Teşekkürler,” dedikten sonra, “Dahlia, bütün bu olanlar için çok üzgünüm. Bunların seni bu etkilemesini hiç istemezdim,” diye ekledi.

“Caleb, bunlar senin hatan değil, gerçekten hiç değil.”

İç çekerek, “Yeni bir iş için kasabadan ayrılıyorum. Sabah River’ı arayıp yeni güvenlik sorumlusunun kim olduğunu söyledim ona,” dedi.

Başımla onaylayarak, “Caleb, bol şans,” dedim.

O da başını sallayarak camını kapadıktan sonra Serena’nın arabasına doğru ilerledim. Arabadan River’ı arayıp işim bittikten sonra cenaze evinden beni gelip almasını istedim. Saat biraz geç olmaya başlamıştı ve Aerie’yi geç saatte Los Angeles’a tekrar sürüklemek istemiyordum. Aerie’yi de arayıp merak etmesin diye River’ın beni alacağını bildirdim.

Sessizlik içinde cenaze evine doğru yol aldık. İçeri girdiğimizde ortam beni anında huzursuz etmişti. Farkında olmadan nefesimi tutuyordum ama cenaze evinin kokusu anında burnuma geldi. Koridorda birlikte yürüyüp önce-

likle sergileme odasının önünden geçtik. Serena bir eliyle Grace'in eşyalarını taşıyor, diğer eliyle de benim elimi tutuyordu. Ofis koridorun sonunda açık bir alandaydı ve yaşlı bir adam bizi karşılamak için yanımıza geldi. Öncelikle kendini tanıttıktan sonra masaya oturmamız için bize işaret etti. Serena onunla detayları konuşurken tam bir iş kadını gibi konuşuyordu.

Lavaboyu kullanmak üzere izin istedim, ancak yolda showroomu görünce büyülendim ve içeri girdim. Etrafta her renk ve her ebatta tabut sergileniyordu. Bembeyaz muhteşem açık mavi iç astarı bulunan bir tabuta doğru ilerledim ve bu rengin Grace'e ne kadar yakışacağını düşündüm.

Parmaklarımı o pürüzsüz saten astarın üzerinde gezdirenken elimin üzerinde tanıdık bir el belirdi. "Çok üzgünüm, Dahl. Bunu sadece bilmeni istiyorum. Lütfen beni affet. Sana çok ihtiyacım var."

Başımı kaldırdım. Tıraş olmamıştı, kıyafetleri çünkü giydiği kıyafetlerdi ve uykusuz görünüyordu. Durumdan rahatsız olup geri adım attım ve sessizce, "Lütfen, Ben. Şimdi bunun sırası değil," dedim.

Bana doğru yaklaşınca bir bayan parfümü kokusu geldi birden burnuma. "Dahl, sırası olmadığını biliyorum ama kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki."

Kararlılığımı korumaya çalışırken bir yandan sesim titriyordu. Onun yaslanacağı bir omuz olamazdım ben. Bunu yapamazdım. "Ben buraya sadece sana ve Serena'ya Grace için destek olmaya geldim. Ama şu anda seni affedemem, hatta hiç affedebilecek miyim bunu bile bilmiyorum."

Gözlerini yere dikip cebinden bir şey çıkardı. Küçük bir günlüktü; onu bana uzatırken eli titriyordu. Yumuşak bir ses tonuyla, "Senden uzakta olduğum yıllarda bunu senin için saklamıştım. Seni bir daha göremeyeceğimi düşündü-

ğüm zamanlarda seninle tek iletişim kaynağım buydu.” Çok şaşırmıştım, o da bunu anlamış olacaktı ki bana birden, “Lütfen bunu kabul et. Bunu almanı istiyorum. İstediyini yap onunla,” dedi. Bu kadar olaydan sonra ona daha fazla acı vermemek için almayı kabul ettim.

Ancak daha fazla bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönüp çıktım. Birden River’ı kapı girişine yaslanmış halde beklerken görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ben’i görünce gözleri kısıldı ama beni görünce bakışları anında yumuşadı. Düzgün vücuduna geçirdiği siyah tişörtü ve kalçalarından aşağıya bolca sarkan kot pantolonuyla burada bile cazibesine hayran olmamam mümkün değildi. Güçlü, doğal bir duruşu vardı. Elini bana doğru uzatıp, Ben’e bir daha bakmadan, “Hazır musun, güzellik?” dedi.

Gülümseyerek River’ın elini tuttum. Eve doğru yola çıkmadan önce Serena’yı bulmak için içeri girdik.

İstedğim Her şey

Ben'in Günlüğü

Bir şişelik Jack'i kafaya diktikten sonra işte yine buradayım. Hayatım bombok. Hayatımı nasıl toparlayacağımı bile bilmiyorum artık. Ne kadar lanet olası acıklı değil mi? Annem Trent'e birden üzüldü ve sonra bir anda aniden bizi bırakıp gitti. Bunda suçlanacak birisi varsa o da benim. Eğer hâlâ yerin dibinde gömülü olsaydım annem bugün burada olur muydu diye düşünmeden edemiyorum. Geri dönüşümün yarattığı stresi bedeni kaldırmamış mıydı?

Şimdi Caleb da ayrılıyor buralardan. FBI'dan bir iş aldı; böylece artık kimsem kalmadı. Ayrıca, kız kardeşimde bana deli gibi öfkeli. Ve Dahl... onu gerçekten kaybettim. Kimberley'i bile aramayı denedim ama o da beni öldürmekten beter etti. Telefonu yüzüme kapamadan önce bir daha onu ayıkken aramamı istedi, nerede olduğumu o zaman söyleyebilirmişim. Daha önce hiç bu kadar talepkâr olmamıştı.

Hayatım hep destansı hatalarla doluydu; birbiri ardına gelen, yanlış verilmiş kararlar. Artık hangisi bir diğerinden önce geliyordu ya da daha beterd, onu bile hatırlamıyorum... kötü bir ünün peşinden gitmek ve bedeli neyse ödemek, geri dönüp her şeye bıraktığım yerden başlayabileceğimi sanmak ya da beni koşulsuzca seven bir kızı aldatmak; hem de bunu hiç hak etmediği halde yapmış olmak ve sonra onun bir başkasını tercih etmesine seyirci kalmak.

Annemin ölümünden sonra Dahl'ın destek için River'a nasıl sığındığını gördükten sonra artık buralarda daha fazla kalamazdım. Gitmeliydim... her şeyi unutmak için. Öyle de yaptım. Çok fazla hatırlamıyorum ama acım bu bedenden çıkana kadar içtim ve sonra da geceyi tanımadığım bir kızın evinde geçirdim. Ve her zaman olduğu gibi... seks bana her şeyi unutturdu. Kısa süreliğine bile olmuş olsa.

O kadar sarhoş olmuştum ki kızın yatağında uyuyakalmışım. Lanet olsun. Çabucak becerdiğim bir kızın evinde daha önce hiç kalmamıştım. O zaman saçma sapan sabah muhabbetlerine de gerek yoktu. Ancak bu sefer çalan telefonumun sesine uyandım. Kafam hâlâ bomba gibi, gelen mesajlarımı inceledim. Onları dinleyince bir anda ayıldım. Kız kardeşim altı adet mesaj bırakmıştı. Cenaze işlemleri için onunla buluşacaktık. Kızın adının ne olduğunu bile biliyordum, ancak ondan beni arabama kadar götürmesini istedim. Oraya gitmeliydim. Annem benim güçlü olmamı isterdi her zaman. Onu yine hayal kırıklığına uğratamazdım... zaten yeteri kadar suçluydum.

Tam beklediğim gibi, Dahlia oradaydı. Ondan tekrar özür diledim ama artık beni affedeceğini sanmıyorum. Ona günlüğümü verdim; umarım bir gün okuyup onu gerçekten ne kadar sevmiş olduğumu anlar.

Cennette Gözyaşı

Güneş ışınları pencereden içeri girip, uzaktaki Hollywood yazısını bütün çıplaklığıyla gözler önüne sererken bir yandan inci kolyemin bağcıklarını her iki yandan birleştirip boynuma takmaya çalışıyordum. Aynadaki yansımama baktım; görüntü ortadaydı... Bir daha bakmama gerek yoktu. Artık hayatını kontrol altına almış bir kadının görüntüsüydü bu. Hayatını güçlü rol modellerle idame ettirmiş bir kadındı bu. Ve artık gerçek aşkı bulmuştu, yalnızlığın geçmişte kaldığını çok iyi biliyordu. Başım dik bir vaziyette artık bugünümü, yarınımı ve gelecekteki her bir günümü kolaylıkla atlatacaktım.

Her zaman Grace gibi olmak istemiştim... dünyaya hep pembe gözlükler ardından bakan ve neredeyse hiçbir şeyin moralini bozmasına izin vermeyen o kadın gibi. O güçlü ve bağımsız biriydi, eğlenceli ve sevgi doluydu, merhametli ve korumacıydı; onun gibi birini tanıdığım için çok şanslıydım. Ona iyi olacağımın garantisini vermek boynumun borcuydu... Hayır, hayır sadece iyi olmak değil, iyiden de öte olacaktım. Gerçeklerle yüzleşmeyi öğrenmiştim ve bundan sonra bir daha asla pişmanlıklar yaşamayacaktım.

Bugün onunla vedalaşacaktık. Bedeni artık aramızda olmayabilirdi ama ruhu her zaman benimle birlikte yaşayacaktı. Ben'in bana verdiği günlüğü annemin çeyiz sandığına tıktırdıktan sonra pişmanlık-duymama bilekliği mi ve tornavidayı çantama attım ve cesaretimi toplayıp

River'ı bulmak üzere koridora doğru yürüdüm. Kahvaltı sofrasında oturmuş beni bekliyordu. Onu birden görünce yüzüm güldü... güçlü, dirençli, hassas, sevgi dolu ve tamamıyla benimdi.

Kısık bir nefes alarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına attım. River ayağa kalkarak kollarını bana doğru açtı. Ona yaklaşıp ona sımsıkı sarılınca yüzünde sıcacık bir gülümseme belirdi. Başımı kısa bir süreliğine boynuna dayayıp kokusunu içime çektim. Kulağıma eğilip benim ne kadar güçlü olduğumu ve bunu başarabileceğimi fısıldadı. Sonra da birlikte arabaya doğru yürüyüp Laguna Beach'teki Grace'le vedalaşacağım kiliseye doğru yola çıktık.

Girişten geçerken hareketlerimin otomatige bağlandığını hissediyordum. Bunu daha önce birkaç kez deneyimlediğimden kaç adımda girişe gidileceğini biliyordum. River elimi daha da sıkı tutmaya başladı. Kilise çiçeklerle donatılmıştı ve oldukça kalabalıktı. Ön tarafa yaklaşırken Ben ve Serena'nın çoktan ön sırada yerlerini almış olduklarını gördüm.

Biz de onların tam arkalarındaki sıraya oturduk. Öne doğru eğilip elimle Serena'nın omzuna hafifçe dokundum; arkasını dönüp, akan gözyaşlarını bir zamanlar Grace'e ait olan beyaz bir mendille sildi. Xander, Nix, Garrett, Bell ve Charlotte da birazdan gelip River'ın yanında yerlerini aldılar. Aerie yetişip hemen benim diğer yanıma oturdu. O kadar etkilenmişim ki; yaşadığımız bütün olumsuzlara rağmen tüm sevdiklerim bugün buradaydı. Kiliseye son giren Caleb oldu; o da Ben'in hemen yanında yerini aldı. Hepimize bir bakış atıp bizi başıyla selamladı.

"Tanrı yas tutanları kutsar, bu yüzdendir ki, rahat edecekler." Bu bilindik sözlerle tören başladı ve Grace'i ebedi istirahatine götürecek yolculuğunun ilk bölümü de böylece başlamış oldu. Ben, ön taraftan başını çevirip bana

doğru baktı. Her ne kadar bana çektiirdiğı acılar daha dün gibi taze olsa da kendimle savaş halindeydim. Bir yandan annesini kaybetmiş olan birine duyduğum acıma duygu- su, bir yandan annemle babamı kaybettiğimde bana her şeyiyle destek olan ergen bir çocuğa duyduğum sevgi, bir yandan da beni aldatan o adama karşı duyduğum nefret duygusu. Bütün bu duyguların içinde kendimi parampar- ça hissediyordum. Kusurlarının haricinde Ben her zaman yanımda olmuştu.

Ona bakarken bakışlarımın yavaş yavaş yumuşadığını hissettim, sanki aramızdaki bu açık gittikçe kapanıyordu. Önüne döndüğünde onun Grace olmadan kendini büyük bir boşlukta hissedeceğini düşündüm; onun yanında olup ona destek olmayı çok isterdim ama bunu yapamazdım. Kendi doğru yolunu kendi bulacaktı. O kendi döşediğı yo- lun üzerinde yürüyordu, benim de yıllarca ona eşlik etti- ğim yol, ancak o yol artık benim yolum değildi. Bir zaman- lar bu insanlarla kocaman bir aile olduğumuzu düşününce içim acıdı... Grace, Serena, Ben, Trent ve ben. Grace artık yoktu, Trent burada değildi ve Ben... söylenecek başka söz yoktu.

"Sevgili dostlar, hepimiz burada toplanmışken..." Tö- ren devam ediyordu ve kendimi sözlerle vermeye çalışıyor- dum. Bu sözleri daha önce de duymuştum ama yine de bana verdikleri huzurla içim kıpır kıpır oluyor, bir zaman- lar hayatımdaki o çok sevdiğim kadını düşünüyordum. Müzik başlayınca hepimiz ayağa kalktık. Bittiğinde de ye- rimize oturduk. Sırada ne olduğunu bildiğimden gözleri- mi kapadım.

Papazın son övgülerine ve veda konuşmasına başlama- sıyla birlikte gözlerimi açtım. Daha çok erkendi... Hazır değildim. River'ın elini o kadar sıkmışım ki parmak bo- ğumlarım bembeyaz olmuştu. Elimini dudaklarına götürüp

öptü ve diğer elini elimin üzerine koydu. Müzik başlayınca tekrardan ayağa kalktık. Şimdi sıra tek tek ön tarafa doğru yürüyüp bireysel vedalaşmamıza gelmişti. Derin nefesler alıp verirken ellerimi bir sıkıyor bir serbest bırakıyordum. O meleklerle özgü beyazlıktaki tabuta yaklaştıkça onu o lacivert elbisesi içinde görebiliyordum, ancak gözleri artık parlaklığını yitirmişti. Teninin o kendine has parlaklığı yerini adeta tebeşir tozu beyazlığında solgun bir renge bırakmıştı. Dudakları birbirine sımsıkı kenetliydi ve üzerlerine ruj sürülmüştü. O hiçbir zaman ruj sürmezdi ki. Bir an için o ruju dudaklarından silmek istedim. Gözyaşlarım tek tek tabutun saten iç astarına damlıyor, izlerini bırakıyorlardı. Ona son bir öpücük vermek istiyordum, eline dokunmak istiyordum ama yapamazdım. Orada öylece yatan birine hiç dokunabilmiş değildim şimdiye kadar. O kadar yakın dururlardı ki sanki her an gözlerini açıp gülümseyerek içinizi rahatlatacak gibi olurlardı, ancak tabii ki bunun gerçekleşmeyeceğini bilirdiniz.

Arkamda bekleyen insanların mırıldanmaları devam ederken ben çantamdan pişmanlık-duymama bilekliği mi ve tornavidasını kapalı olan elinin üzerine, tam elmas yüzüğün yanına gelecek şekilde bıraktım. Tornaavidayı da astarın iç kısmına gömerek, "Grace, bunları sana sonsuza kadar saklaman için veriyorum. Şunu bil ki, her zaman söylemem gerekeni söyleyeceğim ve hayatımı hiçbir pişmanlık duymadan yaşayacağım," diye fısıldadıktan sonra yanından ayrıldım ama son bir kez daha ona bakmak için başımı çevirdim. Yüzüğü o kadar parlıyordu ki gözlerimi kamaştırıyordu. Kocasını yıllar önce kaybetmiş olmasına rağmen yıllar boyunca her zaman parmağında taşıdığı yüzüktü o; ve bir an durup düşündüm, *Şu anda benim sahip olduğum aşk da aynı öyle bir aşktı.*

Oturduğum sıraya geri dönerek herkesin vedalaşması-

nı bekledim. River'ın elini sıkıp ona bir bakış attım. Ona baktığımı fark edince o da sevgi dolu gözlerle bana baktı. Biliyordum ki, o yanımda olduğu sürece ben her tür zorluğun üstesinden gelirdim. Tekrar müzik başladı ve yavaş yavaş sıralarımızı terk etmeye başladık. Daha önce birçok kez incelemiş olduğum mihraba son bir kez bakmak için başımı yukarıya çevirdim. Ancak cam resimlerden yansıyan renklerin mihrabın oradaki heykele yansımasını izlerken bu sefer kendim için huzur dilememe gerek yoktu, çünkü zaten içim huzur doluydu.

29. BÖLÜM

Koş

River

Üç hafta sonra

Kalabalığın üzerinden çılgık atarak müziğin ritmiyle yumruğum havada tezahürat yapıyordum. Ona gülümsemekten kendimi alamıyordum. Dahl'ın bunu başaracağından emindim. Onun sahnedeki hareketlerini izlerken tamamen büyülenmişim. Ona eşlik etmem için bana işaret ettiğinde ellerimi hayır anlamında sallayarak ona karşı çıktım... bunu asla yapmayacaktım. Ancak ısrarları bitmeyince, ben de ona hayır demeyi beceremediğimden hemen boyun eğip ona katıldım.

Karaoke gecesindeydik; şarkının sözleri ekrandan parlıyordu ama bütün bunlardan daha önemli bir şey vardı. Sevgilim uzun zamandır unutulmuş bir çocukluk hayalinin bir kısmını gerçekleştirmek üzere sahnede idi.

Ben sahneye çıkar çıkmaz Rihanna'nın *Umbrella* şarkısı bitiverdi. İyi ki de bitmişti, çünkü eğer söylemek zorunda kalsaydım bizim çocukların dilinden asla kurtulamazdım. Tam rahatlayıp kendimi sıyırmayı başardığımı düşündüğüm anda benim bilmiş kardeşim hemen Maroon 5'in *Moves Like Jagger* şarkısını soktu araya. Tabii o şarkıyı seçerdi. Pislik.

Garett'ın bana bir mikrofon uzatmasıyla sahneye fırla-

dım. Dahl'la birlikte sahne ışığını paylaşmak benim için hiç dert değildi. Hatta biraz da hoşuma gitmişti. Anın keyfine varıp eğlenmeye karar verdim. Şarkının klibini izlemiştim ve hakikaten de Mick Jagger gibi hareket edebilirdim. Şarkı başladı ve Dahl'ı işaret ederek dans etmeye başladım.

Tam Dahl'ın sırası geldiğinde birden durdum, o da parmağıyla "gel" işareti yapıp bana göz kırptı ve sonra elini vücudunun yan tarafından aşağıya doğru gezdirdi. Lanet olsun, bu çok ateşliydi. Ona ayak uydurabilmek için tişörtümü çıkarıp üzerine fırlattım ve ellerimi kot pantolonunun önünden ağına doğru kaydırdım. Maroon 5'in vokalistini beğeniyordu; bunu biliyordum, bu yüzden madem onun şarkısını söylüyordum, onun rolüne de bürünmem gerekirdi.

Şarkı bittiğinde herkes alkışladı. Şarkı bitmesine rağmen biz nakarata devam edince alkış sesleri daha da yükseldi. Seyircilerden ıslık sesleri gelince Marlon Brando edasıyla onu kendime doğru çektim. Bazı erkeklerin aklına bir şey gelmesin diye onu herkesin önünde vahşice öptüm. Kendini geri çekince eliyle ağzını silip iğrenmiş bir yüz ifadesiyle kulağıma, "Adam, benim bir nişanlım var ve seni duyunca bu durum hiç hoşuna gitmeyecek," diye fısıldadı.

İğrenmediğini hatta tam tersi, bu duruma bayıldığını biliyordum. Onu tekrar bilardo salonuna götürmeme izin vereceğini umuyordum ama tam da o sırada tekrardan kullanıma açılmış olduğunu gördüm. *Lanet olsun.*

Başımızı eğip teşekkür ettikten sonra bana tişörtümü geri fırlattı ve beni tekrar öptü. Dilini dudaklarımın arasından içeri sokunca ne kadar içtiğini gerçekten çok merak etmişim, çünkü lavabolar henüz tertemizdi. Sahneden inmeye hazırlanırken insanlar artık gülmeye başlamıştı; tam o sırada Dahlia tekrar eğilip teşekkür etti. Kalabalık onu

sevmişti. Hayır, ona bayılmışlardı. Tanrım, bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bilirdim ben.

Sahneden ilk olarak atlayıp ona kollarımı açtım. Tam kollarımın arasına geliyordu ki yere kapaklandı... Bunu kasten yapmıştı. Tabii ki onu hemen eve götürmek istiyordum, ancak ben gruptan ayrıldığımdan beri ilk kez hep birlikte dışarı çıkmıştık. Wild Ones'ın yeni solisti Zane Perry bile gelmişti bu gece. Aslında vey babam önermişti onu bu pozisyon için bize. Ben çok emin değildim, fakat babasının her çıkardığı albmle tarih yazdığı gerçeğini düşünürsek pek fazla seçeneğimiz yoktu. Onunla daha önceleri birkaç kez görüşmüştüm; kendinden emin birine benziyordu, bu pozisyonu kaldırırdı. Bana soracağı bazı soruları olduğundan bir süre daha orada takılmamız gerekiyordu.

Karaoke eğlencesi bitince bizim grup çıktı sahneye. Grubu uzun süredir bir arada sahnede görmemiştim; Wild Ones'ı doğaçlama olarak sahnede bensiz izlemenin tuhafıma gideceği aklınıza gelebilirdi, ancak hiç de öyle olmadı. şu anki hayatımdan memnundum ben. Tam olmam gereken yerdeydim. Tek başıma birkaç single çalışması üzerine çalışıyordum ve yavaşça albüm çıkarmaya doğru gidecektim. Ama her şeyden daha önemlisi, Dahlia'yla birlikte kendi müzik şirketimizi kurmaya karar vermiştik. Adı da hazırdı; Amazing Grace olacaktı ve ufak bağımsız gruplara hitap edecekti.

Xander, herkesin yeni solistle birlikte şu anda devam eden provalardan memnun olduğunu söyledi. Görünen oydu ki, sadece ufak tefek gecikmelerden sonra yola çıkacaklardı. Xander, aynı zamanda Zane'in son zamanlarda Ellie'yle bir hayli takılmaya başladığım da söyledi. Dahlia bunu duyunca sevinecekti, sanki korkacak bir şey varmış gibi. O hatuna ya da herhangi başka bir hatuna hiç ilgi

duymamıştım; hatta Dahlia'yla tekrar karşılaştığım günden beri hiçbir kıza ona baktığım gözle bakmamıştım.

Dahlia ellerini arka ceplerime sokarak beni kendine doğru çekti. Ben de kollarımı beline dolayarak, kokusunu içime çekip kulağına, "Sen beni öldürüyorsun... bunun farkındasın, değil mi?" diye fısıldadım.

Gülümsediğini hissedebiliyordum. Kulağımın arkasını dişlemeye başlayınca artık daha fazla dayanamayacağımı düşündüm. Neredeyse üç saattir buradaydık ve gece boyunca hep bana böyle işkenceler yapmıştı. Yol boyunca buraya gelirken "Kim Daha Uzun Süre..." oyunlarından oynamayı nasıl da aptalca kabul etmiştim. Smitten's'da ki son partimizden ve bilardo salonu maceramızdan konuşup bu oyunun onlar sayesinde ortaya çıktığından bahsettik birbirimize.

Derken bir bahis açtı: Eğer bütün gece ona kur yapmadan durursam, o ateşli bilardo masası seksi konusunda beni kendisinin kışkırttığını kabul edecekti. Ve sonra iki kural daha ekledi... Kesinlikle "seks" ve "seni istiyorum" kelimelerini ağzıma almayacaktım.

"Bahse giriyorum ve eğer kaybedersem de bütün hafta sana kahve ısmarlayacağım," dedim.

Kahkaha atarak, "Kaybedeceğimden şüpheliyim," dedi.

"Oyun başlasın," dedim.

Ama şimdi kendime güvenim biraz azalmaya başlamıştı ve daha ne kadar dayanabilecektim bilmiyordum. Sürekli lavabo geliyordu aklıma; belki de bahsi hatırlamayacak kadar sarhoştum?

Onu baş başa kalabileceğimiz bir yere götürme düşüncesi beni yiyip bitiriyordu. Geri adım atıp birden elini tuttum. "Benimle gel, güzel kız."

Bana muzipçe gülümsedi ve ben de onu barın arka bölümüne götürdüm. Tam yolun yarısına varmıştık ki kız

kardeşim omzuma hafifçe vurdu. "Hey, işte buradasın."

"Selam Bell. Ne var, ne yok?"

Dahlia çenesini omzuma dayayıp ellerini belime doladı.

"Selam Bell."

Bell bakışlarını Dahlia'ya çevirerek, "Dahlia, birkaç tavsiyeye ihtiyacım var. Biraz görüşebilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii ki, elimden ne gelirse yaparım." Dahlia arkamdan dolanıp kız kardeşimin yanına geçti.

Bell başıyla koltuklardan birini göstererek, "Özel ama," dedi.

Yüzümde şaşkın bir gülümsemeyle, "Bu bir işaret miydi? Ayağınızın altından çekileyim mi?" diye sordum.

Dahlia gülmemeye çalışıyordu ama kıkırdıyordu. "Hadi bize birer bardak içecek bir şeyler alıp gelsene?" dedi. Bell oturma alanına gitti. Dahlia da burnunu burnuma sürterek beni öpmeye kalktı ama onun yerine altdudağımı ısırdı ve kulağıma, "Sanırım biraz evvel kazandım," dedi.

O güzel gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama ona katılmıyordum. "Hımm.... bu kocaman bir eksi olurdu. Gördüğüm kadarıyla söylememem gereken bir şey söylemedim, hâlâ giyiniğiz," diye fısıldadım.

"Peki, Âşık Çocuk, oyunu bu şekilde mi oynamak istiyorsun? Beni nereye götürdüğünü biliyordum, sen de biliyordun, ancak ağzından tam olarak bir söz çıkmadığı için hadi bu sefer yırttın. Şimdi gidip bize birkaç turluk *shot* alsan nasıl olur?" dedikten sonra Bell'in peşine takıldı.

Buna gerçekten kahkaha atmak istiyordum, çünkü bir içki daha içersem kontrolümü kaybedeceğimi ve kazanacağımı sanıyordu, biliyordum. Çok komikti, çünkü bu gece hiç içmemiştim ve o bunun farkında değildi. Ama ben yine de oyunumu oynayacaktım. Ayrıca eve giderken arabayı

kendim kullanmak istiyordum, taksiyle gitmek istemiyordum. Son olarak ve en önemlisi, onun harika vakit geçirmesini istiyordum. Yarın anne ve babasının ölüm yıldönümleriydi, bu yüzden bu geceyi ona mümkün olduğu kadar eğlenceli geçirtmeyi kendime bir vazife edinmiştim.

Bara doğru giderken grubun ses kontrollerini tamamlamaya çalıştıklarını duydum. Peki, tamam belki de onları dinlemek biraz tuhaf olacaktı kabul ediyordum. Sahnede onları izlemek için durduğumda, Garrett çoktan elinde sopalarıyla davulun başına geçmişti. Nix ise köşeye geçmiş birilerine hareket çekiyordu. Kim olduğunu tam yakalayamamıştım ama Xander'dan başkası olamazdı diye düşündüm, çünkü Nix sahneye Fender Stratocaster model elektrogitarıyla çıkmak yerine basgitarıyla çıkıyordu. Zane sahneye çıkıp elindeki on iki telliyi havaya kaldırdığında haklı olduğumu anladım. Lanet olsun, eğer o gitarı her konserde Zane çalacakdıysa Nix hayattan soğurdu.

Kalabalığın sahneye doğru akmasıyla birlikte bara baktım. Zane gitarını boynuna asıp mikrofonu eline aldığı anda kızlar çığlık atmaya başladı. "Herkes Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum!" demesiyle kızlar çıldırdı. Sahnenin kenarına yaklaşp birkaç kızın ona doğru uzanan ellerini tuttu. Bu ilgiden çok hoşnut olduğunu görünce gülmüsedim.

"Herkes henüz bilmiyor olabilir ama o yeri dolduramaz River Wilde'ın yerini alan o şanslı ya da belki şanssız adi herif benim." Adımı söylemesi beni şaşırtmıştı doğrusu.

"Hey, iyi misin?" Dahlia çenesini omzuma dayayıp kollarını belime doladı, o her zamanki duruşuyla beni gülümsetmeyi başardı.

Başım la onayladım. Kalabalık Zane için tezahürat yaparken Zane de sahnenin köşesinden geri çekildi. "Bu gece

ilk olarak birkaç yeni düzenlemeyle başlayacağız, eğer sizin için de uygunsa?" diye sordu topluluğa. Kalabalığın hep bir ağızdan bağırıldığını görünce gülümsedi. Parmaklarını şaklatmasıyla birlikte Nix çalmaya başladı. Şarkıyı anında tanıdım ve neden on iki telliyi seçtiğini şimdi daha iyi anladım. "Bu şarkıyı seçtim çünkü yaklaşan bu turne bittiğinde sanırım ben de aynı şeyleri hissediyor olacağım." Grubun birlikte çalmaya başlamasıyla beraber hoparlörlerden birden Bon Jovi'nin, *Wanted Dead or Alive* isimli şarkısı çalmaya başladı. Zane'in performansı beni çok etkilemişti doğrusu.

Herkes, sevgilim dahil şarkıya eşlik ediyordu. Şarkı, kalabalığın sahneye tamamen yaklaşıp hep birlikte ellerini havaya kaldırmalarıyla birlikte bitti. Bu adam bu işi kapmıştı. Xander'a bakındım ama göremedim. Dahlia bana daha da sıkı sarıldı.

Zane elini gözlerinin üzerine götürüp seyirciyi süzerken arka planda Nix ve Garrett çok iyi bildiğim bir şarkıyı çalmaya başladılar. Göz ucuyla beni bulunca parmağıyla işaret ederek, "İşte orada! Hey dostum, bu senin için! Ayrıca seni hemen sahneye bekliyoruz," dedi. Xander bir anda ortaya çıkınca Dahlia beni serbest bıraktı. Zane'e hayır-teşekkür ederim anlamında el kol hareketi yaptım ama tam o sırada Dahl, "Hadi, son bir kez, bebeğim. Onlar için ve benim için son bir kez daha," diye kulağıma fısıldadı. *Lanet olsun.*

Dahl'e baktığımda yüzü heyecandan parlıyordu; ona asla hayır diyemezdim. Dahlia telaş içinde yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra Xander beni sahneye doğru sürükledi.

"Fazla naza gerek yok, Âşık Çocuk," dedi Xander, sonra da Dahlia'ya dönüp, "iyi becerdin, İlham Perisi," dedi.

"Bunu biliyor muydun?" diye Dahlia'ya sordum. O da

omuzlarını silkip elini kalbinin üzerine götürüp bana bir öpücük yolladı. Tanrım, onu ne kadar da seviyordum.

Sahneye doğru ilerlerken insanlar omuzlarıma dokunuyorlardı. Sahneye çıkınca Bell bana gitarımı uzattı... babamın bana verdiği ve adını babamın en sevdiği şarkıcının kızımdan alan o basit akustik gitarım, Stella'yı.

Bell'e şaşkınlık içinde bakınca, o da omuzlarını silkerek, "Sabah eve uğradığımda yanlışlıkla çalmış olabilirim gitarını," dedi.

Ona gülümseyerek, "Teşekkürler Bell," dedim.

Zane bana doğru yaklaşıp gitarını omzundan çıkarıp mikrofonu uzattı. O da orgun arkasına geçti. Nix de hazırlıklarını yaptıktan sonra işte sahnedeydim.

"Herkes selam! Hadi bakalım, son bir kez daha beraberiz," dedikten sonra mikrofonu önümdeki standı takıp D notasının ilk sekiz barını çalmaya başladım. Seyirciyi süzüp gözlerimle sevgilimi aradı. Onu bulunca hemen gülümsedim. Mikrofona doğru eğilip, "Bir, ki... e, bir, ki, üç, dört," dedikten sonra *Come Together* söylemeye başladım.

İlk kıtanın sonuna gelmeden Zane de bize eşlik etti; o bir yandan nakaratı söylerken ben de Dahlia'nın sahnenin ön tarafına yaklaşmasını izliyordum. Gözlerimle vücudunu süzdükten sonra gözlerimiz aynı anda birden birbirine kenetlendi. O kadar harika gülümsüyordu ki, John Lennon'ın başyapıtını batırmış bile olsam, onun için burada olmak her şeye bedeldi. Ben ikinci kıtayı söylemeye devam ederken parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. Her "shoop" dediğimde gidip onu kucaklamak istiyordum. O da "me" diyerek şarkıya eşlik etmeye başlamıştı.

Gitar soloma geçtiğimde, sanki çaldığım her bir notayı özümsemek istiyormuşcasına gözlerini kapadı; ben de kapadım. Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. Onun sevgisini hissedebiliyordum. Diğer kıtaya geçtiğimde Dahlia

dilini altdudağında gezdirmeye başlayınca ben de dağılmamak için kendi dudağımı ısırdım.

Şarkının ikinci yarısına geçince kafamı sahnenin yan tarafına çevirip Xander'a bakındım. O da gruptan ayrılma kararımı onaylarcasına başını sallayıp bana gülümsedi. Sonra da Garrett ve Nix'le göz göze gelmek için diğer tarafa döndüm. İkisi de bana gülümsediler; her şey yoluna girmişti. Mikrofonu elime alıp Xander'a uzatarak, "Sıra sende, dostum," dedim.

Kalabalığın tezahüratlarıyla birlikte şarkının kalan kısmına gitarımla eşlik ettim. Bitince de, bu çocuklarla son çalışım olduğunun bilinciyle gitarıma arkama attım. Hayatımız boyunca bu sahneye çıkana kadar o garaj serin, bu garaj benim provalar yapıp gezmiştik ama şunu biliyordum ki, grubun parçası olsam da olmasam da aramızdaki bu bağ baki kalacaktı. Hepsi etrafıma toplandı ve bir baktım ki hepimiz bir bütün olmuşuz; Xander bile bize katılmıştı. Dağılır dağılmaz Zane elinde bir tepsi dolu shot bardağıyla yanımıza geldi. Ben de kendime bir bardaklık izin verdim. Garrett şerefe yaptıktan sonra hepimiz boğazlarımızdaki düğümü temizlemek için içtik. Bell ve Xander'ın yeni asistanı Ena da bize eşlik etti. Ena hemen uyum sağlamıştı Xander'a; Xander da artık eskisi gibi huy-suz görünmüyordu.

Sahneden iner inmez Dahlia koşarak bana doğru gelip kollarını boynuma dolayınca, ben de onu kucaklayıp olduğum yerde onu havaya kaldırıp etrafımda çevirdim. Onu tekrar ayaklarının üzerine bıraktığımda dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp ellerini saçlarıma doladı. Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek istiyordum, ancak kendisini hemen geri çekip başımı ellerinin arasına aldı. Sanki yüzümde bir şey arıyormuş gibi beni dikkatlice incelerken gözlerinin içi parıyordu.

"Dahlia, ben iyiyim. Gerçekten, iyiyim," diye onu rahatlatmaya çalıştım, çünkü bu kararı aldığım için pişmanlık duymamdan korkuyordu, biliyordum.

İyi olduğum konusunda ikna olunca bana doğru eğilip kulağıma, "River Wilde, beni eve götür, şimdi. Seni çok istiyorum," diye fısıldadı.

Ona nispet yaparcasına sırtarak, "Dahlia London, seni eve götürmek benim için bir şereftir. Ben de seni istiyorum," dedim. Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi belli etmemeye çalıştım ama çok direnemedim. Ona yanaşarak dilimi dudak çizgisinin etrafında gezdirdikten sonra kulağına bir öpücük kondurum. "Sanırım bahsi ben kazandım ve bu haftaki kahve ısmarla görevi senin oldu," dedim kakhaha atarak.

O da kakhaha atarak, "Sakin seni fark etmediğimi sanma. Kontrolünü kaybetmemek için bütün gece su içip durdun," dedi.

Başımı hayretler içinde salladım. Beni o kadar iyi tanıyordu ki.

El ele tutuşup herkese iyi geceler diledikten sonra kolumu Dahlia'nın etrafına sardım ve o da başparmağını pantolonumun arka cebine sıkıştırdıktan sonra aralarından ayrıldık. Birlikte kapıdan dışarı çıkarken verdiğim kararın doğruluğundan yüzde yüz emindim.

Arabama yaklaştığımızda bana, "Bay Lennon, nişanlım sizinle eve gitmemden pek hoşlanmayacak," dedi.

Ona doğru eğilip en ağır İngiliz aksanıyla, "Emin ol ona dersini verirdim," diye fısıldadım. O kadar çok kakhaha atıyordu ki arabaya girene kadar hıçkırıklara boğulmuştu. Araba yolculuğumuz boyunca Beatles şarkıları dinledik. Hiçbirimiz sözlerde teklemedik, çünkü ikimiz de grubun fanatik hayranıydık. Eve vardığımda kendimle gurur duyuyordum. Kendimi tutup onunla yatağa girene ka-

dar bekleyecektim. Ama öncelikle ona bir sürprizim vardı.

Onu yatak odamıza gönderip hemen arkasından geleceğimi söylediğimde, bana sanki üç kafalıyım gibi tuhaf bir bakış attı.

"Ne var?" dedim.

Koridorda ilerlerken kısık gözlerle omzunun üzerinden bana bakarak, "River, bir şeyler çevirdiğini biliyorum," dedi.

Sadece başımı salladım. Beni tanıyordu. Bir şeyler çevirdiğim doğrudu ama çok büyük bir şey değildi. Yarın onun için zor bir gün olacaktı, bu yüzden onu sevgi yağmuruna tutup onun yanında olmak ve benim her şeyim olduğunu bilmesini istiyordum. Çok zor günler geçirmiştik. Uzun bir süre tek tercihinin ben olup olmayacağım konusunda şüphelerim olmuştu ve bu şüphelerim peşimi bir türlü bırakmamıştı. Ben geri döndüğünde ise peşimi bırakmamakla kalmayıp gözümde iyice büyümüşlerdi, hatta neredeyse hayaletlerim gibi olmuşlardı. Bilip de ona söylemediğim şeyler... ya da ilk öğrendiğim anda ona söylemem gereken şeyler için duyduğum suçluluk duygusu beni çıldırtmıştı. Ben'le her görüştüğünde içim paramparça oluyordu. Onun beni seçmesini istiyordum ama Ben'in ona yaptıklarından dolayı değildi. Evi terk ettiğim o gecenin ertesi sabahı bıraktığı o notu okuduğumda onun sonsuza dek benim olacağını anlamıştım.

Geçtiğimiz son birkaç hafta da biraz zor geçmişti ama bu sefer başka bir sebepten dolayıydı. Yine sevdiği birini kaybetmişti ve onun acısı benim de acımdı. Acısını dindirip her şeyi onun için güzelleştirmek istiyordum, ancak yapabileceğim tek şey onun yanında olmaktı. Ve oldum da. Onu yeni işlerimize dahil ederek kafasını sürekli meşgul tutmaya çalıştım. Artık düğmeye basmıştık ve sene sonuna kadar ilk müşterimizin tanıtımlarını yapmayı umuyorduk.

Tabii ki, üvey babamın sektör bilgisi de bize inanılmaz yardımcı olmuştu. Dahlia'yla birlikte soluğu sürekli onun yanında alıp onun tavsiyelerini dinleyip kendimize yeni startejiler geliştiriorduk.

Dahlia ve annemin birbirleriyle anlaşıyor olabilmesi muhteşem bir şeydi. Grace'in yerini alabilecek birinin arayışında olmamasına rağmen, arkadaşlıklarının Dahlia'ya ne kadar huzur verdiğini görebiliyordum. Hayatında kendine örnek alabileceği bir anne modeli arayışı içindeydi ve bunu anlayabiliyordum. Babam öldüğünde hayatımdaki bu eksikliği gidermede bana Xander yardımcı olmuştu; annem de anne babasını kaybettiğinde bu görev ablasına düşmüştü, ancak Dahlia'nın bir tek... Ben'i olmuştu. Artık adını zikredebiliyordum ve onu sadece Dahlia'nın geçmişinde kalan biri olarak görüyordum; bunu kaldırabilirdim.

Sevdiğim iki kadından bahsetmişken, bu kadar birbirlerine benzemelerini de fark etmememe imkân yoktu. Sadece yaşadıkları benzer trajedilerden dolayı değildi bu benzerlik, aynı zamanda etraflarındakilere verdikleri koşulsuz sevgilerindendi de.

Gülümseyerek buzdolabımı açıp şampanya şişesini kap-tım ve önceden koyduğum bir kâse dolusu çileği çıkardım. Sonra dolaptan iki tane kadeh çıkarıp hepsini bir seferde odaya götürmeyi başardım. Odanın kapısına vardığımda içeriden gelen müzik seslerini duyabiliyordum. Kapı hafif aralıktı ve kapıyı ittirip içeri girdiğimde şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Üzerinde beyaz dantelden oluşan ve önünde derin bir yırtmacı olan bir elbise vardı. Bu haliyle tam bir meleği andırıyordu. "Tanrım, muhteşem görünüyorsun," dedim o kocaman gülümsememi engellemek için dudağı-mı ısırarak. Giyinik ya da çıplak, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi o ve üzerindeki kıyafet de bütün planlarımı altüst ediyordu. Başını yana doğru eğip birden yüzünde

bir gülümseme belirince nefesim kesilmişti. "Buraya gel de seni seveyim."

Ben de ona gülümsedim ve sözünü tekrarlatmadan elimdekileri şifoniyerin üzerine bırakıp yanına gittim. Ona sarılıp ellerimi vücut kavırımlarının üzerinde gezdirdim. "Sen gördüğüm en güzel yaratıksın," dedim.

Gözlerimin içine bakıp, "Yaratık mı?" dedi.

Başımı evet anlamında salladım.

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," diye mırıldandı.

"Ama öyle," diye fısıldadım dudaklarına doğru. Ona baktığımda neler gördüğümü ifade bile edemiyordum. Yüzüne bir günde yüzlerce kez bakmam gerekiyordu ve her baktığımda da daha farklı şeyler, bir önceki gördüğümünden daha güzel şeyler görüyordum. Beni büyüleyen şey sadece fiziksel özellikleri değildi. Dürüst olmak gerekirse, üzerinde balo tuvaleti varmış ya da eşofman altı varmış, hiç umurumda değildi; onun güzelliği bir bütündü... onu Dahl yapan şeylerin tamamıydı. Ve hayatımın kalan kısmını onun gözlerinin içine bakarak ona sarılıp, onu seyerek geçirmek istiyordum. Hayatımın kalanında bütün bunları gerçekleştirecektim... bundan hiç şüphem yoktu.

Elimi üzerindeki küçük bez parçasının üzerinde kaydırarak dudağını hafifçe ısırdım. O da bana gülümseyerek benim altdudağımı yakalamaya çalışıyordu. Ancak her geçen saniyede kalbim beklentiyle daha da hızlı atıyordu. Tişörtümü eteğinden yakalayıp başımın üzerinden çıkarmca daha fazla zaman kaybetmeden çıplak tenimi tenine yasladım. Ona asla doyamıyordum. Onu her haliyle arzuluyordum. Onu bu kadar arzuladığımın farkında mıydı bilmiyordum. Hayır, arzulamak değildi bu, muhtaç olmaktı.

Elimi kalçasının üzerindeki dantelde gezdirdim ve onu kendime doğru çektim. Tam ikimiz de ağır ağır nefes almaya başlamıştık ki bir adım geri atıp gözlerini kırıştırarak,

"Kızı baştan çıkarmadan önce ona belki içecek bir şeyler ikram edebilirsin," dedi.

Ben de eğlenceye katılarak, "Ah, tabii ki. Ne kadar ka-bayım," dedim.

Şifoniyere doğru ilerleyip başımı arkaya çevirip beni izlediği için ona baktığımı fark edince gülümsemesiyle birlikte gözlerinin içi parladı. Altdudağımı ısırp bir pla-nım olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Şişenin mantar tıpasını çekince sanki önceden şişeyi çalkalamışım gibi şampanya her yere fışkırdı. Omuz silkerek şampan-yanın çıplak göğsümden akmasına izin verdim. Dahlia ise kahkahasını engellemek istercesine eliyle ağzını kapatıyor-du; bu hali de beni çok güldürmüştü. İlk kadehi doldurur-ken bana öyle ateşli bakıyordu ki içim tutuşuyordu. İkinci kadehi doldururken ise dudağını öyle bir ısırdı ki beni iyi-ce azdırdı.

Gözlerim ona kilitli bir halde kadehi doldururken şam-panya kadehten taşıp yere döküldü. "Sana söylemiştim, barmenlik hiç bana göre değil." İkimiz de kahkaha attık-tan sonra elime geçen bir tişörtle yeri temizledim. Sonra kadehlerimizin içine birer çilek atınca dilini dudaklarında gezdirdi ve bu sefer gerçekten patlamak üzereydim. Bi-rer çilek de kadehlerin kenarına oturttum, çünkü iki tane sevdiğini biliyordum. Ben bunu yaparken yüzündeki gü-lümseme giderek büyüyordu. "Adam ya da John, adın her neyse, seni buraya barmenlik becerilerin için getirmedim."

Her iki kadeh elimde, ona doğru ilerledim. Biraz rol yapmanın eğlenceli olacağını düşünsem de pek becerikli olduğum söylenemezdi. Sevgilimin dudaklarından bir tek benim adımın dökülmesini istiyordum. Şampanyamızı dökmeden ona iyice yaklaştıktan sonra dizimi bacakları-nun arasına sokup ona kadehini verdim. Ten temasından

dolayı nefes nefeseydi, ancak aramızda bize engel olan fazlasıyla kıyafet vardı. Başparmağımla yanağını okşadıktan sonra yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Bugün sana, seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

Homurdanarak, "Söyledin ama hiç durma. Bunu tekrar tekrar duymak istiyorum."

Birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki kalp atışlarım onun hızlanan nefes alış verişlerine ayak uydurmuştu. Gözlerimin içine bakıyordu; o ela gözleri şimdi kahvenin en koyu tonunda beni arzudan çıldırtıyordu. Kadehimdeki çileği alıp şampanyaya bandırdıktan sonra ısırمام için bana uzattı. Ben de bir ısırık aldıktan sonra onun da aynı şekilde yiyişini izledim. Önce çileği yaladı ve daha önceki seferlerde yaptığı gibi onu birden ısırdı. Kadehleri elinden bırakmak için komodine doğru ilerledi ve geri dönerken gözlerimi ondan alamadım. Bana doğru attığı her adımda kalp atışım daha da hızlanıyordu. Kalçalarını savura savura uzun adımlarla yürüyordu... Bu gördüğüm en seksi yürüyüştü. Altdudağını çiğnemeye başlayınca, bir an için o dudağı ısırان, ben olmak istedim.

Bana iyice yaklaştıktan sonra onu hemen kucaklamak istedim ama beni yatağı doğru itti. Tek kelime bile etmeden botlarımı çıkarıp pantolonumu sıyırdı üzerimden. Yatakta doğrulup ona doğru uzandım ama beni geri yatağı ittirdi. Kontrolün kendinde olduğunu düşünmesine bayılıyordum.

Şampanyasından bir yudum içtikten sonra beni öpünce dudaklarındaki şampanyanın tadını aldım. Birden ne olduğunu anlamadan soğuk dilini karın kaslarımın üzerinde gezdirmeye başladı. Başımı aşağıya indirdiğimde dudaklarıyla karnımın üzerinde dolaştığını görünce derin bir nefes aldım. Başını yukarı kaldırıp uzun kirpiklerinin arasından bana bakarken kaslarım sıkışıyordu.

"Ben." Karnımda yine bir öpücük ve beni öperken alttan alttan gülümsediğini hissedebiliyordum. Ellerini de üzerimde gezdirmeye başlayınca eminim onu ne kadar arzuladığının farkındaydı. Sanırım sabrım taşana kadar beni böyle bekletmeyi seviyordu.

"Seni," dedi ve ben neredeyse patlayana kadar dilini göğsüme kadar sürükledi.

"Daha çok," dedi fısıldayarak ve çenemi hafifçe ısırdı

"Seviyorum," diyerek beni kışkırtıyordu nihayet dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve tüyelerim anında diken diken oldu.

Daha çok... bunu birbirimize sürekli söylüyorduk. Olay kimin kimi daha çok sevdiği değildi aslında. Bu sadece birbirimize duyduğumuz aşkı kelimelerle ifade edemediğimizin bir göstergesiydi. Ve bunu hiçbir şey ya da hiç kimse değiştiremeyecekti.

Dudaklarında çilek tadı vardı ama her şeyden daha çok Dahlia tadı vardı ve şunu biliyordum ki ben ona asla doyamayacaktım.

Ayağa kalkınca onu iki kolundan tutarak gözlerinin içine baktım. Yakaladığımız bu aşk ömür boyu sürecekti. O şimdiye kadar sahip olmak istediğim tek şeydi. Yakın zamanda onu neredeyse kaybetmek üzere olduğumu düşününce içimi hâlâ bir korku sarıyordu. Geçtiğimiz ayda ilişkimizle ve birbirimizle ilgili çok şey öğrenmiştik. Sevdiğin birinden bir şeyler saklayarak onu korumaya çalışmanın aslında hiç korumak olmadığını anlamıştım. İlişkimizden ve bana olan güveninden şüphe duymasını sağlamıştım. Bunu bir daha asla yapmayacaktım. Bu harika kız ömrünün sonuna kadar bana güvenebilirdi. O benim için dünyaya gelmişti. Ve şimdi de ona neler hissettiğimi göstermenin tam zamanıydı... bedenlerimizi ve ruharımızı birleştirmek.

Bütün bunlar aklımdayken, yatakta yuvarlandık ve alnımı alnuna dayadım. O kadar düzensiz nefes alıyordum ki birden derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Nefes vererek başımı aşağıya eğip dudaklarımı göğüslerine doğru kaydırđım. Her yumuşak temasla ve her sıcak nefesle aramızdaki bağın daha da kuvvetlendiğini hissediyordum. Yavaş yavaş boynunu öperek dudaklarına geldim. Dudaklarını aralayarak dilimin davetkâr hareketlerini hemen kabul etti. Kontrollü ve yavaş gitmeye çalışıyordum ve bunu bu gece gerçekten başarmak istiyordum. Ama bunun ne kadar zorlayıcı, hatta belki de imkânsız olacağını da biliyordum.

Ellerini saçıma dolayarak sanki bir şeylere tutunma ihtiyacı duyuyormuş gibi saçlarıma asıldı... aynı zamanda sanki bizi birbirimize yaklaştıırıp tek bir beden haline getirme çabası içindeymiş gibiydi. Parmaklarımı ipeğimsi dantel külotunda gezdirirken biraz duraksayıp hoşlandığını bildiğim noktalara biraz baskı uyguladım. İnlediğini duyunca onun da en az benim kadar sevişmeye istekli olduğunu anladım. Hem de fazlasıyla. Duraksayıp bir çilek alıp şampanyaya banmak için komodine doğru uzandığımda yemin ederim ki arkadan gelen sızlanmaları duyabiliyordum. Tekrar ona döndüğümde beni nasıl da dikkatlice izlediğini fark ettim. Nefes alış verişleri daha ağırlaşmıştı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

Çileğin ucunu külotunun kenarında gezdirip o muhteşem göğüslerinin arasından geçtikten sonra ağzına götürdüm. Dişlerinin arasına yerleştirerek çileği birlikte aynı anda ısırđık. Onu öptükten sonra dudaklarından damlayan çilek özlerini yaladım ve dilimi aşağıya, bıraktığım şampanya izine doğru kaydırđım. Sutyeninin kopçasını açarak üzerinden çıkardım. Göğüs uçları o kadar sert ve

davetkârdı ki kendimi tutamayıp hemen bir tanesini dudaklarımla arasına alıp dilimle daireler çizdim ve oraya damlayan şampanya damlalarını yaladım. Göğüs kafesi hızla alçalıp yükseliyordu ve belli ki daha fazlasını istiyordu. Hiç hızımı bozmadan yolculuğuma onun çok istediğinden emin olduğum bölgeyle devam ettim.

Göbek deliğine vardığımda kısaca duraksayıp dilimi içine sokup kıvırdım. Ona her dokunuşumla vücudu inliyordu. Gözleri kapalıydı ve dudakları hafif aralıktı. Ellerini tekrar saçlarıma gömdü ve dilimi külotunun lastiğinden içeri sokarken bedeni altımda kıvranıyordu. Hafif, kışkırtıcı dokunuşlarla külotunu aşağı indirip dilimi yumuşak tenine değdirdim.

Başımı yukarı kaldırıp baktığımda hâlâ dudağını çiğniyordu. Bu sefer gözlerini açmış beni izliyordu. Yüzündeki sevgiyi ve arzuyu görebiliyordum. Bir anda ani bir istekle onun her yerine tek seferde sahip olmak istedim. Gerçekten yavaş ve kontrollü gitmek istiyordum, ancak lanet olsun ki, bana öyle baktığında bu çok zordu. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalkıp boxerımı çıkardım ve onu yatağın ortasına doğru ittirdim. Önünde diz çökerek külotunu elimle yırtarak yere fırlattım. Yavaş olmak buraya kadardı.

Avuçlarımı yumuşak kıvrımlarına doğru bastırıp çıplak vücudundan aşağı kaydırduğımda ona duyduğum arzu artık neredeyse kontrol dışıydı. Baldırlarının iç kısımlarına ufak öpücükler kondurarak kadınlığına ulaştım. Üzerine kışkırtıcı bir şekilde hava üfleyince vücudunun titrediğini görebiliyordum. Baldırlarını iyice açarak dudaklarımı kadınlığına gömüp dilimi içine daldırdım. Tadı saf cennet gibiydi; çilek ve şampanyanın tadı bu kızın tadının yanında hiçbir şeydi. O muhteşemdi. Onu yalamaya ve emmeye

devam ederek vücudunun tepki vermesini ve ritmimi kendisinin belirlemesini istedim. Ellerini saçlarıma dolarken nefes nefeseydi. Nefesi hızlanmıştı ve vücudunun benim her bir dokunuşuma, tatmama ve hareketime verdiği tepkiyi izlemek beni mest ediyordu. Bana bu duyguları ondan başka hiç kimse yaşatamazdı.

“Lütfen durma,” diye yalvardı.

“Durmayacağım. Seni öyle nefessiz bırakacağım ki benden başka bir şey düşünemeyeceksin,” diye mırıldandım.

Onun bu yükselen havasının vermiş olduğu sinyallerle tamamen azmış olarak onu bacaklarından çekip kendime doğru yaklaştırdım. Dilimi son bir kez daha kadınlığının üzerinde gezdirip klitorisine dayadım. İnleyerek kendini yay biçiminde arkaya attı. Elleriyle yatak çarşafına sıkıca asılıp bacakları titremeye başlayınca klitorisini dudaklarımın arasına alıp büyük bir iştahla emdim ve onun kendinden geçmesini izledim... kısa kısa nefes alıyor, gözleri kapanıyor, başı arkaya düşüyor ve dudakları hafifçe aralanıyordu. Ve nihayet vücudu zevk dalgalarıyla sarsılınca bedeni kasılıp bacakları kaskatı kesildi. Adımı üst üste haykırarak çok güçlü bir şekilde geldi ve ben de bunun her dakikasına bayılmıştım.

Onun boşalmasını izlemek içimde kalan en ufak bir özkontrol fikrini bile yok etmişti. Ama yine de iyi dayanmıştım. Ama şimdi onun içinde olmam gerekiyordu; onun o sıcaklığını, etrafımı saran o darlığını hissetmem gerekiyordu. Vücudu sakınlaşınca onun üzerine tırmanıp yorgunluktan hafif kızarmış ama yine de o güzel, kusursuz yüzüne bakınca o da bana kısık gözlerle gülümsedi.

“Bu harikaydı,” dedi fısıldayarak. Hâlâ nefes nefeseydi. “Ama şimdi seni derinliklerimde istiyorum, şimdi birleşmemizi istiyorum.”

"Ah, sanırım bunu ayarlayabiliriz güzel kız." Bu arzusunu yerine getirmeyi ne kadar istediğimi bir bilseydi. Taş gibi olmuşum ve daha fazla dayanamayacaktım. Aşağıya doğru uzanıp bir parmağımı içine daldırdım. Sırılsıklamdı. Boğazından ince bir inilti yükselince benim için çıldırdığını anlamıştım. Önce içerideki parmağımı içinde iyice kıvırdıktan sonra çıkarıp içine girerek ilerleyebildiğim kadar derinlerine doğru ilerledim. Bu duygu beni inletiyordu. "Çok güzelsin," diye kulağına fısıldadıktan sonra kendimi yine içine gömdüm. En ufak bir harekette bile zevk katsayım artıyordu.

Kollarını etrafıma dolayınca ben de onu öptüm. İşte şimdi onun tadına bakabilirdim; tabii ki o da kendi tadına bakıyordu dudaklarımdan... bu bileşim beni mahvetmekten beter ediyordu. Aramızdaki bu şehvet her bir vuruşla, biz tek bir beden olarak hareket ettikçe daha da büyüyordu. Bu duygunun sonsuza dek sürmesini istiyordum. Hatta içinde gömülü olarak kalsaydım... Bu dünyada olmak istediğim başka bir yer yoktu.

Öpüşmemizi bölerek çenesini iştahla hafifçe ısırıp dudaklarımı boynuna kaydırdım. Vuruşlarıma devam ederek ona verebileceğim her şeyi veriyordum o da istekli bir şekilde kabul ediyordu. Biraz yavaş gitmeye çalışıyordum, çünkü bu duygunun bitmesini istemiyordum, ancak başını arkaya düşürüp vücudunu yay gibi arkaya ittirdiğinde ona, "Benimle gel," dedim.

Kasları sıkışmaya başlamış, iç duvarları aletimin etrafında daralmaya başlamıştı. Nefesi tıkanarak bana, "İşte burada seninleyim," diye fısıldadı.

Ve işte duymak istediğim tek söz buydu. Yüzümü boynuna gömerek içinde birkaç kez daha gidip geldikten sonra tam patlamak üzereydim ki vücudu ancak benimle uyum

halinde yaşayabileceği güçlü bir orgazmla titredi. İki kişinin yaşayabileceği en özel ânı birlikte paylaşarak, "Seni seviyorum, Dahlia." dedim birlikte boşalırken. Şu anda gerçekten de tek parçaydık... tek bedendik, tek ruhtuk. O sadece benim değildi, aynı zamanda sonsuza dek benimdi.

Ben Sana Aitim

River

31 Ekim

Günışığı tüm aydınlığıyla pencereden içeri sızıyordu. Her zaman birbirimizin yanında olacağımızı bilmenin verdiği mutlulukla dün gece, gecenin karanlığına dalıp manzaranın tadını çıkarmak için perdeleri açık bırakmıştık. Bugün onun için yılın en zor günüydü, bu yüzden onun yüzünü güldürmek için elimden gelen ne varsa yapacaktım.

Uyurken onu izleyip uyanmasını bekliyordum. Sırtüstü uzanmıştım. Dahl da yanağı göğsümün üzerine yapışık bir şekilde üzerime serilmişti. Altın sarısı saçları tam o güzel yüzünü görebileceğim şekilde arkaya doğru savrulmuştu. Yanımda öylece çıplak yatıyorken ellerimi vücudunda gezdirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Gözlerini milim milim aralayarak göğsüme bir öpücük kondurdu. Parmak uçlarını karnımın üzerinde gezdirdikten sonra duraksayıp her bir kasımın üzerinde çizgiler çizerek aramızdaki o asla sönmeyecek olan ateşi yine canlandırdı.

"Günaydın," deyip başına bir öpücük kondurup saçlarının kokusunu içime çektim.

O da bana, "Günaydın," deyip tenimi hafif ısırarak beni kontrolden çıkarıyordu.

Birlikte yuvarlanarak onun üzerine çıktım ve dirsekleri-

mi yastığa gömdüm. Dudaklarımı boynuna doğru sürükleyince, "Gıdıklanıyorum," diye kıkırdamaya başladı.

"Amacım seni kıkırdatmak ve gıdıklamak değil," diye mırıldandım tenini yalayıp hafif ısırtıklarına devam ederek.

Başımı kendine doğru çekerek dudaklarımız birleştiğinde onu oracıkta yiyip bitirmek istedim, ancak dilimi dilinin üzerinde kıvrınca kahkaha attı. Çıkardığı sesi umursamayarak bunu ne kadar sevdiğini bildiğim için altdudağını emdim. Ben öyle yapınca çıkarabileceği her tür sesi bastırarak gülümsedi. Yanma yığılarak başımı dirseğimle desteklediğim elime yasladım. Çenesini kaldırıp gözlerinin içine bakarak, "Ne yapıyorsun?" dedim.

Gözlerini kırptırarak, "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?" diye tepki verdi o tatlı güneyle aksen taklidiyle.

Sırıtarak, "Ben burada seninle aşk yapmaya çalışırken sen benimle dalga geçiyorsun," dedim.

Birden bakışlarını önüne indirip dudaklarını büktü.

Ne yaptığımı tam olarak anlamamıştım. Elini tutup parmaklarımı parmaklarına kenetleyerek. "Neyin var bebeğim?" diye sordum.

Bana gülümseyince yemin ederim ki güzelliğinden bir an kalbim duracak sandım. "Bir şeyim yok. Sadece daha ne kadar devam edeceğini merak ediyordum."

"Eğer başlamama izin verirsen, bunu öğrenirdin," dedikten sonra tek kaşımı kaldırarak, "Bir dakika, tam olarak neye ne kadar kaldığını merak ettin?" diye sordum.

Şimdi hıçkırıklar içinde kahkaha atıyordu; bir an için erkekliğimi sorgulamaya başlamıştım. Sakinleşince yüzünde muzip bir sırıtışla, "Mutlu yıldönümleri demek için seni aptal şey. Senin düşündüğün şey değil!" dedi.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Evet sanırım bir şekilde bir yıldönümü bu... tam altı yıl önce bugün bir barın arkasından beni keserken bak şimdi nerelerde-

yim," dedim parmaklarımı açıkta kalan kolunun üzerinde gezdirerek.

O da bana, "Hımm, bence hikâye daha çok şöyle... tam altı yıl önce bugün bir sapık gibi peşime takıldın ve bak şimdi nerelerdeyim; Karındaşın Jack'in kollarının arasına," dedi.

Gülümseyerek, Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde onunla ilk karlaştığımız geceyi ve birlikte ettiğimiz sohbeti hatırladım. Sonra hiç itiraf edebilecek miyim diye düşünürken, birden o ânın bu ân olması gerektiğine karar verdim. "Peki, o zaman. Sana istediğini vereceğim."

Ellerimi sımsıkı tutarak bana iyice yaklaşıp beni öptükten sonra, "Seni seviyorum... Seni barda ilk gördüğüm andan itibaren sevdiğimi anlamıştım. Ve beş yıl sonrasında seni konferans salonunda gördüğüm anda da seni sevdiğimi biliyordum. Ancak beni sadece öpmediğini ve aslında dudaklarımın arasına bir şeyler fısıldadığını söylediğin o gün... işte o gün sana deli gibi âşık oldum," dedi.

"Ben öyle mi demişim. Ne kadar da düz biriyim."

Başıyla onay verip gülümsedi. Gözlerini bana dikerek bir anda çok ciddileşti. Gözlerimi esir almıştı. Boğazını temizleyerek, "Biliyorsun, bugün benim için her zaman yılın en hüzünlü günü olmuştur. Bunu değiştirmek için bana yardımcı olur musun merak ediyorum çok."

Konuya öyle bir giriş yapmıştı ki, normalde olsa hemen atlardım üzerine, ancak ne kadar ciddi olduğunu bildiğimden bunu yapmadım. Onun yerine eline bir öpücük kondurup, "Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun, Dahlia. Sormana bile gerek yok. Bana sadece söylemen yeterli," dedim.

Uzun süre gözlerimin içine baktıktan sonra konuşmaya başladı. "Benimle bugün evlenir misin? Hayatımın en hüzünlü gününü en mutlu güne çevirir misin?"

Sanki bunu sorması gerekiyormuş gibi; o kadar duygulanmışım ki ona hemen cevap vermeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu. "Dahlia, eğer bu soruyu bana kampusun barında da sormuş olsaydın, o zaman da seninle evlenirdim. Şimdiye kadar gerçekten tek sevdiğim kişi sensin ve her zaman da öyle olacaksın. Sen; güzel kız, aldığım her bir nefessin. Bu yüzden tabii ki seninle bugün evlenirim."

Dürüst olmak gerekirse hayatımda bundan daha fazla istediğim bir şey yoktu. Normalde sulugöz biri değilimdir ama onun yüzündeki o heyecanı görünce yemin ederim ki gözlerim dolmuştu. Onu bugün elimden geldiği kadar mutlu etmek istiyordum ve onu mutlu edecek tek şey onunla evlenmem olacaktı... tabii ki bunu yapabiliirdim.

Bir an için gözlerini kapatıp tekrar açtıktan sonra, "O zaman, hadi Vegas'a," dedi.

Sırtımın üzerine düşüp onu üzerime çekerken kalbim küt küt atıyordu. "Hayır Vegas'dan bıktım. Yakın bir yerlerde evleneceğiz, sen her şeyi bana bırak."

Avuçlarını göğsüme dayayarak kendini yükseltti. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle dudağını ısırdı.

"Ne?"

Tek kaşını kaldırıp, bana inanamıyormuşçasına hafifçe kıkırdayarak, "Sen mi ilgileneceksin her şeyle?" diye sordu.

Dirseklerimden destek alarak doğrulup gözlerinin içine baktım. "Aynen öyle dedim."

"Peki, o zaman," dedi kararlı bir şekilde sırtarak... nihayet o gün bugündür ve her şeyi planlamak benim görevimdi.

Yatakta yuvarlanarak onun üzerine çıkıp kendimi onunla aynı hizaya getirince tenini tatmak için aşağıya doğru eğildim. Kalçalarını kalçalarıma yapıştırdığında hafif bir

inleme sesi yükseldi boğazımdan. Bana o kadar iyi geliyordu ki onun içinde olabilme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Dudaklarımı kulak memesine dayayıp, "İşte şimdi ne kadar süreceğini görebilirsin istersen," diye fısıldadım kulağına.

Ellerini saçlarıma dolayıp kafa derime öyle bir asıldı ki beni çılgına çeviriyordu. Nefesini tenimde hissedebileceğim şekilde burnunu boynuma sürttükten sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp, "Evet, istiyorum," diye mırıldandı.

Biraz zaman geçtikten sonra alt kata inip o günü... düğün günümüzü planlamaya koyuldum. Bu sefer kendime günün sonunda mutlaka evli olacağıma dair söz vermiştim. Düğün her anlamda çok geleneksel bir düğün olmayabilirdi ama tören ve düğün gecemiz gibi önemli konuları da atlamak istemiyordum. Bütün bunlar aklımdayken düğünü haber vermek üzere kız kardeşimi aradım. Hemen geleceğini söyledi, ancak bir şeyin belli bir şekilde yapılmasını istersem bunu üstüne basa basa söylemem gerekiyordu, bu yüzden kendimi sürekli tekrar ederek, "Bell, bu iki kelimeyi unutma sakın... günbatımı ve basit," dedim ancak telefonu kapatırken beni dinlemediğinden emindim.

Mekânı çoktan ayarlayıp buraya gelmiş olmasma şaşırmıştım. Hazırlıklarla ilgili tüm fikirleri harikaydı; bir tanesi haricinde. Evden ayrılırken ona smokinden vazgeçmesi konusunda yalvardım, ancak bana sadece gözlerini devirip, "Öğlen büyükbabamın dükkânında ol. Xander seni orada bekleyecek," dedi.

Tam giderken de omzunun üzerinden bakıp, "Dahlia'ya benimle saat birde Avery's'de buluşması gerektiğini söylemeyi unutma sakın!" diye seslendi. Büyükbabamın

dükkânına ölümünden beri hiç uğramamıştım doğrusu. Ölümünden yaklaşık bir yıl önce büyükbabam üçümüze de dükkânı devralmak isteyip istemeyeceğimizi sormuştu ama o zamanlar çok gençtik ve dükkânın sorumluluğu gözümüzü korkuttuğundan hiçbirimiz yanaşmamıştık. Şimdi ise başka bir sahibi vardı.

Bell'in işlerle ilgilenmesinden memnuniyet duyarak sevgilimi bulup ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordum. Hiçbir konuda endişe etmesine gerek yoktu. Onu bulunca Aerie'yle konuşmasını bitirmesini bekleyip ona düğünle ilgili sadece birkaç önemli konudan bahsettim. Mekânın ona sürpriz olmasını istiyordum. Bana tuhaf tuhaf bakınca da alınmış numarası yaparak onu bir kadın düğün hazırlıklarında ne yaparsa onu yapmak için serbest bıraktım. Benim de yapacak işlerim vardı. Listemin ilk sırasında evlilik yeminimi yazmak vardı; ikinci olarak dans edilecek en mükemmel şarkıyı ayarlamak vardı ve son olarak da bu geceyi diğer gecelerden farklı kılacak bir plan yapmak vardı.

Smokinimle uyumlu ayakkabılarım dolapta duruyordu. Bağcıklarını görünce onları Adidaslarımla değiştireceğimden adım gibi emindim. Bell beni öldürecekti ama o parlak ayakkabılar kesinlikle bana göre değildi. Dahlia hazır dışarıdayken ben de her şeyin hazır olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Duşa girip, *You Make Loving Fun* şarkısını söylemeye başladım, çünkü dün geceyi düşününce nedense bu şarkı gelmişti aklıma. Onunla ilgili her şey büyülüyordu beni, ayrıca ne olursa olsun dışarıya çıktığımızda harika bir zaman geçirebilmemiz de ona olan hayranlığımı arttırıyordu.

Tıraş olurken bir yandan mırıldanıp şarkı söylüyor-

dum. Başımı kaldırdığımda aynadan onun görüntüsünü gördüm. Dahl ağzı kulaklarında kapı eşiğine yaslanmıştı. Onu böyle dertsiz ve mutlu görünce kendimi toparlamak bir hayli zor oluyordu. Daha iyi bir görüntü almak için arkamı döndüğümde çoktan bana doğru yürümeye başlamıştı. Tam ortada buluştuk; onu kollarımın arasına alıp vücudunu vücudumun üzerinde hissetmek için sabırsızlanıyordum. Kollarını boynuma dolayınca ben de kollarımı beline doladım. Parmaklarını ıslak saçlarımın arasında gezdirince, inleyerek kalçalarını kavradım. Başını boynuma dayayarak onu mümkün olduğu kadar kendime doğru çekip onu oracıkta yiyip bitirmemek için kendimle savaşıyordum.

Vücutlarımız bile birbiriyle uyum içindeydi. İşte bu mükemmellikti. Biz birbirimiz için yaratılmıştık.

Boynumu hafif ısırınca onunla birlikte olmak için geceyi bekleme konusundaki kararlılığım yavaş yavaş kayboluyordu. Onunla düğünden önce seks yapmamaya karar vermiştim. Beverly Wilshire'da bir oda tutmuştum ve Bell de geceyi özel kılacak ne varsa içeriyi onlarla donatacaktı... çiçekler, şampanya, gitarım ve "birkaç ıvır zıvır" demişti. "Birkaç ıvır zıvır" yorumuna gözlerimi devirmiştim ama yine de ona teşekkür ettim.

Dahlia yumuşacık dudaklarıyla omzuma dokunurken ben de kokusunu içime çekiyordum. Parmaklarını çıplak göğsümün üzerinden aşağıya havluma doğru kaydırırken ona sımsıkı sarılarak kendime doğru çektim. Havlumun düğümünü açarak yere düşürdü. "Duş almak için beni beklemedin," diye mırıldanınca, içimdeki hararet beni tüketmeye başlıyordu.

Arkaya doğru yaslanıp içimde yükselen bu ateşi kontrol

etmeye çalıştım. "Beklemedim, çünkü bekleseydim kendimi tutamayacağımı biliyordum," dedim.

Beni geri geri sürükleyerek tezgâha doğru ittirdi. Parmaklarını aşağıya indirip beni sardığında birden kendimi harika hissettim. Tabii ki, aslında daha bana dokunmadan, onu gördüğüm anda sertleşmişim.

"Kendini neden tutasın ki?" diye sordu bir yandan beni okşarken.

Elbiselerini yırtmamak için kendimi zor tutarak kendime hâkim olmak adına dişlerimi sıktım. "Çünkü seks yapmak için evlenmeyi beklemeyi düşündüm de ondan."

Boğazından derin bir kahkaha koparak başparmağıyla aletimin ucunda daireler çizmeye devam etti ve ben ellerinin arasında gittikçe şiştiğimi hissediyordum. Bu noktada geri dönüş yoktu.

"Peki, bu çok anlamlı; ve ben de gelenekleri severim, ancak bu gelenek sadece her iki kişi de daha önceden seks yapmadıysa geçerlidir."

Bir elimle tezgâha tutunuyor diğer elimle de ona tutunuyordum. Beni okşamaya devam ederken başımı arkaya atarak, "Bu benim için bir gelenek değil, bu sadece kurallarımın birisi," diyebilirdim ancak.

Bunu duyunca tekrar kahkaha attı. "Tamam, hiçbir şey anlamadım ama senin kurallarına her zaman bayıldığım için senin dediğini yapmak beni mutlu edecektir." Sonra benim sevdiğimi bile bile avcunu aletimin tepesinde çevirerek, "Yani bunu yapamaz mıyım?" diye sordu.

Kısık ve gergin bir tonda, "Hayır, yani demek istediğim evet... evet bunu yapabilirsin," dedim.

Dizlerinin üstüne çöküp dudaklarını etrafıma sarınca beni ağzının içine öyle sıkı çekiyordu ki, daha fazla ken-

dimi kontrol edemiyordum. Gözlerimi kapatıp kendimi ona bıraktım. Daha ne olduğunu bile anlamadan kendimi, teknik olarak bunun seks olmadığına inandırıp kalçalarını ileri geri ittirip ellerimle saçlarına asılmış bir halde buldum.

Geçmişte kız kardeşimin düzenlemiş olduğu tüm partiler için yapmış olduğum şikâyetlerimi bugün geri alıyordum. Kendini gerçekten aşip en güzel mekânı ayarlamayı başarmıştı. "Büyükbabam büyük bir hayırseverdi" ayağı çekip ulaşımımız için bir limuzin ayarlamış, eski bir erkek arkadaşı sayesinde de nikâhımızı kıysın diye Garrett'ı papaz kılığına sokmayı başarmıştı.

Camdan dışarı baktığımda kara bulutların yaklaştığını görebiliyordum ve yağmur yağmamasını umuyordum. Dahlia'yla arabada birlikte gidiyorduk. Mekân ona sürpriz olsun diye gözlerini bağlamıştım. Zorla taktırabilmiş-tim göz bağını. Tabii ki, bazı bilmiş yorumlarda bulunup benim bu kadar sapık olduğumu bilmediğini ve bu göz bağı varken ona neler yapmayı planladığımı sordu bana. Kafamda ona yapabileceğim bin bir türlü şey vardı ama burası ne zamanıydı ne de yeri.

Her ne kadar benim geleneklere duyduğum saygıyla dalga geçse de, kendisi de bir geleneğe uymak istiyordu... mesela gerçek tören başlayana kadar onu gelinliğinin içinde görmemi istemiyordu. Şu anda üzerinde Aerie'nin ona daha önce evlenmek üzere Las Vegas'a gideceğimiz gün aldığı elbise vardı. Gelinliğini tören alanında giyecekti. Üzerindeki elbisenin gerçek gelinliği olmadığını bilmeme rağmen gözlerimi ondan alamıyordum. Harika görünüyordu.

Ancak gerçek uydu ki; şu anda bu kadar muhteşem görünmesine rağmen, onu geçitten aşağıya doğru yürürken göreceğim o an, eminim u anla kıyaslanamayacak kadar güzel bir an olacaktı.

Onu incelerken bacağındaki bir şey dikkatimi çekti. Elimi bacaklarınmzzerinde gezdirdim ama gözleri bağlı olmasına rağmen elimi hemen yakaladı. Elimi tek hamlede tutarak, "Hayır, hayır. Bunu düğünden önce gremezsın," dedi.

"Dahlia, onu görebiliyorum şu an. Gözlerinde göz bağı olan sensin, unuttun mu?"

"Ah, hatırladım. Grebilirsin ama sakın dokunma."

Parmaklarımı tekrar bacaklarınınzzerine kaydırınca elimi tokatlayarak, "Hayır, imdi değil. Kurallarını unutma. Seni ayartmak istemiyorum, bu yüzden sakın dokunma, tamam mı?" dedi.

"Anladım, güzellik," dedim ve onun benim olduğu için duyduğum mutlulukla ona doğru eğilerek onu öptüm. Dudakları, bacakları, vücudu, neesi, her eyiyle... tamamen benimdi. "Sen nasıl istersen."

Herkes bizden öndeydi, ancak benim bir yerde mola vermem gerekiyordu. Limuzin durduğunda elini tutup onu arabadan indirdim. Ona yardım edip onu o ahşap platforma çıkarırken meknın büyüleyici atmosferine kapılmamak mümkün değildi. Çocukken anne ve babasından ya günü için böyle bir hediye istemesini şimdi daha iyi anlıyordum. Onu buraya getirip getirmeme konusunda tereddütlerim oldu. Anne ve babasıyla olan eski anılarını canlandırıp onu zmek istemiyordum ama onların da bu özel günün bir parçası olmalarını istiyordum.

Ellerini direklerden birine tutundurup görevliye bir işaret yaptım. Platformun hareket etmeye bağlamasıyla birlik-

te göz bağıını çıkardım. Onun hemen önünde duruyordum ama yüzü ifadesizdi.

“İyi misin?” diye sordum.

Başını kaldırıp gözlerimin içine bakarak, “Bundan daha iyi olamazdım,” dedi.

Ve buna gerçekten de inanıyordum. Gözleriyle etrafını süzüyordu ve ben de bu büyümlü hayal dünyasının gözleminde canlanmasını izliyordum. Müziğin başlaması ve atlıkarıncaanın dönmesiyle birlikte şahlanan ahşap atlar bir alçalıyor bir yükseliyordu. Ben bile onlara katılmamız için sanki bizi davet ettiklerini düşünüyordum.

“İzin verir misin?” diye nazikçe sorduktan sonra onu belinden kavrayıp hareket eden o rengarenk atın üzerine yanlamasına bindirdim.

Parmak uçlarıyla yanağıını okşayarak ona katılmam için bana işaret etti. Çabucak arkasına hoplayıp ellerimi direği tutan ellerinin üzerine götürdüm. Etraftaki dizili aynalar her ikimizin de gülen yüzlerini yansıtıyor, aynı zamanda doğum günü için böyle bir hediye isteyen on iki yaşındaki o küçük kıızı bir anlık görmemi sağlıyordu. Üst üste etrafımızda daireler çizerek döndük, ara ara da boynuna öpücükler konduruyor, yanağıını yanağının üzerine götürüyordum. O da arada bir bana doğru yaslanıyordu ya da başını omzuma koyuyordu.

Atlıkarıncaanın dönmesi durunca atlarla birlikte müzik de durdu. Ancak şunu biliyordum ki, birlikte geçireceğimiz hayatın büyümlü asla bitmeyecekti.

Platformdan atlarken gözlerini sımsıkı kapamıştı. Gözlerini tekrar açınca yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim,” dedi ve kollarını boynuma dolayıp bana iyice sokularak yumuşak ve nazik öpücüklerle beni öptü.

Yola çıkmadan önce ona bir hediye vermek istiyordum.

Arkama yaslanarak ceketimin önünü açtım ve içerideki siyah kadife bohçayı çıkardım. "Bana bileğini uzat." Elini uzatınca cebimden çıkardığım bir dizi altın ve gümüş bileklikleri bileğine geçirdim. Sorgular biçimde bana baktı. "Bunlar Janis Joplin'in Woodstock'ta giydiği bileklikler. Büyükbabam onun davulcusuydu ve Janis bir gün büyükbabamın biriyle konuşmasını dinlerken o gün evlilik yıldönümleri olduğunu ve onun evde olmamasından dolayı karısının ona ne kadar kızgın olduğunu söylediğini duymuş. O gece Janis büyükbabama bu bohçanın içinde bir mektup vermiş. Mektubunda, bu bilekliklerin dünyanın her yerinden toplanan sevgiyle yapıldığını ve onları karısına hediye ettiği takdirde karısının onu affedeceğinden emin olduğunu yazmıştı."

Dahlia dikkatlice bana bakarak, "Peki, affetti mi?" diye sordu.

Kahkaha atarak, "Tabii ki affetti," dedim.

Gözlerini uzun bir süre bilekliğin halkalarından ayırmadı ve sonunda kolundaki metal şıkırtısıyla boynuma sarıldı. "Tanrım, seni seviyorum. Çok teşekkür ederim. Çok güzeller."

Onu tutarak, "Hayır, güzel olan sensin. Sonunda bunu yapmaya hazır mısın?"

"Sonunda bunu yapmaya hazırım!" dedi ve birden ön cebimdeki göz bağını kaptı.

"Hey!"

"Asıl sana, hey. Daha sonra benim sıram gelecek," dedi göz kırparak.

Kahkaha atarak onu kollarımın arasına alıp öptükten sonra el ele limuzine doğru yürüdük.

Griffith Park Gözlemevi'ne girerken Bell'in ne kadar doğru bir seçim yaptığını anlamıştım. Dahlia hayretler

içinde elini ağzına götürüp bana dönerek, "Burası muhteşem," dedi.

Xander'ın yeni Porche'si park halinde önde duruyordu. Gecenin sonunda arabasıyla bir tur yapmak için ondan istemiştim. Sadece bana izin verip vermeyeceği görmek istemiştim aslında, çünkü ehliyetimi aldığımdan beri arabalarını kullanmam konusunda bir takıntısı vardı. Bu yüzden de, tabii ki evet demesine şaşırmıştım... Demek ki o sandığımdan da romantik biriydi.

Aerie ve Serena bir hışımla gelip sevgilimi elimden aldılar. Giderken arkasını dönüp bana bir öpücük verdiğinde incileri sağa sola zıplıyordu; bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyordum, gerçekten evleniyorduk. Dahlia nihayet karım olacaktı... Bay ve Bayan River Wilde. Bu kulağa çok hoş geliyordu. Bugünü uzun süredir beklediğimizi düşünüyordum ve aynen sevgilim gibi bugünün de kusursuz olmasını istiyordum.

Xander dalgınlığını bölerek yüzümün içine girip beni ileriye doğru ittiriyordu. "Geciktiğiniz için Bell beni yiyip bitiriyor, Âşık Çocuk. Hadi bakalım, kaldır kıyını da hızlan biraz ve bir oğlan çocuğu gibi aval aval bakmayı kes."

Her şeyin normale döndüğüne sevinerek başımı salladım. Üst katta Bell'in yapmış olduğu hazırlıkları görünce ağzım açık kaldı. Daha önce milyonlarca kez ziyaret ettiğim o seyir terası, dünyanın en güzel mekânına dönüşüvermişti. Beyaz ışıklar açık olan pencere kenarlarından pırıl pırıl parlıyordu ve salonun neredeyse her yeri kır çiçekleriyle donatılmıştı. Geçici olarak yerleştirilmiş beyaz halı, muhteşem Hollywood yazısının olduğu manzaraya açılan merkezdeki kemere kadar ilerliyordu ve sevdiğimiz herkes buradaydı... annem, Jack, Serena, Aerie, Garrett, Nix, Xander, Bell ve hatta Zane.

Grarett'in halının sonuna doğru yürüdüğünü görünce

kendimi tutamayıp gülümsedim, çünkü çok profesyonel davranmaya çalışıyordu. Kol saatine baktıktan sonra boğazını temizleyip kitabım açtı. Kitabın adının *Savaş ve Barış* olduğunu görünce gülümsemem yerini kahkahaya bıraktı. Ancak yine de verdiği emeklerden dolayı çok duygulanmıştım.

Güneş tam ufuk çizgisiyle buluşup Hollywood yazılarını gökyüzünü aydınlatmaya başlayınca Zane, Bell'in seyir tepesinin arkasında diğer grup enstrümanlarıyla birlikte hazırlamış olduğu yerde orgla Wagner'ın *Here Comes the Bride* şarkısını çalmaya başladı. Bu gece törenden sonra Wild Ones sahne alacaktı.

Xander omzuma hafifçe dokunarak Garrett'in yanında durmam için bana işaret etti. Benim Garrett'in yanına gitmemle birlikte herkes yerlerini aldı. Şarkı durduğunda birden Dahlia yanıma geldi ve Aerie de diğerlerine katıldı. Dahlia bundan daha güzel görünemezdi. Gelinliği uzun, derin yuvarlak yakalıydı ve omuzlarını gözler önüne seren ince askıları vardı. İnanılmaz seksi görünüyordu içinde. Saçı, gözlerinin önüne düşen saç tellerini toparlamak ve kulaklarınm arkasından kurtarmak için gevşek bir saçör-güsüyle toplanmıştı. Onun o melek yüzüne bakınca kalbim duracak gibi oldu. Yüzünde hem aşk hem de hayret dolu bir ifade vardı ve gözlerinin rengi daha önce hiç görmediğim kadar elâydı. O inuhteşem gülümsemesi ise beni benden alıyordu. Sonunda gözümde biriken bir damla gözyaşım yanağımdan süzüldü. Onun en hüzünlü gününü en mutlu güne çevirebilmişim, bunu biliyordum.

Orada durup bir sonraki müziğin başlamasını beklerken, Ryan Ogden'in *I Can't Wait* isimli şarkıyı söylemeye başladığını duyunca ağzı açık kaldı. Jack, Runner Runner grubunun vokalistinin arkadaşıydı ve onun şarkısını sevgilime ithaf etmemden daha güzel bir şey olamazdı. Eline

sadece gitarını alıp söylemeye başlarken Dahl da elinde bu sabah ona kendi çiçek bahçesinden topladığım kır çiçekleriyle geçitten bize doğru yürüyordu. Bir an içimi hüznü kapladı. Onun orada tek başına yürümesini izlerken, keşke babası hayatta olsaydı da o geçitten yürürken ona eşlik etseydi diye düşündüm... tabii bir de kendi babam burada olsaydı diye... Ancak hemen o düşünceleri bir kenara atıp orta yolda onunla buluşmaya gittim.

"Selam," diye fısıldadım.

"Selam," dedi.

Büyük bir zevkle onu izliyordum. İpek uzun gelinliği- nin içinde kesinlikle muhteşem görünüyordu. Vücudunu mükemmelce sarmış, o harika fiziğini gözler önüne sermişti. Grace Kelly'ye ne kadar da benziyordu. Ancak ruhu- mu asıl ateşlendiren ise bakışlarıydı.

"Kesinlikle çok güzel görünüyorsun," demeyi başara- bilmişim.

Pırıl pırıl gözlerle bana bakıp o da tepeden tırnağa beni süzdü. "Çok hoş görünüyorsun. Ayakkabılarına bayıl- dım," dedi göz kırparak.

Derken Garrett boğazını temizleyince ikimiz de kahkaha attık. Onu ne kadar sevdiğimi söylemeye başlayınca elini kaldırıp işaret parmağıyla dudağıma dokunarak, "Şşşşt," diyerek beni susturdu.

Parmağını öptükten sonra elini tutup onun tam yanına geçtim. Ellerimiz birbirine kenetli bir şekilde geçidin kalan kısmını birlikte yürüdük.

Tören kısa sürdü. Verdiğimiz yeminler, geleneksel ye- minlerin yanısıra aynı zamanda kendi eklediğimiz sözler- di. Dahlia yüzük takma zamanı geldiğinde bendeki birbi- riyle uyumlu alyansları görünce şaşırdı.

"Nereden aldın onları?" diye fısıldadı mutluluktan uçan bir ifadeyle.

Ona onları ilk evlenmeyi düşündüğümüz gün aldığımı söyledim. Onun alyansının içine işlenmiş olan yazıyı ona okutunca elini ağzına götürdü; gözlerinden yaşlar aktı. Mutluluk gözyaşlarını hüznün gözyaşlarına bin kere tercih ederdim. Dahlia'dan önce hayatımın ne kadar yarım olduğunu düşünüp onları öperek yüzünden sildim.

Gözlerinin içine baktığımda, bana anlatmak istediği her şeyi anlatıyorlardı. Alyansı parmağına geçirirken birazdan parmağının üzerinde taşıyacağı o sözleri ona söyledim: "Ben seni daha çok seviyorum."

Garett birden, "Eğer bu çiftin evlenmesine karşı olan varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar sussun," deyince o duygusal hava bir anda değişip eğlenceli bir ana dönüştü. Sanırım bu eskiden kalma nikâh töreni sözlerini internet üzerinden çıkarmıştı. Etrafını sorgular biçimde bakındıktan sonra başını sallayıp anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Derken derin bir nefes aldı, vakit nihayet gelmişti. "Söz veriyorum," dediğinde o pırıl pırıl parlayan gözlerinin içine bakarak ben de ona, "Söz veriyorum," dedim.

Garett'ın bizi kanı koca ilan etmesiyle birlikte nihayet artık tamamıyla benim olmuştu ve onu ilk kez karım olarak öpüyordum. Herkes bizi alkışlarken ben onun gözyaşlarını silip yüzümü avuçlarımın arasına aldım. Onu inceleyip parmak uçlarımı nazikçe dudaklarında gezdirerek bugünkü güzelliğinin tüm detaylarını tek tek beynime işliyordum. Ancak bunu yapmama hiç gerek yoktu, çünkü onun güzelliği temelli olarak ruhuma işlenmişti.

Ve güneşin batı yakasında batmasıyla birlikte onu öptüm. Ona olan tüm aşkıma bu tek ama önemli öpücüğe sığdırdım... bizi sonsuza dek birbirimize bağlayacak olan öpücüğe. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp etrafımızı saran kır çiçeklerinin kokusunu içime çekerek onu tutup

kendime doğru çektim. Sırtı açıkta kalıyordu. Avuçlarımı hemen sırtının ortasındaki yumuşak noktaya dayadım. O da kollarını boynuma dolayarak beni aynı şiddetle öpüyordu. Garrett artık üçüncü kez boğazını temizleyince nefes nefese birbirimizi serbest bırakıp alnımı alnıma dayadım.

“Başardık,” diye fısıldadım.

“Başardık!” O gülümserken onu bir anda kucaklayıp olduğum yerde onunla birlikte dönmeye başladım. Birden kıkırdamaya başladı. Tanrım, o sesi ne kadar da seviyordum.

Törenin bir sonraki saatinde meydana bol bol fotoğraf çektik. Seyir tepesine geri döndüğümüzde diğer tüm davetliler de gelmişti. Nix ve Garrett şampanya patlatmaya başladılar. Kadehler doldurulup servis edilmeye başlanınca Xander kadehine kaşıkla dokunarak hepimize şerefe işareti yaptı.

Xander, kadehini havaya kaldırıp ikimize doğru bakarak, “Eğer bu dünyada mutluluğu hak eden birileri varsa, onlar sizsiniz. Sizin birinize duyduğunuz aşkın ufak bir parçasını bile yaşasam ilerde, kendimi şanslı sayarım. Bu kardeşime; şunu bilmeni isterim ki her zaman istediğin şeyin peşinden gittiğin için sana hayranım. Ayrıca her zaman gösterememiş olsam da, seni gerçekten seviyorum. Ve taze gelinimize; çok uzun zaman önce değildi, bana bir gün, seni sevdiğimi söyleyeceğim gün için umudunu kaybetmeyip bunu dilemeye devam edeceğini söylemiştin. İlham Perisi, kardeşimi bu kadar mutlu ettiğin için sana teşekkür ederim. Seni seviyorum,” dedi.

Hepimiz kadeh tokuştururken, gözlerimi Xander’a kilitleyerek ona sessizce teşekkür ettim. Yanında bir kızla gelmişti. Kızın adı Amy’ydi ve bu kızla yıllardır ayrılıp ayrılıp barışıyorlardı ama onu sevmediğini biliyordum. Günün birinde onun da benim sevgilim gibi birini bulmasını umu-

yordum... çünkü böyle bir aşkı hak ediyordu. Biliyordum bir keresinde böyle bir aşk yaşamıştı.

Ailemin geri kalanına baktığımda gözleri yaşla dolmayan kimse yoktu. Parti elbisesinin içinde çok entel görünen Bell, annemle bana doğru geliyor, ben de Xander'a bize katılması için el kol hareketi yapıyordum. Jack de bize eşlik ederek kadehlerimizi tekrar tokuşturduk ve annem, "Bu, ailemize... büyümesi ve değişmesi, ancak asla dağılmaması dileğiyle," dedi.

"Bende sıra, bende sıra," diyerek Bell ısrarla kadehleri tekrar tokuşturmak istedi. "Bu da River ve Dahlia'ya. İkinizi de seviyorum. Bir gün kadar kısa bir süre içinde hayal ettiğiniz bu düğünü sizin için planlamama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Hayır, gerçekten teşekkür ederim. Bu iş bana Tate Wyatt'la tam zamanlı çalışma imkânı sağladı... yeni bir erkek arkadaş verdi, bir de bana sepetleyeceğim bir asistan verdi," diyerek karşıda duran ve garsonlara ellerindeki yiyecek dolu tepsileri nereye bırakacağını gösteren, daha önce hiç görmediğim bir kızı işaret etti. Kadehlerimizi kaldırarak kahkahalar eşliğinde hem yeni işini hem yeni erkek arkadaşını kutladık. Müziğin çalmasıyla beraber aile toplantısı dağıldı. Ancak Dahlia'yı hemen aralarına almalarına müteşekkirdim ve onlar gibi bir ailem olduğu için de minnettardım. Xander'ın Amy'ye doğru ilerlemesini izlerken bana hayran olduğunu söylemesi çok komik gelmişti. Asıl her zaman güçlü olan oydu, her zaman başından beri kendisi için en doğrusu neyse kendi seçmişti, babamın önerdiği yolu bile seçmemişti.

Etrafıma bakınırken Zane'in Aerie'nin yanına gittiğini gördüm. Aerie ona pastayla ilgili bir şeyler söylüyor olmalıydı, çünkü Zane pastayı alıp başka bir yere taşıdı. Ancak Aerie pastanın konumundan hoşnut görünmüyordu... başını hayır anlamında sallayıp başka bir yeri işaret ediyor-

du. Zane bunalmış bir halde pastayı yüklenip tekrar eski yerine bıraktı... kim bilir neler oluyordu? Pastanın kendisi bile beni güldürmeye yetiyordu, çünkü etrafı mor çiçeklerle doluydu... Sağ olsun kız kardeşim yıldız çiçeklerinin ancak mor renkte bulunabileceği konusunda ısrarcıydı.

Parti tam gaz devam ederken nihayet Dahlia'yla yalnız kalabilmiştim. Onu kenara çekip basamaklardan aşağıya indirdim. Çoğu insan Griffith Park Gözlemevi'ne yıldızlara, gezegenlere ve Hollywood yazısının kusursuz görüntüsüne bakmak için gelirlerdi. Ancak bu gece gözlerim bir tek karımı, ruh eşimi görmek istiyordu.

En alt kata indiğimizde kapıyı açıp onu binanın önündeki kocaman beyaz çeşmenin oraya götürdüm. Gözlerinin içine baktıktan sonra çeşmeye dönüp cebimden iki sent çıkardım.

Birini karıma verip sırtarak, "Kuralları hatırlıyor musun?" diye sordum ona.

O şirin güneyli aksanıyla, "Biliyor musunuz bayım, sanırım hatırlıyorum ama bana hatırlatırsanız da hiç fena olmaz," dedi.

"Memnuniyetle. İlk olarak ikimiz de arkamızı döneceğiz, sonra üçe kadar sayıp bir dilek dileyip ikimiz de bozuk paralarımızı çeşmeye atacağız."

Beni kendine doğru çekerek, "Kurallarını anlatırken o kadar sevimli görünüyorsun ki onları anlatırken bir daha seyretmek istedim seni," dedi.

Başımı sallayarak, "Tekrar edeyim. Benim amacım sevimli olmak değil," dedim.

Beni tekrar kendine doğru çekip dilini altdudağımın içinde gezdirdi. "Bu sevimlilik beni azdırıyor ama."

"O zaman sevimlilik işe yarıyor," diye inlerken bir anda gökyüzü yarılıp yağmur yağmaya başladı.

"Hadi gel, bunu yağmur henüz şiddetini artırmadan yapalım hemen."

İkimiz de çabucak arkamızı döndük ve parmaklarımız havada, "Bir, iki, üç, hadi," diye bağırdıktan sonra bozuk paralarımızı omzumuzun üzerinden çeşmeye fırlattık.

Elini tutup, "Gel kaçalım buradan," dedim.

Ama elimi bırakıp ayakkabılarımı çıkarmak için eğildi.

"Dahlia, ne yapıyorsun? Sırılsıklam olacaksın."

"Ayakkabılarımı çıkarıyorum."

"Onu görebiliyorum, ama neden?" Ama sebebini çoktan biliyordum. Tanrım, onu ölesiye seviyordum.

"Çünkü, seni aptal şey, su birikintilerinin içinde zıplamak istiyorum," dedim onunla eş zamanlı olarak. Bunu bir zamanlar yaptığı gün daha dün gibi aklımda ve o zaman da yaptığım gibi şimdi de onu aynı hayranlıkla ve hayretle izliyordum.

Düşen yağmur damlaları etrafında ufak dilek kuyularına dönüşürken bu kızın her dileğini gerçekleştirme arzum artık beni ürkütmüyordu. Aramızdaki bu bağın asla parçalanmayacağını şimdi anlamıştım... Onunla sonsuza dek mutlu olacaktık, bundan hiç şüphem yoktu.

Bir su birikintisinden diğerine atlarken gözlerini kapatıp ellerini her iki yanına açıyordu. Başını arkaya düşürüp kendi etrafında dönerken ben de ona eşlik ettim. Grubun seçtiğim dans şarkısının girişini çalmaya başladıklarını duyunca onu kendime doğru çekip parmaklarımı kalçalarına götürdüm. Sonra yüzünü ellerimin arasına alıp onu sertçe öptüm. O da kollarını boynuma dolayınca onun içinde, dokunuşunda, ruhunda, aşkında kayboldum. Ama bulunmak istediğim türden bir kaybolma değildi bu.

Yavaşlayarak, öpüşmemizi bölmeden ona olan gerçek aşkı ifade etmesi için olaya iyice odaklanmaya çalıştım.

Vücudu titremeye başlayınca geriye doğru yaslanıp sadece izledim onu... O şimdiye kadar istediğim, itiyaç duyduğum her şeydi. Vücudunu kalçalarımızı birbirine kenetleyecek şekilde kendime doğru çekip müzik eşliğinde sağa sola sallanmaya başladım. "Güzel kız, benimle dans edermisin?"

Bana gülümseyerek evet anlamında başını salladı. Onu izlerken, onun her zaman gülmesi için bir sebep bulacağımı biliyordum. O bunu hak ediyordu. *Waiting for a Girl Like You* şarkısı çalmaya başladığında ise birbirimize sarıldık. İleri geri sallanıyorduk ve ben bir yandan karıma tam da ona olan hislerime tercüman olan şarkının sözlerini okuyordum.

Şarkı bittiğinde burnumu kulağına sürterek, "Uzun zaman önce, seni dilemiştim ve işte şimdi seninleyim. Gördün mü? Dilekler gerçekleşebilir, dileğini birine anlatsan bile," dedim.

Bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun altında durup elimi ensesine götürüp onu kendime yaklaştırdım. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda öyle şehvetli öpüşüyorduk ki, bu duyguyu bir tek onda yaşamıştım. Bu öpüşme beni hem canlı tutuyor hem de aklımı başımdan alıyordu. Ellerimi açıkta olan sırtında gezdirerek gözlerinin içine bakıp sordum. "Biraz evvel ne diledin?"

Ellerini saçlarıma dolayarak, "Sadece seni diledim. Her zaman için, tek dileğim sensin benim. Seni tanıdığım günden beri hayatım değişti... Bana hissettirdiğin duyguları kelimelere dökemem. Sen beni bir başka gülümsetiyorsun... Sen benim dünyamı aydınlatıyorsun... Her geçen gün beni kendine daha da âşık ediyorsun. Seni sonsuza dek seveceğim, ben seni daha çok seviyorum, River Wilde. Sen benim hayatımı bir peri masalına çevirdin ve sen yanımda olduğun sürece başka bir şey dilememe gerek yok," dedi.

Sözleri içimi yakıyordu; böyle hissettiğini bilmek tüyle-
rimi diken diken etmişti. Ellerimi sırtındaki o çıplak nokta-
da gezdirdim. “İşte o tek dileğini gerçekleştirmiş bil. Seni se-
viyorum, Dahlia Wilde. Sen benim hayatımı sıradanlıktan
çıkartıp bana olağansütu bir hayat verdin. Sen gerçekten de
mükemmelsin.”